MICHAEL CONNELLY
JOCUL DE DOMINO
SERIA
HARRY BOSCH

MICHAEL CONELLY

JOCUL DE DOMINO

SERIA
HARRY BOSCH

Traducere din limba engleză
Cristina-Mihaela Tripon prin Lingua Connexion

EDITURA RAO
2016

În amintirea lui Simon Christenson

1 Aprilie

Ellis şi Long se aflau la patru maşini distanţă de motocicletă, pe Ventura Boulevard. Se îndreptau către est şi se apropiau de curba periculoasă unde şoseaua o lua înspre sud, către Hollywood.

Ellis se afla la volan, acolo unde prefera să fie, deşi, fiind mai experimentat şi mai în vârstă, i-ar fi putut comanda lui Long cine să conducă şi cine să stea în dreapta. Long privea ecranul telefonului pe care îl ţinea în mână, urmărind cu atenţie înregistrarea video şi ceea ce numeau ei „investiţia lor.

Maşina îi oferea un sentiment de confort, de siguranţă. Roţile nu jucau. Ellis simţea că deţine controlul. Zări o deschidere pe banda dreaptă şi apăsă acceleraţia. Maşina ţâşni în faţă.

Long îşi ridică privirea.

— Ce faci?

— Scap de o problemă.

— Poftim?

— Înainte să devină o problemă.

Acceleră până când ajunse în dreptul motocicletei. Aruncă o privire şi zări ghetele motociclistului şi flăcările portocalii de pe rezervorul de benzină. Flăcările se potriveau cu culoarea Camaroului.

El înaintă câţiva metri, iar la următoarea curbă la dreapta, lăsă maşina să pătrundă uşor pe banda din stânga, urmând legile forţei centrifuge.

Îl auzi pe motociclist urlând. Acesta lovi partea laterală a maşinii, apoi acceleră, încercând să o depăşească. Aici greşi. Ar fi trebuit să frâneze şi să se retragă, însă el încercase să scape accelerând. Pregătit pentru această

mişcare, Ellis apăsă acceleraţia. Camaroul ţâşni pe banda din stânga, tăindu-i calea.

Ellis auzi scârţâit de roţi şi un claxonat disperat când motocicleta pătrunse pe contrasens. Apoi, sunetul ascuţit produs impactul inevitabil dintre fiare.

Ellis zâmbi şi îşi văzu mai departe de drum.

1

Era vineri dimineaţă, iar cei inspiraţi plecaseră deja ca să-şi petreacă sfârşitul de săptămână în afara oraşului. Prin urmare, traficul către centru era lejer, iar Harry Bosch ajunse devreme la tribunal. În loc să îl aştepte pe Mickey Haller pe treptele din faţă, unde conveniseră să se întâlnească, hotărî să îl caute pe avocatul lui în interiorul structurii monolitice care ocupa o jumătate de cvartal şi nouăsprezece etaje în aer. Însă căutarea lui Haller nu se dovedi atât de grea pe cât sugera impunătoarea clădire. După ce trecu de detectorul de metale de la recepţie – o experienţă nouă pentru el –, Bosch luă liftul până la etajul al cincisprezecelea şi începu să verifice fiecare sală de judecată, apoi coborî pe scări. Majoritatea sălilor unde erau judecate cazurile penale se aflau între etajele nouă şi cincisprezece. Bosch o ştia prea bine deoarece îşi petrecuse aici ultimii treizeci de ani.

Îl găsi pe Haller în sala 120, de la etajul al treisprezecelea. Procesul era în derulare, însă fără juraţi. Haller îi spusese lui Bosch că avea o audiere care se va termina până la prânz, când trebuiau să se întâlnească. Harry luă loc pe o bancă în galeria din spate, destinată publicului, şi îl urmări pe Haller care îi adresa câteva întrebări unui ofiţer de poliţie din L.A., aflat în boxa martorilor. Bosch ratase preliminariile, însă ajunsese la

timp ca să asiste la interogatoriul lui Haller.

— Domnule ofiţer Sanchez, vă rog să ne povestiţi cum aţi ajuns să îl arestaţi pe domnul Hennegan în data de 11 decembrie anul trecut, zise Haller. Ce-ar fi să începem cu misiunea dumneavoastră din ziua respectivă?!

Sanchez tăcu o clipă, încercând să formuleze un răspuns la ceea ce părea a fi o întrebare de rutină. Bosch observă că acesta avea pe mânecă trei dungi, câte una pentru fiecare cinci ani petrecuţi în cadrul departamentului. Cincisprezece ani însemnau o experienţă îndelungată, iar acest lucru îi spunea lui Bosch că Sanchez va da răspunsuri precaute şi calificate, care vor fi mai utile acuzării decât apărării.

— Partenerul meu şi cu mine efectuam o misiune de patrulare de rutină în sectorul de care aparţine 77th Street, răspunse Sanchez. În momentul în care a avut loc incidentul, ne deplasam înspre vest, pe Florence Avenue.

— Şi domnul Hennegan se afla tot pe Florence Avenue?

— Da.

— În ce direcţie se îndrepta?

— Se îndrepta tot înspre vest. Maşina lui era în faţa noastră.

— În regulă. Apoi, ce s-a întâmplat?

— Am ajuns la semaforul de pe Normandie, care era pe roşu, iar domnul Hennegan s-a oprit, iar noi am oprit în spatele lui. Domnul Hennegan a semnalizat dreapta ca să o ia înspre nord, pe Normandie.

— A comis o abatere rutieră virând la dreapta pe culoarea roşie a semaforului?

— Nu. S-a oprit, iar apoi a virat la dreapta la culoarea verde.

Haller încuviinţă din cap şi analiză ceva într-un blocnotes. Şedea lângă clientul său, care era îmbrăcat în haine de deţinut – semn că era vorba despre un caz penal. Bosch

presupuse că era un proces legat de droguri şi că Haller încerca să desfiinţeze tot ceea ce fusese descoperit în maşina clientului său, susţinând că a fost o oprire neîntemeiată.

Haller continuă interogatoriul martorului de la masa apărării. Deoarece nu existau juraţi, judecătorul nu impunea respectarea formalităţii de a se ridica în picioare pentru a se adresa martorului.

— Aţi virat şi dumneavoastră după maşina domnului Hennegan, corect?

— Corect, răspunse Sanchez.

— Când aţi decis să efectuaţi un control rutier asupra vehiculului domnului Hennegan?

— Imediat. L-am atenţionat sonor, iar el a tras pe dreapta.

— Şi ce s-a întâmplat?

— De îndată ce a oprit maşina, uşa pasagerului s-a deschis, iar acesta a sărit din maşină.

— A luat-o la fugă.

— Da, domnule.

— Încotro?

— În zona respectivă există un complex comercial, iar în spatele acestuia, o alee. A luat-o pe alee înspre est.

— L-aţi urmărit, dumneavoastră sau partenerul dumneavoastră?

— Nu, domnule, e împotriva regulamentului şi destul de periculos să ne despărţim. Partenerul meu a cerut prin staţie întăriri şi un dirijabil. L-a descris pe bărbatul care fugea.

— Un dirijabil?

— Un elicopter al poliţiei.

— Am înţeles. Şi dumneavoastră ce aţi făcut, domnule ofiţer Sanchez, în timp ce partenerul dumneavoastră vorbea la staţie?

— Am coborât din maşina de poliţie şi m-am apropiat de cealaltă maşină prin partea stângă, cerându-i şoferului să îşi scoată mâinile pe geam ca să le văd.

— V-aţi scos arma?

— Da.

— Apoi ce s-a întâmplat?

— I-am cerut şoferului – domnului Hennegan – să coboare din maşină şi să se întindă pe jos. El s-a conformat, iar eu i-am pus cătuşele.

— I-aţi spus de ce îl arestaţi?

— La momentul respectiv nu era arestat.

— Era cu cătuşele la mâini şi cu faţa lipită de asfalt, iar dumneavoastră spuneţi că nu l-aţi arestat?

— Nu ştiam cu ce ne confruntăm, iar grija mea a fost siguranţa mea şi a partenerului meu. Unul din pasageri fugise din maşină, prin urmare am devenit suspicioşi.

— Aşadar, pasagerul care a rupt-o la fugă a fost cel care a stârnit această acţiune.

— Da, domnule.

Haller frunzări câteva pagini galbene din blocnotes ca să revadă notiţele, apoi studie ceva pe ecranul laptopului care era deschis pe masă. Clientul lui îşi ţinea capul plecat şi din spate părea că doarme.

Judecătorul, care se lăsase atât de jos în fotoliu, încât Bosch nu reuşea să îi vadă decât creştetul încărunţit, îşi drese glasul şi se aplecă puţin, făcându-se vizibil pentru toţi cei prezenţi în sală. Plăcuţa din faţa lui îl prezenta ca fiind judecătorul Steve Yerrid. Bosch nu îl recunoscu nici pe el, nici numele lui, ceea ce nu era de mirare, având în vedere că în acea clădire se aflau cincizeci de săli de judecată şi tot atâţia judecători.

— Mai aveţi ceva de adăugat, domnule Haller? întrebă el.

— Îmi cer scuze, onorată instanţă, spuse Haller. Îmi verificam notiţele.

— Să continuăm.

— Da, onorată instanţă.

Haller păru să fi găsit ceea ce căuta şi se pregăti să continue.

— Cât timp l-aţi ţinut cu cătuşele la mâini pe stradă pe domnul Hennegan, domnule ofiţer Sanchez?

— Am verificat maşina şi odată ce m-am asigurat că nu mai era nimeni în ea, m-am întors la domnul Hennegan, l-am percheziţionat să văd dacă are asupra lui vreo armă, l-am ajutat să se ridice şi l-am aşezat pe bancheta din spate a maşinii de poliţie pentru siguranţa lui şi a noastră.

— De ce nu ar fi fost în siguranţă?

— După cum am spus, nu ştiam cu ce ne confruntăm. Unul din indivizi fugise, iar celălalt părea agitat. Cel mai potrivit a fost să ne asigurăm că individul nu reprezintă vreun pericol şi să încercăm să ne dăm seama ce se întâmplă.

— Când v-aţi dat seama pentru prima oară că domnul Hennegan era agitat, după cum susţineţi dumneavoastră?

— Imediat. În momentul în care i-am cerut să îşi scoată mâinile pe geam.

— Ţineaţi arma îndreptată către el atunci când i-aţi cerut acest lucru, nu-i aşa?

— Da.

— În regulă, deci domnul Hennegan şedea pe bancheta din spate a maşinii de poliţie. L-aţi întrebat dacă vă permite să îi percheziţionaţi maşina?

— Da, iar el a refuzat.

— Ce aţi făcut după ce el a refuzat?

— Am cerut prin staţie să fie trimis la faţa locului un câine poliţist.

— Ce face un astfel de câine?

— Este dresat să dea alertă atunci când simte miros de droguri.

— În regulă. Cât a durat să fie adus acest câine de pe Florence până pe Normandie?

— În jur de o oră. A fost adus de la academie, unde se desfăşura o demonstraţie de dresaj.

— Prin urmare, în tot acest timp, clientul meu a stat închis în maşina dumneavoastră, pe bancheta din spate.

— Corect.

— De câte ori v-aţi întors la maşină, aţi deschis portiera şi l-aţi întrebat dacă vă permite să îi percheziţionaţi maşina?

— De două sau de trei ori.

— Şi care a fost răspunsul lui?

— A refuzat de fiecare dată.

— Dumneavoastră sau ceilalţi ofiţeri de poliţie l-aţi găsit pe individul care a fugit din maşină?

— Din câte ştiu eu, nu. Însă cazul a fost predat în aceeaşi zi celor de la Narcotice.

— Când a fost adus, în cele din urmă, câinele, ce s-a întâmplat?

— Ofiţerul K-9 l-a plimbat în jurul vehiculului suspect, iar câinele a atras atenţia asupra portbagajului.

— Cum îl cheamă pe câine?

— Cosmo, cred.

— Ce fel de vehicul conducea domnul Hennegan?

— O Toyota Camry veche.

— Deci Cosmo v-a atras atenţia că în portbagaj se află droguri.

— Da, domnule.

— Prin urmare, aţi deschis portbagajul.

— Am luat în considerare atenţionarea câinelui ca fiind „suspiciune rezonabilă” pentru percheziţionarea portbagajului.

— Aţi găsit droguri, domnule Sanchez?

— Am găsit o pungă care părea să conţină

metamfetamină, precum şi o pungă cu bani.

— Care a fost cantitatea de metamfetamină?

— S-a dovedit a fi un kilogram.

— Şi ce sumă de bani?

— Optzeci şi şase de mii de dolari.

— Numerar?

— Da.

— L-aţi arestat pe domnul Hennegan pentru posesie cu intenţia de a vinde, corect?

— Da, în acel moment l-am arestat, i-am citit drepturile şi l-am dus la departament pentru a fi închis.

Haller dădu din cap, apoi îşi consultă din nou notiţele. Bosch ştia că acesta mai avea un as în mânecă. Îl scoase atunci când judecătorul îl atenţionă să continue.

— Domnule ofiţer, să revenim la momentul de la semafor. Aţi mărturisit mai devreme că domnul Hennegan a virat la dreapta la culoarea verde a semaforului după ce s-a oprit şi a aşteptat momentul potrivit să efectueze virajul. Am înţeles corect?

— Da.

— Acest lucru este legal, da?

— Da.

— Atunci, dacă nu a greşit cu nimic, de ce l-aţi semnalizat cu girofarul şi l-aţi obligat să tragă pe dreapta?

Sanchez îi aruncă o privire procurorului care şedea la masa opusă de cea a lui Haller. Acesta nu intervenise deloc, însă Bosch îl văzuse luându-şi notiţe în timp ce ofiţerul de poliţie depunea mărturie.

Acea privire fugară îi spuse lui Bosch că Haller descoperise veriga slabă a cazului respectiv.

— Onorată instanţă, vă rog să îi cereţi martorului să răspundă la întrebare şi să nu ceară ajutor de la domnul procuror, solicită Haller.

Judecătorul Yerrid se aplecă din nou în faţă şi îi ceru lui

Sanchez să răspundă. Sanchez dori să i se repete întrebarea, iar Haller se conformă.

— Era în preajma Crăciunului, spuse Sanchez. În această perioadă a anului împărţim tichete pentru curcan şi l-am tras pe dreapta ca să îi premiem.

— Tichete pentru curcan? întrebă Haller. Cum adică, „tichete pentru curcan”?

2

Bosch se delecta cu acel spectacol avocăţesc. Haller consemnase cu mare pricepere detaliile arestării, revenise asupra verigii slabe a cazului şi se pregătea să o exploateze la maximum. În acel moment, Bosch îşi dădu seama de ce procurorul tăcuse în timpul examinării. Nu putea face nimic în legătură cu faptele aflate la originea cazului. Totul avea să se rezume la pledoaria lui finală în faţa judecătorului.

— Cum adică „tichete pentru curcan”, domnule ofiţer Sanchez? întrebă din nou Haller.

— Păi, există un lanţ de magazine în South L.A. numit Little Johns şi, în fiecare an, când se apropie Ziua Recunoştinţei şi Crăciunul, primim tichete-cadou pentru curcan, iar noi le împărţim oamenilor.

— Drept premiu? întrebă Haller.

— Da, drept premiu, răspunse Sanchez.

— Şi cum alegeţi cine primeşte aceste tichete pentru curcan?

— Păi, suntem atenţi la cei care fac fapte bune, care se comportă adecvat.

— Cum ar fi şoferii care respectă regulile de circulaţie?

— Da.

— În cazul de faţă, l-aţi tras pe dreapta pe domnul Hennegan pentru că a procedat corect la culoarea verde a

semaforului?

— Da.

— Cu alte cuvinte, l-aţi oprit pe domnul Hennegan pentru că nu a încălcat legea, corect?

Sanchez se uită din nou la procuror, sperând să primească sprijin. Neprimind niciun ajutor, ofiţerul de poliţie se chinui să dea un răspuns.

— Nu ne-am dat seama că a încălcat legea până când partenerul lui nu a sărit din maşină şi până când nu am descoperit drogurile şi banii.

Până şi lui Bosch i se păru o explicaţie jalnică. Însă Haller nu avea de gând să renunţe.

— Domnule ofiţer Sanchez, zise el, vă întreb în mod explicit, în momentul în care aţi pornit girofarul şi sirena ca să îl trageţi pe dreapta pe domnul Hennegan, acesta nu făcuse nimic inadecvat, nimic ilegal, corect?

Sanchez bolborosi.

— Corect.

— Vă rog să răspundeţi răspicat pentru consemnare, insistă Haller.

— Corect, zise Sanchez pe un ton răspicat, iritat.

— Nu mai am alte întrebări, onorată instanţă.

Judecătorul îl întrebă pe procuror, căruia i se adresă cu „domnule Wright”, dacă dorea să îl interogheze pe martor, iar Wright alese să n-o facă. Faptele rămâneau fapte şi nicio întrebare a lui nu le-ar fi putut schimba. Judecătorul îi spuse ofiţerului Sanchez că putea pleca, apoi se adresă avocaţilor.

— Continuăm cu propunerea dumneavoastră, domnule Haller, zise el. Sunteţi pregătit pentru argumentaţie?

Urmă o scurtă discuţie atunci când Haller spuse că era pregătit să continue cu o argumentaţie orală, iar Wright sugeră să fie trimisă o argumentaţie în scris. Judecătorul Yerrid alese propunerea lui Haller, afirmând că doreşte să

asculte demonstraţia şi apoi să decidă dacă se impunea să o şi vadă în scris.

Haller se ridică în picioare şi se duse la pupitrul dintre masa acuzării şi masa apărării.

— Voi fi scurt, domnule judecător, deoarece cred că datele cazului sunt destul de clare. Din orice unghi am privi aceste date, ele nu numai că nu prezintă un motiv suficient de întemeiat pentru oprirea maşinii la semafor, dar nici măcar nu există. Domnul Hennegan respecta toate regulile de circulaţie şi nu se comporta deloc suspect în momentul în care domnul ofiţer Sanchez şi partenerul său au pornit girofarul şi sirena, obligându-l să oprească pe marginea drumului.

Haller aşezase pe pupitru o carte de drept. Citi un fragment de text subliniat, apoi continuă.

— Domnule judecător, cel de-al Patrulea Amendament interzice percheziţiile şi sechestrările fără o suspiciune rezonabilă şi prevede existenţa unui mandat. Cu toate acestea, există excepţii în ceea ce priveşte existenţa unui mandat în baza Legii Terry, printre care se numără şi aceea că un vehicul poate fi oprit atunci când există o suspiciune rezonabilă pentru a crede că s-a comis o infracţiune sau atunci când există o suspiciune rezonabilă pentru a crede că pasagerii vehiculului sunt implicaţi într-un act ilegal. Cazul de faţă nu cade sub incidenţa cerinţelor Legii Terry. Cel de-al Patrulea Amendament prevede restricţii clare în ceea ce priveşte exercitarea puterii şi a autorităţii. Împărţirea de tichete pentru curcan nu reprezintă o exercitare validă a autorităţii constituţionale. Domnul Hennegan nu a săvârşit nicio contravenţie şi, după cum a recunoscut şi ofiţerul de poliţie care l-a arestat, acesta respecta regulile de circulaţie în momentul în care a fost obligat să tragă pe dreapta. Nu are importanţă ce a fost descoperit ulterior în portbagajul maşinii lui. Guvernul i-a

încălcat dreptul de a fi protejat de percheziţie şi de sechestrare ilegale.

Haller făcu o pauză, încercând, probabil, să cântărească în gând dacă mai trebuia să spună ceva.

— În plus, zise el într-un final, acea oră pe care domnul Hennegan a petrecut-o pe bancheta din spate a maşinii de poliţie a domnului ofiţer Sanchez reprezintă un arest fără mandat sau suspiciune rezonabilă, din nou o încălcare a drepturilor sale de a fi protejat de percheziţie şi sechestrare ilegale. Sunt probe obţinute ilegal, onorată instanţă. A fost o oprire ilegală. Prin urmare, dovezile ulterioare au fost compromise. Mulţumesc.

Haller se întoarse la masa lui şi se aşeză pe scaun. Clientul lui nu dădu niciun semn că ar fi ascultat sau înţeles argumentaţia lui.

— Domnule Wright? spuse judecătorul.

Procurorul se ridică în picioare şi se apropie fără tragere de inimă de pupitru. Deşi nu avea studii de drept, Bosch înţelegea foarte bine cum funcţiona legislaţia. Ştia că acesta nu avea un caz solid împotriva lui Hennegan.

— Onorată instanţă, începu Wright. În fiecare zi, ofiţerii de poliţie au ceea ce noi numim „întâlniri cetăţeneşti”, iar unele dintre ele duc la arestări. După cum afirmă şi Curtea Supremă în Legea Terry: „Nu toate interacţiunile dintre ofiţerii de poliţie şi cetăţeni implică arestarea de persoane”. În acest caz, a fost vorba despre o întâlnire cetăţenească, iar intenţia, aceea de a răsplăti buna conduită. Cel care a dus lucrurile într-o altă direcţie, transformându-le într-o suspiciune rezonabilă pentru ca ofiţerii de poliţie să acţioneze a fost pasagerul care a fugit din maşina inculpatului. El a fost factorul care a schimbat regulile jocului.

Wright îşi verifică notiţele de pe blocnotesul cu pagini galbene pe care îl adusese cu el la pupitru. Reluă şirul

argumentaţiei sale.

— Inculpatul este traficant de droguri. Bunele intenţii ale acestor ofiţeri nu ar trebui să afecteze judecarea în continuare a cazului. Curtea deţine o largă libertate de apreciere în această zonă, prin urmare, domnul ofiţer Sanchez şi partenerul lui nu ar trebui sancţionaţi pentru că şi-au făcut datoria până la capăt.

Wright se aşează. Bosch ştia că prin argumentaţia lui, acesta făcea apel la mila Curţii. Haller se ridică în picioare ca să obiecteze.

— Onorată instanţă, dacă-mi permiteţi o obiecţie. Domnul Wright se înşală aici. Dumnealui a citat din Legea Terry, însă a omis faptul ca atunci când un ofiţer reţine un cetăţean, apelând la forţă fizică sau la exercitarea autorităţii, este vorba despre arestare. Pare să aibă un algoritm prin care urmăreşte să mute problema arestării vizavi de cauza plauzibilă. Afirmă că nu a existat nicio arestare până în momentul în care pasagerul a ţâşnit afară din maşina domnului Hennegan şi că abia atunci s-a pus problema suspiciunii rezonabile, însă această logică nu este viabilă, onorată instanţă. Prin pornirea girofarului şi a sirenei, domnul ofiţer Sanchez l-a obligat pe domnul Hennegan să tragă pe dreapta. Pentru orice fel de arestare, trebuie să existe o suspiciune rezonabilă pentru această oprire. În această ţară, cetăţenii sunt liberi să se deplaseze nestingheriţi. A obliga un cetăţean să oprească şi să stea la poveşti este o încălcare a dreptului său de a fi lăsat în pace. Concluzia este că un tichet pentru curcan nu reprezintă o suspiciune rezonabilă. Acest caz nu este despre curcan, onorată instanţă. Mulţumesc.

Mândru de ultima frază rostită, Haller se întoarse la locul lui. Wright nu se ridică în picioare să obiecteze împotriva ultimelor cuvinte. Îşi prezentase argumentaţia aşa cum putuse mai bine.

Judecătorul Yerrid se aplecă din nou şi îşi drese glasul în micro fonul din faţa lui, răspândind un zgomot puternic în sala de judecată. Hennegan tresări, dovadă că dormise pe parcursul audierii care putea să-i hotărască soarta.

— Mă scuzaţi, spuse Yerrid după ce se aşternu din nou liniştea. După ce a ascultat mărturia şi argumentaţiile, Curtea acceptă cererea de suspendare. Dovezile găsite în portbagajul...

— Onorată instanţă! strigă Wright, sărind în picioare. O clarificare!

El îşi ridică mâinile în aer ca şi când ar fi fost luat prin surprindere de acea decizie pe care cu siguranţă o anticipase.

— Onorată instanţă, statul poate susţine cazul fără dovada găsită în portbagajul vehiculului. Vreţi să spuneţi că dovada prezenţei drogurilor şi a banilor nu este luată în considerare?

— Exact asta vreau să spun, domnule Wright. Nu a existat nicio suspiciune rezonabilă pentru oprirea vehiculului. Sunt probe obţinute ilegal, după cum a afirmat şi domnul Haller.

Wright arătă cu degetul înspre Hennegan.

— Onorată instanţă, omul acesta este traficant de droguri. Face parte din ciuma care a pus stăpânire pe oraşul şi societatea noastră, îl lăsaţi din nou să...

— Domnule Wright! exclamă judecătorul în microfon. Nu daţi vina pe instanţă pentru că nu aţi câştigat cazul.

— Statul va depune o cerere de recurs în douăzeci şi patru de ore.

— Este dreptul statului să facă acest lucru. Sunt foarte curios să văd dacă reuşiţi să faceţi să dispară cel de-al Patrulea Amendament.

Wright îşi lăsă bărbia în piept. Haller profită de moment ca să se ridice în picioare şi să mai răsucească un pic

cuţitul în rana procurorului.

— Onorată instanţă, aş dori să depun o cerere pentru renunţarea la urmărirea penală a clientului meu. Nu există nicio probă care să sprijine acest caz.

Yerrid încuviinţă din cap. Se aştepta la această afirmaţie. Hotărî totuşi să îi arate lui Wright puţină compasiune.

— Voi lua în considerare acest aspect, domnule Haller, şi voi aştepta să văd dacă statul va face, într-adevăr, recurs. Altceva din partea consiliului juridic?

— Nu, onorată instanţă, răspunse Wright.

— Ba da, onorată instanţă, răspunse Haller. Clientul meu este închis în schimbul unei cauţiuni de un milion de dolari. Cer să fie eliberat până la recursul sau revocarea în aşteptare.

— Statul obiectează, zise Wright. Partenerul acestui bărbat a fugit. Nu avem nicio certitudine că Hennegan nu va încerca să facă acelaşi lucru. După cum am spus, vom face recurs la această decizie şi vom reveni cu urmărirea penală a acestui caz.

— Am înţeles, spuse judecătorul. Voi lua în considerare şi chestiunea referitoare la cauţiune. Să vedem cum va proceda statul după ce va analiza mai bine cazul. Domnule Haller, puteţi cere oricând o nouă audiere a moţiunii dumneavoastră dacă procuratura tărăgănează lucrurile.

Yerrid îi transmitea lui Wright să nu se culce pe o ureche şi să acţioneze imediat.

— Dacă nu mai sunt şi alte propuneri, şedinţa se încheie aici, zise judecătorul.

Yerrid aşteptă o clipă ca să vadă dacă avocaţii mai aveau ceva de zis, apoi se ridică în picioare şi părăsi scaunul judecătoresc. Ieşi pe uşa care se afla în spatele mesei de scris a funcţionarului.

Bosch văzu cum Haller îl bate uşor pe umăr pe Hennegan şi se apleacă să îi explice despre marea sa victorie. Bosch

ştia că această decizie nu însemna că Hennegan va ieşi imediat şi fără nicio problemă din sala de judecată sau din închisoare. Nici pomeneală de aşa ceva. Acum începea negocierea. Cazul semăna, fără îndoială, cu o raţă rănită care nu putea să zboare. Însă, atâta vreme cât Hennegan rămânea în închisoare, procurorul avea un oarecare avantaj în negocierea sfârşitului acestui proces. Wright putea veni cu soluţia unei infracţiuni mai mici dacă Hennegan pleda vinovat. Pe acesta aveau să îl aştepte câteva luni de închisoare în locul câtorva ani, iar procuratura obţinea o condamnare.

Bosch ştia că aşa funcţionau lucrurile. Legea era maleabilă. Dacă erau implicaţi avocaţi, atunci se ajungea întotdeauna la o negociere. Şi judecătorul ştia acest lucru. Se aflase în faţa unei situaţii de neconceput. Toţi cei prezenţi în sala de judecată ştiau că Hennegan era traficant de droguri. Însă arestarea fusese ilegală, iar dovezile compromise. Dacă îl ţinea în arest pe Hennegan, el permitea găsirea unei rezoluţii care ar fi putut opri eliberarea unui traficant de droguri. Wright îşi vârî repede lucrurile în servietă şi se întoarse ca să plece, în timp ce se îndrepta către uşă, îi aruncă o privire lui Haller şi îi spuse că vor păstra legătura.

Haller încuviinţă din cap şi atunci îl observă pe Bosch. Imediat după aceasta se sfătui repede cu clientul lui înainte să vină aprodul şi să îl ducă înapoi în închisoare.

La scurt timp după aceea, Haller se apropie de locul unde şedea Bosch.

— De cât timp eşti aici? îl întrebă el.

— De ceva timp, răspunse Bosch. Am auzit „domnul Wright se înşală”.

Haller zâmbi larg.

— De ani buni aştept să îl prind pe tipul ăsta într-un proces şi să îi spun asta.

— Bănuiesc că ar trebui să te felicit.

Haller încuviinţă din cap.

— Ca să fiu sincer, nu se întâmplă prea des. Aş putea număra pe degetele de la cele două mâini de câte ori am câştigat o cerere de suspendare.

— I-ai spus şi clientului tău asta?

— Subtilităţile legii par să îl depăşească. Nu îl interesează decât să afle când va ieşi din închisoare.

3

Luară masa la Traxx, în Gara Union. Localul se afla aproape de tribunal şi era preferat la ora prânzului de judecători şi de avocaţi. Deoarece chelneriţa îl cunoştea pe Haller, nu îi oferi un meniu. El comandă ca de obicei. După ce aruncă o privire rapidă peste lista de bucate, Bosch se hotărî la un hamburger cu cartofi prăjiţi, lucru care păru să îl dezamăgească pe Haller.

În drum spre restaurant, ei discutaseră despre chestiuni de familie. Bosch şi Haller erau fraţi vitregi şi aveau fiice de aceeaşi vârstă. De fapt, fetele plănuiau să împartă aceeaşi cameră când urmau să meargă în septembrie la Universitatea Chapman din Orange County. Ambele se înscriseseră la aceeaşi facultate fără să ştie una de cealaltă până în ziua în care postaseră pe Facebook vestea că fuseseră acceptate. Apoi începuseră foarte repede să îşi facă planuri ca să fie colege de cameră. Pe taţi îi bucura lucrul acesta, deoarece ştiau că vor putea să îşi unească forţele ca fetele să nu ducă lipsă de nimic şi să se acomodeze cu viaţa de student.

Acum că şedeau la masa de lângă fereastra care dădea înspre sala de aşteptare întunecată a gării, sosise momentul să treacă la subiect. Bosch aştepta informaţii noi

despre cazul lui, de care se ocupa Haller. Cu un an în urmă, Bosch fusese suspendat din LAPD din cauza unor acuzaţii inventate care i se aduseseră atunci când intrase prin efracţie în biroul căpitanului cu scopul de a arunca o privire peste dosarele unei crime de care se ocupa în acel moment. Era într-o duminică, iar Bosch nu voise să aştepte până în ziua următoare când venea căpitanul. Fusese o infracţiune minoră, însă ar fi putut reprezenta primul pas în excluderea lui din departament.

Mai important pentru Bosch era faptul că acesta primise o suspendare fără plată, fapt care dusese la o oprire a cotizaţiei către fondul de pensii. Asta însemna că nu primea salariu şi nu avea acces la acest fond pe durata contestării deciziei de suspendare în faţa Consiliului Drepturilor – un proces care urma să dureze minimum şase luni, perioadă în care avea să treacă de data pensionării. Deoarece nu avea un venit care să acopere cheltuielile de trai şi viitoarele taxe de şcolarizare pentru fiica lui, Bosch se pensionase astfel încât să poată avea acces la pensie şi la fonduri. Apoi îl angajase pe Haller să intenteze proces împotriva municipalităţii, acuzând departamentul de poliţie că apelase la tactici ilegale ca să îl oblige să-şi dea demisia.

Având în vedere că Haller îi ceruse să se întâlnească, Bosch se aştepta ca veştile să nu fie prea îmbucurătoare. Înainte, Haller îl ţinea la curent în legătură cu cazul prin telefon. Bosch ştia că se întâmpla ceva.

Hotărî să amâne discuţia despre povestea lui şi reveni asupra audierii care tocmai se încheiase.

— Presupun că eşti foarte mândru de tine pentru că ai reuşit să îl scapi pe traficantul de droguri.

— Ştii la fel de bine ca mine că nu va pleca nicăieri, răspunse Haller. Judecătorul nu are încotro. Procuratura va trece la negocieri, iar clientul meu va sta o vreme la răcoare.

Bosch încuviinţă din cap.

— Pun pariu că banii din portbagaj vor ajunge la el. Tu cu ce te alegi? Dacă nu te superi că te întreb.

— Cincizeci de mii, plus maşina, răspunse Haller. Nu are ce să facă cu ea în închisoare. Am un tip care se ocupă de toate astea. Un lichidator. Mai scot câteva mii pe maşină.

— Nu-i rău.

— Nu-i rău dacă reuşesc să pun mâna pe bani. Trebuie să plătesc facturile. Hennegan m-a angajat după ce a citit numele meu pe o bancă din staţia de autobuz de la intersecţia dintre Florence şi Normandie. L-a văzut de pe bancheta din spate a maşinii de poliţie şi a memorat numărul de telefon. Numele meu apare pe şaizeci de astfel de bănci prin tot oraşul, iar asta costă bani. Trebuie să alimentez rezervorul, Harry.

Bosch insistase să îl plătească pe Haller pentru munca pe care o depunea pentru procesul lui, însă nu era o sumă astronomică precum cea pe care ar fi primit-o de la Hennegan. Haller reuşise să reducă din costurile procesului, deoarece îl rugase pe un asociat să se ocupe de chestiunile ce nu ţineau de tribunal. Îi spunea „reducere pentru aplicarea legii”.

— Că veni vorba de bani, ai văzut cât de mult o să ne coste Chapman? întrebă Haller.

Bosch încuviinţă din cap.

— O sumă exorbitantă, răspunse el. Am câştigat mai puţin de-atât în primii zece ani ca poliţist. Însă Maddie a obţinut câteva burse. Hayley cum se descurcă la capitolul ăsta?

— S-a descurcat bine. Ajută, cu siguranţă.

Bosch încuviinţă cu un zâmbet slab. Acoperiseră, pare-se, toate subiectele, mai puţin cel pe care trebuiau să îl discute la această întâlnire.

— Presupun că poţi să-mi spui vestea proastă acum, zise

el. Înainte să ni se aducă mâncarea.

— Ce veste proastă? întrebă Haller.

— Nu ştiu. Este pentru prima oară când mă chemi să ne vedem ca să îmi dai noutăţi. M-am gândit că nu e a bună.

Haller clătină din cap.

— Oh, n-am de gând să vorbesc despre treaba cu LAPD. Cazul tărăgănează şi, oricum, i-am încolţit. Voiam să vorbesc cu tine despre altceva. Aş vrea să te angajez, Harry.

— Să mă angajezi. La ce te referi?

— Ştii că mă ocup de cazul Lexi Parks, nu? Că îl apăr pe Da'Quan Foster?

Bosch fu uimit de turnura neaşteptată pe care o luă conversaţia.

— Oh, da, am înţeles treaba cu Foster, dar ce legătură are cu...

— Ei bine, Harry, procesul va începe în şase săptămâni şi nu am nimic să mă ajute. Tipul e nevinovat, dar este pe punctul de a fi îngenuncheat de minunatul nostru sistem juridic. Va fi pedepsit pentru uciderea lui Lexi Parks dacă nu fac ceva. Vreau să lucrezi pentru mine.

Haller se aplecă spre Bosch, iar acesta se lăsă pe spate din instinct. Avea în continuare impresia că era singura persoană din restaurant care nu ştia despre ce e vorba. De când se pensionase, nu mai era la curent cu ce se întâmpla în oraş. Numele de Lexi Parks şi Da'Quan Foster îi erau oarecum cunoscute. Ştia despre caz şi ştia că era important. Însă în ultimele şase luni încercase să nu mai citească ziarele sau să urmărească reportaje televizate care i-ar fi putut aminti de datoria pe care şi-o îndeplinise vreme de aproape treizeci de ani – aceea de a prinde criminali. Pusese la cale un proiect pe termen lung, pe care nu îl realizase niciodată – să restaureze o motocicletă veche Harley-Davidson care adunase praf şi rugină în şopronul lui

timp de aproape douăzeci de ani.

— Dar ai deja un anchetator, zise el. Individul acel mătăhălos cu braţe lungi. Motociclistul.

— Mda, Cisco, doar că Cisco se află pe lista cu invalizi şi nu poate să se ocupe de un astfel de caz, zise Haller. Prind câte un caz de crimă o dată la doi ani. L-am acceptat pe acesta doar pentru că Foster e un vechi client al meu. Am nevoie de tine, Harry.

— Pe lista cu invalizi? Ce-a păţit?

Haller clătină trist din cap.

— Tipul se urcă pe Harley în fiecare zi, conduce cu viteză între benzi şi poartă o cască modernă care este complet inutilă când vine vorba să-ţi protejeze gâtul. L-am avertizat că nu este decât o chestiune de timp. I-am cerut ficatul. Nu degeaba li se spune „donatori de organe”. Nu contează dacă eşti un motociclist bun, trebuie să fii atent şi la ceilalţi.

— Ce s-a întâmplat?

— Cu ceva timp în urmă, circula pe Ventura într-o seară când a venit un nebun care i-a tăiat calea şi l-a obligat să pătrundă pe contrasens. A ferit o maşină, motocicleta s-a răsturnat – are una veche, fără frâne pe faţă –, iar el a alunecat pe un şold prin toată intersecţia. Din fericire, purta costum din piele şi julitura n-a fost prea hidoasă, însă şi-a rupt ligamentul. Acum e la pat, iar doctorii spun că s-ar putea să fie nevoiţi să îi înlocuiască genunchiul. Dar n-are importanţă. Ideea e că Cisco este un anchetator nemaipomenit pentru apărare şi a încercat deja să se ocupe de caz. Eu însă am nevoie de un poliţist criminalist cu experienţă. Harry, n-o să mi-o iert niciodată dacă muşteriul meu va înfunda puşcăria pentru asta. Clienţii nevinovaţi lasă cicatrice, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Bosch se holbă la el preţ de un minut.

— Lucrez deja la un proiect, zise el într-un final.

— La un caz, vrei să zici? întrebă Haller.

— Nu, restaurez o motocicletă.

— Isuse, şi tu?

— Este un Harley din 1950, ca ăla pe care îl avea Lee Marvin în *The Wild One.* L-am moştenit de la un tip pe care l-am cunoscut mai de mult în armată. În urmă cu douăzeci de ani, el a specificat în testament ca eu să primesc motocicleta, apoi s-a aruncat de pe o stâncă din Oregon. Motocicleta zace în şopron de când am primit-o.

Haller îşi flutură mâna a desconsiderare.

— Dacă tot a aşteptat atâta timp, mai poate aştepta. Eu vorbesc despre un om nevinovat şi nu ştiu ce să fac. Sunt disperat. Nimeni nu vrea să asculte şi...

— Voi strica totul.

— Poftim?

— Mă ocup de un caz pentru tine – nu numai pentru tine, pentru orice avocat al apărării – şi voi strica tot ce am realizat cu insigna.

Haller îl privi neîncrezător.

— Ei, hai, e doar un caz. Nu este...

— Totul. Ştii cum e poreclit un tip care schimbă taberele într-un caz de omucidere? E poreclit „Jane Fonda”, adică s-a dat cu nord-vietnamezii. Înţelegi ce vreau să spun? E ca şi cum ai trece în partea întunecată.

Haller privi prin fereastră sala de aşteptare. Era plină de oameni care coborau de la peroanele de sus.

Chelneriţa le aduse mâncarea înainte ca Haller să apuce să spună ceva. Nu îşi luă privirea de la Bosch cât timp femeia aşeză farfuriile pe masă şi le umplu paharele cu ceai cu gheaţă. După ce aceasta se îndepărtă, Bosch vorbi primul.

— Uite care-i treaba, nu e nimic personal – dacă ar fi să ajut pe cineva, tu ai fi acela.

Era adevărat. Erau fiii unui avocat al apărării închipuit din L.A., însă crescuseră la kilometri şi generaţii depărtare.

Aflaseră unul de celălalt în urmă cu doar câţiva ani. Deşi Haller nu avea aceleaşi opinii ca Bosch, ca să spunem aşa, Harry îl plăcea şi îl respecta.

— Îmi pare rău, omule, continuă el. Asta este. Nu e că nu aş vrea, însă există o limită pe care nu reuşesc s-o trec. Nu eşti primul care îmi cere aşa ceva.

Haller încuviinţă din cap.

— Am înţeles. Însă oferta mea este diferită. Sunt convins că tipul acesta a fost „încălţat” cu o crimă, plus că mai există şi probe ADN pe care nu le pot explica. O să înfunde puşcăria dacă nu mă ajută cineva ca tine...

— Ei, hai, Haller, nu te prosti. Toţi avocaţii apărării din toate tribunalele susţin acelaşi lucru în fiecare zi a săptămânii. Toţi clienţii lor sunt nevinovaţi. Toţi clienţii lor sunt victimele unei înscenări. Aud chestia asta de treizeci de ani, de fiecare dată când mă aflu într-o sală de judecată. Dar ştii ceva? Nu-mi pare rău pentru niciunul pe care l-am trimis la închisoare. La un moment dat, toţi îşi susţin nevinovăţia.

Deoarece Haller nu răspunse, Bosch luă prima îmbucătură din mâncare. Era gustoasă, însă acea discuţie îl făcuse să-şi piardă pofta de mâncare. Haller începu să îşi amestece salata cu furculiţa, însă nu luă niciun dumicat.

— Uite, nu-ţi cer decât să analizezi cazul. Du-te şi vorbeşte cu el şi o să te convingi singur.

— N-am de gând să vorbesc cu nimeni.

Bosch se şterse la gură cu şerveţelul pe care îl aşeză pe masă, lângă farfurie.

— Vrei să vorbim şi despre altceva, Mick? Sau pot să iau mâncarea la pachet?

Haller nu răspunse. Îşi privi mâncarea de care nu se atinsese. Bosch vedea teama din ochii lui. Teama de a eşua, teama de a fi nevoit să trăiască cu mustrări de conştiinţă.

Haller lăsă jos furculiţa.

— Îţi propun un târg, spuse el. Te ocupi de caz şi dacă găseşti vreo dovadă împotriva clientului meu, anunţi procuratura. Indiferent ce vei afla, oricât ar fi de grav, anunţăm procuratura. O dovadă la vedere – orice nu intră direct sub incidenţa clauzei de confidenţialitate dintre avocat şi client.

— Şi clientul tău ce are de spus în legătură cu asta?

— Va fi de acord pentru că este nevinovat.

— Sigur.

— Mai gândeşte-te şi anunţă-mă!

Bosch îşi împinse farfuria din faţă. Deşi luase doar o îmbucătură, masa de prânz ajunsese la final. Îşi şterse mâinile cu şerveţelul de cârpă.

— Nu e nevoie să mă gândesc, zise el. Îţi pot da un răspuns chiar acum. Nu te pot ajuta.

Bosch se ridică în picioare şi aruncă şerveţelul pe mâncarea din farfurie. Îşi vârî mâna în buzunar, scoase câteva bancnote cât să acopere nota pentru ambele comenzi şi le aşeză sub solniţă. În tot acest timp, Haller rămase pe scaun, cu privirea pironită la sala de aşteptare.

— Asta a fost tot, zise Bosch. Eu plec.

4

În weekend, Bosch reuşi să nu se gândească la oferta lui Hall. Sâmbătă, o însoţi pe fiica lui în Orange County ca să viziteze campusul şi să ia pulsul oraşului. Prânziră la un restaurant de la marginea campusului, unde se serveau mai multe varietăţi de vafe, apoi jucară „Angels” în parcul de distracţii Anaheim.

Duminica o păstră ca să se ocupe de restaurarea motocicletei. Treaba pe care o avea de făcut era una dintre

cele mai importante părţi ale proiectului. Dimineaţă, dezmembră carburatorul motocicletei, curăţă toate componentele, apoi le aşează la uscat pe un „covor” de ziare vechi întinse pe masa din sufragerie. Cumpărase dinainte la Glendale Harley un kit nou, aşadar, avea la dispoziţie toate garniturile şi inelele de etanşare necesare. Manualul de utilizare Clymer avertiza că dacă fixai greşit o garnitură, dacă nu curăţai de murdărie jiclorul de ralanti sau dacă instalai greşit oricare dintre componente, întreaga restaurare era în zadar.

După ce luă prânzul pe veranda din spate, Bosch se întoarse la masă, porni combina muzicală şi luă în mână şurubelniţa Philips. Reciti cu atenţie paginile manualului înainte să înceapă procesul asamblare, inversând procedura pe care o urmase atunci când dezmembrase carburatorul. Din combină răsunau acordurile de jazz a celor de la John Handy Quintet, iar melodia era *Naima*, oda pe care Handy i-o dedicase în 1967 lui John Coltrane. După părerea lui Bosch aceasta era cea mai bună interpretare live la saxofon.

Carburatorul începea să prindă repede contur pe măsură ce Bosch urma pas cu pas instrucţiunile din manual. Când se întinse să ia jiclorul de ralanti, observă că îl aşezase pe o poză dintr-un ziar care îl înfăţişă pe fostul guvernator, cu trabucul între dinţi şi cu un zâmbet larg întipărit pe faţă, ţinându-şi braţul pe după umerii unui alt bărbat pe care Bosch îl recunoscu ca fiind un fost legiuitor din East L.A.

Fostul poliţist îşi dădu seama că era o ediţie mai veche a cotidianului *Times* pe care dorise să o păstreze. Conţinea o relatare clasică cu privire la politică. În urmă cu câţiva ani, în ultimele ore petrecute în funcţia de guvernator, acesta se folosise de autoritatea de care dispunea, invocând clemenţa executivă, pentru a reduce sentinţa unui om condamnat pentru crimă. Întâmplarea făcea că inculpatul

era fiul unui amic al legiuitorului. Împreună cu alte persoane, băiatul fusese implicat într-o încăierare care se sfârşise cu înjunghierea mortală a victimei. Mai apoi, ajunsese la o înţelegere cu procurorii şi pledase vinovat, însă fusese nemulţumit când judecătorul îi acordase o sentinţă de la cincisprezece la treizeci de ani în închisoarea statală. Înainte să i se termine mandatul şi să plece din funcţie, guvernatorul redusese sentinţa la şapte ani.

Dacă acesta crezuse că nimeni nu va observa ultimul său act oficial în calitate de guvernator, atunci se înşelase. „Buba” se spărsese, iar el fusese acuzat de nepotism, favoritism şi abuz în funcţie. Cotidianul *Times* publicase un articol amplu despre acest capitol sordid. Bosch fusese dezgustat când îl citise, însă nu într-atât de dezgustat încât să trimită ziarul la reciclat. Îl parcurgea mereu ca să îşi reamintească despre politica sistemului judiciar. Înainte să candideze pentru această funcţie, guvernatorul fusese star de cinema, interpretând mari eroi – bărbaţi dispuşi să sacrifice orice în numele corectitudinii, în acel moment se afla la Hollywood şi încerca să redevină star de cinema. Bosch era hotărât să nu se mai uite la niciun film în care va juca acesta – nici măcar la televiziunea gratuită.

Aceste cugetări despre nedreptate pe care le expunea articolul îl făcură pe Bosch să-şi ia gândul de la carburator. Se ridică de la masă şi îşi şterse mâinile de cârpa pe care o ţinea în trusa de scule. Apoi o aruncă pe jos, amintindu-şi că altădată obişnuia să aşeze pe acea masă cărţi de criminalistică, nu piese de motocicletă. Deschise uşa glisantă de la camera de zi şi ieşi pe terasă ca să privească oraşul. Casa lui era ridicată la vest de trecătoarea Cahuenga şi oferea o privelişte dincolo de autostrada 101 înspre Hollywood Heights şi Universal City.

Pe autostrada 101, care traversa trecătoarea, era un trafic infernal în ambele sensuri. Chiar şi pentru o după-

amiază de duminică. De când se pensionase, Bosch hotărâse să renunţe la tot: la trafic, la ziua de muncă, la stres şi la responsabilităţi.

Însă avea impresia unui sentiment de falsă veselie. Ştia că, indiferent cât de stresant ar fi fost în acel râu de oţel şi lumini care curgea încet, locul lui era acolo. Că, într-un fel sau altul, prezenţa lui era dorită acolo.

Mickey Haller apelase la el vineri, în timpul mesei de prânz, invocând nevinovăţia clientului său. Acest lucru trebuia dovedit, fireşte. Însă Haller omisese cealaltă jumătate a ecuaţiei. Dacă omul era într-adevăr nevinovat însemna că adevăratul criminal se afla în libertate şi nimeni nu îl căuta. Un individ suficient de deştept, încât să îi însceneze o crimă unui om nevinovat. În ciuda împotrivirii lui de la restaurant, acest lucru nu îi dădea pace lui Bosch şi nu reuşise să şi-l alunge complet din minte tot weekendul. Nu reuşea să uite.

Îşi scoase telefonul din buzunar şi apăsă pe un buton din lista de preferaţi. După ce sună de cinci ori, Virginia Skinner răspunse cu o voce grăbită:

— Harry, am termen-limită, ce doreşti?

— E duminică seara, ce faci...

— Am fost chemată la birou.

— Ce s-a întâmplat?

— Sandy Milton a fost implicat într-un accident rutier aseară, în Woodland Hills, şi a fugit de la locul faptei.

Milton era consilier local din partea conservatorilor. Skinner era jurnalist politic pentru *Times.* Ceea ce nu înţelegea Bosch era de ce ea nu îl sunase ca să îi spună şi să îl întrebe cu cine din LAPD să stea de vorbă pentru mai multe informaţii. Acest lucru scotea în evidenţă ceea ce se întâmplase cu relaţia lor în ultima lună. Sau, mai degrabă, ceea ce nu se întâmplase.

— Trebuie să închid, Harry!

— În regulă! Scuze! Te sun mai târziu!

— Nu, te sun eu!

— Bine. Luăm cina împreună în seara asta?

— Da, dar acum trebuie să plec.

Ea închise. Bosch intră în casă, iar când îşi luă o bere din frigider, îşi verifică proviziile. Îşi dădu seama că nu avea nimic cu care să o poată tenta pe Virginia să urce dealul până la el. Şi-apoi, fiica lui urma să se întoarcă din tura de recruţi ai poliţiei pe la ora opt şi ar fi fost stânjenitor să o găsească pe Virginia la ei în casă. Ea şi Maddie abia se cunoscuseră.

Bosch hotărî că atunci când îl va suna Skinner, îi va propune să se întâlnească undeva în oraş ca să ia cina.

Tocmai îşi desfăcuse berea şi pusese un CD cu Ron Carter, înregistrat la Blue Note Tokio, când îi sună telefonul.

— Hei, ce rapidă ai fost!

— Tocmai am predat articolul. Este doar o ştire scurtă despre implicaţiile politice ale lui Milton. Richie „Ţâncul” trebuie să mă sune în zece sau cincisprezece minute să discutăm editarea. Avem timp suficient să vorbim?

Richie „Ţâncul” era editorul ei, Richard Ledbetter. Ea îi spunea astfel, deoarece era tânăr şi fără experienţă – cam cu vreo douăzeci şi ceva de ani mai tânăr decât ea – şi insista să îi spună cum să îşi facă treaba, cum să îşi scrie articolele şi rubrica despre politica locală care apărea o dată pe săptămână şi pe care el o numea blog. Cât de curând, situaţia dintre ei avea să se agraveze, iar Bosch îşi făcea griji că Virginia va fi cea care va avea de suferit, ţinând cont că experienţa ei se traducea printr-un salariu mai mare, care o făcea să devină o ţintă directă pentru conducerea ziarului.

— Unde vrei să mergem? Undeva în oraş?

— Sau undeva aproape de casa ta. Tu hotărăşti, numai să nu fie restaurant indian.

— Bineînţeles că nu indian. Lasă-mă să mă, gândesc şi te anunţ când vei fi prin apropiere. Sună-mă înainte să ajungi la Echo Park, pentru orice eventualitate.

— Bine. Ascultă, poţi să-mi faci o favoare şi să cauţi nişte articole referitoare la un caz?

— Ce caz?

— Un tip care a fost arestat pentru crimă. Cred că LAPD se ocupă de caz. Îl cheamă Da'Quan Foster. Vreau să văd...

— Da, Da'Quan Foster. Tipul care a ucis-o pe Lexi Parks.

— Exact.

— Harry, ăsta e un caz important.

— Cât de important?

— Nu e nevoie să-ţi caut eu articole. Intră pe site-ul ziarului şi introdu-i acolo numele. Vei găsi multe articole despre ea, luând în considerare cine a fost şi că făptaşul nu a fost arestat decât la o lună după comiterea crimei. Şi nu LAPD se ocupă de caz, ci şeriful. Crima a avut loc în West Hollywood. Trebuie să te las acum, m-a chemat Richie.

— Bine, voi...

Ea închisese deja. Bosch îşi vârî telefonul în buzunar şi se întoarse la masa din sufragerie. Apucă de colţurile ziarului şi trase deoparte componentele carburatorului. Îşi luă laptopul de pe un raft şi îl porni. Se uită la carburatorul dezmembrat pe ziar în timp ce aştepta să se deschidă calculatorul. Îşi dădu seama că se înşelase atunci când crezuse că acest proces de restaurare a motocicletei ar fi putut înlocui totul.

Din combina muzicală răsunau acordurile lui Ron Carter, însoţite de două chitare care cântau o melodie a lui Milt Jackson intitulată *Bags Groove.* Cântecul îl făcu pe Bosch să se gândească la viaţa lui şi la ceea ce rata.

După ce laptopul porni, intră pe site-ul cotidianului *Times* şi dădu o căutare după „Lexi Parks". Numele acesteia era menţionat în 333 de articole publicate în ultimii şase ani, cu

mult timp înainte să fie ucisă. Bosch restrânse aria de căutare la anul în curs şi găsi douăzeci şi şase de articole arhivate după dată şi titlu. Primul era din 10 februarie 2015: „Îndrăgita directoare adjunctă de la WeHo, găsită ucisă în pat”.

Bosch scană intrările până când ajunse la un titlu publicat în 19 martie 2015: „Şeful unei bande, arestat în cazul Parks”.

Bosch reveni la primul articol cu gândul de a citi măcar relatarea iniţială despre crimă şi primul articol despre arestare înainte să se urce în maşină şi să se ducă în oraş.

Relatarea iniţială despre uciderea lui Lexi Parks era mai mult despre victimă decât despre crimă, deoarece Departamentul Şerifului dezvăluia prea puţine detalii despre crima în sine. De fapt, toate detaliile expuse în relatare puteau fi reduse la o singură frază: Parks fusese omorâtă în bătaie şi fusese găsită zăcând pe pat de soţul ei atunci când acesta se întorsese acasă după ce terminase tura de noapte ca ajutor al şerifului din Malibu.

Bosch înjură cu voce tare atunci când citi partea care amintea că soţul victimei era ajutor de şerif. Acest lucru făcea ca o posibilă implicare a lui Bosch în cazul apărării să reprezinte o ofensă şi mai mare adusă departamentului de poliţie. Haller omisese intenţionat acest detaliu atunci când insistase ca Bosch să cerceteze cazul.

Cu toate acestea, continuă să citească şi află că Lexi Parks era unul dintre cei patru directori-adjuncţi pentru zona West Hollywood. Printre alte responsabilităţi, ea se ocupa şi de siguranţa publică, de protecţia consumatorului şi de relaţiile cu presa. Calificativul de „îndrăgită” din titlu se datora faptului că era principalul purtător de cuvânt al municipalităţii şi apărea mereu în presă. La momentul la care fusese omorâtă, avea treizeci şi opt de ani şi fusese funcţionar timp de doisprezece ani, începând ca inspector

de coduri şi avansând treptat.

Parks îl cunoscuse pe soţul ei, adjunctul Vincent Harrick, la locul de muncă. West Hollywood angajase Departamentul Şerifului pentru a-i oferi servicii de protecţie, iar Harrick fusese trimis la secţia din San Vicente Boulevard. De îndată ce Parks şi Harrick se logodiseră, acesta ceruse să fie transferat de la secţia din West Hollywood pentru a evita un posibil conflict de interese, având în vedere că amândoi lucrau în folosul oraşului. Mai întâi, el îşi desfăşurase activitatea la secţia din Lynwood, din sudul districtului, apoi se transferase în Malibu.

Bosch hotărî să citească următorul articol din arhivă sperând să obţină mai multe detalii despre caz. Titlul părea promiţător: „Anchetatorii: Uciderea lui Lexi Parks, o crimă cu conotaţie sexuală”. Articolul, publicat la o zi după primul, relata că experţii criminalişti din cadrul Departamentului Şerifului considerau crima ca fiind o intrare prin efracţie în timpul cărei Parks fusese atacată în pat în timp ce dormea, fusese agresată sexual, iar apoi bătută cu bestialitate cu un obiect contondent. În articol nu se specifica despre ce fel de obiect era vorba sau dacă acesta fusese găsit. Nu se amintea nici despre vreo probă găsită la locul crimei. După prezentarea succintă a detaliilor oferite de anchetatori, articolul descria reacţiile celor care îi cunoşteau pe Parks şi pe soţul ei şi groaza pe care crima o răspândise în comunitate. În articol mai scria că Vincent Harrick îşi luase concediu, fiind extrem de afectat de moartea soţiei.

După ce citi şi cel de-al doilea articol, Bosch reveni la arhivă şi trecu în revistă titlurile. Nu păreau prea interesante. Cazul rămăsese în atenţia presei zilnic, apoi săptămânal, însă titlurile nu erau pozitive. „Niciun suspect în crima Parks”, „Anchetatorii nu au făcut nicio descoperire referitoare la cazul Parks”, „WeHo oferă o recompensă de o

sută de mii de dolari în cazul Parks”. Bosch ştia că anunţarea unei recompense însemna că poliţia nu descoperise nimic şi că se agăţa de orice pistă.

Apoi, poliţia avu noroc. Cel de-al cincisprezecelea articol din listă, publicat la treizeci şi opt de zile după crimă, vestea arestarea lui Da’Quan Foster, în vârstă de patruzeci şi unu de ani, pentru uciderea lui Lexi Parks. Bosch accesă articolul şi află că legătura cu Foster venise, pare-se, din senin, pe baza potrivirii cu o probă ADN prelevată de la locul crimei. Foster fusese arestat de poliţiştii LAPD la atelierul său din Leimert Park, unde tocmai terminase de predat un curs de pictură pentru copii, pe care îl ţinea după orele de şcoală.

Această ultimă informaţie îl făcu pe Bosch să cadă pe gânduri. Nu îşi imaginase că şeful unei bande ar putea avea astfel de preocupări. Se întrebă dacă Foster nu lucra cumva în folosul comunităţii ca urmare a unei sentinţe penale. Continuă să citească. În articol scria că proba ADN găsită la locul crimei în cazul Parks fusese introdusă în baza de date a statului şi că rezultase o potrivire cu o mostră luată de la Foster, urmare a arestării lui în 2004 pentru suspiciune de viol. Deşi nu i se adusese nicio acuzaţie atunci, mostra ADN luată de la el rămăsese în baza de date a Departamentului de Justiţie.

Bosch voia să citească mai multe articole despre acest subiect, însă dacă voia să se vadă cu Virginia Skinner trebuia să se grăbească. Zări un titlu care fusese publicat la câteva zile după arestarea lui Foster: „Suspectul în cazul Parker şi-a schimbat viaţa”. Accesă articolul, aruncând o privire peste el. Era o poveste oferită de reprezentanţii comunităţii care susţineau că Da’Quan Foster era un fost membru al Rollin’ Forties Crips care revenise pe calea cea bună şi se dedicase comunităţii din care făcea parte. Era pictor autodidact, cu expoziţii într-un muzeu din

Washington, DC. Deţinea un atelier pe Degnan Boulevard, unde oferea cursuri de pictură copiilor din zonă în timpul săptămânii, după orele de şcoală. Era căsătorit şi avea doi copii. Drept replică, *Times* publicase un articol în care se menţiona că acesta avea un cazier care includea mai multe arestări pentru deţinere de droguri în anii ’90 şi patru ani petrecuţi la răcoare. Fusese eliberat condiţionat în 2001 şi, în afară de arestarea în cazul referitor la viol, în care nu i se adusese niciodată nicio acuzaţie, acesta nu se mai abătuse de la lege mai bine de un deceniu.

Articolul mai includea şi declaraţii ale mai multor localnici care îşi exprimau fie neîncrederea, fie bănuiala că Foster era victima unei înscenări. Nicio persoană citată în articol nu credea că el o omorâse pe Lexi Parks sau că s-ar fi aflat în West Hollywood în noaptea respectivă.

Din cele citite, Bosch nu îşi putea da seama dacă Foster o cunoscuse pe victimă sau avea vreun motiv să o vizeze.

Harry închise laptopul. Se gândea să citească mai târziu celelalte articole, deoarece nu voia să o lase pe Virginia Skinner să îl aştepte – indiferent unde alegea ea să se întâlnească. Trebuiau să stea de vorbă. Relaţia dintre ei fusese tensionată în ultima vreme, în mare parte din cauză că ea era prea ocupată cu munca ei, iar Bosch nu fusese ocupat cu nimic altceva decât cu restaurarea unei motociclete care era la fel de veche ca şi el.

Se ridică de la masă şi se duse în dormitor ca să îşi schimbe cămaşa şi să îşi ia o pereche de pantofi mai potriviţi. Peste zece minute, se afla în maşină, coborând dealul către autostradă. Odată ce intră în „râul de oţel”, îşi scoase telefonul şi îşi vârî casca în ureche, respectând, deci, legea. Pe vremea când purta insignă, nu îşi bătea capul cu astfel de lucruri neimportante, însă acum îşi punea centura de siguranţă şi folosea cască atunci când vorbea la telefon. Putea primi amendă pentru că vorbea la mobil în

timp ce conducea.

După zgomotul din fundal, bănui că Haller se afla pe bancheta din spate a unei limuzine Lincoln. Amândoi se aflau pe drum, îndreptându-se către un loc anume.

— Am întrebări despre Foster, zise Bosch.

— Dă-i drumul, spuse Haller.

— Ce fel de probă ADN a fost – sânge, salivă, spermă?

— Spermă. A fost prelevată de pe victimă.

— De pe sau din?

— Ambele. Din vagin. De pe coapsa dreaptă. Câţiva stropi şi de pe aşternuturi.

Bosch conduse în tăcere câteva clipe. Autostrada era în pantă deoarece traversa Hollywoodul. Tocmai trecea pe lângă Capitol Records Building. Clădirea fusese construită astfel încât să semene cu nişte plăci de patefon aşezate unele peste altele, însă vremurile se schimbaseră. Nu multă lume le mai asculta.

— Altceva? întrebă Haller. Mă bucur că te gândeşti la caz.

— De când îl cunoşti pe tipul ăsta? întrebă Bosch.

— De aproape douăzeci de ani. Mi-a fost client. N-a fost uşă de biserică, însă are o anumită blândeţe. Nu e un criminal. Fie este prea deştept, fie prea moale pentru asta. Poate ambele. Oricum, a reuşit să-şi refacă viaţa. De aceea ştiu.

— Ce ştii?

— Că nu el este făptaşul.

— Am citit unele articole pe internet. Care e faza cu arestarea pentru viol?

— E o tâmpenie. O să-ţi arăt dosarul. L-au arestat pe el şi încă alţi douăzeci de tipi. La sfârşitul zilei, l-au lăsat să plece.

— Ce-ai mai descoperit? Ai făcut rost de dosarul cazului?

— Da. Însă dacă te interesează, cred că trebuie să vorbeşti cu clientul meu. Dacă citeşti dosarul, vei afla

părerea celeilalte părţi referitoare la caz. N-o să...

— Nu mă interesează. Dosarul este important. Totul începe şi se termină cu dosarul. Când îmi dai o copie?

— O să ţi-o trimit mâine.

— Bine. Sună-mă şi vin eu după ea.

— Asta înseamnă că te bagi?

— Sună-mă când ai dosarul complet.

Bosch închise. Se gândi la conversaţie şi la ceea ce simţise după ce citise articolele din ziar. Încă nu îşi luase niciun angajament. Nu depăşise nicio limită, însă nici nu putea nega că nu se apropia foarte mult de ea. De asemenea, nu putea înlătura acel sentiment din ce în ce mai pregnant că urma să revină în prima linie.

5

Bosch şi Skinner se întâlniră la Factory Kitchen, lângă Alameda. Era un restaurant italian elegant, din cartierul artiştilor. Ea îl alesese deoarece era pe gustul ei. Nu luase în considerare sugestiile lui.

Restaurantul era aglomerat, iar vocile şi zăngănitul tacâmurilor îşi regăseau ecoul în pereţii vechii fabrici. Cu siguranţă nu era locul potrivit pentru a discuta despre destrămarea unei relaţii, însă asta se întâmpla.

În timp ce savura o farfurie de tagliatelle cu raţă ragù, Skinner îi spuse lui Bosch că relaţia lor de cuplu era pe sfârşite. Ea era jurnalistă, în ultimii treizeci de ani scrisese articole despre poliţie şi politică. Avea obiceiul să abordeze fără ocolişuri un subiect, inclusiv atunci când venea vorba despre dragoste şi satisfacerea propriilor nevoi. Ea îi spuse lui Bosch că el se schimbase. Era prea afectat din cauză că îşi pierduse slujba şi, prin urmare, întâmpina dificultăţi în a se concentra asupra relaţiei.

— Cred că ar fi mai bine să mă retrag şi să te las să îţi pui viaţa în ordine, Harry, îi spuse ea.

Bosch era întru totul de acord. Atitudinea şi gândirea ei nu îl surprindeau. Cumva, ştia că relaţia lor – deşi erau împreună doar de un an – nu avea nicio şansă.

Aceasta se înfiripase din entuziasmul şi energia unui caz de care se ocupase el şi a unui scandal politic despre care scrisese ea. Legătura dintre cele două situaţii dusese la această relaţie. Când totul luase sfârşit însă, amândoi ajunseseră să se întrebe dacă mai exista ceva între ei.

Ea îşi întinse mâna şi îi mângâie visătoare obrazul.

— Sunt cu doar câţiva ani mai tânără decât tine, zise ea. Mi se va întâmpla şi mie.

— Nu, o să te descurci, zise Bosch. Treaba ta este să relatezi poveşti, iar acestea trebuie să fie cunoscute.

După ce terminară cina, se îmbrăţişară lângă standul valeţilor în timp ce aşteptau să li se aducă maşinile. Îşi promiseră să păstreze legătura, însă amândoi ştiau că acest lucru nu avea să se întâmple.

6

Bosch se întâlni cu Haller luni, la ora unsprezece dimineaţa, într-o parcare din oraş, sub braţele întinse ale lui Anthony Quinn, pictat pe partea laterală a unei clădiri din 3rd Street. Bosch îşi trase jeepul Cherokee aproape de portiera din spate a limuzinei Lincoln, al cărei geam începu să coboare. Din cauza unghiului prost şi a geamului fumuriu, Bosch nu reuşi să vadă cine se afla la volanul limuzinei.

Haller îi întinse de pe bancheta din spate, prin geamul deschis, un dosar gros, legat cu elastic. Bosch se aşteptase ca acesta să fie prins într-un biblioraft albastru, aşa cum

erau ţinute dosarele la departamentul de poliţie. Când văzu dosarul plin de fotocopii, îşi reaminti că ceea ce urma să facă nu semăna deloc cu cazurile de care se ocupase până atunci. Acum era pe cont propriu.

— Ce vei face acum? îl întrebă Haller.

— Tu ce crezi? răspunse Bosch. Mă duc undeva să citesc dosarul.

— Ştiu asta, dar ce anume vei căuta?

— Voi căuta piesele care lipsesc. Uite care-i treaba, n-aş vrea să-ţi dau speranţe. Am citit toate articolele din ziar azi-dimineaţă. Eu nu văd lucrurile aşa cum le vezi tu. Tipul este certat cu legea. L-ai cunoscut pentru că a fost certat cu legea. În acest moment, tot ceea ce îţi pot promite – singurul lucru pe care ţi-l pot promite – este să analizez dosarul şi să-mi dau cu părerea. Atâta tot.

Bosch ridică dosarul în aer cu o oarecare stângăcie, astfel încât să îl poată vedea Haller.

— Dacă nu voi găsi ceva care nu se leagă sau ceva care nu-mi va atrage atenţia, ţi-l voi da înapoi şi gata. *Comprende, hermano?*

— *Comprende.* Cred că trebuie să fie greu să fii aşa.

— Aşa cum?

— Să nu crezi în redresare şi izbăvire, să nu crezi că oamenii se pot schimba. Tu nu crezi decât în zicala: „Lupul îşi schimbă părul, dar năravul, ba“.

Bosch nu luă în seamă această acuzaţie.

— Aşadar, cei de la *Times* spun că omul tău nu are alibi. Ce ai de gând să faci în privinţa asta?

— Are alibi. A fost la atelierul lui de pictură. Doar că nu putem dovedi... încă. Dar o vom face. *Times* afirmă că nu are alibi, însă nici motiv nu există. Nu a cunoscut-o pe această femeie, n-a văzut-o niciodată şi nici nu a fost în cartierul ei, darămite în casa ei. E o nebunie să crezi că el a comis fapta. Au încercat să facă legătura între el şi soţul

femeii de pe vremea când acesta lucra în Lynwood – un soi de răzbunare între bande, dar aici nu e cazul de aşa ceva. Da'Quan era membru Crip, iar soţul se ocupa de Bloods. Nu există niciun motiv pentru că nu el este făptaşul.

— Nu e nevoie de un motiv. În cazul unei crime cu conotaţii sexuale, sexul este un motiv suficient de bun. Ce ai de gând să faci în legătură cu proba ADN?

— Am de gând s-o atac.

— Nu mă refer la prostiile din cazul lui O.J. Există dovezi că proba a fost prelevată greşit sau că testul a eşuat?

— Încă nu.

— „Încă nu" – ce înseamnă asta?

— I-am înaintat judecătorului o cerere prin care să permită un test independent. Procurorul a obiectat, susţinând că nu există suficient material prelevat, însă astea sunt doar poveşti. Judecătorul mi-a acceptat cererea. Un laborator independent analizează chiar acum probele.

— Când vei primi veşti?

— Lupta în instanţă a durat două luni. Doar ce le-am trimis probele. Sper să primesc noutăţi cât mai repede. Măcar se mişcă mai repede decât cei din laboratorul şerifului.

Bosch nu era impresionat. Era de părere că acele analize vor duce la aceeaşi concluzie la care ajunseseră şi specialiştii din laboratorul şerifului – că ADN-ul era al lui Da'Quan Foster. Următorul pas era hărţuirea celor care manipulaseră probele. Era tactica la care apelau mereu avocaţii apărării. Dacă dovezile erau împotriva ta, atunci încercai să contaminezi dovezile prin toate mijloacele posibile.

— În afară de asta, care este teoria ta? întrebă el. Cum a ajuns ADN-ul clientului tău în trupul victimei?

Haller clătină din cap.

— Nu cred că e al lui. Chiar dacă laboratorul meu va

spune că este al lui, tot nu voi crede. Este victima unei înscenări.

Acum era rândul lui Bosch să clatine din cap.

— Isuse! zise el. Ai mai multă experienţă decât majoritatea avocaţilor pe care îi cunosc. Cum poţi gândi aşa?

Haller îl privi în ochi pe Bosch.

— Poate pentru că am prea mult experienţă, zise el. Şi tu ai suficient de multă experienţă încât să îţi dai seama cine te minte. N-am alte probe, Harry, dar instinctul îmi spune că e ceva putred aici. Există o înscenare, sau o încurcătură, sau ceva, pe undeva, însă nu el este făptaşul. De ce nu mergi să vorbeşti cu el şi să vezi ce-ţi spune instinctul?

— Nu e momentul încă, zise Bosch. Lasă-mă să citesc dosarul. Vreau să aflu tot ceea ce este de aflat despre anchetă înainte să vorbesc cu el. Dacă voi vorbi cu el.

Haller încuviinţă din cap, apoi se despărţiră. Bosch promise să ţină legătura cu el. Cei doi se îndreptară către ieşiri diferite din parcare. În timp ce aştepta să poată intra în traficul de pe 3rd Street, Bosch îşi ridică privirea la Anthony Quinn, care îşi ţinea braţele deschise ca şi când ar fi vrut să arate că nu avea nimic.

— Amândoi, nici tu, nici eu, zise Bosch.

Ieşi pe 3rd Street, apoi vină la dreapta pe Broadway, traversă centrul civic şi pătrunse în Chinatown. După ce găsi un loc de parcare pe stradă, intră în restaurantul Chinese Friends ca să ia masa de prânz. Localul era gol. Cu dosarul primit de la Haller în mână, Bosch alese o masă dintr-un colţ, unde putea sta cu spatele la perete, astfel încât nimeni să nu poată privi peste umărul lui ca să vadă ce citeşte. Nu voia ca vreun client să-şi piardă pofta de mâncare.

Bosch comandă fără să se uite în meniu. Scoase elasticul cu care era legat dosarul şi îl deschise pe masă. Mai bine

de două decenii întocmise dosare pentru avocaţii care îi apărau pe bărbaţii şi pe femeile pe care el îi arestase pentru crimă. Cunoştea fiecare şmecherie folosită într-un dosar atunci când venea vorba despre a stârni confuzia şi a trimite pe cineva într-o direcţie greşită. Ar fi putut scrie un ghid despre cum să transformi dovezile într-un coşmar pentru avocatul apărării. Pe vremuri, avusese obiceiul să redacteze rapoarte fără noimă, să scoată din când în când cartuşul din copiatorul departamentului, astfel încât nenumărate pagini din documentul pe care urma să îl predea să fie cel puţin dificil, dacă nu imposibil de citit.

Acum trebuia să se folosească de toate cunoştinţele acumulate ca să poată evalua cazul respectiv. Iar experienţa îi dicta că, în primul rând, trebuia să pună în ordine dosarul. Era o chestie de rutină să amesteci grămezile de rapoarte ca pe nişte cărţi de joc, să arunci între ele unu sau două meniuri şi să le spui avocatului apărării şi anchetatorului său „duceţi-vă dracu’! Fiecare pagină era numerotată şi datată. Se proceda astfel pentru ca, în sala de judecată, avocaţii care reprezentau ambele părţi să poată face referire la aceeaşi pagină printr-un număr de ordine. Prin urmare, nu conta dacă Bosch reorganiza paginile. Putea folosi propriul sistem. Haller nu trebuia decât să citeze numărul ştampilat pe pagină dacă voia să facă trimitere la vreun document în timpul procesului.

Diferenţa dintre rapoartele întocmite de anchetatorii Departamentului Şerifului şi cele întocmite de Bosch pentru LAPD nu era foarte mare. Doar câteva titluri şi câteva numere difereau. Însă Bosch frunzări repede dosarul şi puse hârtiile în ordinea corectă până când i se aduse farfuria cu cotlete de porc, feliate subţire. El aranjă grămadă de acte în faţa lui la mijlocul mesei, iar farfuria o împinse în lateral, astfel încât să poată să citească în timp

ce mânca.

Deasupra grămezii reorganizate se afla raportul de incident, care era mereu următoarea pagină dintr-un dosar după cuprins. Însă în acel dosar nu exista niciun cuprins – un alt „du-te dracu'!" de la procuror pentru apărare – astfel încât raportul de incident se afla deasupra. Bosch aruncă o privire peste el, neaşteptându-se să descopere ceva. Erau informaţii din prima zi. Dacă nu erau greşite, atunci erau incomplete.

Cotletele de porc din farfurie erau subţiri şi crocante, aşezate grămadă pe orezul prăjit. Bosch le mâncă cu degetele, ca pe nişte chipsuri de cartofi. Îşi şterse mâinile cu şerveţelul de hârtie ca să poată întoarce paginile fără să le murdărească. Trecu repede în revistă câteva anexe şi rapoarte lipsite de însemnătate, până când ajunse 1a „Cronologie". Aceasta era Biblia unei crime, nucleul unei anchete criminalistice. Detalia toate mişcările făcute de detectivii care s ocupau de caz. De aici lua naştere teoria referitoare la caz. Aceasta îl putea convinge pe Bosch că Da'Quan Foster era vinovat sau îl putea face să aibă aceleaşi dubii ca Mickey Haller.

Majoritatea echipelor de detectivi aveau sarcinile împărţite, iar acestea erau îndeplinite pe parcursul mai multor cazuri. De obicei, unul dintre membrii echipei de detectivi avea sarcina de a păstra intacte şi la zi rapoartele şi dosarul. „Cronologia" făcea excepţie. Aceasta era ţinută pe computer, într-un fişier digital, şi era accesată regulat de ambii detectivi, astfel încât fiecare să îşi poată înregistra activitatea efectuată pentru rezolvarea cazului. Periodic era listată şi pusă într-un biblioraft, sau, în cazul de faţă, adăugată dosarului destinat apărării. Însă cea mai activă versiune era întotdeauna fişierul digital, un document viu, care creştea şi se modifica mereu.

Cronologia listată care se afla în dosar avea 129 de

pagini şi fusese întocmită de anchetatorii Departamentului Şerifului, Lazlo Cornell şi Tara Schmidt. Deşi de-a lungul timpului Bosch interacţionase adesea cu anchetatorii şerifului, nu îi cunoştea pe niciunul. Ăsta era un dezavantaj deoarece nu îşi putea da seama de priceperea sau caracterul lor doar privind dosarul. Ştia că îşi va face o părere pe măsură ce va afla despre tactica lor de anchetare şi le va citi concluziile, însă Bosch avea în continuare sentimentul că se afla încă departe de acest moment. Îi cunoştea pe alţi anchetatori de la Omucideri, din cadrul Departamentului Şerifului, pe care i-ar fi putut suna ca să întrebe despre cei doi, dar nu îndrăznea să o facă şi să dea de bănuit că ar putea lucra împotriva lor. Vestea despre trădarea lui Bosch s-ar fi răspândit repede, iar Departamentul Şerifului ar fi anunţat LAPD în câteva ore, dacă nu minute. Bosch nu îşi dorea acest lucru. Nu încă.

Primele şaptezeci şi cinci de pagini ale cronologiei descriau felul în care avansase ancheta înainte de a se face legătura dintre proba ADN şi Da'Quan Foster. Bosch le citi cu atenţie deoarece îi ofereau detalii despre teoria iniţială a anchetatorilor referitoare la caz, precum şi despre munca lor conştiincioasă şi hotărârea de care dădeau dovadă. Soţul lui Lexi Parks fusese cercetat şi eliminat ca suspect, iar aceste eforturi erau bine documentate în cronologie. Deşi avea un alibi puternic – urmărise şi arestase un hoţ de maşini – pentru ora la care fusese ucisă soţia lui, anchetatorii erau suficient de deştepţi încât să ştie că ar fi putut aranja ca omorul să fie comis de altcineva. Cu toate că unele aspecte referitoare la crimă – atacul sexual şi bestialitatea cu care fusese bătută victima – tindeau spre o altă direcţie, anchetatorii aveau unele suspiciuni în privinţa soţului. În timp ce citea aceste pasaje din cronologie, Bosch începea să îi respecte din ce în ce mai mult pe Cornell şi pe Schmidt.

Ancheta iniţială urmărea mai multe piste. Anchetatorii interogaseră o sumedenie de agresori sexuali care locuiau în zona West Hollywood, verificaseră trecutul victimei, încercând să descopere dacă avusese duşmani şi îi cercetaseră activitatea profesională, pentru a afla dacă supărase pe cineva sau dacă îi purta ranchiună cineva.

Toate aceste eforturi rămăseseră fără rezultat. Odată ce obţinuseră ADN-ul făptaşului, ei îl comparaseră cu cel al tuturor persoanelor suspectate. Trecutul victimei nu scosese la iveală niciun conflict grav, niciun iubit răzbunător şi niciun adulter din partea ei sau a soţului, în calitate de director adjunct al oraşului, ea fusese profund implicată în sistemul birocratic şi în politică şi avusese un ultim cuvânt de spus în ceea ce privea anumite afaceri, însă nu existaseră polemici.

Profilul criminalului, alcătuit în funcţie de ce se descoperise la locul crimei, fusese cel care, în cele din urmă, îi făcuse pe anchetatori să renunţe la a mai căuta informaţii despre viaţa personală şi profesională a victimei. Profilul, realizat de cei de la Serviciul de Analiză Comportamentală din cadrul Departamentului Şerifului, arăta că suspectul era un psihopat care îşi satisfăcea mai multe nevoi psihologice prin uciderea lui Lexi Parks. „Nu zău”, gândi Bosch în timp ce citea concluzia.

Profilul arăta că, mai mult ca sigur, criminalul nu o cunoştea pe Parks şi că aceasta s-ar fi putut intersecta cu el recent sau mai de mult. Deoarece ea era un personaj care apărea în mod regulat la televiziunea locală din West Hollywood, precum şi la evenimente publice, cercul posibilităţilor era cu atât mai mare. Ucigaşul ei ar fi putut-o vedea la ştiri sau la vreo întrunire televizată a consiliului local. Drumurile lor s-ar fi putut intersecta oriunde.

Omorul părea a fi atât plănuit cu grijă, cât şi necugetat în ceea ce privea violenţa exacerbată şi proba ADN lăsată în

urmă. Alte detalii referitoare la locul crimei care influenţaseră realizarea profilului includeau şi faptul că victima nu fusese deloc legată – ceea ce arăta că ucigaşul nu fusese nevoit să apeleze la niciun mijloc pentru a o domina sau a o controla. Victima fusese găsită de soţul ei cu o pernă pe faţă, care ascundea rănile fatale provocate de bătaie şi care indica posibile remuşcări din partea atacatorului.

Având în vedere că soţul ei era ofiţer de poliţie, acesta îşi luase mai multe măsuri de precauţie, instalând în casă un sistem de alarmă şi mai multe încuietori la toate uşile. Făptaşul pătrunsese în casă prin fereastra biroului, după ce înlăturase plasa şi forţase cu ranga încuietoarea ferestrei. Din câte se părea, victima nu activase alarma. Soţul ei afirmase că rareori se întâmpla acest lucru, în ciuda faptului că el o rugase de nenumărate ori să o activeze atunci când el lucra în tura de noapte, iar ea rămânea singură acasă.

Toate acestea, precum şi alte detalii alcătuiră profilul unui suspect care părea a fi un atacator oportunist şi neglijent. În noaptea în care fusese ucisă, Parks se dusese la supermarketul Pavilions de pe Santa Monica Boulevard. Mai multe zile la rând, anchetatorii vizionaseră înregistrările surprinse de camerele de supraveghere instalate în magazin şi în centrul comercial unde se afla acesta, urmărind-o pe Parks şi sperând să descopere când traseul victimei se intersectase cu cel al atacatorului său. Însă nu descoperiseră nimic. În magazin, Parks văzuse şi recunoscuse câteva persoane din cercul ei de cunoştinţe sau de la locul de muncă. Însă toţi aceşti oameni fuseseră verificaţi şi scoşi de pe lista suspecţilor, fie printr-o comparare a ADN-ului, oferit în mod voluntar, fie prin alte metode.

Aşadar, efortul fusese în zadar, însă necesar. Citind

primele optzeci de pagini din cronologie, Bosch îşi dădu seama că Lazlo Cornell şi Tara Schmidt făcuseră o anchetă minuţioasă – una la care ar fi fost mândru să participe.

Totul părea în zadar. Asta până în cea de-a douăzeci şi şaptea zi de anchetă, când cei doi primiseră o scrisoare de la Departamentul de Justiţie din California, prin care erau informaţi că proba ADN pe care o trimiseseră ei pentru a fi căutată în baza de date a statului se potrivea cu cea a unui infractor condamnat pe care îl chema Da'Quan Foster.

Până în acel moment, nici Cornell şi nici Schmidt nu auziseră vreodată ca un bărbat pe nume Da'Quan Foster să aibă legătură cu Parks sau cu alte cazuri. Începură, aşadar, pregătirile pentru momentul în care aveau să îl întâlnească. Îl supravegheaseră douăzeci şi patru de ore ca să vadă dacă făcea vreo mişcare pe care ar fi putut-o folosi împotriva lui sau dacă ameninţa să facă vreun rău unei alte femei. Între timp, îi cercetaseră trecutul, iar ancheta continuase, luându-se măsuri de maximă securitate, astfel încât nicio informaţie să nu ajungă în presă sau la soţul victimei.

La unsprezece zile după ce primiseră rezultatele referitoare la ADN, cei doi anchetatori principali intraseră în atelierul de pictură, unde Foster se afla singur, deoarece tocmai terminase de predat un curs despre culorile de bază unui grup mic de copii. Leimert Park se afla în Los Angeles. Anchetatorii fuseseră însoţiţi de doi ofiţeri de poliţie LAPD de la Departamentul de Intervenţii. Cornell şi Schmidt îl întrebaseră pe Foster dacă voia să îi însoţească la Secţia Omucideri ca să îi pună câteva întrebări.

Da'Quan Foster fusese de acord.

Când Bosch îşi ridică privirea, observă că restaurantul se aglomerase cât timp fusese el ocupat cu cititul dosarului. Nota de plată îi fusese lăsată pe marginea mesei, însă el nu

o observase. Simţindu-se vinovat că nu eliberase masa mai devreme, lăsă treizeci de dolari pentru prânzul de zece dolari, îşi strânse hârtiile şi ieşi pe uşă afară, înjură când găsi o amendă de parcare sub ştergătorul de parbriz al maşinii. Plătise parcarea pentru două ore, însă zăbovise în restaurant două ore şi jumătate. Luă hârtia cu amenda de sub lama de gumă a ştergătorului şi o vârî în buzunar. Nu îşi făcuse niciodată griji în legătură cu amenzile de parcare pe vremea când conducea maşina poliţiei, pe vremea când purta insignă. Acest lucru îi reamintea cât de mult i se schimbase viaţa în ultimele şase luni. Se simţea ca un străin care deţinea informaţii din interior. Din acel moment, va fi doar un străin.

Dintr-un motiv sau altul, Bosch nu avea chef să se întoarcă acasă pentru a citi ceea ce mai rămăsese din cronologie, precum şi restul rapoartelor. Avea impresia că dacă ar fi revizuit dosarul la masa din sufragerie, unde lucrase la atâtea cazuri cât timp fusese detectiv criminalist în cadrul LAPD, ar fi fost un soi de trădare. O luă, deci, pe 3rd Street ca să iasă din oraş, apoi înspre West Hollywood. Înainte să continue cu lectura cronologiei, voia să treacă în maşină pe lângă casa unde fusese ucisă Lexi Parks. Se gândea că i-ar prinde bine să îşi scoată nasul din hârtii şi să vadă unele dovezi fizice ale cazului.

Casa era situată pe Orlando, la sud de Melrose, într-un cartier de vile modeste. Bosch opri pe partea cealaltă a străzii şi privi cu atenţie casa. Era aproape în întregime împrejmuită de un gard viu înalt, prevăzut cu o intrare arcuită. Zărea uşa de la intrare prin pasaj. În faţa gardului fusese montată o pancartă pe care stătea scris „De vânzare”. Bosch se întrebă cât era de greu să vinzi o casă în care fusese comisă de curând o crimă violentă. Credea că era şi mai greu să trăieşti într-o casă în care soţia ta fusese victima unei astfel de crime.

Telefonul începu să îi vibreze, iar el răspunse fără să îşi ia privirea de la casă.

— Bosch, răspunse el.

— Eu sunt, zise Haller. Cum merge treaba?

— Merge.

— Încă citeşti dosarul.

— Am ajuns pe la jumătate.

— Şi?

— Şi, nimic. Încă mai am de citit.

— Am crezut că poate ai...

— Nu mă stresa, Mick! Fac ceea ce trebuie să fac. Îţi voi spune dacă vreau să mă ocup de caz după ce termin de citit. Dacă nu voi vrea, îţi voi da înapoi dosarul.

— Bine, bine.

— În regulă, vorbim mai târziu.

Bosch închise. Continuă să se uite la casă. El observă o tăbliţă cu „Atenţie, câine rău” înfiptă în ghiveciul de lângă uşa de la intrare. În dosar nu se specifica nicăieri că Parks şi soţul ei ar fi avut un câine. Bătea cu degetele pe volan în timp ce se gândea la acest aspect. Avea un sentiment puternic că dacă familia ar fi avut un câine, acest lucru ar fi fost menţionat imediat în rapoarte. Animalele de companie lăsau întotdeauna dovezi prin casă. Era un aspect care trebuia luat în considerare într-o anchetă.

Bosch trase concluzia că în casă nu existase niciun câine şi că acea tăbliţă fusese pusă pentru intimidare. În lipsa unui câine, cel mai bun lucru era să pretinzi că ai unul. Întrebarea era dacă ucigaşul ştia asta. Şi dacă da, de unde?

Într-un final, o luă din loc şi urcă pe Orlando, înspre Santa Monica Boulevard. Viră înspre est ca să se întoarcă acasă, dar trase din nou pe dreapta când zări un Starbucks pe Fairfax. De astă dată plăti pentru o parcare de patru ore, apoi intră în cafenea cu dosarul la el.

Cu o ceaşcă de cafea neagră aburindă în mână, se

instală la o măsuţă rotundă dintr-un colţ. Deoarece nu avea spaţiu suficient să împrăştie teancul de hârtii, scoase doar cronologia şi începu să citească de unde rămăsese. Înainte de asta, luă pixul din buzunarul cămăşii şi notă repede ceva pe marginea dosarului.

„Câine?”

Trebuia să capete o confirmare a concluziei pe care o trăsese referitoare la câine. Faptul că îşi notase o întrebare alcătuită dintr-un singur cuvânt reprezenta o reacţie aproape involuntară la ceea ce văzuse cât timp stătuse în faţa casei în care fusese comisă crima. Însă de îndată ce scrise cuvântul respectiv, realiză că un lucru atât de mărunt, cum era acel act de a scrie un singur cuvânt pe un dosar, reprezenta un pas important în acceptarea cazului. Trebuia să îşi pună acea întrebare. Îi lipsea oare atât de mult munca lui, încât era dispus să încalce orice limită şi să lucreze pentru o persoană acuzată de crimă? Pentru că asta urma să facă. Haller era avocatul desemnat din oficiu, însă clientul lui era închis într-o celulă, sub acuzaţia că violase şi omorâse în bătaie o femeie. Dacă Bosch accepta oferta însemna că va lucra pentru el.

Se simţea umilit până în măduva oaselor. Se gândi la ceilalţi colegi ai lui care se pensionaseră şi care ajunseseră să lucreze pentru avocaţii apărării sau chiar pentru Biroul de Avocaţi Publici. El rupsese orice legătură cu aceşti colegi, de parcă ei înşişi ar fi fost nişte infractori. De îndată ce auzea că vreunul trecuse de partea cealaltă, Bosch îl considera imediat o persona non grata.

Iar acum...

Sorbi din cafeaua fierbinte şi încercă să înlăture acel sentiment neplăcut. Apoi începu să citească despre anchetă de unde rămăsese.

După ce îl luaseră pe Foster de la atelier, anchetatorii şerifului îl duseră la secţia din Lynwood, unde ceruseră să li

se elibereze o încăpere. Interogatoriul nu durase mult, iar transcrierea completă fusese ataşată la cronologie. Foster răspunsese la câteva întrebări înainte să îşi dea seama cât de gravă era situaţia în care se afla şi să îl ceară pe Mickey Haller.

Cornell şi Schmidt nu îi spuseseră că ADN-ul lui fusese descoperit la locul crimei. Voiau să îşi construiască mai întâi cazul, încercând să smulgă o mărturisire de la Foster. Însă nu reuşiseră. Cornell începuse interogatoriul citindu-i lui Foster drepturile constituţionale – era întotdeauna o metodă rapidă de a pune în alertă un subiect care acceptase să fie interogat.

„Cornell: în regulă, domnule Foster, sunteţi dispus să staţi puţin de vorbă cu noi, poate să răspundeţi la câteva întrebări ca să putem lămuri unele detalii?

Foster: Cred că da, dar despre ce este vorba? Ce credeţi că am făcut?

Cornell: Ei bine, este vorba despre Lexi Parks. O cunoaşteţi, nu?

Foster: După nume, mi se pare cunoscut, dar nu ştiu de unde. Poate că i-am vândut un tablou sau poate este mama unuia dintre copii care vin la atelier.

Cornell: Nu, domnule, Lexi Parks nu a cumpărat niciun tablou. E femeia din West Hollywood. Vă amintiţi că aţi fost acasă la ea?

Foster: West Hollywood? Nu, n-am fost acolo.

Cornell: Dar pe Vince Harrick îl cunoaşteţi?

Foster: Nu, nu cunosc niciun Vince Harrick. El cine e?

Cornell: E soţul lui Lexi. Harrick, adjunctul şerifului. L-aţi cunoscut pe vremea când lucra în această secţie?

Foster: Poftim? Nu îl cunosc. N-am mai fost aici până când nu m-aţi adus voi.

Schmidt: Ne puteţi spune unde vă aflaţi în noaptea de 8

spre 9 februarie a acestui an? A fost într-o noapte de duminică. Unde aţi fost în noaptea respectivă, domnule Foster?

Foster: De unde dracu’ să ştiu? Au trecut două luni de-atunci. Uite care e treaba, în fiecare seară sunt fie acasă cu băieţii mei, fie la atelier, unde-mi văd de treabă. Adesea stau până târziu ca să termin ce-am de făcut. Nu mai am cursanţi, aşa că pot să-mi văd de ale mele, aţi înţeles? Sunt persoane care îmi comandă lucrările şi care plătesc pentru ele. Aşa că mai lucrez. N-aveţi decât să alegeţi între cele două variante, pentru că acesta este adevărul. Nu merg în altă parte. Îmi cunosc drepturile, iar voi nu aveţi intenţii bune faţă de mine. Vreau să-mi chem avocatul. Cred că vreau să mă reprezinte Mickey Haller în treaba asta – indiferent ce naiba o fi.

Cornell: Atunci să facem totul oficial, domnule Foster. Spuneţi-ne de ce aţi ales-o pe Lexi Parks.

Foster: Pentru ce s-o aleg? N-o cunosc şi nu ştiu despre ce vorbiţi.

Cornell: Dumneavoastră aţi omorât-o, nu-i aşa? Aţi bătut-o, aţi omorât-o, iar apoi aţi violat-o.

Foster: Sunteţi nebuni! Sunteţi de-a dreptul nebuni! Chemaţi-l pe avocatul meu! Acum!

Cornell: Da, chiar aşa, jigodie. O să ai nevoie de un avocat.

Schmidt: Sunteţi sigur că nu vreţi să lămurim lucrurile pe loc? Acum ar fi momentul potrivit. Dacă intervine avocatul, nu mai putem face nimic.

Foster: Vreau un avocat, la dracu!

Schmidt: S-a făcut. Însă n-o să poată să explice cum se face că am descoperit ADN-ul dumneavoastră în Lexi Parks. Doar dumneavoastră puteţi...

Foster: ADN? Ce ADN? Doamne, ce se întâmplă aici? Ce este... nu-mi vine să cred, ticăloşilor! N-am ucis pe nimeni.

Vreau să vină avocatul, iar vouă nu vă mai spun nimic!

Cornell: În acest caz, ridicaţi-vă în picioare, domnule! Sunteţi arestat pentru uciderea lui Lexi Parks!”

Sfârşitul interogatoriului.

Bosch citi relatarea de două ori, apoi îşi notă să nu uite să îi ceară lui Haller versiunea înregistrată a interogatoriului. Mai mult ca sigur că încăperea unde se desfășurase interogatoriul nu avea cameră de supraveghere. Dacă hotăra să se ocupe de caz, voia să vadă limbajul trupului lui Foster şi să audă tonul fiecărei voci. Aceste detalii erau mai grăitoare decât cuvintele de pe hârtie. Cu toate acestea, prima lui impresie după ce citise descrierea acelui interogatoriu scurt fu aceea că Foster nu anticipase întrebările despre Lexi Parks. Părea să fie într-adevăr surprins şi se putea citi panica în cuvintele lui. Ştia însă că asta nu însemna mare lucru. De obicei, crimele cu motivaţie sexuală erau opera unor psihopaţi care aveau această abilitate înnăscută de a minţi, de a juca teatru, de a se preface surprinşi sau îngroziţi atunci când era nevoie. Psihopaţii erau mincinoşi desăvârşiţi.

Bosch remarcă o frază din transcriere. Cornell îl acuzase pe Foster că o bătuse şi o omorâse pe Lexi Parks, apoi că o violase. Harry nu obţinuse încă informaţii despre autopsie, însă întrebarea lui Cornell fu primul indiciu că violul avusese loc post-mortem. Dacă dovezile demonstrau acest lucru, atunci cazul căpăta un nou set de factori psihologici.

Bosch continuă să citească. Restul cronologiei scotea în evidenţă eforturile depuse de Cornell şi de Schmidt pentru a găsi o legătură între Da’Quan Foster şi Lexi Parks, fie prin soţul ei şi munca lui, ceea ce ar fi putut duce la motivul răzbunării, fie printr-o întâlnire întâmplătoare dintre prădător şi prada sa, ceea ce se potrivea mai bine cu profilul şi genul atacului. Niciun efort însă nu dădu roade.

După spusele lui Foster în timpul scurtului interogatoriu la care fusese supus, acesta nu fusese niciodată la secţia şerifului din Lynwood, unde lucrase ultima oară Vincent Harrick, în urmă cu cinci ani. Anchetatorii nu găsiră nici măcar o singură probă care să demonstreze contrariul, iar adevărul era că nu exista nicio explicaţie logică pentru care un membru al Rollin' Forties Crips care locuia în Leimert Park să desfăşoare activităţile ilicite ale bandei tocmai în partea de est, în Lynwood. Acela era teritoriul bandei Bloods şi nu avea nicio logică.

Sarcina lui Cornell era aceea de a cerceta cazul pornind de la relaţia Lynwood/Harrick şi trecutul lui Foster, iar Schmidt se ocupa de problema prădătorului sexual. Sarcina lui Schmidt era cu atât mai greu de investigat şi de dovedit, cu cât se baza pe momentul accidental în care cumva, undeva, Lexi Parks intrase în vizorul unui sadic sexual care ieşise la vânătoare. La fel ca Schmidt şi Cornell, Bosch citise deja suficient şi văzuse destule ca să ştie că acea crimă nu era una întâmplătoare. Existau suficiente dovezi care atestau că victima fusese hărţuită, iar crima fusese plănuită. Bănuiala pleca de la tăbliţa cu „Atenţie, câine rău". Conform celor descoperite, în casă nu exista niciun câine, iar ucigaşul părea să ştie acest lucru. Asta însemna că acea casă de pe strada Orlando fusese supravegheată. Alţi factori, cum erau faptul că sistemul de alarmă nu fusese activat şi că soţul lucrase în tura de noapte, se adăugau la această teorie.

Schmidt cercetase cu atenţie activităţile victimei din ultimele şase săptămâni de viaţă, încercând să găsească locul în care drumul ei şi cel al lui Foster se intersectaseră. Urmărise sute de ore de înregistrări surprinse de camerele de supraveghere de pe traseul lui Lexi, însă Foster nu apărea în niciuna. Bosch ştia că acesta era punctul de cotitură când cazurile o puteau lua într-o direcţie greşită.

Aveau un suspect arestat şi un ADN identificat. Unii ar fi spus deja că era un caz uşor de rezolvat. Însă anchetatorii erau conştiincioşi. Căutau mai multe detalii, pătrunzând, astfel, într-un soi de tunel. Tunelul este locul unde viziunile se îngustează, iar anchetatorul vede doar înainte. Bosch se întrebă dacă Schmidt căutase şi alte feţe pe înregistrări în afară de cea a lui Foster.

Bosch îşi notă pe marginea dosarului să nu uite să îi spună lui Haller să înainteze o cerere de prezentare a probelor, pentru a avea acces la toate înregistrările video pe care le vizionase Schmidt.

În cronologie se amintea în treacăt despre un martor care fusese interogat de Cornell şi identificat doar prin MO – Bosch ştia că aceasta era prescurtarea pentru „martor ocular”. Nu era o practică neobişnuită aceea de se a folosi abrevieri codificate în rapoarte pentru a oferi protecţie martorilor care nu primiseră în mod oficial statutul de „informator confidenţial”. Bosch mai ştia că MO era un martor care putea să întărească sau să desfiinţeze alibiul unui suspect. În acest caz, în cronologie se specifica faptul că detectivul Cornell se întâlnise cu MO la o săptămână după arestarea lui Foster şi că întâlnirea durase o oră.

Bosch frunzări ultimele pagini ale cronologiei, însă nu găsi nimic interesant, doar înregistrări de rutină referitoare la pregătirea cazului pentru proces. Cornell şi Schmidt nu găsiseră nimic care să îl lege direct pe Foster de victimă, însă aveau ADN-ul lui şi, în afară de cazul lui O.J. Simpson, din urmă cu douăzeci de ani, ADN-ul constituia piesa de rezistenţă când venea vorba despre închiderea unui caz. Cornell, Schmidt şi procurorul care se ocupa de dosar erau pregătiţi. În aprilie, aceştia trecuseră printr-o audiere preliminară care durase patru ore, aşadar erau pregătiţi pentru proces.

Procurorul era femeie – un avantaj atunci când era vorba

despre o crimă cu motivaţie sexuală. Ellen Tasker. Bosch lucrase cu ea la câteva cazuri importante pe la începutul carierei. Era pricepută şi se ridica la înălţimea renumelui atunci când venea vorba despre pregătirea cazurilor pentru proces. Era un pion important în procuratură, un profesionist care nu se implica în politica instituţiei, ci îşi vedea de treabă. Şi chiar făcea treabă bună. Bosch nu îşi amintea ca Tasker să fi pierdut vreun caz.

Înainte să continue, îl sună pe Haller.

— Ai spus că are alibi clientul tău, doar că nu poţi dovedi acest lucru.

— Corect. Se afla în atelierul său şi picta. Avea acest obicei – muncea toată noaptea. Însă muncea singur. Cum aş putea dovedi asta?

— Are telefon mobil?

— Nu, nu are telefon mobil, prin urmare nici desfăşurător. Doar telefonul fix din atelier. De ce?

— În cronologie se menţionează faptul că unul din detectivi a vorbit cu un martor ocular. Ştii ceva despre asta?

— Nu. Dacă au găsit pe cineva care să susţină alibiul lui DQ, atunci trebuie să raporteze acest lucru.

— DQ?

— Da’Quan. Îşi semnează tablourile cu DQ. Apropo, ştii că aşa sunt plătit, nu? Cu tablouri. Sper că dacă voi obţine achitarea lui, va creşte şi valoarea tablourilor.

Lui Bosch nu îi păsa cum era plătit Haller.

— Ascultă, nu spun că acest martor îi va susţine alibiul. Dimpotrivă. S-a făcut referire la el în cronologie şi voiam să ştiu dacă ai aflat şi tu.

— Nu, n-am citit despre asta.

— Informaţia e codată şi scurtă – ceea ce mă face să cred că ar putea avea o semnificaţie. O să citesc declaraţiile martorilor să văd dacă găsesc ceva.

— Dacă nu vei găsi nimic, atunci vor avea probleme. Au încălcat procedurile.

— Cum zici tu. Te sun mai târziu.

După ce închise, Bosch realiză că trebuia să fie mai atent atunci când vorbea cu Haller şi să nu îi mai spună lucruri pe care acesta le-ar fi putut strânge şi folosi în timpul procesului, târându-l astfel şi pe el în toată povestea aceea.

Bosch răsfoi dosarul până când găsi teancul cu declaraţiile martorilor. Începu să îl frunzărească, verificând rezumatele ca să îşi dea seama cine erau aceştia şi ce spuneau. Cei mai mulţi erau martori din partea lui Lexi Parks: prieteni, colegi de muncă şi colaboratori, care fuseseră interogaţi pe măsură ce ancheta prindea contur. Mai existau câteva declaraţii ale soţului ei şi ale câtorva colegi ai lui care o cunoscuseră pe Parks prin el. Cealaltă jumătate a teancului conţinea declaraţiile oferite de persoanele care îl cunoşteau pe Da'Quan Foster. Majoritatea erau ofiţeri de poliţie care îl ştiau de pe vremea când făcuse parte dintr-o bandă. Mai existau declaraţii ale foştilor ofiţeri supraveghetori, ale vecinilor, ale proprietarilor de magazine şi ale soţiei suspectului, Marta.

Bosch găsi ceea ce căuta într-un raport care conţinea declaraţiile a doi martori. Era un vechi truc – să predai teancuri de hârtie pentru a ascunde ceea ce nu vrei să observe avocatul apărării. Acuzarea nu încălcase procedurile, însă pusese piedici în găsirea informaţiei importante.

Prima jumătate a raportului, care includea declaraţiile martorilor, conţinea rezumatul interogatoriului la care fusese supus un vecin al lui Da'Quan Foster şi care declarase că nu îi văzuse maşina parcată în faţa casei în noaptea în care fusese comisă crima. Era un comentariu relativ inofensiv, având în vedere că Foster nu susţinuse că ar fi fost acasă. Acesta declarase că îşi petrecuse noaptea

în atelierul lui de pictură.

Însă doar cu un rând mai jos de declaraţia vecinului se afla începutul unei alte declaraţii date de o persoană identificată doar ca M. White. În această declaraţie se spunea că M. White se oprise pe la studioul lui Foster în noaptea crimei ca să vorbească cu el, însă pictorul nu se afla acolo. În raport nu erau specificate alte detalii, dar pentru Bosch era suficient ca să îşi dea seama că Schmidt şi Cornell descoperiseră pe cineva care putea să contrazică declaraţia lui Foster cum că şi-ar fi petrecut toată noaptea în atelierul de pictură.

Subterfugiul folosit de detectivi pentru a ascunde identitatea şi valoarea martorului care apărea cu numele de M. White nu îl deranja pe Bosch. Acesta presupuse că „M. White” nu era numele martorului, ci mai degrabă îi dezvăluia sexul şi rasa. Ştia că Haller nu trebuia decât să înainteze o cerere prin care să invoce probe insuficiente, iar cei din Departamentul Şerifului erau obligaţi să dezvăluie adevărata identitate a martorului. Totul făcea parte dintr-un joc. El însuşi apelase uneori la acest tertip pe vremea când era poliţist. Problema lui era faptul că acum mai exista şi incertitudinea alibiului, adăugată probei ADN care îl plasa pe Foster la locul crimei.

Era un motiv suficient de bun ca să renunţe la caz chiar în acel moment.

Harry căzu o clipă pe gânduri în timp ce îşi termina de băut cafeaua, încercând să-şi odihnească ochii. Îşi luă ochelarii de la ochi şi privi afară pe fereastră la intersecţia aglomerată dintre Fairfax şi Santa Monica. Ştia că mai trebuia să citească despre raportul autopsiei şi să se uite peste fotografiile făcute la locul crimei ca să poată termina verificarea dosarului. Lăsase pozele la urmă, deoarece ştia că îi va fi greu să se uite la ele – plus că nu voia să rişte să le analizeze într-un loc public cum era o cafenea, de

exemplu.

Dincolo de intersecţie, el zări o faţă cunoscută. Mickey Haller îi zâmbea din spatele unui autobuz care se deplasa înspre sud, pe strada Fairfax. Sloganul publicitar de pe maşină îl făcu pe Bosch să îşi dorească să arunce dosarul la gunoi.

„PREŢ REZONABIL DINCOLO DE ORICE ÎNDOIALĂ. SUNAŢI-L PE AVOCATUL DIN LIMUZINĂ.”

Bosch se ridică de la masă şi se îndreptă către coşul de gunoi. Aruncă paharul în el şi ieşi din cafenea.

7

Când intră în casă şi văzu masa goală din sufragerie, Bosch fu tentat să se aşeze şi să scoată din dosar hârtiile şi fotografiile legate de caz. Ştia însă că fiica lui trebuia să sosească în orice clipă şi nu voia ca ea să dea peste o scenă neplăcută. Traversă holul şi intră în dormitorul lui, închise uşa şi împrăştie hârtiile pe pat – după ce îşi făcuse patul şi netezise plapuma.

El împrăştie copiile color 8 x 10 cm ale fotografiilor făcute la locul crimei, în casa lui Lexi Parks. Acestea includeau câteva zeci de imagini cu trupul victimei, aşa cum fusese ea găsită pe pat. Erau făcute din mai multe unghiuri şi de la distanţe diferite, unele cuprinzând întreaga încăpere, altele doar răni specifice şi părţi ale corpului.

Mai existau fotografii făcute din mai multe unghiuri şi cu celelalte încăperi din casă, iar el avea de gând să se uite peste ele mai târziu.

Fotografiile de la locul crimei formau un tablou hidos pe pat. Moartea lui Lexi Parks fusese una extrem de violentă,

iar cruzimea acesteia nu putea fi estompată de aceste imagini. Pozele aveau o calitate superioară cu care Bosch era familiarizat. Fotografii poliţiei nu erau artişti. Treaba lor era să surprindă totul, iar fotograful din cazul Parks îşi făcuse bine treaba.

Bosch distribuise pozele într-un careu de opt pe orizontală şi opt pe verticală, apoi rămase la capătul patului, analizând acel mozaic al crimei. Pe urmă luă pe rând fiecare fotografie şi o privi cu atenţie.

Scoase o lupă dintr-un sertar al comodei ca să poată vedea îndeaproape fiecare detaliu.

Era o muncă dificilă. Bosch nu reuşise niciodată să se deprindă cu locul crimei. Fusese prezent la sute de astfel de locuri şi văzuse rezultatul cruzimii oamenilor de prea multe ori ca să mai ţină socoteala. Întotdeauna crezuse că dacă se va obişnui cu ele, va pierde ceva dinăuntrul lui de care avea nevoie pentru a-şi face treaba corect. Trebuia să ai o reacţie emoţională. Acea reacţie era scânteia care aprindea dorinţa de a fi necruţător.

De astă dată, scânteia o reprezentau mâinile lui Lexi Parks. Era evident că încercase să se lupte cu atacatorul ei. Se zbătuse şi îşi ridicase braţele ca să se apere de atac. Însă fusese răpusă repede de loviturile repetate primite în faţă. Braţele i se odihneau pe pat, cu palmele în sus, ca şi când s-ar fi predat. Această imagine îl emoţionă pe Bosch. Îl înfurie şi îl făcu să îşi dorească să îl găsească pe făptaş şi să îl rănească.

„Cum îl poate apăra Haller pe cel care a făcut asta?”

Harry intră în baie şi îşi umplu un pahar cu apă. Îl bău stând în prag şi privind pieziş fotografiile. Încercă să se calmeze, astfel încât să poată face o evaluare profesională a pozelor şi a locului crimei.

Se apropie de pat şi privi din nou cu atenţie fotografiile. În curând începu să tragă concluzii referitoare la crimă. Era

de părere că victima adormise în patul ei. Se afla pe partea dreaptă a patului imens, lăsând stânga liberă pentru soţul ei. Lui Bosch i se părea că ucigaşul o luase prin surprindere în timp ce dormea, se urcase deasupra ei şi preluase imediat controlul în momentul în care femeia se trezise. Probabil că îi acoperise gura cu o mână, iar cu cealaltă ţinuse o armă. Ea îşi eliberase mâinile ca să se lupte cu el, iar el începuse să o lovească.

Şi nu se oprise. Mult timp după ce ea renunţase să se mai împotrivească, răpusă fiind, atacatorul continuase să o lovească în repetate rânduri cu un obiect dur. Faţa victimei din acele fotografii nu semăna deloc cu faţa pe care Bosch o văzuse însoţind articolele din ziare care relataseră despre moartea ei. De fapt, chipul din acele fotografii era de nerecunoscut. Nasul îi dispăruse pur şi simplu, îngropat în cheaguri de sânge şi ţesut care alcătuiseră cândva faţa. Ambele orbite erau zdrobite şi deformate, iar în sânge străluceau fragmente de dinţi şi de os. Pleoapele erau pe jumătate distruse, iar ochii îşi pierduseră focalizarea normală. Unul se holba în faţă, iar celălalt în jos, spre stânga.

Bosch se aşeză pe un scaun dintr-un colţ al camerei şi privi de departe paleta de fotografii. Cel mai grav lucru ar fi fost ca el să se fi aflat în realitate la locul crimei, lucru care l-ar fi făcut să simtă o şi mai mare repulsie. Niciun loc al crimei nu era plăcut ochiului. Indiferent cât ar fi fost de recentă crima, indiferent cât de curat ar fi fost mediul.

Privirea lui se îndrepta mereu către mâini şi, din unghiul în care şedea, observă o uşoară decolorare a pielii de pe încheietura stângă a victimei. Se ridică în picioare şi se apropie de pat. Fotografia era de ansamblu şi surprindea corpul în întregimea lui *în situ.* Se aplecă deasupra fotografiei cu lupa şi observă că pe încheietura femeii existau nişte linii fine, decolorate, lăsate de o brăţară

groasă sau, cel mai probabil, de un ceas.

Având în vedere că nu era specificat nicăieri în rezumate sau în rapoarte că motivul crimei ar fi fost jaful, lui Bosch îi părea ciudat că lipsea ceasul. Oare victima îl purtase în momentul în care fusese atacată? Oare victima adormise cu el pe mână? Îi căzuse sau îi fusese smuls de pe mână în timp ce se zbătea să-şi salveze viaţa? I-l luase atacatorul drept suvenir?

Bosch privi cu atenţie noptiera de lângă cadavru. Pe ea se aflau o sticlă cu apă, o cutie cu medicamente şi un roman broşat, însă ceasul lipsea. Reveni la hârtii şi citi raportul privind inventarul. Ţinând cont că victima fusese ucisă în propria locuinţă, acest raport includea obiecte găsite la locul crimei şi în casă, cercetate cu atenţie de anchetatori şi de echipa de criminalişti. Nu se menţiona nimic despre ceas.

Acesta nu căzuse, pare-se, în timpul luptei dintre victimă şi agresor. Nu scria nicăieri că ar fi fost găsit între aşternuturi, pe jos sau oriunde altundeva.

Bosch frunzări din nou cronologia să se asigure că nu trecuse peste partea din stadiul incipient al anchetei, unde s-ar fi putut menţiona ceva despre ceas, înainte ca toată atenţia să se îndrepte asupra lui Da’Quan Foster. Deoarece nu găsi nimic, făcu o însemnare despre ceas pe marginea dosarului, sub celelalte însemnări.

Strânse de pe pat toate fotografiile cu cadavrul şi puse grămada deoparte în caz că fiica lui venea acasă. Trecu la cel de-al doilea teanc de fotografii, cu imagini din fiecare încăpere a casei victimei, toate făcute în timpul cercetărilor de la faţa locului. Era semn că investigaţia fusese efectuată temeinic. Bosch ştia că anchetatorii principali ceruseră să fie fotografiate şi celelalte încăperi din casă. Acest lucru demonstra că aceştia nu făcuseră o treabă de mântuială.

Existau mai multe fotografii cu fiecare dintre încăperi, iar

Bosch avu nevoie de o jumătate de oră să se uite peste ele. Văzu doar acele lucruri care i-ar fi putut indica unele capcane normale într-o casă întreţinută cu grijă, în care nu existau copii, iar ambii soţi aveau slujbe cu normă întreagă şi un stil de viaţă activ. Cel de-al doilea dormitor era folosit ca sală de fitness, iar cel de-al treilea, ca birou. Garajul, destinat unei singure maşini, era folosit ca spaţiu de depozitare pentru biciclete, plăci de surf şi echipamente de camping. Nu mai exista loc şi pentru maşină.

Biroul din casă îi atrase cel mai mult atenţia lui Bosch. I se părea că, iniţial, încăperea fusese folosită de Lexi Parks. Bibelourile şi suvenirele de pe birou şi de pe rafturile bibliotecii din spatele acestuia păreau să fi fost colecţionate în perioada când aceasta lucrase ca funcţionar local. Mai exista acolo un prespapier de la West Hollywood Rotary Club şi certificate de apreciere înrămate, primite de la diferite grupuri de lesbiene şi homosexuali, pentru implicarea ei în obţinerea autorizaţiei pentru organizarea paradei gay anuale, care atrăgea participanţi şi privitori din întreaga lume. Pe peretele de lângă birou se afla o diplomă înrămată de la Universitatea Pepperdine, pe care era scris numele de Alexandra Abbott Parks. Prinse de marginile ramei erau numeroase ecusoane de la acţiuni desfăşurate la locul de muncă. Bosch realiză că activitatea lui Lexi Parks avea o importantă componentă socială, care, cel mai probabil, îngreuna procesul de descoperire a momentului în care ea şi-ar fi putut întâlni ucigaşul – indiferent că acesta era Foster sau altcineva.

Privea cu atenţie diploma înrămată, când observă un ecuson care era diferit de celelalte. Era un ecuson roşu cu alb, care trebuie să fi fost emis de consiliul local şi purtat de Parks atunci când fusese chemată să îşi îndeplinească datoria de jurat. În fotografie nu se vedea decât codul de bare – pentru a păstra anonimatul –, fără alte indicii vizibile

referitoare la data sau tribunalul unde servise juratul.

Ecusonul acesta îl deranja cel mai mult dintre toate lucrurile pe care le văzuse. Nu citise nicăieri în cronologie sau în celelalte rapoarte cum că legitimaţia ar face obiectul investigaţiei. Deşi Bosch recunoştea că o anchetă era o chestiune subiectivă, mereu supusă interpretării – de către avocaţi, judecători, juraţi şi alţi anchetatori lui i se părea că în acest caz ceva era fie omis, fie ascuns. Dacă Lexi Parks îşi îndeplinise sarcina de jurat într-un tribunal penal, asta era o problemă importantă, pe care anchetatorii ar trebui să o cerceteze. Însemna că se aflase într-o clădire în care exista un flux obişnuit de infractori şi inculpaţi. Într-un astfel de caz, în care victima pare să fi fost aleasă la voia întâmplării, există întotdeauna un punct de intersecţie. Locul unde atacatorul îşi întâlneşte pentru prima dată prada. Treaba anchetatorilor este să găsească acest punct de intersecţie, locul unde ciclul vieţii victimei se suprapune ciclului vieţii atacatorului.

Bosch trebuia să afle dacă anchetatorilor Lazlo Cornell şi Tara Schmidt le scăpase acest posibil punct de intersecţie sau dacă îl omiseseră intenţionat din raport cu scopul de a îngreuna cazul acuzării.

Înlătură pentru moment acel gând şi reveni asupra celorlalte fotografii. Biroul avea două garderobe. Ambele fuseseră fotografiate din mai multe unghiuri. Una era plină cu rochii de vară, bluze atârnate pe umeraşe şi cutii de pantofi aranjate pe rafturile de deasupra. Părea că Parks îşi rotea hainele în funcţie de sezon. În februarie, când fusese ucisă, temperaturile erau mai scăzute.

A doua garderobă era folosită pentru depozitarea cutiilor de computer, imprimantă şi alte produse de uz casnic. Pe raftul de sus, Bosch zări o cutiuţă pătrată care părea a fi din piele maro. Nu exista nicio marcă, niciun logo, însă lui Bosch i se părea că semăna cu o cutie de ceas. O studie cu

lupa. Nu avea cum să îşi dea seama dacă era goală sau dacă era vorba despre un ceas de femeie sau de bărbat. De obicei, pielea maro era folosită pentru cutiile de ceasuri bărbăteşti.

Bosch auzi uşa de la intrare deschizându-se. Fiica lui sosise acasă, începuse să adune al doilea set de fotografii când o auzi strigându-l.

— Sunt în camera mea! strigă el. Vin într-o clipă!

Vârî dosarele şi fotografiile în birou. Îşi scoase telefonul şi îl sună pe Mickey Haller. Avocatul apărării răspunse imediat, iar Bosch îşi dădu seama după zgomotul de fundal că acesta se afla din nou în maşină.

— OK, zise Bosch. Sunt pregătit să stăm de vorbă.

8

Se întâlniră la barul Musso’s şi comandară câte un pahar de votca martini. Deoarece era destul de devreme, găsiră uşor loc la bar. Nedorind să atragă atenţia, Bosch nu aduse cu el teancul gros de documente, în schimb veni cu dosarul de hârtie gol pe care îşi făcuse însemnările respective.

Haller era îmbrăcat în costum, însă îşi scosese cravata. Observă dosarul gol pe care Bosch îl aşezase pe tejgheaua din lemn vechi şi lustruit.

— Nu mi-ai adus dosarul, zise el. Ăsta e semn bun.

— Nu chiar, replică Bosch.

— Despre ce vrei să vorbim, atunci?

— Sunt pregătit să vorbesc cu clientul tău. Poţi să mă bagi înăuntru?

— Cea mai uşoară şi mai rapidă cale ar fi să mergem amândoi acolo mâine. Vizita avocat-client asistată de un anchetator. Va trebui să fim la subiect. Te deranjează?

Bosch căzu o clipă pe gânduri înainte să răspundă.

— Am nevoie de legitimaţie de detectiv particular? N-am aşa ceva. Am obţinut una acum douăzeci de ani, dar a expirat de mult.

— Nu ai nevoie. Voi lista o scrisoare de împuternicire. Voi spune că lucrezi sub aripa mea şi a lui Dennis Wojciechowski, detectiv particular autorizat de stat. Va fi suficient.

— Cine dracu mai e şi Dennis Woja-nu-ştiu-cum ăsta?

— Este Cisco, detectivul meu.

— Acum înţeleg de ce i se spune Cisco.

— Şi în multe alte feluri. Sunt liber dimineaţa şi mai am două chestii la CCB după prânz. Tu cum stai cu timpul dimineaţa?

— Sunt liber.

— Atunci, hai să ne întâlnim pe la nouă.

Bosch se mulţumi doar să încuviinţeze din cap.

— Deci, ce-ai aflat? întrebă Haller.

Bosch trase dosarul mai aproape şi se uită la puţinele însemnări pe care şi le făcuse în timp ce citise rapoartele.

— Scoase din context, lucrurile astea n-au nicio logică, zise el. Există anumite aspecte care ar fi trebuit să fie cercetate în continuare. Sau poate că au fost cercetate şi nu ştim noi.

— Vrei să spui că ni le-au ascuns, zise Haller, în al cărui glas se simţea revolta.

— Nu te ambala! Nu te afli în sala de judecată, deci nu e nevoie să faci pe revoltatul. Nu spun că s-ar fi ascuns informaţii. Spun doar că am observat anumite chestii cu privire la anchetă care mă deranjează. Nu mă refer la clientul tău. Mă refer la chestii pe care eu le-aş fi cercetat mai îndeaproape. Poate că au făcut-o, poate că nu. Poate că...

— Poate că ce?

— Poate că s-au culcat pe-o ureche. Au identificat proba

ADN şi au crezut că nu e nevoie să dea toate cărţile pe faţă. De asemenea, au un martor care demontează alibiul clientului tău. Pentru multe dintre cazuri, aceste două chestii ar fi suficiente. Simplu.

Haller se apropie de Bosch.

— Spune-mi despre martorul ocu... este femeie?

— Nu, după numele din raport, M. White, cred că este un bărbat caucazian. Cred că anchetatorii îi ascund atât identitatea, cât şi pe el ca să îţi întindă ţie o cursă. Tipul zice că a fost la atelierul lui Foster în noaptea respectivă şi că acesta nu era acolo. De aceea vreau să vorbesc cu Foster. Să văd dacă minte.

— Să-mi spui mie cuţu' dacă minte. Asta le spun tuturor clienţilor.

Haller îşi turnă în pahar restul băuturii din shaker. O amestecă bine cu măslina înfiptă în vârful unei scobitori, apoi mâncă măslina.

— Cina, zise el. Mai vrei una?

Bosch clătină din cap.

— Nu mai pot sta. Maddie a venit acasă şi vreau să îmi petrec timpul cu ea. În curând va pleca din oraş.

— Va pleca din oraş? Unde?

— Merge cu şcoala în excursie. Ştii, înainte de absolvire. Merg cu corturile la Big Bear să vorbească despre următorii paşi pe care îi vor face în viaţă, chestii de-astea. Vreau să stau cât mai mult pe-acasă cât va fi şi ea aici. Plus că trebuie să mă pregătesc pentru mâine. Să recitesc anumite chestii înainte să mă întâlnesc cu tipul.

— Aşadar, ai hotărât... vinovat?

— Nu. Cred că este mai mult probabil decât improbabil, dar, după cum spuneam, există anumite lucruri pe care ei nu le-au făcut şi pe care eu le-aş fi făcut. Nu-mi place să-mi dau cu părerea, dar când văd ceva, trebuie să spun.

— N-ai cum să nu vezi.

— Ceva de genul.

— Care este cea mai mare problemă referitoare la cazul acuzării?

— În acest moment?

— Plecând de la ceea ce ai citit.

Bosch mai comandă ceva de băut în timp ce se gândea la un răspuns pe care să îl formuleze corect.

— Întâlnirea întâmplătoare.

— Adică?

— Motiv şi oportunitate. Au găsit o mostră ADN care îl plasează pe clientul tău în casă şi la locul crimei. Dar cum a ajuns acolo? De ce s-a dus acolo? Viaţa acestei femei era destul de publică. Audieri la primărie, întruniri ale consiliului, evenimente publice şi aşa mai departe. Conform rapoartelor, anchetatorii au urmărit sute de ore de înregistrări video şi nu au găsit nici măcar un cadru în care Lexi Parks şi Da'Quan Foster să apară împreună.

Haller încuviinţă din cap, înţelegând cum trebuia să joace.

— În plus de asta, mai e şi locul crimei, continuă Bosch. Anchetatorii i-au făcut profilul şi au găsit tot felul de chestii psihologice referitoare la crimă. Ce legătură are totul cu Foster, membru pocăit al unei bande din sudul L.A.-ului, fără antecedente de violenţă? O fi fost el mare baştan în Rollin' Forties, însă aici este vorba de cu totul altceva.

— Pot folosi informaţiile astea, zise Haller. Pe toate. O să-i fac praf!

— Uite ce e, sunt nişte chestii care mă deranjează. Asta nu înseamnă că îi vor deranja şi pe juraţi sau pe judecător. După cum ţi-am spus, eu cred că există mari şanse ca clientul tău să fie făptaşul. Îţi spun doar ce-am observat. Am însă o nedumerire.

— Care?

— ADN-ul lui Foster a fost găsit în baza de date a statului

în urma faptului că a fost arestat pentru viol. Însă cazul nu a stat în picioare.

— N-a stat în picioare pentru că nu a fost întemeiat.

— Povesteşte-mi despre asta.

— A fost achitat repede. Victima a fost luată cu forţa, drogată şi violată câteva zile la rând în camera din spate a unei case părăsite. Ticălosul care se face vinovat de asta i-a tatuat pe piele următoarele cuvinte: „Proprietatea Rollin' Forties". Când ea a reuşit să scape, le-a oferit acest indiciu anchetatorilor. I-au găsit pe toţi membri Rollin' Forties care apăreau în evidenţele lor şi i-au periat. Nu s-a ajuns la niciun rezultat, deoarece nu el a fost vinovatul.

— E o poveste cam nasoală. Va ajunge la tribunal?

— Nu şi dacă intervin eu. Astea sunt circumstanţe complet diferite. Irelevante.

Bosch încuviinţă din cap, întrebându-se din nou de ce îl interesa acest caz şi acest client.

— Deci, vorbim cu el mâine-dimineaţă, zise Haller. Apoi? Te mai pot ajuta cu ceva?

Bosch îşi termină băutura. Nu îşi mai turnă din shaker. Nu voia să miroasă a băutură când avea să ajungă acasă. În această privinţă, fiica lui era mai strictă decât o soţie.

— Să vedem dacă o să mă ocup de caz după interogatoriu. Dacă o voi face, cred că ar trebui să îi ceri judecătorului accesul la toate înregistrările video pe care le-au vizionat Cornell şi Schmidt. Ei l-au căutat pe Da'Quan. Mă întreb dacă a mai fost şi altcineva în locurile în care s-a dus Lexi.

Haller îşi îndreptă degetul către el, încuviinţând din cap.

— Teorie alternativă a crimei. Suspect alternativ. Am înţeles. E bine.

— Nu e bine. Cel puţin, nu încă. Trebuie să te avertizez că nu voi fi prea blând cu clientul tău mâine. Este acuzat de crimă şi o să-l tratez ca atare. Când vom termina, s-ar

putea să nu mai vrea să lucrez pentru tine sau pentru el.

Bosch îi împinse paharul barmanului, apoi se ridică de pe scaun. Văzu o femeie care căuta un loc unde să se aşeze şi îi făcu semn să vină.

— Ne vedem la nouă, îi spuse el lui Haller. Să nu dormi prea mult!

— Nu-ţi face griji, voi fi acolo, promise Haller.

9

Ellis şi Long priveau dintr-o maşină parcată pe marginea Las Palmas Boulevard, la vest de parcarea barului Musso’s. Nu se simţeau deloc stingheri din cauza tăcerii care domnea între ei, deoarece petrecuseră mulţi ani în maşină, filând oameni. Long intrase în local mai devreme şi observase din capătul celălalt al barului că avocatul vorbea cu un alt bărbat – un bărbat pe care nu îl recunoscu. Prin urmare, când acesta scană din priviri parcarea şi îl zări pe bărbatul misterios sub felinarul de lângă ghereta paznicului parcării, se ridică în scaunul pasagerului.

— El e, zise Long. Tipul cu care s-a întâlnit avocatul.

— Eşti sigur? întrebă Ellis.

Acesta îşi duse binoclul la ochi şi îl studie pe bărbatul misterios.

— Da, răspunse Long. Ar trebui să pleci. Pentru orice eventualitate.

În caz că bărbatul de lângă gheretă îl văzuse pe Long în bar mai devreme. Nu mai era nevoie să-şi termine fraza.

Ellis aşează binoclul pe bordul maşinii şi coborî. Long se furişă la volan. Pentru orice eventualitate. Ellis intră în parcare şi se vârî între două maşini, lăsând impresia că tocmai atunci parcase şi se pregătea să intre în bar. Aşteptă până când bărbatul îşi luă cheile de la gheretă şi se

îndreptă către automobil. Ellis ieşi dintre maşini, cu mâinile în buzunare, şi înaintă pe acelaşi culoar cu bărbatul care se apropia. Observă că era proaspăt ras, avea păr des şi cărunt şi o constituţie atletică. Bănuia că avea în jur de cincizeci şi ceva de ani, însă putea fi unul dintre nenorociţii ăia norocoşi care nu îşi arătau vârsta.

Chiar înainte să treacă unul pe lângă celălalt, bărbatul o luă la stânga printre două maşini şi descuie cu cheia portiera unui jeep Cherokee vechi. Ellis privi pe furiş plăcuţa de înmatriculare şi îşi continuă drumul înspre treptele care duceau la intrarea din spate a barului Musso's. Apăsă pe tasta de apelarea rapidă ca să îl sune pe Long. Când acesta răspunse, Ellis îi spuse marca maşinii şi numărul de înmatriculare, apoi îl anunţă că va intra în bar să vadă ce făcea avocatul.

— Crezi c-ar trebui să urmăresc jeepul? întrebă Long.

Ellis căzu o clipă pe gânduri. În principiu, nu agrea ideea de a se despărţi. Dar dacă individul acela era un jucător, atunci nu puteau rata ocazia.

— Nu ştiu, zise el. Tu ce crezi?

— Du-te, bea o bere, zise Long. Vreau să văd unde merge tipul ăsta.

— Conduce o rablă. Probabil că nu merge prea departe.

— Jeepurile alea vechi, Cherokee? Piese de colecţie.

— Rablă.

— Intră pe Craiglist, zece miare pentru unul în stare bună, nu-i rău. Trei sute douăzeci de mii de kilometri? Tot zece miare.

— N-are importanţă. Intru. Haller e la barul din spate, nu?

— Da, barul din spate. Fără nume, nu uita.

— Corect.

Ellis auzi motorul jeepului ambalându-se în spatele lui. Apoi o voce care îl striga şi care venea tot de acolo.

— Domnule, aţi parcat?

Când se întoarse, îl văzu pe paznicul parcării stând în pragul gheretei.

— Nu, am parcat pe stradă.

Arătă cu degetul către Las Palmas, apoi se întoarse şi coborî scările care duceau în holul din spatele bucătăriei restaurantului. Îl străbătu până când trecu de vechile cabine telefonice din lemn şi ieşi în noua sală de restaurant. Musso’s avea aproape o sută de ani. Existau o sală nouă şi una veche, construite la o jumătate de secol depărtare. Îl urmă pe un chelner bătrân, care purta o vestă roşie, până în sala veche, apoi intră în încăperea unde se afla barul. Locul era aglomerat în spatele celor norocoşi care găsiseră deja loc pe scaune.

Îl zări pe Haller şezând pe un scaun la capătul îndepărtat al barului. Era angajat într-o conversaţie cu femeia care şedea în stânga lui. Lui Ellis i se păru că avocatul încerca să o agaţe, însă femeia nu dădea semne că ar fi interesată. Barmanul aşeză în faţa lor două pahare cu martini. Şi shakerele pline cu gheaţă.

Haller nu avea de gând să plece prea devreme de acolo. Ellis făcu, aşadar, cale întoarsă şi se duse la una dintre cabinele telefonice de lângă intrarea din spate. În cabină nu mai exista telefon, însă aceasta putea fi folosită în continuare dacă îţi doreai puţină intimitate, închise uşa, îşi scoase telefonul şi îl sună pe Long.

— L-ai urmărit?

— Da, urcăm pe Highland.

— Plăcuţa de înmatriculare?

— Apare în evidenţele forţelor de ordine. Zice LAPD.

— E poliţist.

— Da sau poate a ieşit la pensie. Pare să fi activat cel puţin douăzeci şi cinci de ani.

— Oricum, de ce-o fi vorbind cu omul nostru?

— Habar n-am. Să vedem unde merge.

— Eu rămân aici. Se pare că omul nostru încearcă să agaţe o tipă la bar.

— Vorbim.

Pe Long nu îl interesa părerea lui Ellis. Jeepul albastru din faţa lui era o maşină frumoasă. Un design pătrăţos, clasic, care îi conferea mobilitate şi siguranţă. Long se întrebă de ce se renunţase la modelul respectiv. Acum arăta ca un SUV oarecare. Era umflat, ca un grăsan a cărui burtă se scurgea peste curea. Fosta lui soţie le spunea „vârf de brioşă“.

Bărbatul misterios intrase pe Cahuenga, îndreptându-se înspre nord. Long observă că şoferul jeepului semnaliza stânga. Bărbatul misterios urma să urce dealurile. Acest lucru complica lucrurile pentru Long.

Trecu deci pe lângă jeep în timp ce acesta aştepta să poată vira. Aruncă o privire în stânga şi observă că drumul ducea la o bifurcaţie. Mulholland Drive la stânga, Woodrow Wilson la dreapta.

Se uită în oglinda laterală şi, de îndată ce văzu că jeepul virează, puse avariile şi întoarse brusc pe contrasens, de unde se apropia o maşină care încetini până se opri. Stinse farurile, încetini şi el şi se întoarse la bifurcaţie. Stopurile jeepului se făcuseră nevăzute.

Fără a ezita, Long alese Mulholland, deoarece era strada cea mai circulată şi cea mai lungă. Continuă pe şoseaua care urca şerpuind până pe coama dealului, însă în scurt timp îşi dădu seama că alesese greşit. Drumul se unduia în ambele direcţii, pe buza muntelui. Nu rămăsese chiar atât de mult în urma jeepului, prin urmare se aştepta să vadă stopurile maşinii la una dintre curbele periculoase din faţă.

Întoarse din nou brusc maşina şi o luă pe Woodrow Wilson, accelerând nebuneşte pe drumul sinuos. Tot ce îi mai lipsea era ca Ellis să înceapă să îl certe pentru că îl

pierduse pe individ. La naiba cu restricţiile!

Woodrow Wilson era o stradă îngustă dintr-un cartier rezidenţial, care şerpuia în sus, pe partea opusă muntelui faţă de Mulholland. După câteva zigzaguri şi curbe periculoase, Long zări, în cele din urmă, în faţa lui, stopurile roşii ale jeepului. Încetini şi păstră distanţa. Imediat ce ieşi dintr-o curbă, văzu jeepul parcând într-un garaj improvizat, lângă un Volkswagen Beetle albastru-deschis. Trecu mai departe, fără a accelera.

Long îşi continuă drumul până când trecu de două curbe, după care trase pe dreapta şi scoase maşina din viteză. Îşi verifică telefonul să vadă dacă nu avea mesaje sau apeluri pierdute de la Ellis. Nimic. Mai aşteptă vreo trei minute, apoi întoarse maşina, profitând de garajul liber al unei case. Stinse farurile şi trecu încet pe lângă casa unde era parcat jeepul. Era o căsuţă pe console, în spatele căreia se zăreau luminile oraşului.

Long se uită la numărul de înmatriculare al Volkswagenului când trecu pe lângă garaj. Mai observă şi un tomberon răsturnat în curbă.

Haller nu prea avea succes cu femeia de lângă el şi părea învins de votcă. Ellis îl urmărea în oglinda din spatele barului, ascuns de mulţime. Ţinea în mână o sticlă de bere, ca să nu pară suspect, deşi nu bea din ea. Nu bea niciodată alcool.

Femeia pe care încerca să o impresioneze Haller era cu cel puţin cincisprezece ani mai tânără decât el, iar avocatul nu lua în calcul o regulă-cheie atunci când venea vorba despre agăţat. Evitarea oricărui indiciu care ar fi putut trăda diferenţa de vârstă – în special oglinzile din spatele barului.

Ellis îşi simţi telefonul vibrând în buzunar şi se retrase în holul din spate. După ce intră într-o cabină telefonică, aşeză

sticla de bere pe jos şi răspunse la apelul lui Long în timp ce închidea uşa ca să aibă intimitate.

— Cred că nu mai iese din casă în seara asta, zise Long.

— Unde? întrebă Ellis.

— E o casă pe deal. Destul de frumoasă pentru un salariu de poliţist.

— Eşti sigur că nu mai iese?

— Nu, dar dacă vrei să îl urmăresc, încă sunt prin preajmă. Mă pot întoarce.

Ellis căzu o clipă pe gânduri. În mintea lui se forma un plan. Un plan pe termen scurt. Long trebuia să se întoarcă. Acesta îi întrerupse şirul gândurilor.

— L-am identificat.

— Cum? Cine e?

— Mai este o maşină în faţa casei pe care am verificat-o. Şi aceasta apare în evidenţele forţelor de ordine. Mâine vin gunoierii. Am luat câteva pungi din tomberonul de pe stradă, apoi m-am îndepărtat de casă şi am scotocit prin ele. Am găsit ceva corespondenţă. Pe tip îl cheamă – nu ştiu dacă aşa se pronunţă – Hermonius Bosch, ceva de genul. Toată corespondenţa e pe numele lui.

— Spune pe litere. Prenume şi nume de familie.

— H-I-E-R-O-N-Y-M-U-S şi B-O-S-C-H.

— Hieronymus, ca pictorul.

— Care pictor?

— Dă-i pace! Vino aici! M-am gândit cum să îl încetinim pe omul nostru de aici.

— Ajung în cincisprezece minute.

— Fă să fie zece minute. Cred că are de gând să plece.

Închise, îşi luă sticla de bere şi se întoarse la barul din sala cea veche. Haller era tot la locul lui, însă femeia pe care încercase să o agaţe plecase, locul ei fiind luat de un bărbat în tricoul alb şi geacă de piele. Ţinea în mână un card de credit argintiu şi încerca să-i atragă atenţia cu el

barmanului. Se pregătea să plece.

Ellis îşi croi loc printre doi clienţi şi aşează sticla de bere pe bar. Apoi urcă scările şi ieşi din restaurant. În timp ce se îndrepta către Las Palmas, observă o nişă întunecată lângă intrarea pietonală a unei parcări publice suprapuse. De acolo putea supraveghea parcarea barului Musso’s în timp ce îl aştepta pe Long.

Când intră în nişă, se împiedică de ceva şi fu cât pe ce să cadă. Se auzi un foşnet, urmat de un mormăit şi de o tânguire.

— Ce dracu, omule! Mi-ai invadat spaţiul!

Ellis îşi vârî mâna în buzunar să-şi scoată telefonul. Apăsă pe un buton ca să se aprindă ecranul şi „mătură” pavajul din beton cu lumina slabă. Un bărbat îşi scoase capul dintr-un sac de dormit murdar. De-a lungul peretelui erau înşirate pungi de plastic în care se aflau lucrurile lui. Ellis aruncă o privire în spate: strada era pustie, iar Haller nu ieşise încă în parcare. Îşi îndreptă din nou atenţia către omul străzii şi luă o decizie. Îl lovi pe bărbat cu piciorul în coaste atunci când acesta se ridică în patru labe. Ellis simţi impactul prin picior şi ştiu că îi rupsese un os. Bărbatul se rostogoli pe spate şi scoase un scheunat ca un animal rănit. Înainte ca omul să apuce să ţipe, Ellis îl călcă pe gât cu toată greutatea, strivindu-i căile respiratorii. Apoi se retrase, îşi luă avânt şi îl lovi cu călcâiul în podul nasului. După această lovitură, bărbatul rămase mut şi nemişcat.

Ellis îşi vârî telefonul în buzunar şi îşi găsi o poziţie în nişă de unde îl putea urmări pe Haller. La scurt timp, îl văzu pe avocat ieşind pe scările din spate ale restaurantului.

— La naiba, zise Ellis în şoaptă.

Observă că Haller nu dădea semne de ebrietate când îi plăti paznicului şi îşi luă cheile de la maşină. Ellis îl sună pe Long.

— Unde dracu eşti?

— Ajung în două minute. Tocmai am intrat pe Hollywood Boulevard.

— Mă găseşti în acelaşi loc. Porneşte-ţi radioul.

— Bine. De ce?

Ellis închise fără să răspundă. Observă că Haller vorbea la telefon în timp ce se îndrepta către Lincoln. Ellis îşi vârî mâna în alt buzunar de unde scoase un al doilea telefon pe care îl porni. Avea întotdeauna la el un telefon cu cartelă. În timp ce aştepta ca acesta să pornească, auzi un gâlgâit în spatele lui. Sunetul îşi găsi ecoul în spaţiul închis din beton. Se întoarse şi lovi cu călcâiul prin întuneric în direcţia în care ştia că zăcea omul străzii. Călcâiul i se propti în ceva tare. Gâlgâitul încetă.

Când telefonul cu cartelă porni, formă 911 şi îşi trase mâneca hainei peste difuzor ca să îşi înăbuşe vocea. Apelul lui telefonic fu preluat de o operatoare pe care Ellis o identifică drept o femeie de culoare. Părea calmă şi eficientă.

— 911, ce urgenţă aveţi?

— Un bărbat conduce în stare de ebrietate, cred că va omorî pe cineva.

Unde vă aflaţi, domnule?

— Intersecţia Hollywood Boulevard cu Las Palmas. Mi-a tăiat calea pe Hollywood Boulevard.

— Se îndreaptă către est sau către vest?

— În acest moment, înspre vest.

— Puteţi descrie vehiculul?

— E un Lincoln Town Car negru. Număr de înmatriculare: „I WALK’EM”.

— Cum aţi spus, domnule?

— Este o plăcuţă de înmatriculare personalizată. I-W-A-L-K-E-M. I walk’em – cred că este avocat.

— Aşteptaţi o clipă, domnule.

Ellis ştia că operatoarea va trimite o alertă către

dispecerat. Apoi va reveni la el ca să îi ceară numele şi alte informaţii. Privi cum limuzina pe care o conducea Haller ieşi din parcare şi intră pe Las Palmas, străbătând apoi mica distanţă până la Hollywood Boulevard. Limuzina trecu pe lângă maşina model Challenger pe care o conducea Long.

Ellis ieşi din ascunzătoarea sa, apoi pe stradă şi se îndreptă către locul de întâlnire. În momentul în care Challengerul se apropie, el se aplecă şi aşeză telefonul cu cartelă în faţa roţii din spate ca să fie distrus. Deschise portiera şi se aşeză pe scaunul din dreapta, spunându-i lui Long să întoarcă maşina. Informaţia despre şoferul care conducea sub influenţa alcoolului probabil că fusese deja transmisă poliţiştilor prin staţie.

„Către unităţile din Hollywood: Cetăţean raportează un şofer care conduce sub influenţa băuturilor alcoolice şi care se îndreaptă către vest pe Hollywood Boulevard către Las Palmas. Suspectul conduce un Lincoln Town Car negru, ultimul model, număr de înmatriculare californian Ida-William-Adam-Lincoln-King-Edward-Mary.”

Cordonul staţiei de emisie-recepţie era aruncat peste oglinda retrovizoare. Manşonul de cauciuc odinioară strâns se lărgise odată cu trecerea timpului. Ellis desfăcu cordonul şi îşi apropie staţia de emisie-recepţie de gură.

— 6-Victor-55, suntem în partea de vest a Hollywood Boulevard. Ne aflăm la un minut de locul cu pricina.

Luă degetul de pe butonul de activare şi se întoarse către Long.

— Ia-o înspre vest pe Hollywood. Probabil că se îndreaptă către casă. Long apăsă acceleraţia şi continuă până la capătul cvartalului, unde făcu sensul giratoriu şi o luă înapoi pe Hollywood Boulevard. Când trecură pe lângă intrarea întunecată a parcării suprapuse, Ellis aruncă o privire într-acolo.

— Cum procedăm? îl întrebă Long.

— Îl tragem pe dreapta şi îl arestăm pentru conducere sub influenţa băuturilor alcoolice. Ar trebui să îl încetinească puţin.

— Şi dacă nu e beat?

— N-are importanţă, e avocat. Va refuza să facă testul sau să sufle în etilotest, aşa că vom avea şansa să îi luăm probe de sânge. Îl vom aresta. Vreau să mă uit în portbagajul lui.

Long fu de acord şi continuă să conducă în tăcere. Îl ajunseră pe Haller din urmă la culoarea roşie a semaforului de pe La Brea.

— Acum? întrebă Long.

— Nu, zise Ellis. Ţine-te după el! Aşteaptă până când traversează La Brea şi ajungem în zona rezidenţială. Acolo sunt mai puţini oameni pe stradă, mai puţine camere de supraveghere.

Ellis apropie staţia de gură.

— 6-Victor-55, suntem la semaforul intersecţiei Hollywood cu Camino Palmero, posibil şofer sub influenţa băuturilor alcoolice, număr înmatriculare Ida-William-Adam-Lincoln-King-Edward-Mary. Cerem întăriri.

Când culoarea semaforului se schimbă, Long se deplasă când pe o bandă, când pe cealaltă până ajunse în spatele limuzinei. Porni girofarul, iar Haller trase lângă trotuar, în faţa unui bloc de apartamente cu două etaje.

— OK, mă ocup eu, zise Ellis.

Deschise torpedoul şi scoase o legătoare de plastic. Nu voia să îşi folosească propriile cătuşe, deoarece intenţiona să îl predea pe Haller unui echipaj de poliţie ca Long să îi poată cerceta maşina.

— Se dă jos din maşină, zise Long.

Ellis îşi ridică privirea şi se uită prin parbriz. Haller coborâse deja din Lincoln. Vorbea la telefon. Termină conversaţia şi aruncă telefonul în maşină. Apăsă butonul de

blocare şi încuie portiera. Apoi îşi aşează mâinile pe acoperişul maşinii şi aşteptă.

— Tocmai şi-a încuiat maşina, zise Long. Probabil că a lăsat cheile înăuntru.

— Nemernicul, zise Ellis. Crede că ne poate ţine la distanţă.

Coborî şi merse printre două maşini ca să ajungă la Haller.

— Bună seara, domnule detectiv, spuse avocatul.

— Aţi băut în seara asta, domnule? îl întrebă Ellis.

— Da, am băut, răspunse Haller. Dar nu suficient de mult, încât să aveţi motive să mă trageţi pe dreapta.

— Ei bine, am primit un apel de urgenţă prin care ne-a fost descrisă maşina dumneavoastră în detaliu, inclusiv numărul de înmatriculare şi prin care ni s-a raportat că şoferul conduce iresponsabil şi periculos.

— Asta e o prostie! V-am văzut. Voi aţi fost cei care aţi condus neregulamentar, încercând să mă ajungeţi din urmă.

— Pe cine aţi sunat? Ştiţi că este ilegal să vorbiţi la telefon în timp ce conduceţi?

— Răspunsul la prima întrebare este că nu vă priveşte. Cât despre a doua întrebare, am vorbit la telefon după ce am oprit maşina. Nu este vorba despre nicio ilegalitate. Dar faceţi-vă datoria, domnule detectiv.

— Sunt ofiţer, de fapt. De unde veniţi?

— De la Musso and Franks.

— Aţi şi mâncat sau doar aţi băut?

— Am mâncat nişte măsline, cu siguranţă.

— Îmi arătaţi permisul de conducere, vă rog?

— Sigur. Pot să îmi vâr mâna în buzunarul interior din faţă al sacoului, domnule ofiţer?

— Încet.

Haller îşi scoase portmoneul şi îi întinse carnetul de şofer

lui Ellis. Acesta aruncă o privire peste el, apoi îl vârî în buzunarul din spate.

— Şi-acum, să mergem pe trotuar şi să facem un test de alcoolemie, zise el.

— De fapt, nu vom merge. Aceasta este o oprire nejustificată, iar cooperarea mea s-a încheiat în momentul în care am tras pe dreapta şi v-am dat carnetul de conducere.

— Ştiţi că dacă refuzaţi testul de alcoolemie sau etilotestul sunteţi arestat şi vi se suspendă permisul? Că veţi fi dus la spital şi vi se vor lua probe de sânge?

— Ştiu asta, dar, după cum ziceam, faceţi-vă datoria. Nu sunt beat, nu am încurcat traficul şi nu am oferit niciun motiv pentru care să fiu oprit. Toată treaba asta este o prostie. Aveţi o cameră video montată în maşină?

— Nu, domnule.

— E în regulă. Sunt o mulţime de camere de supraveghere montate de-a lungul Hollywood Boulevard.

— Vă doresc succes!

— N-am nevoie de succes.

— Înţeleg, domnule, că sunteţi avocat.

— Da. Dar ştiaţi asta deja.

Ellis observă că în spatele sedanului lor nemarcat oprise o maşină de poliţie. Scoase legătoarea din plastic din buzunarul hanoracului său.

— Vă rog să luaţi mâinile de pe maşină şi să le aşezaţi la spate.

— Desigur.

Ellis îi legă lui Haller mâinile la spate cu legătoarea din plastic. Îl strânse cu putere, însă Haller nu se plânse.

După ce ofiţerii în uniformă îl duseseră pe Haller la spital casă i se ia probe de sânge, Ellis îşi trase pe mâini nişte mănuşi de unică folosinţă, apoi scoase o pernă pneumatică şi o rangă din portbagajul maşinii sale şi se apropie de

Lincoln.

Haller crezuse că luase o hotărâre inteligentă să îşi încuie cheile în maşină, însă Ellis ştia că era mai deştept decât el. Aşteptă să treacă un val de maşini, apoi introduse perna pneumatică în crăpătura dintre cadranul portierei din faţă şi restul caroseriei. Începu să strângă pompa manuală, iar perna se umflă încet, deschizând crăpătura cu doi-trei centimetri. Vârî ranga în crăpătură şi apăsă cu ea butonul de blocare automată de pe cotiera portierei. Auzi cum se deblochează toate cele patru uşi. Ştiind că alarma era deja dezactivată, deschise portiera din faţă. Se aplecă înăuntru şi deschise portbagajul. Ştia din filajele anterioare că Haller era un avocat care muncea din maşină şi că îşi păstra dosarele în portbagaj. Ofiţerii în uniformă sunaseră la garajul poliţiei ca să trimită pe cineva să ridice maşina. Ellis estimă că avea la dispoziţie cel puţin o jumătate de oră să răsfoiască dosarele, înainte să sosească maşina de tractare.

Observă telefonul avocatului pe scaun. Se aplecă în faţă, îl luă şi activă ecranul, însă văzu că era parolat, prin urmare inutil pentru el. Dădu să-l arunce pe scaun când acesta începu să sune. Apelantul era cineva pe nume Jennifer Aronson. Nu îi era cunoscut, însă îl memoră, apoi aruncă telefonul la loc pe scaun.

Închise portiera din faţă şi o deschise pe cea din spate. Când se aplecă înăuntru şi aruncă o privire în jur, văzu o servietă pe jos, în spatele scaunului şoferului. O deschise şi se uită înăuntru. Văzu trei blocnotesuri care conţineau nişte însemnări ilizibile. Câte un blocnotes pentru fiecare caz. Mai găsi o mulţime de cărţi de vizită legate cu o bandă elastică. Nimic altceva care să i se pară important.

Ellis închise servieta şi o aşeză la loc pe jos. Ieşi din maşină şi închise portiera.

Când se întoarse la portbagaj, îi aruncă o privire

partenerului său, care monitoriza staţia radio a poliţiei. Long îşi ridică degetul mare. Totul era în regulă. Ellis încuviinţă din cap.

În portbagaj, găsi aliniate trei cutii lungi din carton, pline cu dosare. Mană cerească. Îşi trecu repede degetul mare peste dosare, până când găsi unul etichetat „Foster”.

— Bingo! exclamă el.

10

Uşa de la camera fiicei lui era închisă, însă Bosch vedea lumina furişându-se pe sub ea. Bătu încet la uşă.

— Hei, am sosit, zise el.

— Bună, tată, strigă ea.

El aşteptă sa fie invitat înăuntru. Nimic. Bătu din nou.

— Pot să intru?

— Sigur. E deschis.

El deschise uşa. Fiica lui stătea aplecată la capătul patului şi îndesa un sac de dormit într-un geamantan mare pe roţi. Urma să plece peste câteva zile în excursie şi îşi aduna toate lucrurile care apăreau pe lista pe care o primise de la şcoală.

— Ai mâncat? o întrebă el. Am adus ceva de mâncare de la Panera.

— Am mâncat deja, răspunse ea. Cum n-ai dat niciun semn de viaţă, am mâncat nişte ton.

— Puteai să-mi trimiţi un mesaj.

— Şi tu puteai să-mi trimiţi un mesaj.

Bosch hotărî să nu mai continue discuţia. Nu voia să ajungă la controverse. Arătă înspre geamantan şi echipamentul de camping împrăştiat pe jos.

— Eşti nerăbdătoare? o întrebă el.

— Nu neapărat, zise ea. Nu prea mă pricep la camping.

El se întrebă dacă era o critică adresată lui. Nu o dusese niciodată în camping. Nici el nu fusese niciodată în camping, decât dacă punea la socoteală dormitul în corturile şi văgăunile din Vietnam.

— Vei învăţa acum, zise el. Vei fi împreună cu prietenii şi vă veţi distra.

— Oameni pe care probabil că nu îi voi mai vedea după ce voi absolvi, zise ea. Nu ştiu de ce... Nu spun decât că această excursie cu cortul ar trebui să fie opţională. Nu impusă.

Bosch era de acord. Dispoziţia ei devenea din ce în ce mai proastă cu fiecare efort al lui de a o înveseli. Mai trecuse prin aşa ceva.

— Am ceva de citit, zise el. Noapte bună, draga mea!

— Noapte bună, tată!

El se apropie de ea şi o sărută pe creştetul capului, apoi arătă înspre geamantanul mare de pe jos.

— Poate-ar fi mai bine să duci separat sacul de dormit, zise el. Ocupă prea mult loc.

— Nu, zise ea scurt. Ne-au spus să punem toate lucrurile într-un singur geamantan şi acesta este cel mai mare pe care l-am găsit.

— În regulă, scuze.

— Tată, câte pahare ai băut?

— Un singur pahar de martini. Cu unchiul tău. Eu am plecat, el a rămas.

— Eşti sigur?

— Da. Eu am plecat. Am de lucru. Noapte bună! Bine?

— Noapte bună!

Bosch ieşi din cameră şi închise uşa în urma lui. Îşi reaminti că fiica lui se afla într-un moment culminant al vieţii. Fata învăţa să facă faţă stresului, însă, deseori, el era ţinta ostilităţii ei. Nici nu o condamna, nici nu se simţea prost. Partea cea mai uşoară era că ştia acest lucru.

Avea remuşcări însă că îl trădase pe unchiul Mickey. Intră în bucătărie şi mâncă de unul singur.

11

Dimineaţa, la ora nouă fix, Bosch se apropie de ghişeul destinat avocaţilor, amplasat în holul închisorii centrale pentru bărbaţi, însă Mickey Haller nu se vedea pe nicăieri. Lângă geam stătea o tânără cu o servietă în mână, care îl măsură din priviri pe Bosch când acesta se apropie.

— Domnul Bosch? întrebă ea.

Bosch ezită o clipă, fără să răspundă. Nu se obişnuise încă să i se spună „domnul”.

— Eu sunt, zise el într-un final.

Femeia îi întinse mâna. Bosch îşi mută dosarul în cealaltă mână ca să poată să o strângă pe a ei.

— Sunt Jennifer Aronson. Lucrez pentru domnul Haller.

Bosch nu îşi amintea să o fi cunoscut înainte.

— Ar trebui să fie şi el aici, zise el.

— Da, ştiu, spuse ea. Este prins cu ceva în acest moment, aşa că o să vă însoţesc eu să îl vedeţi pe domnul Foster.

— Nu ar trebui să fiu însoţit de un avocat?

— Şi eu sunt avocat, domnule Bosch. Sunt asociat în acest caz. M-am ocupat de unele aspecte legate de procesul dumneavoastră civil.

Bosch îşi dădu seama că o jignise, presupunând că, datorită vârstei – trebuie să fi avut mai puţin de treizeci de ani –, era secretara lui Haller şi nu asociata lui.

— Îmi cer scuze, zise el. Mă aşteptam ca el să fie aici. Unde e mai exact?

— A intervenit ceva de care trebuie să se ocupe, dar va încerca să ni se alăture în curând.

— Nu e o explicaţie prea convingătoare. Îl voi suna.

Bosch se îndepărtă de ghişeu ca să îl sune pe Haller. Aronson îl urmă.

— Nu veţi putea lua legătura cu el, zise ea. Ce-ar fi să intrăm şi să începem interogatoriul! Va veni şi domnul Haller cât va putea de repede.

Bosch închise când fu întâmpinat de vocea lui Haller din mesagerie care îl ruga să îi lase un mesaj. O privi pe femeie. Îşi dădea seama că îl minţea sau că îi ascundea ceva.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

— Poftim? zise ea.

— Unde e? Îmi ascundeţi ceva.

Părea dezamăgită de ea însăşi că nu îl putea păcăli pe Bosch.

— În regulă, zise ea. E la închisoarea municipală. A fost arestat azi-noapte pe motive inventate cum că ar fi condus sub influenţa băuturilor alcoolice. Am plătit cauţiunea şi aşteaptă să fie eliberat.

— Am fost cu el aseară, zise Bosch. La ce oră s-a întâmplat asta?

— În jur de ora zece.

— De ce spuneţi că sunt motive inventate?

— Pentru că m-a sunat când a fost tras pe dreapta şi mi-a spus. Mi-a spus că tipii care l-au oprit trebuie să îl fi aşteptat în faţa barului Musso’s. Se întâmplă adesea. E o zonă vizată. Oamenii pot cădea în capcană.

— Era băut? Eu l-am lăsat acolo în jur de ora şapte şi jumătate sau opt. El a mai rămas vreo două ore.

— Mi-a spus să nu zic nimic. Se va supăra dacă va afla că v-am spus adevărul. Haideţi, vă rog, să intrăm şi să începem interogatoriul.

Bosch clătină scurt din cap. Întreaga situaţie părea că degenerează şi devine bătătoare la ochi.

— Să-i dăm drumul, acceptă el.

— Luaţi asta, veţi avea nevoie de ea, zise femeia vârându-şi mâna în servietă.

Îi întinse o bucată de hârtie împăturită.

— Este o scrisoare care atestă faptul că sunteţi un anchetator care lucrează pentru domnul Haller în acest caz, veni explicaţia. Practic, vă desfăşuraţi activitatea în baza licenţei lui Dennis Wojciechowski.

Parcă ar fi pronunţat „Watch-Your-House-Key”. Bosch desfăcu scrisoarea şi citi repede conţinutul. Nu era cale de întors. Ştia că dacă o accepta şi o folosea să intre în închisoare, atunci devenea oficial anchetatorul apărării.

— Sunteţi sigură că am nevoie de ea? întrebă.

— Dacă doriţi să intraţi ca să vorbiţi cu el, aveţi nevoie de un suport legal, zise ea.

Bosch vârî scrisoarea în buzunarul interior al sacoului.

— Prea bine, spuse el. Să-i dăm drumul!

Da’Quan Foster nu era aşa cum se aşteptase Bosch. Din cauza brutalităţii cu care fusese omorâtă Lexi Parks, se aşteptase să vadă un bărbat impozant şi musculos. Foster nu era nici una, nici alta. Era un bărbat slăbuţ, îmbrăcat într-o uniformă de deţinut cu două mărimi mai mari. Bosch realiză că această presupunere eronată a lui izvora din faptul că înclina să creadă că Foster se făcea vinovat de crimă.

Un gardian îi făcu semn lui Foster să se aşeze pe un scaun la masă, în faţa lui Bosch şi a lui Aronson. Îi scoase cătuşele, apoi ieşi din încăperea mică. Părul lui Foster era împletit strâns, în mai multe rânduri de codiţe. În partea stângă a gâtului avea un tatuaj cu buze rujate, iar în partea cealaltă, unul în cerneală albastră pe care Bosch nu reuşea să îl descifreze din cauza pielii lui negre. Foster se uită nedumerit la cei doi din faţa lui. Aronson făcu repede prezentările.

— Domnule Foster, nu ştiu dacă vă mă amintiţi de mine. Sunt Jennifer Aronson şi lucrez cu domnul Haller. Am fost cu el când aţi fost trimis judecată, precum şi la audierea preliminară.

Foster dădu afirmativ din cap, semn că îşi aducea aminte de ea.

— Sunteţi avocat? o întrebă el.

— Da, sunt unul din avocaţii dumneavoastră, răspunse ea. Aş vrea să vi-l prezint pe domnul Bosch, anchetatorul care investighează cazul nostru. Are câteva întrebări pentru dumneavoastră.

Bosch nu se obosi să o corecteze. Nu acceptase încă în mod oficial să se implice în caz – în ciuda conţinutului scrisorii.

— Unde-i Haller? întrebă Foster.

— A fost reţinut de un alt caz, răspunse Aronson, însă va veni curând – înainte să termine domnul Bosch.

„A fost reţinut de un alt caz e un alt mod de-a spune”, se gândi Bosch.

Foster îşi întoarse privirea către Bosch, însă nu păru să îi placă prea mult ceea ce vedea.

— Îmi miroşi a copoi, zise el.

Bosch încuviinţă din cap.

— Am fost.

— LAPD?

Bosch încuviinţă din nou din cap.

— La naiba, zise Foster. Vreau să se ocupe altcineva de caz. N-am nevoie ca LAPD să fie de partea mea.

— Domnule Foster, interveni Aronson. În primul rând, nu aveţi dreptul să alegeţi. În al doilea rând, domnul Bosch are experienţă în anchetarea crimelor şi este cel mai bun în acest domeniu.

— Tot nu-mi place ideea, zise Foster. În sud, poliţiştii n-au făcut nimic. Pe vremea când eram în bandă, am pierdut

nouă oameni în cinci ani, iar LAPD nu a arestat pe nimeni, n-au existat procese, nimic.

— Nu lucrez în sud, zise Bosch.

Foster îşi împreună braţele pe piept şi îşi întoarse capul, aţintindu-şi privirea asupra peretelui din stânga şi ignorându-l pe Bosch. Acesta reuşi să vadă clar tatuajele pe care Foster le avea pe partea dreaptă a gâtului. Era clasicul tatuaj criptat, cifra 6 în centrul unei stele cu şase colţuri, încadrată într-un triunghi cu un al doilea triunghi răsturnat deasupra primului. Bosch ştia că acele şase colţuri ale stelei reprezentau principiile unei bande – viaţa, loialitatea, iubirea, cunoaşterea, înţelepciunea şi înţelegerea. Lângă acest simbol, se afla un tatuaj criptat, stilizat, care spunea „Tookie RIP”. Bosch ştia că tatuajul se referea la Stanley „Tookie” Williams, faimosul cofondator al bandei, care fusese executat la San Quentin.

Bosch continuă:

— Susţii că nu tu ai comis crima de care eşti acuzat. Dacă este adevărat, te pot ajuta. Dacă minţi, vei avea de suferit. Simplu ca bună ziua. Vrei să plec, plec. Nu eu sunt cel inculpat.

Foster îşi întoarse repede ochii către Bosch.

— Să te ia dracu, omule! Dacă eşti de la LAPD, atunci nu îţi pasă dacă sunt sau nu vinovat. Atât timp cât aţi găsit un ţap ispăşitor, nu vă mai interesează nimic. Crezi că dacă nu eu am făcut asta, atunci am făcut altceva, deci nu există nicio diferenţă, la naiba!

Bosch se uită la Aronson.

— Ne descurcăm şi singuri, îi zise el. Ce-ar fi să mergeţi să vedeţi dacă puteţi da de Mickey şi să-l aduceţi aici?

— Cred că ar trebui să rămân aici cu voi cât timp va dura interogatoriul.

— Nu, ne vom descurca. Mă ocup eu de interogatoriu, iar dumneavoastră puteţi pleca.

Bosch îi aruncă o privire aspră, iar avocata înţelese mesajul. Se ridică în picioare, simţindu-se din nou jignită, se apropie de uşă şi bătu. De îndată ce paznicul deschise uşa, ieşi din încăpere. Bosch o urmări cu privirea, apoi reveni la Foster.

— Domnule Foster, nu mă aflu aici pentru că vreau să fii prietenul meu. Şi nici dumneata nu ai nevoie ca eu să fiu prietenul tău. Hai să-ţi spun ceva: dacă eşti nevinovat, atunci eu sunt omul potrivit care să se ocupe de cazul tău. Dacă eşti nevinovat înseamnă că altcineva a comis crima şi se află în libertate, iar eu voi găsi persoana respectivă.

Bosch deschise dosarul şi aşeză în faţa lui Foster o fotografie de la locul crimei. Era o poză color mărită, care înfăţişa faţa desfigurată şi plină de vânătăi a Alexandrei Parks. În rapoartele din dosarul crimei se menţiona faptul că soţul ei o găsise cu o pernă pe faţă. În profilul psihologic-criminologic inclus în dosarul crimei se sugera că ucigaşul procedase astfel pentru că îi era ruşine de fapta sa şi încerca să ascundă totul. Dacă era adevărat, Bosch se aştepta la o reacţie din partea lui Foster atunci când va vedea brutalitatea cu care fusese comisă crima.

Şi obţinu una. Când văzu fotografia, Foster îşi dădu capul pe spate şi privi tavanul.

— Dumnezeule! Dumnezeule!

Bosch îl privi cu atenţie, analizându-i reacţia. Era convins că în următoarele secunde va hotărî dacă Foster o omorâse sau nu pe Alexandra Parks. Se pricepea foarte bine să citească diferitele nuanţe ale unei expresii faciale înainte să dea un verdict.

— Ia-o din faţa mea, zise Foster.

— Nu, vreau să te uiţi la ea, spuse Bosch.

— Nu pot.

Cu ochii aţintiţi în continuare în tavan, Foster arătă înspre fotografia de pe masă.

— Nu-mi vine să cred! Ei susţin că eu am făcut asta, că eu am distrus faţa unei femei.

— Corect.

— Mama va fi prezentă la proces, iar ei vor arăta asta?

— Probabil. Asta dacă judecătorul nu o va considera prea vătămătoare – însă există şanse mari, aş zice eu.

Foster scoase un soi de sunet gutural. Parcă ar fi fost un animal rănit.

— Uită-te la mine, Da'Quan, zise Bosch. Uită-te la mine!

Foster îşi coborî încet privirea şi se uită la Bosch, încercând să nu privească fotografia de pe masă. Bosch observă durere şi compătimire în ochii lui. Interogase mulţi criminali pe vremea când fusese detectiv. Majoritatea, în special psihopaţii, erau mincinoşi desăvârşiţi.

Însă, în cele din urmă, ochii erau cei care îi trădau. Psihopaţii au o privire rece. Pot mima compătimirea, însă aceasta nu se oglindeşte în ochii lor. Bosch îi privea mereu în ochi.

— Tu ai făcut ăsta, Da'Quan? îl întrebă Bosch.

— Nu, răspunse Foster.

Lui Bosch i se păru că citea adevărul în ochii lui Da'Quan Foster. Îşi întinse mâna şi întoarse fotografia ca să nu mai reprezinte o ameninţare.

— În regulă, poţi să te relaxezi, spuse Bosch.

Foster îşi lăsă umerii să cadă uşor. Părea epuizat. Îşi dădea seama, poate pentru prima oară, că era acuzat de cea mai oribilă crimă.

— Cred că spui adevărul, Da'Quan. E un lucru bun. Rău este faptul că ADN-ul tău a fost găsit în victimă, iar noi trebuie să explicăm asta.

— Nu-i al meu.

— Asta-i doar o negare, nu ţine locul unei explicaţii. Până acum, ştiinţa lucrează împotriva ta. Procurorul poate câştiga foarte uşor acest caz pe baza probei ADN, Da'Quan.

Dacă nu vii cu o explicaţie, eşti ca şi mort.

— N-am cum să explic. Ştiu că n-am fost eu. Atâta tot.

— Atunci cum a ajuns acolo, Da'Quan?

— Nu ştiu! Seamănă cu o probă plantată.

— De către cine?

— Nu ştiu!

— De poliţişti?

— De cineva.

— Unde ai fost în noaptea respectivă? În casa acestei doamne?

— În niciun caz!

— Atunci unde-ai fost?

— La atelier. Am pictat.

— Nu este adevărat. Minţi! Departamentul Şerifului are un martor care afirmă că a trecut pe la atelierul tău şi nu erai acolo.

— Ba da, am fost.

— Martorul lor se va afla în boxa martorilor şi va depune mărturie că a trecut pe la atelierul tău şi nu te-a găsit acolo. Dacă mai punem la socoteală şi proba ADN, eşti fript. Ars. Mă înţelegi?

Bosch arătă către fotografia întoarsă cu faţa în jos.

— Când este vorba despre o astfel de crimă, niciun judecător şi niciun jurat nu va sta pe gânduri să acorde pedeapsa capitală. O să ai soarta lui Tookie.

Tăcu o clipă, apoi continuă pe un ton mai blând:

— Vrei să te ajut, Da'Quan? Trebuie să îmi spui totul. Că e de bine, că e de rău. Îl poţi minţi pe avocatul tău, pe mine însă n-ai nicio şansă, îmi dau seama. Te întreb încă o dată, unde-ai fost? Dacă nu-mi spui, am plecat. Ce alegi?

Foster îşi coborî privirea. Bosch aşteptă. Îşi dădea seama că Foster va ceda şi va începe să îi povestească.

— Bine, zise el. Uită cum stă treaba. Am fost aici, în Hollywood. Şi am fost cu cineva, nu cu soţia mea.

— În regulă, zise Bosch. Cine-i tipa?
— Nu e o tipă, răspunse Foster.

12

Haller nu ajunse la interogatoriul lui Foster. Era fie o celebritate, fie un avocat faimos, depinde cum priveai lucrurile. Primise aprecierea maximă din partea oraşului L.A. – un film despre unul dintre cazurile lui în care jucase nimeni altul decât Matthew McConaughey. Candidase şi pentru funcţia de procuror-şef la ultimele alegeri, dar pierduse cursa din cauza unui scandal care izbucnise atunci când un client, pe care îl scăpase de acuzaţia de conducere a unui vehicul sub influenţa băuturilor alcoolice, provocase un accident rutier în timp ce conducea beat, accident în urma căruia el şi alte două persoane îşi pierduseră viaţa. Prin urmare, era pe prima pagină, iar ofiţerii de la închisoarea municipală îi întârziară eliberarea astfel încât să poată afla toată presa de arestarea lui, fotografia să îi fie răspândită pe internet, iar mulţimea de reporteri, fotografi şi cameramani să se îmbulzească la intrarea în penitenciar ca să poată înregistra căderea lui în dizgraţie.

Bosch o însoţi la închisoare pe Jennifer Aronson, care se dădea drept avocata lui Haller şi care se dusese acolo să îl avertizeze de ceea ce îl aştepta afară. Planul la care se gândise ea era acela ca Bosch să îşi aducă jeepul Cherokee în faţa intrării, iar Haller să iasă repede şi să sară pe bancheta din spate. Apoi Bosch va pleca în viteză. Însă Haller nu fusese de acord cu această plecare laşă. După ce îşi ridică efectele personale, îşi scoase cravata din buzunarul sacoului şi şi-o puse la gât. Şi-o netezi, apoi ieşi pe uşă cu fruntea sus. Se îndreptă către reprezentanţii media, aşteptă puţin până când aceştia îşi potriviră

camerele de filmat şi microfoanele, apoi începu să vorbească:

— Vreau să declar doar atât, că am fost ţinta unor practici de intimidare din partea celor care aplică legea. Dar nu mă simt intimidat. Mi s-a întins o capcană şi am fost închis. Nu am condus beat şi nu există nicio probă contrară. Voi ataca în instanţă aceste acuzaţii şi îmi voi dovedi nevinovăţia. Nu mă vor putea opri să îi apăr pe cei umiliţi de societate. Mulţumesc.

Reporterii se grăbiră să îi adreseze mai multe întrebări. Bosch auzi o voce groasă de femeie care le acoperea pe celelalte**.**

— De ce încearcă să vă intimideze?

— Nu am aflat încă, zise Haller. Lucrez la o serie de cazuri în care voi chema poliţia în faţa instanţei pentru a-mi apăra clientul. Ei ştiu asta. În ceea ce mă priveşte, ar putea fi oricare dintre departamente.

Aceeaşi femeie îi adresă cu voce tare o altă întrebare:

— Ar putea avea vreo legătură cu cazul Lexi Parks?

— Nu ştiu, zise Haller. Ştiu doar că am suferit o nedreptate care va fi corectată.

Un alt reporter strigă. Bosch îl recunoscu imediat ca fiind de la *Times*, însă nu îşi amintea numele lui. Însă avea informatori în departamentul de poliţie şi, de obicei, obţinea informaţii valide.

— Vi s-au luat probe de sânge la Spitalul Queen of Angels, zise el. Conform LAPD, concentraţia de alcool în sânge a fost cu 0,1 unităţi peste limita legală admisă.

Haller încuviinţă din cap ca şi când ar fi ştiut ce urma, profitând de ocazie pentru a ataca acuzaţia.

— Concentraţia a fost de 0,6 unităţi – verificaţi-vă sursa, domnule Tyler, zise el. La momentul arestării, cei de la LAPD au folosit o formulă de calcul defectuoasă pentru a trece de pragul de 0,8 unităţi. Această formulă nu va fi

acceptată de instanţa de judecată, iar eu voi fi achitat.

Bosch trebuia să meargă după maşină, însă voia să îl urmărească pe Haller. Era atât de relaxat şi de stăpân pe sine în faţa mulţimii de reporteri. Nu se simţea intimidat, nu îi era teamă. Bosch se minuna. Nu era de mirare că era de neclintit în faţa juraţilor.

— Aţi mai fost arestat de conducere sub influenţa băuturilor alcoolice şi în trecut, nu-i aşa?

Întrebarea veni de la un alt reporter. Haller clătină din cap.

— Aici nu este vorba despre trecut, zise el, ci despre prezent. Oare vrem ca departamentul de poliţie să îi ia în colimator pe cetăţenii care respectă legea? Guvernul ne invadează viaţa privată. Când vom lua atitudine? Eu iau atitudine chiar acum.

Întrebările începeau să se repete sau să devieze ciudat de mult. Era evident că reporterii nu intenţionau să se oprească aici cu întrebările dacă Haller nu se oprea din a da răspunsuri. Mulţimea era alcătuită din jurnalişti ai presei locale şi reporteri de monden. Haller se număra printre puţinii oameni care colaborau bine cu ambele tabere. Ultima întrebare pe care Bosch o auzi înainte să treacă de colţul clădirii şi să se îndrepte spre parcarea suprapusă fu cea adresată de cineva care îl întreba pe Haller dacă ţinuse legătura cu Matthew McConaughey şi dacă va exista şi o urmare a filmului „Avocatul din limuzină”.

Haller răspunse că nu ştia.

13

Haller era rupt de foame deoarece refuzase să mănânce sandviciul cu şuncă şi mărul care îi fuseseră oferite în închisoare la micul dejun. Voia să îşi recupereze maşina şi

telefonul înainte să mănânce.

Aronson se întoarse să se ocupe de cazurile pe care trebuia să le rezolve, iar Bosch îl duse pe Haller cu maşina la Garajul Oficial al Poliţiei (GOP) ca să îşi revendice limuzina. Pe drum, Haller îi povesti despre arest şi cum era convins că ofiţerii de poliţie în haine civile care îl acostaseră îl filaseră de fapt. Nimic din ce auzi Bosch nu venea în sprijinul acestei afirmaţii şi i se părea că era uşor paranoic. Ceea ce i se părea însă curios era faptul că avocatul fusese oprit de ofiţeri în haine civile. Se întrebă dacă Haller nu nimerise cumva într-o operaţiune a poliţiştilor de la Moravuri.

GOP avea contract cu compania Hollywood Tow, care îşi avea sediul pe Mansfield Avenue. Haller plăti taxa de reţinere fără să comenteze, iar angajatul îi înmână cheile de la maşină. Haller se holbă la cheile pe care le ţinea în mână, apoi se uită la angajat.

— Mi-aţi umblat la maşină? întrebă el.

Bărbatul se uită la documentul pe care tocmai îl semnase Haller.

— Nu, domnule, răspunse bărbatul. Nu a fost forţată nicio încuietoare. Aici spune că vehiculul era deschis la sosire. Avem grijă la astfel de chestii, domnule. Doriţi să faceţi contestaţie sau să depuneţi plângere? Vă pot da nişte formulare pe care să le completaţi.

— Zău? Cred că de-abia aşteptaţi. Uite cum facem, spune-mi unde este maşina.

— Locul douăzeci şi trei. Pe aleea principală, la stânga.

Bosch îl însoţi pe Haller până la maşină. Acesta îşi luă telefonul de pe scaunul din faţă şi verifică dacă îi umblase cineva la el. Era parolat şi părea să fie neatins. Deschise portbagajul şi controlă cele trei cutii alăturate, trecându-şi degetele peste etichete ca să se asigure că toate dosarele erau acolo. Apoi se duse la bancheta din spate şi îşi luă

servieta. O aşează pe capotă, o deschise şi îi verifică conţinutul.

— Au avut timp suficient să copieze tot ce au vrut, zise el.

— Au avut? întrebă Bosch. Cine?

— Oricine ar fi. Poliţiştii care m-au oprit. Cei care i-au trimis.

— Eşti sigur că vrei să joci pe cartea asta?

— Cum altfel aş putea?

— Cred că eşti puţin cam paranoic. Ai stat acolo şi ai băut timp de trei ore pe contul meu.

— Nu am exagerat, nu m-am îmbătat. Când m-au oprit, am coborât şi am încuiat maşina. Cu cheile înăuntru. Şi-acum individul ăsta îmi spune că era descuiată când a venit maşina de tractare. Cum îţi explici?

Bosch tăcu. Haller închise servieta cu zgomot şi se uită la el.

— Bun venit de partea cealaltă a baricadei, Harry! Hai să mergem să mâncăm. Sunt lihnit.

Se duse şi închise portbagajul. Bosch văzu că pe plăcuţa de înmatriculare scria „IWALKEM”.

Îşi aminti că nu dorise niciodată să fie văzut în maşină cu Haller.

Ajunse fiecare cu maşina sa la Pink’s, de pe La Brea, şi, după ce îşi aleseră mâncarea, ocupară o masă din sala din spate. Era devreme pentru masa de prânz şi nu era prea multă lume la coadă. În timp ce Haller îşi înfuleca porţia, Bosch îi povesti cum decursese interogatoriul cu Da’Quan Foster şi ce îi spusese acesta despre alibiul lui slab. Haller nu se obosi să îşi şteargă muştarul de pe gură decât după ce termină de mâncat hotdogul.

— E greu de crezut că este dispus să facă închisoare ca să ascundă un astfel de secret, zise Bosch.

— E un tip orgolios şi se bucură de un anumit statut în comunitate. Plus că are soţie şi copii. Nu vrea să piardă totul. Şi-apoi, atunci când eşti nevinovat, crezi, în adâncul sufletului, că vei fi salvat, că adevărul te va elibera şi toate prostiile astea. Până şi un şef de bandă uns cu toate alifiile ca el crede în astfel de basme.

Bosch îi întinse lui Haller hotdogul lui, de care nu se atinsese, şi clătină din cap.

— Prostii!

— Ştiu.

— Nu, nu mă refer la adevărul care te eliberează. Mă refer la aberaţiile pe care le spui.

— Eu? Ce aberaţii?

— Ei, hai! Toată chestia asta a fost o înscenare. M-ai atras în capcană.

— Nu înţeleg.

— M-ai îndrumat, Mick. M-ai ademenit ştiind că, în cele din urmă, voi merge la închisoare şi voi vorbi cu Da'Quan. Ştiai că anchetatorii au un martor care poate să îi desfiinţeze alibiul. Cunoşteai deja întreaga poveste. Ai ştiut asta în tot acest timp.

Haller ezită după ce muşcă din cel de-al doilea hotdog. Încercă să zâmbească, deşi avea gura plină. Apoi înghiţi şi îşi şterse muştarul de pe faţă cu şerveţelul.

— Ce-ar fi ca data viitoare când îmi dai hotdogul tău să nu mai pui atât de mult muştar pe el?

— O să ţin minte. Nu schimba subiectul. Dacă Da'Quan ţi-a spus adevărul despre alibiul lui, de ce m-ar minţi pe mine? Asta nu înţeleg.

— Poate că, la început, n-a avut încredere în tine. Poate că te-a evaluat.

— Alte aberaţii. Asta mă face să mă gândesc la motivul pentru care nici tu nu mi-ai spus adevărul. Şi tu m-ai evaluat?

— Nu, nu, nimic de genul acesta. Am făcut-o pentru că am vrut să investesc în tine.

— Să investeşti? Prostii! Te-ai folosit de mine.

— Posibil. Dar poate te-am salvat.

— De la ce?

— Eşti detectiv criminalist. Departamentul de Poliţie din Los Angeles a hotărât că nu mai are nevoie de tine. Există locuri – oameni – care încă mai au nevoie de tine.

Bosch clătină din cap şi îşi aşează mâinile pe masă.

— De ce nu mi-ai expus situaţia aşa cum e ea şi să mă laşi pe mine să hotărăsc?

— Adică să îţi spun că clientul meu este acuzat de cea mai oribilă crimă comisă în acest oraş de când Nicole Simpson a fost măcelărită, că ADN-ul lui, a fost descoperit în victimă şi că a minţit în legătură cu alibiul lui pentru că adevăratul lui alibi este acela că se afla într-o cameră de motel cu un travestit care îşi zice „Sindy”, adică S-I-N Sindy? Ar fi funcţionat de minune dacă aş fi procedat aşa!

Bosch nu spuse nimic deoarece presimţi că mai era ceva. Avu dreptate.

— Şi ştii care e elementul-surpriză? Albiul acesta, oricât ar fi de nebunesc, este imposibil de dovedit, deoarece Sindy a fost omorât pe o alee din Hollywood înainte să apuc să vorbesc cu el.

Bosch se aplecă în faţă, încordându-se. Foster nu îi povestise despre asta.

— Când s-a întâmplat? întrebă el.

— În martie, răspunse Haller.

— Înainte sau după ce Foster a fost arestat pentru uciderea lui Parks?

— După.

— La cât timp după?

— La câteva zile, cred.

Bosch căzu o clipă pe gânduri înainte să adreseze

următoarea întrebare.

— A fost arestat cineva pentru crimă?

— Nu ştiu. Cel puţin, nu de când am verificat ultima dată. De aceea am nevoie de un detectiv, Harry. Un detectiv criminalist. Cisco se ocupa de asta înainte să aibă accidentul de motocicletă.

— Ar fi trebuit să îmi spui toate astea.

— Tocmai ţi-am spus.

— Ar fi trebuit să aflu mai devreme.

— Ei bine, ai aflat acum. Deci, te bagi sau nu?

14

Bosch se gândea că va muri. Nu exista nicio problemă fizică sau de sănătate care să îl determine să creadă asta. De fapt, era într-o formă fizică bună pentru un bărbat de vârsta lui. Cu câţiva ani în urmă, lucrase la un caz de crimă care implicase şi furtul unui material radioactiv. Deoarece fusese expus la radiaţii, urmase un tratament, apoi de la radiografii la plămâni de două ori pe an ajunsese la controale anuale în ultima vreme, însă de fiecare dată rezultatele ieşeau bine. Nimic din munca lui din ultimele trei decenii nu îl făcea să gândească astfel.

Motivul era fiica lui. Bosch nu îşi jucase rolul de tată de la început. Nu aflase că are un copil decât când fiica lui împlinise patru ani, iar ea nu se mutase la el decât atunci când împlini treisprezece ani. De atunci trecuseră doar cinci ani, însă el ajunsese să creadă că părinţii îşi văd copiii nu doar aşa cum sunt, ci şi cum speră să devină. Fericiţi, împliniţi, neînfricaţi. La început, după ce Maddie se mutase la el, Bosch nu avusese această viziune, care apăruse la scurt timp după aceea. Când închidea ochii seara, şi-o imagina cum va fi când va creşte: frumoasă şi încrezătoare,

fericită şi vindecată. Fără nicio cicatrice.

Timpul trecuse, iar fiica lui ajunsese la vârsta tinerei care apăruse în viziunea lui. Această viziune nu mergea mai departe. Nu se învechea, iar el era de părere că asta se datora faptului că unul din ei nu va mai fi în preajmă să o vadă materializându-se. Nu îşi dorea să fie ea, prin urmare credea că el va fi cel care va dispărea.

Când Bosch ajunse acasă seara, hotărî să îi spună fiicei lui ce făcea. Uşa de la camera ei era închisă. Îi trimise un mesaj, rugând-o să iasă din cameră cinci minute ca să poată discuta.

Ea ieşi din cameră îmbrăcată în pijama.

— Eşti bine? o întrebă el.

— Desigur, zise ea. De ce?

— Nu ştiu. Pari a fi gata de culcare.

— Doar m-am pregătit. Vreau să merg la culcare mai devreme ca să mă satur de somn.

— Cum adică?

— Să hibernez, ştii tu. Mă îndoiesc că voi putea dormi în tabără.

— Ai terminat cu împachetatul?

— Mi-au mai rămas câteva lucruri. Care-i treaba?

— Ai de gând să mănânci ceva la cină?

— Nu, încerc să duc un stil de viaţă sănătos.

Bosch ştia că asta însemna că se privise, probabil, în oglindă şi, văzând ceva ce nimeni altcineva nu putea vedea, hotărâse să mai slăbească.

— Nu este bine să sari peste mesele principale, Maddie, zise Bosch.

— Tu vorbeşti? veni replica ei. De câte ori s-a întâmplat să nu mănânci pe vremea când erai ocupat să rezolvi cazuri?

— Asta pentru că nu aveam de unde să-mi cumpăr de mâncare sau nu aveam timp. Tu poţi lua cina şi să duci un

regim sănătos în acelaşi timp.

Ea se strâmbă, semn că voia să pună punct subiectului.

— Tată, lasă-mă pe mine să hotărăsc. Doar despre asta ai vrut să-mi vorbeşti?

Bosch se încruntă.

— Nu, zise el. Voiam să-ţi spun despre ceea ce fac eu acum, dar putem lăsa pe mai târziu.

— Nu, spune-mi, zise ea nerăbdătoare să scape de discuţia referitoare la obiceiurile ei alimentare.

Bosch încuviinţă din cap.

— Bine. Îţi mai aminteşti când discutam cu ceva vreme în urmă despre munca mea şi despre cum îţi spuneam că ceea ce făceam eu – criminalistică – era ca un fel de chemare şi că nu aş putea lucra niciodată pentru un avocat al apărării ca unchiul tău?

— Da, sigur, răspunse ea. De ce?

Bosch ezită, apoi hotărî să spună direct.

— Ei bine, voiam să îţi spun că Mickey a venit la mine cu un caz. Un caz referitor la o crimă. El este convins că clientul lui este nevinovat şi că acesta este victima unei înscenări.

El tăcu şi ea la fel.

— M-a rugat să studiez cazul, continuă el, ca să văd dacă există vreo dovadă care să indice că ar fi victima unei înscenări. Prin urmare... am fost de acord.

Maddie îl privi îndelung, apoi spuse:

— Cine este victima? întrebă ea.

— O femeie, spuse Bosch. A fost o crimă extrem de brutală, oribilă.

— Ai spus că nu vei putea face asta niciodată.

— Ştiu ce am spus. Dar m-am gândit că în acest caz există posibilitatea ca, dacă omul nu este vinovat, adevăratul criminal să se afle încă în libertate. Lucrul ăsta nu îmi dă pace – că făptaşul se plimbă liber pe străzi,

alături de tine şi de alţii. Aşa că azi i-am spus lui Mickey că mă voi ocupa de caz. Mi-am zis că ar fi bine să ştii.

Ea încuviinţă din cap şi îşi luă privirea de la Bosch. Acest lucru îl duru mai mult decât ceea ce spuse ea în continuare.

— Suspectul este închis? întrebă ea.

— Da, răspunse Bosch. De două luni.

— Aşadar, efectul opus a ceea ce spui tu este acela că s-ar putea ca în urma muncii tale o persoană rea să fie eliberată şi să se plimbe pe stradă, alături de mine şi de alţii.

— Nu, Mads, n-aş face una ca asta. Mă voi opri înainte să se întâmple asta.

— Cum poţi fi atât de sigur?

— Nu poţi fi sigur de nimic.

Ea clătină din cap când auzi răspunsul.

— Mă duc la culcare, zise ea.

Apoi se întoarse şi traversă coridorul.

— Haide, Mads! Nu fii aşa! Hai să vorbim despre asta!

El auzi uşa de la dormitorul ei închizându-se, apoi încuindu-se. Rămase nemişcat, cugetând la răspunsul fetei. Se aştepta ca, la aflarea veştii, cei din departamentul de poliţie să aibă o reacţie, însă nu se aşteptase la asta din partea fiicei lui.

Îi pieri şi lui pofta de mâncare.

15

Bosch se trezi dis-de-dimineaţă ca să îşi revizuiască însemnările şi rapoartele din dosarul crimei. Aşteptă să o poată suna pe Lucia Soto la ora opt şi douăzeci de minute. Ştia că, dacă nu îşi schimbase cumva traseul de pe vremea când îi fusese parteneră în ultimele lui luni de carieră în cadrul LAPD, atunci femeia se îndrepta către cafeneaua

Starbucks de pe First Street, la un cvartal de PAB.

Ea răspunse imediat.

— Soto.

— Lucia.

— Harry, care-i treaba?

Bosch o sunase cu număr ascuns, însă ea îi recunoscuse vocea sau îşi amintise că era singurul care îi spunea Lucia. Toţi ceilalţi îi spuneau ori Lucy ori Lucky ori Lucky Lucy, porecle pe care ea nu le agrea.

— Te duci să-ţi cumperi cafea?

— Mă cunoşti doar. Mă bucur să te aud. Cum e viaţa de pensionar?

— Din câte se pare, trebuie să renunţ la ea. Mă întrebam dacă ai putea să-mi faci o favoare după ce te întorci la departament cu cafeaua.

— Sigur, Harry, de ce ai nevoie?

— Înainte să-ţi spun, vreau să fiu sincer cu tine. Mă ocup de un caz pentru fratele meu vitreg.

— Avocatul apărării.

— Da, avocatul apărării.

— Tot el este cel care te ajută să dai în judecată departamentul.

— Corect.

Bosch aşteptă, iar după o tăcere lungă, Soto răspunse.

— Bine. De ce ai nevoie?

Bosch zâmbi. Ştia că putea conta pe ea.

— Nu am nevoie de ajutorul tău în acest caz, dar este un alt caz despre care am aflat că ar putea avea legătură cu acesta într-un fel sau altul. Trebuie să obţin nişte informaţii ca să-mi pot da seama despre ce este vorba.

Făcu o pauză ca să îi acorde ocazia să refuze, însă ea nu spuse nimic. „E bine până aici”, gândi Bosch. Nu se îndoise că nu îl va ajuta, însă nu voia ca ea să simtă că este pusă într-o situaţie compromiţătoare sau să îi fie teamă că va fi

luată în vizor de cei din departament. Mai vorbiseră doar de câteva ori de când el plecase în urmă cu un an de la unitatea care se ocupa de cazurile nerezolvate şi nu se mai întorsese. Când o sunase după un an să vadă ce mai face, aflase că ea avusese de suferit de pe urma plecării lui.

Căpitanul unităţii îi adusese drept partener un detectiv bătrân pe care îl chema Stanley O'Shaughnessy. Poreclit de majoritatea oamenilor din Divizia Furt – Crimă „Agitatorul Stanley", O'Shaughnessy era cel mai rău partener cu care te puteai pricopsi. Nu se sinchisea să rezolve cazurile de crimă, însă era foarte activ atunci când venea vorba despre ce nu funcţiona în departament sau când depunea plângere împotriva altor detectivi sau supervizori dacă i se părea că aceştia dovedeau lipsă de respect faţă de el. Era genul de om care se lăsa copleşit de frustrările şi dezamăgirile pe care i le aduseseră viaţa şi cariera. În consecinţă, partenerii lui nu stăteau cu el decât dacă nu aveau de ales. Ocupând locul cel mai de jos în ierarhia DFC, Soto urma, probabil, să rămână cu Agitatorul Stanley pe cap până când următoarea rundă de promovări avea să aducă „prospături" în divizie, iar acest lucru se întâmpla doar atunci când vreun detectiv nou-venit îi era inferior ei ca poziţiei ierarhică. De aproape opt ani de când Soto desfăşură această activitate, nu i se ivise nicio şansă de avansare. Nu avea nicio şansă, iar ea ştia acest lucru. Îşi petrecea majoritatea timpului ocupându-se singură de cazuri şi apela la ajutorul lui O'Shaughnessy doar atunci când politica departamentului cerea să se implice ambii parteneri.

Toate acestea se răsfrânseseră asupra ei doar pentru că fusese partenera lui Harry Bosch în ultimele patru luni din cariera lui şi pentru că refuzase să îl incrimineze într-o anchetă desfăşurată de Departamentul de Interne, solicitată de acelaşi căpitan care se ocupa cu desemnarea partenerilor. Când ea îi spusese lui Bosch cu cine se

pricopsise, el o încurajase, spunându-i să îl lase în pace pe O’Shaughnessy şi să se ocupe de cazuri, să bată la uşi. Ea îl ascultase şi îl sunase pe Bosch de câteva ori ca să apeleze la experienţa lui şi să îi ceară sfaturi. El i le oferise bucuros. Până în acel moment, doar ea apelase la ajutorul lui.

— Ştii jurnalele cu crime din biroul căpitanului? o întrebă el.

— Sigur, zise ea.

— Mă interesează un caz. Nu am un nume sau o dată exactă, ştiu doar că a avut loc la Hollywood şi că, probabil, s-a întâmplat la o săptămână după 19 martie anul acesta.

— În regulă, dar ce-ar fi să caut în CTS ca să meargă mai repede?

CTS era sistemul intern al LAPD de căutare a crimelor, pe care îl putea accesa de la computerul ei. Ca să îl acceseze însă trebuia să se identifice cu numele utilizatorului.

— Nu, nu accesa CTS, zise Bosch. Nu ştiu unde va duce treaba asta, aşa că, pentru mai multă siguranţă, nu e bine să laşi urme.

— Am înţeles. Altceva?

— Nu ştiu dacă apare în jurnal, însă victima se prostitua. Ar putea fi trecută drept travestit sau transsexual sau ceva de genul acesta. Era poreclită Sindy, adică S-I-N-D-Y. Doar atât ştiu.

În era compilării şi stocării electronice de date, LAPD păstra în continuare tradiţia de a înregistra fiecare crimă în jurnale legate în piele. Acestea erau păstrate cu sfinţenie încă din 9 septembrie 1899, când un bărbat pe numele de Simon Christenson fusese găsit mort pe un pod feroviar din centrul oraşului – prima crimă înregistrată din istoria LAPD. Detectivii din vremea respectivă crezuseră că omul fusese omorât în bătaie, apoi aşezat pe şine astfel încât trenul să treacă peste trupul lui, iar crima să pară o sinucidere. Deşi această strategie nu dăduse roade, nimeni nu fusese

acuzat de crimă.

Bosch obişnuia să citească jurnalele cu regularitate pe vremea când activa în cadrul DJO. Devenise un fel de obicei să citească un paragraf sau două despre fiecare crimă care fusese înregistrată. Reţinuse numele lui Christenson. Nu pentru că fusese prima crimă comisă, ci pentru că fusese prima crimă nerezolvată. Faptul că nimeni nu îi făcuse dreptate lui Simon Christenson îl deranja pe Bosch.

— Ce să-i spun căpitanului? întrebă Soto. Probabil că mă va întreba de ce mă interesează cazul respectiv.

Bosch anticipase această întrebare înainte să o sune.

— Nu-i spune că te interesează un caz anume, zise el. Alege cel mai recent jurnal şi spune-i că doar încerci să fii la curent cu ce se întâmplă. Mulţi din departament citesc aceste jurnale. Şi eu am făcut-o, cel puţin o dată.

— Am înţeles. Lasă-mă să-mi beau cafeaua, apoi să mă ocup de asta de îndată ce ajung la sediu.

— Mulţumesc, Lucia.

Bosch închise şi cugetă la următorii paşi. Dacă Lucia reuşea, atunci avea un punct de plecare în cazul Sindy. Putea stabili dacă exista o legătură cu Lexi Parks şi dacă alibiul lui Da'Quan Foster era întemeiat.

În timp ce Bosch aştepta un telefon de la Soto, fiica lui ieşi din camera ei îmbrăcată în uniformă şcolară, cu rucsacul aruncat pe un umăr.

— Salut, zise ea. Sunt în întârziere.

Îşi luă în grabă cheile de la maşină de pe măsuţa de lângă uşa de la intrare. Bosch se ridică de la masă şi o urmă.

— Iar n-ai de gând să mănânci? o întrebă.

— N-am timp, zise ea îndreptându-se către uşa.

— Maddie, încep să-mi fac griji în privinţa asta.

— Nu-ţi face griji în privinţa mea. Fă-ţi griji în privinţa

criminalului pentru care lucrezi.

— Ei, haide, Mads! Nu dramatiza! Dacă individul e criminal, nu va pleca nicăieri. Ai încredere în mine, bine?

— Bine. Pa!

Ea ieşi din casă, trântind uşa în urma ei. Bosch rămase locului.

După o oră, timp în care aşteptase telefonul lui Soto, Bosch începu să îşi facă griji că ceva nu mersese bine cu căpitanul atunci când ea intrase în biroul lui ca să se uite la jurnalul cu crime. Începu să se plimbe de colo-colo, întrebându-se dacă să o sune şi să vadă dacă totul era în regulă. Ştia însă că un apel inoportun din partea lui – dacă ea se afla într-o situaţie tensionată cu căpitanul – ar fi putut înrăutăţi lucrurile. Şi-apoi, dacă ea se afla într-adevăr într-o situaţie tensionată, el nu avea cum să o ajute. Nu mai făcea parte din departament.

Într-un final, după alte douăzeci de minute de aşteptare, îi sună telefonul, iar el văzu că era Soto, care folosea telefonul fix de pe biroul ei. Se aşteptase ca ea să îl sune fie de pe mobil, stând în faţa clădirii, fie din toaleta femeilor.

— Lucia?

— Bună, Harry. Am ceva informaţii pentru tine.

— Eşti la birou. Unde-i Agitatorul?

— Oh, cred că s-a dus să înainteze o plângere sau ceva de genul ăsta. A venit la birou, apoi a plecat în mod misterios, fără să sufle o vorbă. Are obiceiul acesta.

— Cel puţin nu-ţi mai suflă în ceafă. Te-ai uitat peste jurnal?

Bosch se aşează la masa din sufragerie şi îşi deschise carneţelul. Îşi luă pixul şi se pregăti să scrie.

— Da. Sunt aproape convinsă că am găsit cazul care te interesează.

— N-ai avut probleme cu căpitanul?

— Nu. I-am spus ce mi-ai spus tu să îi spun, iar el mi-a

făcut semn cu mâna să plec şi să-mi fac de cap. Nicio problemă. Ca să nu trezesc bănuieli, am mai luat câteva jurnale. Primul prezintă înregistrări din1899.

— Simon Christenson.

— Dumnezeule, cum de mai ţii minte?

— Nu ştiu. Pur şi simplu. A fost omorât pe un pod şi nimeni n-a fost acuzat de crimă.

— Un început cu stângul pentru Departamentul Omucideri, nu?

— Aşa e. Ce-ai aflat pentru mine?

— În 21 martie, trupul lui James Allen, caucazian, 26 de ani, a fost descoperit pe o alee paralelă cu Santa Monica Boulevard lângă El Centro. În spatele unui service auto. Victima practica prostituţia şi avea la activ mai multe acuzaţii de acostare a clienţilor, de posesie de droguri, chestiile obişnuite. Doar atât apare în jurnal, pe lângă faptul că acest caz a fost preluat de DJO şi că se ocupă de el detectivii Stotter şi Karim.

Bosch se opri din scris. Divizia Jaf – Omucideri cuprindea echipele de detectivi de elită, care activau pentru PAB şi care se ocupau, de obicei, de cazuri delicate din punct de vedere politic sau al presei sau care erau considerate a fi prea complexe pentru echipele de detectivi ale diviziei din pricina timpului necesar pentru a le rezolva. Mike Stotter şi Ali Karim lucrau pentru Departamentul Omucideri Speciale, crema cremelor. Lui Bosch i se părea ciudat că Divizia Jaf – Omucideri se ocupa de crima transsexualului de la Hollywood, într-o lume perfectă, toate victimele unei crime erau tratate în mod egal. Ori contează toată lumea, ori nu mai contează nimeni. Însă cum nu era o lume perfectă, unele crime erau mai importante, iar altele mai neînsemnate.

— DJO? întrebă Bosch.

— Da, şi mie mi s-a părut ciudat, zise Soto. Aşa că m-am

dus în partea cealaltă a încăperii, unde Ali şedea la biroul lui şi l-am întrebat despre ce era vorba. EL..

— Nu ar fi trebuit să faci asta, Lucia. Nu trebuie să afle nimeni că te interesează acest caz, altminteri o să se întoarcă împotriva ta ca un bumerang dacă eu voi ajunge să fac vâlvă. Ali îşi va da seama că eu te-am trimis la el.

— Harry, relaxează-te, nu sunt proastă. Ai puţină încredere în mine, bine? N-am dat buzna în Departamentul Omucideri Speciale şi am început să pun întrebări despre caz. Şi-apoi, Ali îmi este prieten. A fost chemat în noaptea aceea când eu mă aflam în Rampart şi s-a ocupat de tot până când au venit forţele speciale. S-a comportat foarte frumos cu mine în noaptea respectivă, m-a liniştit, m-a sfătuit cum să mă descurc cu forţele speciale. După ce m-am întors aici, el s-a numărat printre puţinii oameni care nu m-au privit cu dispreţ, ştii ce vreau să spun. Ali şi cu tine, mai exact.

Lucia vorbea despre traseul parcurs de la DJO la Unitatea de Cazuri Nerezolvate. Cu mai puţin de doi ani în urmă, era o începătoare care primise sarcina să patruleze în Divizia Rampart. Datorită curajului şi a calmului desăvârşit de care dăduse dovadă într-un schimb de focuri cu patru tâlhari înarmaţi, în urma căruia partenerul ei îşi pierduse viaţa, ajunsese în atenţia presei. Fusese poreclită Lucky Lucy într-un articol publicat în *Times*, iar departamentul profitase repede de pe urma atenţiei pozitive de care se bucurase ea. Şeful poliţiei o promovase şi îi spusese că putea să îşi aleagă locul. Ea alesese Unitatea Cazuri Nerezolvate din cadrul DJO şi ajunsese detectiv criminalist înainte să împlinească cinci ani de activitate în acest domeniu.

Reprezentanţii presei îmbrăţişaseră această veste, însă nu şi colegii din departament care aşteptaseră ani la rând, poate chiar decenii, să ocupe un loc în orice echipă de la Omucideri, darămite în elita de la DJO. Soto stârnise o

oarecare antipatie şi fusese nevoită să facă faţă unei încăperi unde mai mult de jumătate din colegi nu credea că locul ei era acolo sau că şi-l câştigase prin merit. Dacă presa o numea Lucky Lucy, unele persoane din DJO îi spuneau FasTrak, după sistemul electronic care le permite motocicliştilor să folosească banda de viteză, ca să scape de traficul de pe autostrăzile aglomerate din oraş.

— Am fost discretă, Harry, zise Soto. M-am oprit lângă separeul lui ca să stăm la taclale şi am văzut pe birou dosarul crimei respective. L-am întrebat la ce caz lucra, iar el mi-a spus tot. L-am mai întrebat de ce era atât de special acest caz de a fost predat Departamentului Omucideri Speciale, iar el mi-a spus că le-a fost pasat lui şi lui Mike deoarece toţi cei de la West Bureau trebuiau să participe la un instructaj în dimineaţa în care fusese descoperit cadavrul.

Bosch încuviinţă din cap. Era logic. Rata criminalităţii scăzuse atât de mult în oraş în ultimii ani, încât multe echipe de criminalişti fuseseră unite. Departamentul de Criminalistică din Hollywood fusese desfiinţat, iar puţinele omoruri care aveau loc în acea regiune erau atribuite spre rezolvare unei echipe de la West Bureau. Acest lucru creştea posibilitatea ca anumite cazuri să ajungă la DJO din cauza suprasolicitării şi a altor conflicte. Mulţumit că întrebările ei referitoare la caz nu atrăseseră atenţia celor din departament, Bosch voia să ştie ce aflase Soto.

— Aşadar, l-ai întrebat despre caz?

— Da, l-am întrebat. Îl ştii pe Ali cât de povestitor e. Mi-a spus tot. Victima este un travestit care, de obicei, îşi desfăşură activitatea într-o cameră a hotelului Haven House lângă Gower. Cei de la Moravuri din Hollywood au un dosar întreg despre el.

— Ţi-a spus numărul camerei?

— Nu, dar am văzut fotografiile. Camera 6, la parter.

— Care e teoria lor?

— Ali crede că victima a avut ghinion şi că un tip pe care l-a agăţat i-a făcut de petrecanie. Nu au niciun suspect, dar cred că ar putea fi vorba despre un criminal în serie.

— Ţi-a spus ce îi face să creadă asta?

— Da. În urmă cu cincisprezece luni, un alt „profesionist” a fost lichidat şi abandonat pe aceeaşi străduţă lăturalnică.

— Cât de asemănătoare sunt cazurile?

— N-am întrebat.

— Ai întrebat despre cauza morţii?

— N-a fost nevoie. După cum ziceam, Ali mi-a arătat fotografiile. Tipul a fost strangulat de la spate cu o sârmă. Avea o linie subţire de-a lungul părţii din faţă a gâtului. I-a tăiat pielea. Ali mi-a spus că atunci când i-au verificat camera de la motel, au găsit pe jos, sprijinită de perete, o fotografie înrămată cu Marilyn Monroe. Au observat un cui în perete, însă când s-au uitat în spatele fotografiei, sârma de care fusese agăţată rama lipsea. Cred că este sârma pe care a folosit-o criminalul.

— Acolo a fost ucis? În cameră?

— E o posibilitate. Ali a spus că nu au descoperit semne de violenţă în cameră, însă faptul că sârma ramei lipseşte reprezintă un indiciu, ştii? Cred că victima s-a întâlnit cu necunoscutul acolo, însă lucrurile au degenerat şi travestitul a fost omorât. Trupul lui a fost urcat într-o maşină, dus până pe străduţa lăturalnică şi aruncat acolo. Datorită crimei petrecute cu paisprezece luni înainte, au obţinut un profil de la Unitatea de Ştiinţe Comportamentale care zicea că ucigaşul ar putea fi un individ cu soţie şi copii acasă şi care a dat, probabil, vina pe victimă pentru că se implicase într-o astfel de activitate. Aşadar, l-a omorât pe Allen, i-a aruncat trupul şi s-a întors la viaţa lui normală din Valley sau unde-o fi locuind. Un psihopat cu acte în regulă.

Bosch nu o corectă, însă era de părere că nici profilul,

nici rezumatul cazului nu conţineau suficiente informaţii care să îl catalogheze pe suspect ca fiind psihopat cu acte în regulă. Era răspunsul neavizat al unui detectiv fără experienţă. Având în vedere informaţiile pe care le deţinea el, părea să fie vorba despre o crimă fără premeditare.

Criminalul nu îşi adusese o armă şi nu exista nicio dovadă că omorul fusese plănuit. Posibilitatea ca uciderea lui Allen să aibă legătură cu o crimă anterioară era singurul indiciu de psihopatie.

— Au făcut legătura în mod oficial între crima aceasta şi cea care a avut loc în urmă cu paisprezece luni? o întrebă el.

— Încă nu, răspunse Soto. Cei de la West Bureau se ocupă şi acum de primul caz. Ali zice că încă se mai duc lupte strânse şi că unele elemente ale cazului nu se leagă.

Nu era un lucru neobişnuit ca detectivii divizionari să se împotrivească plasării anchetelor în mâinile „greilor” din centrul oraşului. Cei care lucrau în domeniul criminalisticii nu erau oameni timizi. Erau anchetatori siguri pe forţele proprii, care credeau că puteau rezolva orice caz dacă li se acordau suficient timp şi sprijin.

— Ţi-a spus cumva Ali dacă au prelevat probe ADN de pe cadavru? întrebă el.

— Nu, nu s-a găsit ADN pe cadavru. Victima prefera sexul protejat – am văzut fotografii din cameră, iar tipul avea un recipient uriaş cu prezervative. Cum era cel în care se puneau mai de mult batoane de lemn dulce sau bomboane în sălile de aşteptare ale clinicilor. Însă au „periat” camera şi au descoperit ceea ce te-ai aştepta să descoperi într-o astfel de cameră, o mulţime de fire de păr şi fibre. Fără niciun rezultat însă.

Bosch se gândi o clipă ce să o mai întrebe. Avea sentimentul că omisese ceva, poate o verificare a informaţiilor pe care tocmai i le dăduse ea. Cum nu îşi

dădea seama ce era, hotărî să nu îşi mai bată capul. Lucia îl ajutase suficient.

— Mulţumesc, Lucia, zise el într-un final. Îţi rămân dator.

— Nicio problemă, zise ea. Ţi-e de vreun ajutor?

Bosch dădu din cap, deşi ea nu îl putea vedea.

— Cred că da.

— Sună-mă să luăm prânzul când ai timp.

— Nu ştiu dacă vrei să fii văzută în compania mea. Sunt persona non grata, ai uitat?

— La naiba cu ei, Harry! Sună-mă!

Bosch râse.

— Bine.

16

Bosch citi însemnările pe care le făcuse în timpul convorbirii telefonice şi încercă să pună lucrurile cap la cap. La două zile după ce Da'Quan Foster fusese arestat pentru uciderea lui Lexi Parks în West Hollywood, bărbatul despre care acesta susţinea că ar fi alibiul lui pentru momentul crimei fusese omorât la Hollywood, foarte posibil de către un criminal în serie. Nu exista nicio dovadă, nici măcar o sugestie că ar fi vorba despre altceva decât despre o sumbră coincidenţă – din pricina ocupaţiei lui, Allen putea deveni mai uşor victima unei crime decât oricine altcineva. Bosch însă nu prea credea în coincidenţe.

Din punctul de vedere al profilului, al locului şi al metodei folosite, cele două crime erau diferite, cel puţin din câte observase Bosch din fotografiile uneia şi din descrierea verbală a celeilalte. Cu toate acestea, erau necesare şi alte cercetări referitoare la o posibilă legătură. Bosch cugetă la ceea ce îi spusese Lucia despre anchetarea cazului lui Allen. Camera de hotel fusese examinată de o echipă de

criminalişti. Bosch se întrebă care erau şansele ca firele de păr şi fibrele lăsate acolo în urmă cu şase săptămâni de către Foster să fi fost prelevate în timpul acestei examinări. Şi probele de ADN? Dar amprentele?

Oricum ar fi fost situaţia, ştia că diferenţa de şase săptămâni dintre moartea lui Allen şi noaptea în care fusese ucisă Lexi Parks ar fi făcut ca orice probă să devină neconcludentă din punct de vedere legal. Nu ar fi reprezentat un suport viabil pentru un alibi şi niciun judecător nu ar fi acceptat acest lucru în sala sa de judecată. Nu exista nicio metodă prin care să se stabilească momentul la care existase dovada în camera de hotel. Însă Bosch nu se ghida după vreo sală de judecată, ci după instinct. Dacă Da'Quan Foster lăsase în camera de motel a lui Allen cea mai mică probă, atunci avea certitudinea că povestea bărbatului despre locul unde se aflase în noaptea în care murise Lexi Parks era adevărată.

Bosch se ridică de la masă şi ieşi pe veranda din spate. Când deschise uşa din sticlă, fu întâmpinat de zumzetul continuu care răzbătea dinspre autostrada aflată la poalele trecătorii Cahuenga. Îşi propti coatele pe balustrada din lemn şi privi în jos, fără să vadă spectacolul pe care îl oferea şoseaua aglomerată de sub ochii lui. Se gândea. Lucia îi spusese că Mike Stotter şi Ali Karim obţinuseră profilul cazului. Voia să îl citească şi el ca să îl compare cu cel din dosarul Parks şi să vadă dacă existau conexiuni psihologice între cele două crime. Problema era că nu putea să îi abordeze pe Stotter şi Karim fără să nu le spună cu ce se ocupa şi ştia că nu mai putea apela nici la Soto. Dacă i-ar fi cerut să îl ajute în continuare, ar fi însemnat să o pună în pericol.

Bosch îşi imagină sala imensă a DJO şi rândurile de separeuri, amintindu-şi care unde şedea şi încercând să găsească o faţă cunoscută la care ar putea apela pentru

ajutor. Brusc, îşi dădu seama că nu căuta unde trebuie. Intră în casă şi se duse la masa pe care îşi lăsase telefonul.

Căută în lista de contacte până ajunse la numele pe care îl căuta, apoi sună. Se aştepta să fie nevoit să lase un mesaj, aşa că fu surprins când apelantul îi răspunse.

— Doctorul Hinojos.

— Doamnă doctor, aici Harry Bosch.

— Harry... ce mai faci? Cum e la pensie?

— Ăă, nu-i chiar aşa de rău. Ce mai faceţi?

— Bine, dar ştii să sunt supărată pe tine.

— Pe mine? De ce?

— Nu m-ai invitat la petrecerea de pensionare. Am fost convinsă ca...

— Doamnă doctor, n-am invitat pe nimeni la petrecerea de pensionare pentru că nu a existat una.

— Poftim? De ce nu? Toţi detectivii au parte de o petrecere de pensionare.

— Şi la fiecare petrecere, lumea se apucă să spună poveşti pe care toţi ceilalţi le-au auzit de o sută de ori. Nu mi-am dorit aşa ceva. Plus că n-am plecat tocmai cu capul sus, aţi uitat? N-am vrut să le creez celorlalţi probleme invitându-i la petrecerea mea.

— Sunt convinsă că ar fi venit cu toţii. Ce mai face fiica ta?

— Bine. De fapt, ea e motivul pentru care v-am sunat.

Bosch şi Hinojos se ştiau de douăzeci de ani. În prezent, ea era şefa Unităţii de Ştiinţe Comportamentale, însă când se cunoscuseră ea era psihologul care primise sarcina să stabilească dacă Bosch era apt să se întoarcă la datorie după ce fusese suspendat în urma unui incident în care acesta îl împinsese pe un supraveghetor prin fereastră după ce bărbatul intervenise în interogatoriul la care Harry îl supusese pe un suspect de crimă. Nu avea să fie ultima oară când ea fusese nevoită să îl evalueze.

Relaţia lor continuase într-un alt mod, când, în urmă cu cinci ani, Maddie venise în Los Angeles ca să locuiască alături de Bosch şi să încerce să scape de durerea care o copleşise după ce mama ei fusese ucisă. Hinojos se oferise să o consilieze gratis, iar acele şedinţe de terapie o ajutaseră pe Maddie să uite, în cele din urmă, de traumă. Bosch îi rămăsese profund îndatorat lui Hinojos, iar acum încerca din nou să se folosească de ea printr-un subterfugiu. Se simţea deja vinovat, deşi nu îi spusese încă nimic.

— Vrea să vină să stăm de vorbă? întrebă Hinojos. Îi voi face programare.

— De fapt, nu cred că simte nevoia să vorbească, zise Bosch. În septembrie va merge la facultatea din Chapman, Orange.

— E o şcoală bună. Ce va studia?

— Psihologia. Vrea să devină psiholog criminalist, aşa ca dumneavoastră.

— Ei bine, în cazul meu, asta e doar o parte a meseriei, dar trebuie să spun că mă simt flatată.

Bosch nu începuse încă să o mintă. Ceea ce urma să o roage putea fi justificat până într-un anumit punct. O va face – dacă Hinojos îşi va da seama.

— Mă gândeam că tot ceea ce ştie despre meseria asta este de la televizor sau din cărţi, însă nu a văzut niciodată un profil pentru un caz real, ştiţi? zise el. De aceea v-am sunat. Mă întrebam dacă nu aveţi cumva nişte profiluri ale unor cazuri recente pe care mi le-aţi putea da să i le arăt. Puteţi schimba numele dacă vreţi. Vreau doar să vadă cum arată lucrurile acestea în realitate ca să îşi poată da seama mai bine în ce constă meseria.

Hinojos aşteptă câteva clipe înainte să răspundă.

— Cred că voi reuşi să fac rost de câteva. Eşti sigur că este pregătită pentru asta, Harry? După cum bine ştii,

aceste profile sunt extrem de detaliate şi descriu cele mai înfiorătoare aspecte ale cazurilor. În special cazurile de agresiune sexuală. Nu sunt atât de explicite în mod gratuit, detaliile sunt importante.

— Ştiu asta, zise el. Sunt doar îngrijorat că s-ar putea ca ea să nu înţeleagă despre ce este vorba. Copila a urmărit şaisprezece sezoane din „SVU“ şi alte chestii şi acum vrea să se facă psiholog criminalist. Aş vrea să le citească şi să nu creadă că seamănă cu o emisiune de televiziune.

Bosch aşteptă.

— Să văd ce pot face, zise Hinojos. Lasă-mă până la sfârşitul zilei. A fost oarecum linişte la departament, dar am avut câteva cazuri anul acesta. Aş putea căuta şi în arhivă. Poate ar fi mai bine dacă le-aş alege pe cele referitoare la cazurile rezolvate.

Nu asta îşi dorea Bosch.

— Este alegerea dumneavoastră, doamnă doctor, zise el. Dar cred că cu cât sunt mai recente, cu atât mai bine. Va putea vedea cum se procedează şi cum sunt puse cap la cap toate elementele. Dumneavoastră hotărâţi. Maddie vă va fi foarte recunoscătoare, indiferent de profiluri. Vă asigur că o să vă sune ca să vă spună părerea ei.

— Sper să îi întărească alegerea, zise Hinojos.

— Să vă sun mai târziu?

— Ar fi minunat, Harry.

17

Bosch întârziase deja la întâlnire când opri maşina lângă trotuarul din faţa casei de pe Orlando Street. Trebuia să se vadă cu agentul imobiliar care se ocupa de vânzarea locuinţei în care fusese ucisă Lexi Parks. Însă pe alee nu văzu nicio maşină, iar în faţa uşii nu îl aştepta nimeni. Se

gândi că poate femeia venise şi plecase văzând că el întârzia.

Bosch coborî din maşină şi sună la numărul de telefon afişat pe plăcuţa pe care stătea scris „De vânzare”, sub numele agentului imobiliar.

— Taylor Mitchell.

— Doamnă Mitchell? Aici Harry Bosch. Sunt la casa de pe Orlando şi cred că tocmai v-am ratat. Îmi pare rău că am întârziat. Am fost reţinut de...

Bosch nu avea o scuză întemeiată şi nici nu avusese timp să se gândească la una. Alese vechea scuză.

— ...traficul din această dimineaţă.

— Oh, nu vă faceţi griji, spuse ea pe un ton vesel. Şi nu m-aţi ratat. Sunt în casă şi vă aştept.

Bosch traversă strada şi se îndreptă către casă.

— Oh, în regulă, zise el. Sunt aici. Nu v-am văzut maşina, nici pe dumneavoastră. Am crezut că aţi plecat.

— Locuiesc în apropiere şi am venit pe jos. Vă aştept la uşa de la intrare.

— Ne vedem.

Bosch închise şi trecu pe sub bolta înaltă din gard viu care împrejmuia casa. În timp ce suia cele trei trepte ale verandei, uşa de la intrare se deschise, iar în spatele ei îşi făcu apariţia o tânără cu părul blond-roşcat. Era atrăgătoare şi afişa un zâmbet sincer. Ea întinse mâna înspre el şi îl invită înăuntru.

— Mulţumesc că aţi fost de acord să îmi arătaţi casa atât de repede, zise Bosch.

— Nicio problemă, spuse ea. După cum spuneam, locuiesc în apropiere. Majoritatea timpului lucrez de acasă. Mi-a fost mai uşor să vin pe jos până aici.

Bosch se întoarse şi încercă să absoarbă tot ceea ce putea vedea din casă din locul unde se afla.

— Daţi-mi voie să vă prezint casa, spuse Mitchell.

Începură cu camera de zi, apoi continuară cu dormitoarele care se aflau în partea din spate a casei. Locuinţa era amenajată, însă părea că nu fusese locuită. Niciun indiciu al obiceiurilor de zi cu zi. Pe poliţa şemineului nu exista nicio fotografie, iar pe frigider nu era prinsă cu magnet nicio listă de cumpărături. Bosch se întrebă dacă soţul lui Lexi Parks, Vincent Harrick, nu se mutase cumva.

În cele din urmă, Mitchell continuă turul casei de-a lungul holului care ducea către dormitoare. Mai întâi, intrară în camera care fusese transformată în birou. Părând că este interesat de cât de generos era spaţiul de stocare din încăpere, Bosch deschise uşile pliante ale debaralei ca să verifice. Aceasta părea să fi rămas neatinsă de când fuseseră făcute fotografiile de la locul crimei. Lucru notabil, cutia de ceas din piele maro era încă pe raftul de sus. Bosch se îndepărtă, însă lăsă uşile debaralei deschise în caz că reuşea să scape cumva de Mitchell ca să verifice conţinutul casetei.

În timp ce se plimba prin cameră, ca şi când ar fi vrut să o evalueze în calitate de potenţial cumpărător, ajunse în faţa diplomei înrămate care era agăţată pe peretele de lângă birou. Se prefăcu că citeşte informaţiile de pe diploma decernată Alexandrei Parks, însă, în realitate, cerceta ecusonul de jurat, încercând să vadă dacă nu găsea vreun cod de identificare.

Când se uită mai bine, îşi dădu seama că ecusonul nu era adevărat. Era o fotocopie după un ecuson adevărat de jurat care fusese folosit într-o improvizaţie comică sau poate o prezentare la muncă sau o piesă de teatru, iar Parks îl păstrase ca suvenir. Cineva scrisese pe el cu o mină slabă de creion, care nu apărea în fotografiile de la locul crimei:

„ALEXANDRA PARKS
JUDECĂTOR ŞI JURAT”

Neştiind sigur în ce scop fusese folosit ecusonul, Bosch înlătură gândul că acesta ar putea reprezenta o pistă de urmat în cadrul anchetei. De asemenea, îşi dădu seama că trebuia să le ceară scuze în gând lui Cornell şi lui Schmidt, anchetatorii şerifului, pentru că se îndoise de competenţa lor atunci când analizase fotografiile de la locul crimei.

Următoarea oprire fu în camera de oaspeţi, iar aici Bosch observă semne de viaţă. Patul era făcut, însă părea uşor la voia întâmplării, ca şi când ar fi fost aranjat în grabă, iar Harry observă o pereche de şlapi ieşind de sub mobilă. Pe birou erau o perie de păr şi ceva mărunţiş pe o farfurie. Bosch bănui că Harrick ar fi putut folosi camera de oaspeţi, având în vedere că crima avusese loc în dormitorul matrimonial.

Verifică şi debaraua din această cameră, deşi nu era la fel de interesat de conţinutul său.

Când ieşiră pe hol, Mitchell începu, în sfârşit, să îi vorbească despre ceea ce se întâmplase în încăperea de la capătul holului.

— Aş dori să vă fac o dezvăluire referitor la ce s-a întâmplat în camera următoare, zise ea. Acolo a fost comisă o crimă – o femeie a murit în această cameră.

Intrară în camera pe care Bosch o văzuse în fotografiile de la locul crimei. Fusese golită complet. Toată mobila fusese scoasă de acolo, iar uşile duble ale debaralei erau deschise, lăsând să se vadă spaţiul gol. Bosch era dezamăgit. Scopul pentru care dorise să vadă locul crimei era să îl analizeze şi să aşeze lucrurile după propria-i orientare în spaţiu. Acum îi era greu, deoarece se afla într-o cameră goală.

— Zău? spuse el. O crimă? Ce s-a întâmplat?

— Femeia care locuia aici dormea, când un bărbat a intrat în casă şi a omorât-o, zise Mitchell. Criminalul a fost

prins şi închis, prin urmare nu trebuie să vă faceţi griji în privinţa aceasta.

Bosch simţi miros de zugrăveală proaspătă în cameră. Urmele de sânge de pe peretele din spatele patului şi de pe tavan fuseseră acoperite.

— O cunoştea? întrebă el. Cine este criminalul?

— Nu, a fost o crimă spontană. Cred că a fost un membru al unei bande din oraş sau ceva de genul ăsta. Chiar şi aşa, o crimă spontană este tulburătoare. Tocmai de aceea preţul casei este aşa cum este. Ar fi imoral să nu dezvăluim povestea.

— Când s-a întâmplat?

— La începutul acestui an.

— Recent, deci. Aţi cunoscut-o? Având în vedere că locuiţi în apropiere.

— Da. Le-am vândut casa în urmă cu patru ani. Lexi a fost o persoană minunată. Este îngrozitor ce s-a întâmplat! Groaznic! Aş fi putut fi eu în locul ei! Locuiesc pe următoarea stradă.

— Da, violenţa spontană nu-ţi dă o stare de bine.

— Aşa este. Dar vă asigur că acesta a fost întotdeauna un cartier sigur. Copiii mei se joacă împreună cu prietenii lor pe peluza din faţă. Ce s-a întâmplat aici nu are logică.

— Înţeleg.

— Doriţi să vedeţi şi veranda din spate? Există un grătar zidit. Sunt convinsă că o să vă placă.

— Imediat. Aş dori să iau dimensiunile dormitoarelor. Să văd dacă îmi încape mobila.

Bosch se duse în locul unde ştia că se aflase patul. Încercând să-şi amintească ce văzuse în fotografiile de la locul crimei, se poziţionă în locul unde fusese găsită victima, pe partea dreaptă a patului. Cercetă din priviri camera, uitându-se la ceea ce ar fi văzut Lexi Parks. Pe peretele opus existau două ferestre, oferind o privelişte

înspre curtea din spate şi înspre gardul viu. Închise ochii o clipă ca să se concentreze şi să absoarbă cele văzute.

— Domnule Bosch, vă simţiţi bine?

Bosch deschise ochii. Ea se holba la el.

— Da. Aveţi cumva o ruletă de măsurat?

— S-ar putea să am în portbagaj – oh, staţi, n-am venit cu maşina, îmi pare rău. Dar am dimensiunile în prezentarea casei. Există una în bucătărie.

— Mă mulţumesc şi cu atât.

Ea o luă înspre uşă şi, întinzându-şi braţul, îi făcu semn să iasă din cameră înaintea ei. Bosch traversă holul şi se îndreptă către bucătărie. Când ajunse în dreptul uşii biroului, se opri şi o lăsă să treacă.

— Aş vrea să mai arunc încă o privire în această cameră, zise el. Am două fiice. Dacă una primeşte o cameră mai mare decât cealaltă, am dat de bucluc.

— Desigur, zise ea. Mă duc să aduc prezentarea.

Ea o luă înainte pe hol, iar el intră în birou. Se duse repede la debaraua ale cărei uşi erau deschise şi întinse mâna să ia cutia de ceas. Îşi dădu seama că ar fi putut trece drept hoţ dacă Mitchell s-ar fi întors şi l-ar fi găsit având cutia în mână. Încercă să o deschidă repede, însă aceasta era realizată cu atâta meşteşug, încât îl punea în dificultate pe cel care voia să o deschidă. Într-un final, el observă că în partea din faţă avea un sertar.

Auzi vocea lui Mitchell din bucătărie. Vorbea entuziasmată cu cineva. Bosch crezu că vorbea la telefon până când auzi o voce groasă de bărbat care îi răspunse. Mai era cineva cu ei în casă.

De îndată ce deschise cutia, văzu că era goală. Exista o pernuţă din catifea maro pe care ar fi trebuit să stea ceasul atunci când nu era purtat. Însă era goală. În cutie mai găsi o cărţulie cu instrucţiuni şi un plic mic, pătrat, pe care era scris de mână cu cerneală:

„Chitanţă. Nu te uita!
(Doar dacă vrei să îl returnezi.)”

Bosch vârî repede cutia sub braţ şi deschise plicul. Scoase chitanţa şi o desfăcu. Ceasul fusese fabricat de Audemars Piguet şi cumpărat de la Nelson Grant & Sons, un magazin de bijuterii de pe Sunset Boulevard. Ceasul era un Royal Oak Offshore şi costase 6.322 $ când fusese cumpărat în decembrie 2014. Numele cumpărătorului care apărea pe chitanţă era Vincent Harrick.

Bosch bănui că Harrick cumpărase ceasul ca să i-l ofere soţiei lui cadou de Crăciun. Se întrebă o clipă cum reuşise să îşi permită ajutorul şerifului un ceas atât de scump, însă întrebarea nu se ridică la nivelul suspiciunii. Oamenii făceau tot soiul de concesii în numele dragostei – risipa de bani numărându-se printre ele.

Vârî repede chitanţa în plic, iar pe acesta îl aşeză în cutie. O închise, împingând partea din faţă înăuntru. Aerul ieşi afară. O aşeză la locul ei pe raft, apoi se îndepărtă. Când Mitchell intră în cameră cu prezentarea casei, el stătea în mijlocul camerei.

— Zice aici că ambele camere au patru pe trei, spuse ea. Poate că această cameră pare mai mică din cauza bibliotecii.

Bosch se uită la rafturile din spatele biroului şi încuviinţă din cap.

— Ah, da, zise el. Mi se pare logic.

Ea îi întinse prezentarea casei. El se uită peste hârtie ca şi când ar fi fost într-adevăr interesat.

— Doriţi să vedeţi şi grătarul? îl întrebă ea.

— Sigur, răspunse. A venit cineva aici? V-am auzit vorbind.

— A fost proprietarul. A crezut că am terminat, dar i-am

spus că mai întârziem puţin.

— Oh, pot să plec.

— Nu, e în regulă. N-are nimic împotrivă. Haideţi să ieşim pe verandă.

Bosch o urmă prin casă până la uşile glisante din bucătărie. Nu îl văzu nicăieri pe Harrick. Ieşiră pe o verandă din lemn, cu un acoperiş din gratii acoperit cu viţă-de-vie şi un grătar zidit. Era în stare bună, însă părea a nu fi fost folosit de mult timp. Curtea era mică, însă îţi conferea un sentiment de intimitate. Gardul viu din faţă se continua în părţile laterale, până în spatele proprietăţii, astfel încât atât curtea, cât şi spatele casei erau ferite de ochii trecătorilor.

— Probabil că mai există spaţiu doar pentru un jacuzzi, dacă vă interesează, zise Mitchell.

— Da, dar mă întreb cum aş putea să-l aduc aici, răspunse Bosch. Cred că doar dacă desfiinţez gardul viu.

— Nu, îl treceţi peste gard. E o practică frecventă.

Bosch auzi uşa de sticlă deschizându-se în spatele lui.

— Taylor? zise o voce de bărbat. Pot să vorbesc cu tine o clipă?

— Sigur, răspunse Mitchell.

Când se întoarse, Bosch îl văzu pe Vincent Harrick stând în pragul uşii. Bosch îl salută din cap, iar bărbatul îi răspunse la salut în acelaşi mod.

— Scuze. Nu o voi reţine mult timp, zise Harrick.

— Nicio problemă, spuse Bosch.

Mitchell pătrunse în casă, iar Harrick închise uşa în urma ei, astfel încât Bosch să nu audă conversaţia. Bosch simţi broboanele de transpiraţie adunându-i-se în creştetul capului în timp ce se întreba dacă aşezase cutia de ceas la locul ei sau dacă îl văzuse cineva.

Înainte să apuce să îşi mai facă şi alte griji, uşa glisantă se deschise, iar Mitchell ieşi pe verandă.

— Deci, cum vi se pare? îl întrebă ea.

Bosch încuviinţă din cap.

— E frumoasă, zise el. Foarte frumoasă. Va trebui să mă mai gândesc şi să mă consult cu fiicele mele.

În timp ce vorbea, se uita în bucătărie prin uşa de sticlă, însă nu îl văzu pe Harrick.

— Vă voi suna mâine, adăugă el.

— Să-mi spuneţi dacă doresc să vadă şi fiicele dumneavoastră casa, spuse femeia pe un ton vesel. Locuiesc pe strada următoare şi pot veni imediat.

— Minunat!

Bosch se îndreptă înspre uşă. Împături pe lăţime hârtia cu prezentarea locuinţei pe care o ţinea în mână şi o băgă în buzunarul interior al hainei. Ezită înainte să intre din nou în casă.

— Credeţi că ar trebui să ocolesc casa ca să nu îl deranjez pe proprietar? o întrebă el.

— Oh, a plecat, răspunse Mitchell. Când i-am spus că nu am terminat încă, mi-a zis că dă o fugă până la Gelsons să cumpere ceva.

Ea veni lângă Bosch şi deschise uşa glisantă. El păşi înăuntru şi străbătu casa, îndreptându-se către uşa de la intrare. După ce îi mulţumi încă o dată lui Mitchell, se îndepărtă.

Când Bosch trecu pe sub bolta din gard viu şi ieşi pe trotuar, văzu un bărbat care se sprijinea de botul maşinii lui, pe care o lăsase parcată pe partea cealaltă a străzii. Era Harrick, care îl aştepta cu braţele încrucişate pe piept.

Bosch traversă strada înspre maşină, neştiind cum avea să facă faţă unei situaţii care ar fi putut degenera.

— Bosch, corect? zise Harrick.

— Corect, răspunse Bosch. Îmi cer scuze că am zăbovit atât de mult...

— Scuteşte-mă!

Bosch se opri în faţa lui. Nu avea rost să se mai prefacă,

având în vedere că nu îl putea prosti pe Harrick. Bosch îşi întinse mâna ca şi când ar fi vrut să zică: „M-ai prins”.

— Am crezut că eşti un nenorocit de reporter, zise Harrick. Cu o rablă de maşină ca asta, n-ai cum să-ţi permiţi o astfel de casă. Aşa că ţi-am verificat numărul de înmatriculare şi am văzut că eşti monitorizat de LAPD. Am dat câteva telefoane şi am aflat povestea. Poliţist pensionat. Poliţist criminalist pensionat. Aşa că spune-mi, detectiv Bosch, ce dracu’ cauţi în casa mea?

Bosch ştia că lucrurile puteau scăpa repede de sub control. Acţiona ca o extensie a lui Haller, avocatul care îl apăra pe Da’Quan Foster. O plângere privind faptul că o păcălise, pe Taylor Mitchell înaintată unui judecător i-ar fi putut crea probleme lui Haller. Trebuia să dreagă cumva situaţia.

— Uite, voi fi sincer cu tine, zise el. Cineva, care are motive să creadă că Da’Quan Foster este victima unei înscenări şi că nu el ţi-a ucis soţia, m-a rugat să cercetez cazul pe cont propriu.

Când Harrick miji ochii, aceştia dispărură printre riduri. Faţa lui rumenă se întunecă.

— Despre ce naiba vorbeşti? zise el. Cine are motive să creadă aşa ceva?

— Nu-ţi pot spune. E confidenţial. Am fost de acord să cercetez cazul şi am vrut să văd locul crimei. Îmi cer scuze. Nu m-am aşteptat să te găsesc aici şi să mă înfrunţi. A fost o greşeală.

Înainte ca Harrick să apuce să răspundă, Mitchell strigă de pe partea cealaltă a străzii în timp ce se întorcea pe jos acasă.

— Vă pot fi de folos cu ceva, domnilor?

Atât Bosch, cât şi Harrick se întoarseră către ea.

— Ne descurcăm, Taylor! îi strigă înapoi Harrick. Mulţumesc!

El îi făcu semn cu mâna ca să o convingă să plece. Era la o casă depărtare de colţul străzii. Când ajunse acolo, ea o luă la stânga şi se făcu nevăzută.

— Pune-ţi mâinile pe capotă, zise Harrick.

— Poftim? întrebă Bosch.

— Pe capotă! Ia poziţie!

— Nu, nici nu mă gândesc!

— Vrei să ajungi la închisoare, Bosch?

— Mă poţi duce la închisoare, dar nu cred că voi sta acolo prea mult timp. N-am comis nicio ilegalitate.

— Ai posibilitatea să alegi. Pune-ţi mâinile pe capotă să văd dacă ai vreo armă asupra ta sau mergi la închisoare!

Îşi scoase telefonul din buzunar şi se pregăti să sune.

— Nu sunt înarmat, zise Bosch, apoi păşi în faţă, îşi aşeză mâinile pe capotă şi îşi depărtă picioarele.

Harrick îl percheziţionă repede, însă nu găsi nicio armă. Lui Bosch nu îi plăcea direcţia în care se îndreptau lucrurile. Trebuia să facă ceva.

— Ce s-a întâmplat cu ceasul ei? întrebă el.

Mâinile lui Harrick încremeniră o secundă în timp ce îi pipăiau buzunarele din faţă ale pantalonilor. Apoi îşi îndreptă umerii, îşi aşeză o mână pe braţul lui Bosch şi îl întoarse cu faţa către el.

— Ce-ai spus? întrebă Harrick.

— Ceasul ei, repetă Bosch pe un ton calm. Cel pe care i l-ai dat tu. Audemars Piguet – dacă am pronunţat corect. Nu era pe mâna ei şi nici nu a apărut în raportul privind inventarul de la locul crimei. Nu a fost găsit nici când i-au percheziţionat casa, atelierul şi maşina lui Da’Quan Foster. Nu este nici în cutia sa. Aşadar, ce s-a întâmplat cu el?

Harrick făcu o jumătate de pas în spate în timp ce se gândea la ceea ce spusese Bosch. Acesta recunoscu mişcarea ca fiind una menită să creeze spaţiu suficient pentru a-i putea trage un pumn. El se pregăti să pareze

lovitura, însă Harrick reuşi să îşi controleze furia şi pumnul nu mai veni.

— Pleacă, zise Harrick. Nu ştii despre ce vorbeşti. Cară-te de-aici!

Bosch îşi scoase cheile din buzunar şi ocoli maşina prin faţă. Când ajunse în dreptul portierei din stânga, îşi întoarse capul şi îl privi pe Harrick, care nu se clintise din loc.

— N-are importanţă pentru cine lucrez atât timp cât încerc să descopăr adevărul, zise el. Dacă Foster este nevinovat înseamnă că altcineva a comis crima. Şi se află în libertate. Gândeşte-te la asta!

Harrick clătină din cap.

— Cine te crezi? Batman? zise el. Habar n-ai despre ce vorbeşti. Ceasul s-a stricat. Era la reparat. N-are nicio legătură.

— Atunci, unde este? L-ai scos de la reparat?

Harrick dădu să spună ceva, apoi se răzgândi şi clătină din cap.

— N-am de gând să vorbesc cu tine.

Se întoarse, se asigură, apoi traversă strada, îndreptându-se către casă.

Bosch îl urmări cu privirea până când acesta se făcu nevăzut prin bolta de gard viu, apoi se urcă în Cherokee şi porni din loc. Lovi nervos cu palma în volan. Ştia că nu mai avea cum să-şi păstreze anonimatul în acest caz. Harrick nu ştia pentru cine lucra Bosch, însă avea să descopere în curând. Putea urma o plângere. Indiferent că acest lucru avea să se întâmple sau nu, Bosch trebuia să se pregătească pentru valul de furie care era posibil să se îndrepte către el.

18

Haven House era un motel vechi, cu două etaje, care promitea, prin sigle luminoase, HBO şi Wi-Fi gratuit. Era genul de loc care, probabil, arătase ponosit încă din ziua inaugurării în 1940 şi decăzuse şi mai mult de atunci. Era genul de loc care servea drept ultim adăpost înainte ca maşina să devină domiciliu permanent. Bosch intră în parcarea de lângă Santa Monica şi înaintă încet. Motelul era situat în ceea ce se numea o „parcare ascunsă”. O intrare îngustă de pe Santa Monica ducea la o proprietate mai mare şi mai întinsă ce se afla în spatele unor magazine. Acestea făceau ca parcarea din spate şi motelul să se bucure de suficientă intimitate. Nu era de mirare că locul era preferat de cei angajaţi în practici sexuale ilicite.

Văzu o uşă pe care era vopsită cifra 6 şi parcă pe locul din faţa ei. Realiză că era aceeaşi rutină pe care o avusese atunci când se ocupase de crimele nerezolvate. Vizita locul crimei după ce trecea un timp îndelungat de la comiterea ei. Numea această practică: „în căutare de fantome”. Credea că orice crimă lăsa o urmă, indiferent cât de veche ar fi fost.

În cazul de faţă, trecuseră doar câteva săptămâni, însă tot o crimă nerezolvată rămânea.

Bosch coborî din maşină şi privi în jurul lui. În parcare erau puţine maşini, iar aceasta era împrejmuită într-o parte de pereţii fără ferestre ai magazinelor care dădeau înspre Santa Monica, iar în celelalte două părţi, de un bloc de apartamente în formă de L. Un şir de chiparoşi înalţi şi bătrâni umplea spaţiul dintre parcare şi blocul de apartamente. Cea de-a patra latură era mărginită de un gard din lemn care delimita curtea din spate a unei proprietăţi private.

Bosch se gândi la ceea ce îi spusese Lucia Soto despre cazul James Allen. Supoziţia era că Allen fusese omorât în camera 6 şi că trupul lui fusese dus şi aruncat pe o străduţă de lângă El Centro. Lăsând deoparte întrebarea de ce îi fusese mutat trupul, Bosch îşi dădu seama acum că acest lucru putea fi realizat fără niciun risc major, în toiul nopţii, parcarea era pustie şi ascunsă de ochii trecătorilor. Privi în jurul lui ca să vadă dacă existau camere de supraveghere, însă nu văzu niciuna. Nu era genul de loc unde clienţii şi-ar fi dorit să fie filmaţi.

Bosch trecu de colţul clădirii şi se duse la biroul care se afla în partea din faţă a clădirii. Acesta nu era deschis publicului. Uşa era prevăzută cu un soi de tejghea aşezată sub un geam glisant. Bosch apăsă repede de trei ori pe soneria care se afla acolo. Aşteptă şi dădu să sune din nou când un asiatic ridică geamul şi îl privi cu ochii umezi.

— Aş dori o cameră, zise Bosch. Camera numărul 6.

— Cazarea se face la ora trei, zise bărbatul.

Ceea ce însemna peste patru ore. Bosch aruncă o privire peste umăr şi văzu că în parcare erau şase maşini, cu tot cu a lui. Îşi întoarse din nou privirea către bărbat.

— Am nevoie de o cameră acum. Cât costă?

— Cazarea se face la ora trei, predarea camerei, la amiază. Astea-s regulile.

— Ce zici dacă m-am cazat ieri la ora trei şi predau camera azi, la amiază?

Bărbatul îl privi cu atenţie. Bosch nu semăna cu unul dintre clienţii lui obişnuiţi.

— Eşti poliţist?

Bosch clătină din cap.

— Nu, nu sunt poliţist. Vreau doar să văd camera 6. Cât mă costă? Voi pleca până la ora douăsprezece. Am nevoie de mai puţin de o oră.

— Patruzeci de dolari.

— S-a făcut.

Bosch scoase banii.

— Şaizeci, zise bărbatul.

Bosch îşi ridică privirea de la bani şi se uită la el, transmiţându-i mesajul tăcut că se juca cu cine nu trebuia.

— Bine, patruzeci, acceptă bărbatul.

Bosch aşează două bancnote de douăzeci de dolari pe tejgheaua din faţa geamului. Bărbatul îi întinse un formular de 3 x 5, însă nu îi ceru acte care să confirme informaţiile pe care Bosch le completă repede.

Apoi bărbatul îi întinse o cheie cu un breloc din plastic, în formă de diamant, pe care era scrisă cifra 6.

— O oră, zise el.

Bosch încuviinţă din cap şi luă cheia.

— În regulă, răspunse el.

Dădu din nou colţul clădirii şi deschise cu cheia uşa camerei 6. Intră şi închise uşa în urma lui. Rămase pe loc, cercetând din priviri încăperea. Primul lucru pe care îl observă fu dreptunghiul decolorat de pe perete, unde, evident, fusese agăţată fotografia cu Marilyn Monroe. Aceasta nu mai era acolo, cel mai probabil fusese luată drept probă.

Îşi întoarse capul şi cercetă încet din priviri camera, căutând ceva neobişnuit şi înregistrând în minte mobila şi draperiile sărăcăcioase. Toate lucrurile personale ale lui James Allen dispăruseră de mult. Nu mai rămăsese decât o cameră jerpelită cu mobilă veche. Era deprimant când te gândeai că acolo locuise cineva. Şi încă şi mai deprimant să te gândeşti că acolo murise cineva.

Telefonul începu să îi sune, iar el văzu că era Haller.

— Da.

— Unde suntem?

— Unde suntem? Suntem într-o cameră jerpelită, într-un motel din Hollywood care închiriază camere cu ora. Locul

unde susţine că a fost Da’Quan când Lexi Parks a fost ucisă.

— Şi?

— Şi, nimic. Absolut nimic. Ar fi fost de ajutor dacă şi-ar fi scrijelit iniţialele pe tăblia patului sau dacă ar fi lăsat un însemn al bandei în graffiti pe perdeaua de la duş. Ca să demonstreze că a fost aici, ştii?

— Ce cauţi acolo, la asta mă refeream.

— Îmi fac meseria. Iau în calcul toate posibilităţile. Absorb, cuget. Caut fantome.

Bosch vorbea în fraze scurte. Nu îi plăcea să fie întrerupt. Se afla în toiul unui proces. De asemenea, nu îi plăcea deloc ce avea să îi spună în continuare.

— Uite care-i treaba, e posibil să fi făcut o greşeală.

— Cum aşa?

— M-am dat drept potenţial cumpărător şi am intrat în casa victimei. Am vrut sa arunc o privire.

— Ca să cauţi fantome? Ce s-a întâmplat?

— Soţul ei, ajutorul de şerif, şi-a făcut apariţia şi mi-a verificat numărul de înmatriculare pentru că a crezut că sunt reporter. În schimb, a aflat că sunt poliţist pensionat şi că mă ocup de caz.

— N-ai făcut o greşeală. Ai dat-o rău de tot în bară. Ştii că dacă individul depune plângere, o să dau de necaz cu judecătorul, nu?

— Ştiu. Am greşit... am dat-o în bară, pardon. Am vrut doar să văd...

— Cred şi eu. Nu mai putem face nimic acum. Care-i următorul pas? De ce eşti la motel?

— Din acelaşi motiv.

— Fantome. Pe bune?

— Atunci când investighez o crimă, mă duc în locul unde a fost comisă crima respectivă sau unde ar fi putut fi comisă.

Se aşternu un moment de tăcere înainte ca Haller să

răspundă.

— Atunci te las să-ţi vezi de treabă, zise el.

— Vorbim mai târziu, spuse Bosch.

Harry închise şi continuă să privească atent încăperea, apoi, într-un final, se apropie de pat.

După treizeci de minute ieşi din cameră fără să fi descoperit ceva. Dacă existase vreo dovadă că Da'Quan Foster se aflase acolo în noaptea în care fusese ucisă Lexi Parks, atunci această probă fusese prelevată de echipa de criminalişti a LAPD. În timp ce se îndrepta către maşină se întrebă dacă nu mai rămăsese vreo probă, în afară de probele criminalistice, care să îl ajute pe Foster. La urma urmei, James Allen practicase prostituţia. Multe prostituate ţineau o evidenţă. În era digitală, carneţelul negru al unei prostituate putea fi celularul ei mic şi negru. În urma conversaţiei avute cu Ali Karim, Soto nu pomenise nimic despre faptul că telefonul ar fi fost găsit asupra trupului sau în camera 6.

Bosch se întoarse şi se apropie de geamul biroului. Apăsă din nou pe butonul soneriei. Acelaşi bărbat ridică geamul. Bosch aşeză cheia de la cameră pe tejghea.

— Plec, zise el. Nici măcar nu e nevoie să faci patul.

— Perfect. Mulţumesc, zise bărbatul.

Acesta dădu să lase geamul jos, însă Bosch îl blocă rapid cu mâna.

— O secundă, spuse el. Bărbatul care a închiriat camera în martie a fost ucis, îţi mai aminteşti?

— Nimeni n-a fost ucis aici.

— Nu aici. Sau poate nu aici. Cadavrul lui a fost găsit pe o străduţă din apropiere. Însă a stat în camera 6, iar poliţia a venit să cerceteze camera. James Allen. Îţi aminteşti acum?

— Nu, n-a fost aici.

— Ba da. Uite care-i treaba, nu vreau decât să aflu ce s-a întâmplat cu lucrurile lui. Poliţia a luat nişte lucruri de aici,

ştiu asta. A luat tot?

— Nu, au venit prietenii lui. I-au luat hainele şi obiectele personale.

— Prieteni? Ai reţinut vreun nume?

— Nu.

— Practicau şi ei aceeaşi meserie? Stăteau aici?

— Uneori.

— E vreunul dintre ei aici, acum?

— Nu, acum nu. Nu-i nimeni aici.

Bosch îşi scoase carneţelul şi îşi scrise numele şi numărul de telefon. Rupse pagina şi i-o întinse bărbatului prin geam.

— Dacă apare vreunul dintre prietenii lui, mă suni. O să te plătesc.

— Cât plăteşti?

— Cincizeci de parai.

— Plăteşti acum.

— Nu, te plătesc atunci când îmi vei spune că sunt aici.

Bosch bătu cu degetele în tejgheaua de sub geam, apoi se întoarse şi o luă înspre parcare. Trecu de colţul clădirii şi urcă în maşină. Înainte să pornească motorul, îl sună pe Haller, care răspunse imediat.

— Trebuie să vorbim.

— Ciudat, când te-am sunat acum o jumătate de oră, nu păreai prea dornic să vorbeşti cu mine.

— Asta a fost atunci. Trebuie să vorbim despre următoarele mutări. Acesta este cazul tău şi nu vreau să fac ceva care să te afecteze negativ când te vei afla în faţa instanţei.

— Cum ar fi să te furişezi în casa victimei?

— Ţi-am spus că a fost o greşeală. Nu se va mai repeta. De aceea te-am sunat.

— Ai găsit ceva?

— Nu, nimic. Mai vreau să verific străduţa, dar până acum, nimic. Mă referam la altceva. Următoarea mişcare –

fie o faci în instanţă, fie vii aici.

— Eşti cam secretos. Unde eşti? Pot veni acum.

— Pe Santa Monica Boulevard, lângă Gower. Trebuie să verific puţin străduţa.

— Vin acolo. Eşti cu jeepul Cherokee? Cel despre care susţii că este „o bijuterie”?

— Da, şi chiar este.

După ce închise, Bosch porni motorul. Se îndreptă către ieşirea din parcare care dădea în Santa Monica Boulevard şi se opri acolo cât timp se uită în stânga şi în dreapta la magazinele care mărgineau şoseaua cu patru benzi de circulaţie. Era un amestec de magazine industriale şi comerciale. În zonă se aflau câteva dintre marile studiouri – vedea rezervorul de apă al studioului Paramount ridicându-se în spatele magazinelor care străjuiau bulevardul. Acest lucru însemna că în zonă existau tot soiul de firme mici care supravieţuiau de pe urma coloşilor – magazine care vindeau recuzită şi costume, care închiriau aparate foto şi camere de filmat – printre care erau intercalate nenumărate dughene care vindeau fast-food. Mai exista o spălătorie auto manuală, iar de partea cealaltă a străzii, pe la mijlocul cvartalului, se afla intrarea în cimitirul Hollywood Forever, drumul fără întoarcere către stele.

Bosch dădu din cap. Cimitirul era cea mai bună pistă a lui. Ştia că Rudolph Valentino era îngropat acolo, alături de alţi giganţi şi pionieri ai Hollywoodului, cum ar fi Douglas Fairbanks Jr., Cecil B. Demille şi John Huston. Cu mulţi ani în urmă, se ocupase de un caz de sinucidere în Hollywood Forever. Victima fusese o femeie care se întinsese pe mormântul lui Tyrone Power şi îşi tăiase venele. Înainte să moară, reuşise să îşi scrie numele cu sânge pe piatra funerară, sub numele lui. Bosch făcuse calculele şi ajunse la concluzia că femeia se născuse la cinci ani după moartea lui Power. Cazul părea să sublinieze ceea ce toţi de la

Omucideri ştiau; nu ai cum să explici nebunia.

Bosch ştia că în orice oraş din ţară, cimitirul local era ca un magnet pentru o anumită categorie de oameni ciudaţi. La Hollywood, acest magnet era cu atât mai puternic cu cât existau morminte care aveau gravate pe ele nume faimoase. Asta însemna că exista securitate. Asta însemna că existau camere de supraveghere. Femeia care se sinucisese pe mormântul lui Tyrone Power o făcuse sub „ochiul” camerei de supraveghere. Singura problemă fusese aceea că nimeni nu se uitase pe monitoare, iar femeia murise din cauza hemoragiei.

Când prinse o breşă în trafic, Bosch ieşi din parcare virând la stânga şi o luă înspre Hollywood Forever. Cimitirul era împrejmuit de un zid de piatră continuu, înalt de doi metri şi jumătate, întrerupt doar pentru intrare şi căile de ieşire. Când Bosch trase pe dreapta, depistă imediat camerele de supraveghere fixate pe zid şi îndreptate către benzile de circulaţie. Din acea privire rapidă, Bosch nu îşi dădea seama dacă acestea înregistrau, de asemenea, ce se întâmpla la câteva zeci de metri mai jos, pe Santa Monica Boulevard. Realiză însă că acele camere erau poziţionate la vedere, ca să intimideze, dar şi ca să înregistreze. Era atent la ele, însă era atent şi la camerele de supraveghere „ascunse”.

După ce trecu pe lângă zid, zări o parcare şi o clădire care adăpostea biroul cimitirului, capela şi o încăpere în care erau expuse sicrie şi pietre funerare. Era o afacere care oferea de toate. Dincolo de clădire se întindea cimitirul, prevăzut cu alei pe care puteai intra cu maşina şi cu parcări mai mici. Dincolo de zidul din spate, se înălţau platourile uriaşe ale Paramount Studios şi rezervorul de apă. Bosch zări camere de supraveghere instalate pe rezervor.

În diferite secţiuni ale cimitirului erau parcate câteva

maşini, iar oamenii se plimbau printre morminte. Era o zi plină. Bosch mai văzu un autobuz turistic al Hollywoodului trecând încet pe lângă unul dintre cele mai mari monumente. Era un autobuz vopsit în culori ţipătoare, cu acoperişul deschis şi şase rânduri de scaune în spatele şoferului. Era plin de oameni. Bosch coborî geamul maşinii şi auzi vocea ghidului răzbătând printre mausolee şi morminte.

„Mickey Rooney este ultimul dintre titanii Hollywoodului care s-a alăturat celorlalţi de aici, în Hollywood Forever, locul de odihnă al starurilor...”

Bosch ridică geamul şi coborî din maşină. În timp ce se îndrepta către birou, îl sună pe Haller şi îi spuse unde se afla.

Bărbatul care se ocupa de supravegherea cimitirului se numea Oscar Gascon. Fusese poliţist LAPD, dar se pensionase cu foarte mult timp în urmă, astfel încât nu avea niciun rost să încerce să afle cine pe cine cunoştea. Bosch era fericit că se crease o legătură între doi foşti poliţişti şi spera că acest lucru va constitui un avantaj. Trecu direct la subiect.

— Lucrez la un caz şi încerc să stabilesc un alibi pentru cineva care este acuzat de crima.

— Cum, aici?

— Nu, puţin mai în josul străzii, la Haven House.

— Mizeria aia? Locul ăla ar trebui dărâmat.

— Nu te contrazic.

— Şi ce legătură are HoFo cu asta?

Bosch avu nevoie de o clipă ca să îşi dea seama că HoFo era prescurtarea pentru Hollywood Forever. Se aflau în birouaşul lui Gascon şi şedeau faţă în faţă la o măsuţă. Pe aceasta era un teanc de broşuri care prezentau pietre funerare şi statui, iar Bosch înţelese că Gascon nu se ocupa doar cu supravegherea locului. Se ocupa şi cu vânzări.

— Nu cred că are vreo legătură, însă mă interesează camerele de supraveghere de aici, zise Bosch. Mă întreb dacă vreuna dintre ele surprinde partea frontală a motelului Haven House.

Gascon fluieră ca şi când Bosch i-ar fi cerut să-i ofere luna şi stelele de pe cer într-o cutie legată cu panglică.

— Despre ce dată este vorba? întrebă el.

— 9 februarie, răspunse Bosch. Păstraţi înregistrările atât de mult timp?

Gascon încuviinţă din cap şi deschise ecranul unui computer vechi, aşezat pe o altă masă, lângă el.

— Da, le avem salvate pe toate, zise el. Cei de la asigurări ne obligă să le păstrăm timp de un an. Să vedem. E la un cvartal depărtare. Mă îndoiesc că imaginile vor fi clare, e cam departe.

El tăcu şi aşteptă. Bosch ştia ce făcea. Harry luă o broşură şi aruncă o privire scurtă peste ea.

— Vinzi şi aşa ceva? întrebă el.

— Da, printre altele, răspunse Gascon.

— Cât primeşti pentru una de-asta, ca vânzător?

— Depinde de piatră. Am primit o mie de dolari pentru statuia lui Johnny Ramone. A trebuit proiectată şi făcută la comandă.

Bosch aşeză broşura la loc.

— Uite ce-ţi propun, zise el. Cel care m-a angajat vine încoace să ne întâlnim. Este dispus să cumpere o piatră funerară dacă vom găsi ceva folositor pe înregistrare.

Cei doi bărbaţi se priviră îndelung. Gascon părea foarte interesat de ideea de a face bani.

— Ai acces şi la camera de supraveghere montată pe rezervorul Paramount? întrebă Bosch. Pare să fie îndreptată în direcţia aceasta.

— Da, este a noastră, zise Gascon. Avem nevoie de o privelişte panoramică. Am încheiat o înţelegere cu ei. Şi ei

au acces la ea.

Bosch încuviinţă din cap.

— Deci, aruncăm o privire? întrebă el.

— Da, sigur, zise Gascon. De ce nu? Şi aşa nu se întâmplă nimic aici. Totul e mort.

Bosch nu zise nimic.

— Te-ai prins? întrebă Gascon.

Bosch dădu afirmativ din cap. Era sigur că Gascon folosea această frază ori de câte ori i se ivea ocazia.

— Da, m-am prins, răspunse el.

Gascon se întoarse la computer şi se puse pe treabă. În timp ce acesta introducea comenzi, Bosch adoptă un ton obişnuit, ca şi când ar fi avut chef să stea la taclale, când îi adresă următoarea întrebare.

— Ştii că a fost comisă o crimă la Haven House în martie?

— Se poate, zise Gascon. Poliţiştii care au venit aici au spus că nu erau siguri ce s-a întâmplat, doar că tipul care a fost ucis locuia acolo. Au spus că era un „dragon”.

Era un jargon pe care îl foloseau poliţiştii când se refereau la *drag queen.* Era termenul general pentru toată gama: de la travestiţi la transsexuali. Mai de mult, termenul apărea adesea şi în rapoarte, lucru care în zilele noastre ar stârni proteste. Faptul că Gascon îl rosti îl făcu pe Bosch să îşi aducă aminte că, în rapoartele oficiale ale poliţiei, *drag queen* era deseori abreviat prin DQ. Se întrebă dacă Da’Quan Foster ştia acest lucru şi dacă acesta fusese motivul pentru care îşi alesese porecla.

— Şi ei au venit să se uite pe înregistrări? întrebă Bosch.

— Da, au fost aici, răspunse Gascon. Dar aşa cum o să te convingi şi singur, camerele noastre nu au surprins mare lucru.

Bosch îl aşteptă pe Haller în parcare. Voia să discute mai întâi cu el, înainte să intre împreună în birou ca să stea de

vorbă cu Gascon şi să vizioneze încă o dată înregistrarea.

Când limuzina intră în parcare, Bosch văzu că Haller şedea pe bancheta din spate. Acesta coborî din maşină, ţinând servieta în mână.

— Ţi-ai angajat şofer? îl întrebă Bosch.

— Am fost nevoit, răspunse Haller. Mi-au suspendat carnetul de şofer după ce poliţiştii mi-au întins o cursă în seara aceea. De ce ne întâlnim la cimitir?

Bosch arătă cu degetul înspre zidul din spate al cimitirului. Rezervorul de apă al Paramount Studio era cea mai înaltă structură din zonă.

— Camera de supraveghere, zise el. Au încheiat o înţelegere bilaterală cu Paramount în ceea ce priveşte securitatea. „Tu ai grijă de mine, eu am grijă de tine“. Sus, pe rezervorul acela este montată o cameră de supraveghere. Are în raza sa tot cimitirul şi împrejurimile.

Se îndreptară către uşa biroului.

— Va trebui să cumperi o piatră funerară de la tipul ăsta, îi zise în şoaptă Bosch.

Haller se opri în loc.

— Poftim?

— Ca să coopereze. Nu mai port insignă, ştii doar. Vinde şi pietre funerare printre altele şi i-am spus că dacă ne ajută, o să cumperi una de la el.

— În primul rând, de ce mi-aş dori o piatră funerară? Al cui nume să-l gravez pe ea? În al doilea rând, şi cel mai important, nu-i putem cumpăra pe potenţialii martori. Ştii cum o să pară asta în faţa instanţei.

— El nu are nicio importanţă. Importantă este înregistrarea lui.

— Poate va trebui să o prezinte în faţa instanţei. Să o autentifice, înţelegi? N-aş vrea ca procurorul să îl întrebe cu cât l-am plătit. Dă rău în ochii juraţilor.

— Uite care-i treaba, dacă nu vrei o piatră funerară, n-o

cumpăra, dar tipul ăsta trebuie răsplătit pentru cooperarea lui. Ce are el este important. Schimbă lucrurile.

Cinci minute mai târziu, Bosch şi Haller stăteau în faţa lui Gascon, care şedea la masă şi derula înregistrarea surprinsă de camera de supraveghere montată pe rezervorul Paramount.

Pe ecran se vedea tot cimitirul. Era o imagine macro. Marginile imaginii se întindeau până la Santa Monica Boulevard. În colţul din stânga, sus, se vedea accesul din Santa Monica la motelul Haven House. În cadru nu apăreau motelul în sine şi parcarea din spate. Dar se puteau observa maşinile care intrau şi ieşeau de pe drumul de acces. În bara de jos a ecranului apărea ora 9.44 p.m., 9 februarie 2015.

— OK, la ce mă uit? întrebă Haller.

Bosch îi arătă pe ecran.

— Aici e Santa Monica Boulevard, iar aici e accesul la motelul Haven House, unde a spus DQ că se afla în noaptea de 9 februarie.

— OK.

— Haven House se află într-o parcare ascunsă. Ştii ce-i aia?

— Da.

— OK, deci aceasta este singura cale de intrare şi ieşire. O iei pe-aici, treci pe lângă birou, iar parcarea este în faţa camerelor de motel. E un loc retras.

— Am înţeles.

— OK, acum uită-te la duba asta! Dă-i drumul, Oscar!

Gascon începu să mişte imaginea. Bosch se întinse peste umărul lui ca să arate înspre duba albă care se deplasa înspre vest, pe Santa Monica. Aceasta trecu prin faţa cimitirului. El adăugă un comentariu.

— În rapoartele pe care mi le-ai dat scrie că oamenii din Departamentul Şerifului au sechestrat şi percheziţionat

Fordul Econoline, alb, din 1993, al lui Foster, dar nu au găsit nicio probă. Maşina de pe ecran este un Ford Econoline alb. Îmi dau seama după faruri. Nu-mi dau seama din ce an e, dar e vechi. Ajunge la motelul Haven House la ora 9.45 p.m., în data de 9 februarie.

— OK, bine.

— Oscar, derulează.

Gascon derulă imaginile în faţă şi priviră cum maşinile de pe Santa Monica treceau în viteză, iar minutele cronometrului se succedau ca secundele, până când Gascon încetini imaginile până când ajunse la ora 11.40.

— Şi-acum, priveşte! zise Bosch.

La ora 11.43, duba apăru din nou în imagine, aşteptând să vireze la stânga din parcarea motelului. În cele din urmă, traficul deveni mai lejer, iar duba ieşi din parcare şi o luă înspre est, pe Santa Monica, în direcţia din care venise.

— Dacă clientul tău ar fi venit de la atelierul lui, atunci ar fi luat-o pe 110 sau 101, apoi ar fi ieşit pe Santa Monica, zise Bosch. Ar fi condus înspre vest, către motel şi înspre est, înapoi de unde a venit.

— Cei de la Departamentul Şerifului au văzut asta? întrebă Haller.

— Încă nu, răspunse Bosch.

— Trebuie să ne asigurăm că este duba lui Foster, zise Haller.

— Oscar, poţi face o copie a înregistrării? Mickey, va trebui să găseşti pe cineva care să îmbunătăţească imaginea.

— Cunosc pe cineva.

— Şi eu? întrebă Oscar fără să îşi ia ochii de la monitorul computerului.

— Şi tu ce, Oscar? zise Haller. Domnul Bosch a vorbit fără să gândească. Nu vreau să cumpăr o piatră funerară. N-am ce face cu ea. Dar am un USB prins de breloc şi dacă îmi vei

pune înregistrarea pe ea, te voi plăti pentru timpul acordat. Şi-o să te plătesc bine.

Bosch încuviinţă din cap. Aceasta era cea mai bună metodă.

— Desigur. Sunt de acord, zise Gascon.

Haller se uită la Bosch în timp ce-şi scotea cheile.

— Te aştept afară. Vă las să vă înţelegeţi, spuse Bosch.

19

Bosch stătea la marginea unui petic de iarbă din cimitir şi se uita la mormântul lui Mei Blanc, artistul care îşi împrumutase vocea miilor de personaje de desen animat. Pe piatra funerară scrie: „Asta-i tot, oameni buni!”

Se întoarse când îl auzi pe Haller apropiindu-se, după ce acesta ieşise din birou.

— Marfă bună, zise Haller.

— Cât ai plătit? întrebă Bosch.

— Două sute de parai. Un chilipir, asta dacă m-ar plăti şi clientul.

— Poate ar fi trebuit să îi oferi un tablou.

— Nu-l văd pe Gascon să fie vreun patron al artelor.

Începură să se plimbe prin cimitir, fără o ţintă anume, încercând să rămână pe cât posibil printre morminte.

— Medicul legist a estimat ora morţii undeva între ora zece şi miezul nopţii, zise Haller. Vor argumenta că este o „fereastră” inexactă şi că Foster ar fi avut timp să comită crima în ultima clipă.

— Iar juraţii îşi vor da seama că se încearcă să se tragă de timp, zise Bosch. Şi-apoi, dacă şi-a tras-o timp de două ore cu prostituatul, ce motiv ar fi avut să sară în dubă şi să străbată în viteză West Hollywood ca să o violeze şi să o omoare pe Lexi Parks? Mai mult, când a plecat, a luat-o în

direcţia opusă, îndepărtându-se de West Hollywood.

— Ştiu, ştiu. Eu doar iau în considerare toate argumentele pe care le-ar putea aduce acuzarea. Pe înregistrare se văd multe maşini care intră şi ies din parcarea motelului. Vor spune că s-ar fi putut urca într-o altă maşină ca să meargă şi să comită fapta.

Bosch nu îl contrazise. Crezuse că făcuse o mare descoperire găsind acea înregistrare. Acum, încântarea lui începea să dispară încetul cu încetul.

— Spun doar că trebuie să fim pregătiţi pentru orice, zise Haller. Totuşi, decât nimic, bună şi această înregistrare.

Din acest punct de vedere, Bosch era de acord.

— Cât timp îi va lua cunoştinţei tale să analizeze înregistrarea?

— Nu ştiu, dar o s-o anunţ imediat.

— Bine.

Se plimbară în tăcere o vreme. Bosch citea numele de pe pietrele funerare, fără a le acorda vreo atenţie.

— La ce te gândeşti? întrebă Haller.

— La multe, răspunse Bosch. Există multe posibilităţi, multe scenarii. Trebuie să citesc dosarul lui James Allen.

Haller încuviinţă din cap.

— Au „periat” camera, zise el. De păr, de fibre, de amprente. Poate au dovezi care să îl plaseze pe Da’Quan în cameră.

— Corect. Iar înregistrarea pe care apare duba este din 9 februarie.

— Foarte bine. De aceea am apelat la tine, Harry.

— Am crezut că ai apelat la mine pentru că ai ştiut că o să muncesc gratis.

— Prostii! Vei fi plătit. Eşti cel mai bun.

— Prostii! Într-un final, şi detectivul tău ar fi ajuns în acelaşi punct.

— Se prea poate.

— Deci, cum vrei să procedăm? Dacă vei cere instanţei să îţi aprobe accesul la probele criminalistice, îi vei dezvălui intenţiile tale procurorului. Îţi convine?

— Nu-mi convine niciodată să îi arăt ceva procurorului. Să vedem mai întâi ce poate face amica mea cu înregistrarea video înainte să trecem la următorul pas şi să afle toată lumea ce intenţionăm să facem.

— Tu hotărăşti. Cred că există şanse puţine, mai ales în ceea ce priveşte amprentele. Dacă Allen a fost ucis în acea cameră, se prea poate ca ucigaşul să le fi şters. De fapt, cred asta a şi făcut. Dacă anchetatorii ar fi găsit amprentele lui Foster în cameră, s-ar fi dus la el şi l-ar fi întrebat ce ştia despre Allen.

— Sau au vorbit mai întâi cu şeriful şi au hotărât să nu intervină. N-avea cum să fie DQ, având în vedere că el era închis.

— Vorbeşti ca un veritabil avocat al apărării. Eşti mereu atent să nu existe vreo teorie a conspiraţiei.

— Ţi-ar prinde bine dacă ai începe să gândeşti şi tu aşa.

— Poate.

Acela fu sfârşitul conversaţiei, însă continuară să se plimbe. Trecură pe lângă un monument cu un înger îngenuncheat pe el. Avea aripile frânte şi zdrenţuite, probabil după ce fusese răsturnat – fie de vandali, fie de cutremure.

Într-un final, Bosch vorbi.

— Pentru moment, vreau să fiu discret şi să arunc o privire peste dosarul lui Allen. Fără să fac vâlvă.

— OK. Ai grijă cum procedezi.

— Cred că ar mai trebui să faci ceva.

— Ce anume?

— Vezi dacă laboratorul care analizează ADN-ul poate verifica şi proba CTE.

— Ce e asta?

— Urme reziduale de prezervativ.

— Nu înţeleg.

— Dacă ştiinţa îşi face treaba şi laboratorul confirmă ceea ce au descoperit şi criminaliştii, atunci va trebui să explici cum a ajuns ADN-ul lui Foster la locul crimei, corect? Va trebuie să explici înscenarea. Dacă clientul tău este nevinovat, cum i-a fost luat ADN-ul şi cum a fost transportat?

Haller se opri din mers, gândindu-se la toate acestea.

— La naiba! zise el. Îmi place ideea! Aş putea face minuni în instanţă cu asta, Bosch. Chiar îmi place!

— Nu te entuziasma aşa de tare, zise Bosch. Există elemente lipsă. Multe elemente. Încă lucrez la asta.

— Laboratorul de Criminalistică al Şerifului a verificat CTE-ul ăsta?

— Nu. Laboratorul LAPD şi cel al Şerifului se află în aceeaşi clădire. Ştiu sigur că nu apare în protocolul lor de analiză a ADN-ului. Costă prea mulţi bani. Aşadar, analiza aceasta se face doar la cerere şi chiar şi atunci intră în sarcina altcuiva. A existat un singur caz la care am lucrat şi care a necesitat o probă CTE, iar mostra a fost trimisă la un laborator din San Diego, unui expert în domeniu. Un tip pe care îl chema Blackledge. Din câte am auzit, s-a retras.

— Mulţi care nu mai lucrează în sectorul public ajung să lucreze în sectorul privat.

— Poate că asta face şi el.

Haller dădu afirmativ din cap. Intuiţia îi spunea ceva şi voia să o asculte.

— Unde pleci de aici? întrebă el. Te duci să verifici străduţa unde a fost aruncat trupul neînsufleţit al lui Allen?

Bosch clătină din cap. Observă că un păun îi urmărea prin cimitir.

— Nu înainte să văd fotografiile de la locul crimei, zise el. N-are rost să merg acolo până nu văd cum a arătat locul.

Am cu ce-mi ocupa timpul, nu-ţi face griji. Mai am încă multe de cercetat în cazul Parks.

Gândul îl duse la cutia de ceas goală. Explicaţia pe care i-o dăduse Harrick nu îl mulţumea. Dacă într-adevăr ceasul se stricase şi fusese dus la reparat, atunci ce căuta cutia goală în casă?

— Nu-mi fac griji, zise Haller.

Acesta privea o plăcuţă memorială din iarbă, în dreptul căreia se oprise.

— Ia uite, zise el. Carl Switzer. Alfalfa din *Our Gang.* Urmăream reluările când eram copil.

— Şi eu, zise Bosch.

Haller indică datele cu vârful pantofilor lui lustruiţi.

— A murit tânăr. Treizeci şi unu de ani.

— A fost împuşcat în Valley în urma unui conflict legat de un câine.

Haller îşi ridică privirea de la piatra funerară şi se uită la Bosch.

— Glumeşti, nu?

— Nu, asta s-a întâmplat. Nimeni nu a fost pus sub acuzare; cică a fost justificabil.

— De unde naiba ştii asta?

— Scrie în jurnalele crimelor pe care le păstrează cei de la PAB. Le citeam în trecut – când aşteptam să primesc un caz.

— Vrei să spui că ai citit, pur şi simplu, jurnalele şi îţi aduci aminte o crimă din 1959?

— Nu mi le amintesc pe toate, doar pe unele. N-ai cum să uiţi când e vorba de Alfalfa.

— Frate, nu cred că o să funcţioneze pentru tine chestia asta cu pensionarea.

— Mda, vom vedea.

Se întoarseră şi o porniră înspre maşini.

20

Ellis şi Long priveau cimitirul dintr-un loc de parcare aflat în partea de nord a Santa Monica Boulevard. Long trimitea cuiva un mesaj de pe telefon, în timp ce Ellis privea cu atenţie. Îşi ţinea binoclul în poală şi, din când în când, şi-l ducea la ochi ca să îi vadă mai bine pe Bosch şi pe Haller.

Ellis era fascinat de Bosch şi de ceea ce făcea el. Îi cercetaseră trecutul şi aflaseră că era aproape o legendă în departament. Şi-acum ajunsese să se ocupe de cazuri pentru un avocat nemernic. Nu mai exista loialitate. Nimeni nu mai avea coloană vertebrală.

— Ce crezi că fac? întrebă Long fără să-şi ia ochii de la ecranul telefonului.

— Vorbesc despre ce au descoperit în birou, răspunse Ellis.

— Adică?

— O înregistrare video, cred eu. Pe rezervorul de apă Paramount este montată o cameră de supraveghere.

Aceste cuvinte îi captară atenţia lui Long, care îşi ridică privirea de la telefon.

— Fir-ar să fie! Crezi că...

— Nu ştiu. N-avem de unde şti decât dacă intrăm în birou şi punem aceleaşi întrebări pe care le-au pus şi ei. Dar nu putem face asta. Aşa că îi vom urmări în continuare.

— La naiba, nu-mi place deloc chestia asta!

— Nu mai spune!

— Pleacă.

— Văd şi eu.

— Rămânem cu „pictorul”?

Long îl poreclise pe Bosch „pictorul” datorită numelui său. Lucrul acesta îl enerva pe Ellis.

— Rămânem cu Bosch, zise el.

— Pun pariu că ştiu unde va merge, spuse Long.

— Unde?

— Pe străduţa respectivă. Este următorul pas logic.

— Poate. Tipul ăsta e diferit.

— Când ai de gând să vorbim despre cum să-l eliminăm?

— N-o să facem asta. L-am eliminat pe primul. Dacă eliminăm doi detectivi care se ocupă de acelaşi caz, nu mai pare o coincidenţă. Trebuie să găsim o altă soluţie.

Long se înşelase. Bosch ieşi din parcarea cimitirului şi o luă înspre est, pe Santa Monica Boulevard. Ellis îndreptase maşina lor în direcţia opusă, iar acum era nevoit să facă unele manevre ca să o întoarcă şi să îl prindă din urmă.

Îl urmăriră pe Santa Monica Boulevard, înspre est, până când acesta pătrunse pe Normandie şi o luă înspre sud. Traficul era infernal, ca de obicei, iar cei doi tăcură vreme de douăzeci de minute – până când Bosch o luă pe Wilshire şi intră imediat într-un garaj supraetajat al unei clădiri de birouri din Oraşul Coreean.

— Ce dracu? bombăni Long.

— Se duce la Unitatea de Ştiinţe Comportamentale, îşi dădu cu părerea Ellis.

— Da, dar s-a pensionat.

— Poate că e vorba despre un soi de evaluare în timpul pensiei. A omorât mulţi oameni de-a lungul anilor.

— A fost cel mai bun până a renunţat.

— Cel puţin oficial.

Zâmbiră în acelaşi timp. Ellis trecu pe lângă maşina lui Bosch şi opri lângă o bordură roşie, cam pe la jumătatea cvartalului. Potrivi oglinzile astfel încât să poată fi cu ochii pe maşina lui Bosch.

— Vrei să intru şi eu? îl întrebă Long.

— Nu, rămâi pe loc, zise Ellis. Nu va dura mult.

— De unde ştii?

— Nu a băgat bani în aparat. Acum e un cetăţean ca oricare altul şi trebuie să plătească parcarea. Poate a intrat să ridice o reţetă.

— Viagra.

Ellis îşi simţi telefonul vibrând. Se uită la ecran. Era locotenentul Gonzalez.

— E Gonzo, zise el facându-i semn lui Long să tacă.

Opri motorul şi răspunse la telefon.

— Salutare, domnule locotenent.

— Unde eşti, Ellis?

— Supraveghez locul suspect, după cum mi-aţi ordonat.

— Ceva nou?

— Încă nu.

— Sunt acasă? Nu se munceşte numai ziua în Valley?

— N-am aflat asta încă, domnule locotenent. În plângere se foloseşte fraza „noapte şi zi”. M-am gândit că dacă nu sesizăm niciun semn de viaţă în curând, să găsim o soluţie şi să tăbărâm peste „Gemene”.

— Uite care-i treaba, nu vreau s-o daţi în bară. Dacă nu e acolo, trebuie să trecem la următorul loc. Mă gândesc să ne mai ocupăm încă o zi de asta, apoi le speriem şi le dăm pe mâna celor din West Hollywood şi să-l lăsăm pe şerif să se ocupe de problemă.

— Da, domnule. Mi se pare un plan bun.

— Mai dă un semn din când în când, Ellis. N-am chef să vă tot caut.

— Da, domnule. Absolut.

— Spune-i partenerului tău să-şi şteargă rânjetul de pe faţă.

Gonzalez închise. Ellis îşi luă telefonul de la ureche şi se uită la Long care, într-adevăr, zâmbea.

— Gonzo te-a luat în vizor, amice. Ai face bine să ai grijă.

— Absolut.

Long izbucni în râs când Ellis clătină din cap. Ellis îl văzu

pe Bosch ieşind pe uşile din sticlă ale liftului.

— A ieşit, zise el.

Ellis se uită în oglinda retrovizoare şi îl văzu pe Bosch urcându-se în maşină.

— Avea un dosar, zise el, nu o reţetă.

— Ce culoare? întrebă Long.

— Era simplu.

— Ce înseamnă simplu?

— Galben-închis.

— Înseamnă că nu e un dosar cu examinări psihologice. Alea sunt în dosare albastre.

Ellis privi cum Bosch pleacă, întoarce pe Hill şi o ia către autostradă. Porni şi el motorul.

După ce îl urmăriră pe Bosch până pe Woodrow Wilson Drive, rămaseră în urmă ca să nu atragă atenţia. Nu era nevoie să fie pe urmele lui tot timpul, deoarece fixaseră un dispozitiv de urmărire pe Cherokee cu o seară înainte. Long se vârâse sub maşină pe un şasiu rulant şi fixase un dispozitiv GPS. Îşi setase aplicaţiile pe telefon ca să îl avertizeze atunci când vehiculul se punea în mişcare.

Deoarece bănuiau că Bosch va rămâne în casă pentru câteva ore, acest lucru le oferea ocazia să coboare în Crescent Arms, unde trebuiau să se ocupe de un filaj.

Ellis şi Long îşi denumiseră ţintele filajului „Gemenele Bobbsey”. Acest lucru se datora felului în care cele două îşi mişcau capetele în timp ce făceau sex oral una lângă cealaltă într-un video care fusese postat pe internet. Erau două starlete porno care se mutaseră în urmă cu două luni într-un apartament cu două camere în Crescent Arms. Înainte, încărcaseră o serie de videoclipuri scurte pe site-urile porno gratuite de pe internet. Acestea urmau să le facă faimoase şi să atragă vizitatori pe pagina lor web, care includea vizionări plătite ce le permiteau fanilor lor să intre

în contact direct cu ele. Exista un sistem personal de selectare care sa nu atragă atenţia poliţiei şi, în cele din urmă, erau lansate invitaţii, iar cei mai înflăcăraţi fani puteau plăti pentru o întâlnire faţă în faţă cu una din ele sau cu amândouă şi să se bucure de plăcerile unei partide de sex. Unii clienţi luaseră avionul din Japonia ca să vină şi să se „joace" cu cele două fete. Cei mai mulţi nici măcar nu ştiau că erau filmaţi în secret din momentul din care intrau în apartament şi până când plecau.

Problema cu înscenarea era că afacerea mergea întotdeauna bine, iar bărbaţii intrau şi ieşeau din apartament la orice oră din zi şi din noapte. În câteva zile, acest du-te-vino fusese observat de ceilalţi chiriaşi din complexul de apartamente. În câteva săptămâni, administraţia complexului se trezise cu plângeri, iar într-o lună, problema ajunsese în atenţia LAPD. Era un cerc neîntrerupt. Starletele porno, cu numele de scenă Ashley Juggs şi Annie Minx, îşi schimbaseră domiciliul aproape din două în două luni în ultimul an. Pentru Ellis şi Long, găsirea noilor locuri pentru a pune bazele operaţiunii devenise o sarcină care părea să nu se mai sfârşească. La fel de obositor era şi faptul că trebuiau să se asigure mereu că ei erau aceia care se vor ocupa de plângeri atunci când acestea ajungeau la Departamentul Moravuri. Operaţiunea era, însă, prea profitabilă ca să renunţe la ea.

Crescent Arms era o clădire de apartamente cu două etaje şi curte interioară, cu scări exterioare şi pasarele. Când Ellis şi Long ajunseră în faţa apartamentului 2B, Ellis deschise uşa cu cheia, fără să mai bată. Una din „Gemenele Bobbsey” şedea pe canapea şi urmărea Home Shopping Network pe un ecran plat. Nu păru surprinsă când îi văzu. Continuă să privească ecranul, unde începuse numărătoarea inversă pentru vânzarea unui robot de bucătărie extrem de performat, care putea fi cumpărat în

doar trei rate.

— Unde-i Ashley? întrebă Ellis.

— Eu sunt Ashley, zise femeia.

— Scuze. Unde-i Annie?

— În dormitorul ei.

— Are vreo întâlnire? N-am văzut ursuleţul.

Înţelegerea era ca atunci când venea un client, fetele să aşeze un ursuleţ de pluş în fereastra de lângă uşă.

— Nu, cred că doarme, zise Ashley.

— Du-te şi cheam-o, zise Ellis.

— Mişcă, mişcă, zise Long.

Ashley se ridică de pe canapea. Purta un tricou roz-aprins, care abia dacă îi acoperea zona intimă epilată. Pe el scria „Star Porno”, literele întinzându-se pe sânii ei nefiresc de mari. Dispăru pe un hol care ducea către dormitoarele din spate. Ellis şi Long nu schimbară o vorbă cât timp aşteptară. Ellis se apropie de măsuţa cumpărată de la IKEA din faţa canapelei şi opri televizorul de la telecomandă. Apoi se duse la şifonierul de lângă uşa de la intrare, îl descuie şi deschise uşa, lăsând să se vadă echipamentul de filmat aşezat pe un raft din oţel. Deasupra era un ecran cu o diagonală de 23 de cm, iar el reuşi să deruleze înregistrarea şi să vadă cele mai recente întâlniri ale „Gemenelor”. Dormitoarele lor erau prevăzute cu două camere ascunse – una în ventilatorul din tavan, iar cealaltă în termostatul fals de pe peretele de lângă uşă. În camera de zi, mai erau ascunse alte două camere de supraveghere.

Ellis apăsă butonul de derulare în faţă ca să treacă repede peste scenele de sex. Din când în când, apăsa pe „Stop”, imaginea „îngheţa”, iar el se uita la client. De obicei, făcea acest lucru atunci când clienţii erau îmbrăcaţi astfel încât să poată să îşi dea seama de starea lor financiară şi de ce câştiguri ar putea obţine de pe urma profesiei lor. Toate acestea nu aveau valoare dacă indivizii

erau dezbrăcaţi. De obicei, indivizii bogaţi erau graşi şi urâţi. Ellis trebuia să îi vadă îmbrăcaţi şi plini de încredere. El se uita, de asemenea, după verighete sau după urmele lăsate de verighetele scoase de curând de pe deget.

Long veni lângă el şi privi peste umărul lui, însă nu spuse nimic. Ellis trecu prin cinci întâlniri diferite. Două partide simple pentru fiecare fată, apoi o partidă în trei pe canapeaua din camera de zi. Niciunul dintre necunoscuţi nu îi părea lui Ellis a fi candidatul potrivit.

— Ai găsit ceva? întrebă Long.

— Nu cred, zise Ellis.

Potrivi din nou echipamentul ca să continue să înregistreze, apoi închise şi încuie uşa. Când se întoarse, Ashley şi Annie şedeau împreună pe canapea. Annie purta o pereche de chiloţi roz neon şi un sutien negru. Parcă ar fi fost îmbrăcate cu anumite părţi din aceeaşi ţinută. Erau blonde amândouă, aveau sânii măriţi şi bronz artificial. Buzele lor erau supradimensionate. Nu mai aveau nimic natural, iar în ultimul timp unii clienţi deveniseră nemulţumiţi. Înregistrările video de pe site-urile porno gratuite erau vechi de cinci ani şi filmate înainte ca fetele să fi suferit unele „îmbunătăţiri”. Nu ar fi rezolvat problema dacă ar fi încărcat videoclipuri noi deoarece în industria porno cinci ani însemnau o viaţă. Ăsta era un joc pentru tinerele. În cazul de faţă, sinceritatea în publicitate ar fi avut efecte adverse.

— A venit timpul să vă mutaţi din nou, spuse Ellis. Aşa că mâine-dimineaţă vă faceţi valizele. O să venim pe la ora două să vă ajutăm cu mutatul.

— Unde mergem? întrebă Annie, cu o voce tânguitoare.

— Undeva lângă Farmer’s Market, în zona Beverly. E un complex mare, cu multe diviziuni, aşa că s-ar putea să rămâneţi acolo mai mult timp. Există şi un Starbucks la care se ajunge pe jos.

El tăcu şi aşteptă să vadă dacă fetele vor începe să se plângă. Acestea nu o făcură. Ştiau că era mai bine să tacă din gură.

— Bine atunci, zise el. Ce aveţi în program azi?

— Avem un dublu la ora zece seara, zise Annie. Atât deocamdată.

— Cât?

— Două mii.

Ellis tăcu, arătându-şi astfel dezamăgirea. Suma de plecare pentru un dublu ar fi trebuit să fie de trei mii de dolari.

— Mai bine decât nimic, zise Lang.

Ellis îi aruncă o privire ucigătoare. Tocmai îi distrusese şansa de a le ţine o prelegere fetelor.

— Să mergem, zise el.

Se apropie de uşă. Înainte să o deschidă, se întoarse către „Gemene”.

— Mâine, la ora două. Să nu uitaţi, le zise el.

21

Dr. Hinojos pregătise trei profiluri diferite pe care le aşezase într-un dosar pentru Bosch. Toate erau redactate în linii mari – numele victimelor şi ale martorilor erau şterse cu marker negru şi nu existau fotografii de la locul crimei.

Al doilea profil din dosar provenea de la cazul James Allen. Acest lucru era evident pentru Bosch, deoarece în sumar apărea numele de Haven House, precum şi data crimei. Lăsă celelalte două profiluri deoparte şi se ocupă de cel pe care îl ţinea în mână. Pe vremea când era detectiv, descoperise întotdeauna similitudini între toate profilurile pe care le citise – fie că acestea proveniseră din interiorul Unităţii de Ştiinţe Comportamentale, fie de la psihologii

criminalişti FBI din Quantico. Existau multe modalităţi prin care putea fi descris comportamentul unui psihopat sau nevoile de nestăvilit ale unui prădător sexual. După ce citi profilul crimei în cazul Allen, reciti profilul întocmit de Departamentul Şerifului referitor la ucigaşul lui Lexi Parks – înainte să se afle că proba ADN descoperită în şi pe victimă era a lui Da'Quan Foster. Aceste profiluri aveau unele asemănări fundamentale, însă concluziile despre criminalul din fiecare caz erau vizibil diferite.

Rezumatul referitor la cazul Parks îl cataloga pe criminal ca fiind un prădător sexual în devenire, care probabil că o urmărise pe Parks şi plănuise în cel mai mic detaliu atacul mortal, doar că nu reuşise să îl săvârşească aşa, ca la carte, şi făcuse câteva greşeli, cea mai importantă fiind aceea că îşi lăsase în urmă ADN-ul. Punctul culminant al proiectului său criminal îl făcuse pe făptaş să se simtă suficient de vinovat, încât să încerce să îşi ascundă crima, din punct de vedere psihologic, acoperind faţa victimei cu o pernă. Era un indiciu că acest prădător sexual era un novice într-ale crimei şi că trecuse de la violuri direct la crimă – fiind, probabil, prima faptă de acest gen.

Profilul crimei lui James Allen era diferit. Având în vedere meseria victimei, concluzia fusese aceea că omorul rezultase dintr-un aranjament pentru prostituţie, iar motivul nu fusese un impuls psihosexual obsesiv. În cazul Parks însă existau dovezi că sentimentul de vină fusese un factor motivant, de astă dată cu transfer – criminalul o blamase şi o pedepsise pe victimă pentru faptele lui. Profilul în cazul criminalului lui Allen sugera că, probabil, acesta era un homosexual nedeclarat, care îşi ascundea orientarea sexuală în spatele unui stil de viaţă heterosexual. Se presupunea că ucigaşul era, probabil, căsătorit, avea copii şi o carieră şi că toate ar fi fost ameninţate dacă s-ar fi aflat despre legătura sexuală cu Allen. Sentimentul de

ameninţare se transformase în furie, care fusese îndreptată către Allen pentru că „profitase de slăbiciunile suspectului”. Ucigaşul dăduse vina pe Allen şi căutase să pună capăt ameninţării care plana deasupra familiei şi a traiului său liniştit, omorându-l. Faptul că îi aruncase trupul neînsufleţit pe o străduţă sublinia faptul că suspectul se descotorosise de Allen, considerându-l un nimic. Era un gunoi uman lăsat pe o străduţă să fie ridicat de gunoieri.

Profilul mai sugera că acest criminal ar fi putut avea antecedente. Detalii referitoare la o crimă anterioară despre care Ali îi pomenise lui Soto apăreau în profil, însă fuseseră redactate. Nu apărea numele victimei, dar rezumatul cazului respectiv oferea atât asemănări ciudate, cât şi diferenţe izbitoare.

Asemănările principale erau acelea că ambele victime erau bărbaţi care practicau prostituţia, ambii fuseseră omorâţi în altă parte şi „expuşi” pe străduţă în acelaşi loc şi în aceeaşi poziţie. Existau diferenţe de gen în ceea ce privea victimele. Exceptând faptul că ambii se prostituau, unul era alb şi slab, iar celălalt, de culoare şi destul de mătăhălos. Profilul mai specifica faptul că jucau roluri diferite, Allen fiind partea pasivă, iar cealaltă victimă fiind partea activă. Aceste roluri indicau clienţi diferiţi şi, prin urmare, ucigaşi diferiţi.

Anchetatorii din primul caz nu descoperiseră locul crimei. Victima locuia într-un apartament închiriat din East Hollywood, însă nu fusese omorâtă acolo, lucru care indica faptul că se întâlnise cu ucigaşul lui într-un loc necunoscut, în timp ce în cazul lui Allen, dovezile arătau că fusese omorât în camera lui de motel, iar apoi dus pe străduţă şi aruncat acolo.

Psihologul criminalist – dr. Hinojos – trăgea concluzia că aceste două crime fuseseră comise de doi suspecţi diferiţi. Ea mai susţinea că ucigaşul lui Allen ar fi putut afla despre

prima crimă din presă, din gura lumii sau, foarte posibil, din surse ale poliţiei şi încercase să copieze aspecte ale acesteia pentru a-i induce în eroare pe anchetatori.

În profil erau menţionate şi alte aspecte ale crimei pe care trebuiau să le ia în considerare anchetatorii. De pe trupul lui Allen nu fusese prelevată nicio probă ADN, iar în urma autopsiei nu fusese găsită nicio dovadă de agresiune sexuală sau de act sexual consimţit. Acest fapt părea să sugereze că furia orbitoare care dusese la crimă se declanşase înainte să aibă loc actul sexual. Profilul excludea ideea că actul sexual ar fi avut loc mult mai devreme şi că ucigaşul s-ar fi întors în camera de motel ca să îl omoare pe Allen. Faptul că folosise sârma de la rama fotografiei ca să îşi stranguleze victima demonstra că ucigaşul nu venise pregătit ca să comită o crimă şi că fusese o decizie luată sub impulsul momentului, pe când se afla în cameră, în timp ce Allen era în baie, sau i se distrăgea atenţia, sau era imobilizat, ucigaşul luase sârma de la rama fotografiei, apoi o folosise ca să îl sugrume.

Bosch aşează cele două profiluri în dosarul pe care i-l dăduse Hinojos. Se ridică în picioare şi începu să se plimbe de colo-colo prin camera de zi în timp ce se gândea la ceea ce citise şi la ceea ce ştia. Era timpul să cerceteze fiecare caz în parte şi să formuleze o teorie.

Două crime, doi criminali diferiţi. Profilurile sugerau două tipuri diferite de motivaţii. Da’Quan Foster fusese acuzat de uciderea lui Lexi Parks, însă profilul întocmit de criminalişti înainte să se facă legătura cu proba ADN nu îl încadra în standardele psihologice sau probatorii. Ironia făcea însă că anumite aspecte din viaţa lui se potriveau profilului din cazul James Allen, pentru care avea un alibi solid – se afla în închisoare.

Bosch se opri în faţa uşii glisante ca să admire canionul. Însă nu îşi văzu decât propria reflexie întunecată în sticlă.

Clătină din cap la gândul că trasase o linie complicată între cele două cazuri. Allen era alibiul lui Foster în cazul Parks, însă, odată cu moartea lui Allen, apărarea lui Foster nu mai stătea în picioare.

Apoi, mai era şi proba ADN. Dacă în momentul în care fusese omorâtă Parks, Foster era cu Allen, aşa cum recunoscuse acesta în cele din urmă şi aşa cum părea să confirme şi înregistrarea video de la Hollywood Forever însemna că proba ADN fusese pusă intenţionat pe trupul lui Parks cu scopul de a-i induce în eroare pe anchetatori şi de a-i înscena totul lui Foster.

Bosch se îndepărtă de uşa de sticlă şi începu să se plimbe din nou prin încăpere. Era din ce în ce mai neliniştit. Simţea că se afla pe punctul de a descoperi ceva, însă nu era sigur ce anume. Era încă departe de a rezolva cazul şi avea nevoie de o perspectivă mai bună, dar se apropia cu paşi înceţi. El credea că Lexi Parks reprezenta cheia ambelor cazuri. De ce fusese omorâtă? Bosch ştia că dacă va afla răspunsul, va putea rezolva cazul.

Lacunele şi detaliile fără explicaţie îl deranjaseră întotdeauna pe Bosch. Întrebările fără răspuns. Acestea erau o pacoste pentru orice detectiv criminalist. Uneori erau întrebări importante, alteori nu, însă întotdeauna erau ca un junghi în coastă. Ceasul care lipsea nu îi dădea pace. Explicaţia soţului nu făcuse decât să răspundă la o întrebare cu o altă întrebare. De ce nu dusese ceasul la reparat în cutie? Lăsase, pur şi simplu, ceasul acela scump la un bijutier şi plecase?

Bosch nu putea înlătura acest gând, deoarece nu îi putea găsi nicio explicaţie.

Îşi făcea griji şi în legătură cu cazul Allen, şi cu nevoia de a avansa cu ancheta. Când un caz tărăgăna, adesea era dificil să prindă din nou avânt. Uneori era ca şi când

încercai să porneşti o maşină a cărei baterie murise.

O sună pe Lucia Soto pe celular.

— Mai eşti la PAB?

— Da. Sunt pe punctul să mut magnetul roşu.

Bosch îşi aminti de panoul pe care căpitanul îl montase în biroul detectivilor. Fiecare detectiv punea un magnet roşu în pătratul „în afara orelor de serviciu” atunci când pleca de la birou. Un sistem destul de caraghios care îi conferea căpitanului sentimentul că deţinea controlul. Probabil că împrumutase ideea din vreo carte despre managementul corporatist. Pe vremea când lucra în departament, Bosch ignorase întotdeauna magneţii. Avea impresia că se afla mereu de serviciu.

— Ai chef să bem ceva în seara asta? o întreba el.

— În seara asta? Ăăă...

— Aş vrea să te mai bat la cap cu dosarul Allen.

— Cred că ne putem întâlni. Când?

— Când şi unde vrei tu.

— Pe bune? Vii pe teritoriul meu? Părea impresionată.

— Teritoriul tău este şi al meu. Spune-mi unde şi când.

— OK, pe la opt, ce zici? Mă găseşti în locul obişnuit, pe Boyle Heights.

— Şi care-ar fi acela?

— Eastside Luv on First, la câteva străzi de Gara Hollenbeck.

Bosch auzi uşa de la bucătărie deschizându-se şi ştiu că fiica lui se întorsese acasă. Fusese atât de absorbit de convorbirea telefonică, încât nu îi auzise maşina.

— OK, ne vedem acolo, zise el.

— Super, spuse Soto. Ne vedem mai târziu.

El închise. O auzi pe Maddie deschizând frigiderul înainte să iasă din bucătărie, cu o sticlă de suc în mână şi cu rucsacul pe umăr.

— Salut, tată!

— Salut, Maddie!

— Ce faci?

— Tocmai am terminat de vorbit la telefon. Cum a fost la şcoală?

— Bine.

— Teme?

— Multe.

— Îmi pare rău. Ascultă, trebuie să ies câteva ore în scurt timp. Te deranjează dacă îţi pregăteşti ceva de mâncare sau dacă îţi comanzi ceva?

— Nu.

— Vei mânca, da?

— Da, promit.

— OK.

Era recunoscător pentru asta şi pentru faptul că ea nu mai spusese nimic despre munca pe care o făcea el pentru Mickey Haller, avocatul apărării.

— Cu cine ieşi? Cu Virginia?

— Nu, mă întâlnesc la un pahar cu vechea mea parteneră.

— Care veche parteneră?

— Lucia.

— În regulă. Super!

— Hei, cred că ar trebui să-ţi spun ceva despre Virginia. Nu ne mai întâlnim.

— Zău? Ce s-a întâmplat?

— Păi, nu ştiu, nu ne-am prea întâlnit în ultimul timp şi...

— Ţi-a dat păpucii.

Bosch ura expresia asta.

— Nu este chiar atât de simplu. Am vorbit despre asta când am luat cina împreună acum câteva seri şi am hotărât să luăm o pauză.

— Ţi-a dat păpucii.

— Cred că da.

— Eşti bine?

— Da, sunt bine. Mă aşteptam la asta. Mă simt oarecum uşurat.

— Dacă zici tu. Mă duc să mă apuc de treabă.

— Sunt bine.

— OK. Îmi pare rău, tată.

— Să nu-ţi pară. Mie nu-mi pare rău.

— OK.

Bosch era bucuros că scăpase de această conversaţie stânjenitoare. Fiica lui dădu să traverseze holul. Se închidea întotdeauna în camera ei atunci când îşi făcea temele. El îşi aminti ceva.

— Stai puţin. Uită-te peste asta!

Bosch se duse la masă şi luă dosarul în care se aflau profilurile.

— Ţi-o mai aminteşti pe doamna doctor Hinojos? M-am întâlnit din întâmplare cu ea azi şi am întrebat-o dacă nu are cumva ceva profiluri de caz pe care să mi le dea ca să ţi le arăt. I-am spus că vrei să studiezi psihologia şi să mergi în direcţia asta – psiholog criminalist.

— Tată, nu spune la toată lumea asta!

Din tonul ei, îşi dădu seama că o umilise profund. Nu înţelegea unde greşise.

— Ce vrei să spui? Am crezut că asta îţi doreşti să faci.

— Aşa este, dar asta nu înseamnă că trebuie să dai sfoară în ţară.

— Atunci e secret? Nu cred...

— Nu este secret, dar nu vreau să ştie toată lumea ce vreau să fac.

— Păi, n-am spus la toată lumea. I-am spus unui psiholog criminalist care ar putea să te ajute pe parcurs.

— Mă rog.

Bosch îi întinse dosarul. Renunţase să mai încerce să înţeleagă modul de a gândi al lui Maddie şi să identifice

lucrurile care o stresau. Oricum, nu reuşea şi ajungea fie să rostească un cuvânt greşit, fie să se bucure de o realizare necuvenită, fie să complimenteze un lucru greşit.

Ea luă dosarul fără să îi mulţumească şi se îndreptă înspre holul care ducea la camera ei. Rucsacul îi atârna greu pe umăr. În era laptopurilor, a ipad-urilor şi a tuturor informaţiilor digitale, ea căra în continuare după ea o grămadă de cărţi oriunde mergea.

Era un alt lucru pe care Bosch nu îl înţelegea.

— Ce ai vorbit cu Hinojos? îl întrebă ea fără să privească înapoi. Ai vorbit despre ciudatul ăla pe care încerci să-l scapi de acuzaţia de crimă?

Bosch o urmări cu privirea. Nu răspunse, iar ea nu se opri ca să aştepte un răspuns.

22

Eastside Luv era un bar la colţul străzii, cu o pictură pe peretele exterior care înfăţişă un mariachi bătrân, cu perciuni albi şi o pălărie cu boruri largi. Bosch trecuse cu maşina pe lângă el de nenumărate ori de-a lungul anilor, însă nu intrase niciodată. Era un loc de întâlnire fiţos al hipsterilor Chicano care reinventau Boyle Heights stradă cu stradă.

La bar, piesa de rezistenţă a localului erau două-trei rânduri de clienţi şi foarte mulţi dintre aceştia se întoarseră să se uite la Bosch atunci când acesta îşi făcu apariţia. În boxe se auzeau cei de la Los Lobos, care cântau o melodie despre ploaia torenţială care cădea. Bosch îşi plimbă privirea prin încăpere şi o zări pe Soto stând singură la o masă, într-un colţ. Se duse la ea şi trase scaunul din faţa femeii.

— Nu credeam că eşti o Chipster, zise el. Te vedeam mai

mult ca pe o fată din Las Palmas.

Las Palmas era barul de alături, o văgăună pentru clasa muncitoare, cu lumină puternică şi băuturi şi mai puternice. Bosch intrase acolo de mai multe ori de-a lungul anilor când căutase anumite persoane.

Comentariul lui o făcu pe Soto să râdă.

— Mai intru şi acolo câteodată, dar nu prea des.

Ea comandase deja două sticle de Modelo. Le ridicară de pe masă şi ciocniră.

— Mulţumesc pentru că ai fost de acord să ne vedem, strigă el chiar în momentul în care muzica încetă.

Acest lucru atrase din nou atenţia asupra lui, iar el şi Soto izbucniră în râs.

Lui Soto părea să îi meargă bine. Părul îi era desfăcut şi purta o cămaşă neagră, fără mâneci, şi o pereche de blugi şterşi. Tatuajele pe care nu avea voie să şi le afişeze în timpul serviciului erau vizibile acum pe braţele ei măslinii. Pe interiorul antebraţului stâng era o listă cu numele prietenilor pe care îi pierduse pe vremea copilăriei în Westlake, iar în jurul bicepşilor de pe braţul drept, o înşiruire de cuvinte în spaniolă care semăna cu o sârmă ghimpată.

— E greu să-ţi găseşti un loc de parcare pe-aici, zise Bosch. Nu ţi-am văzut maşina în spate.

— N-am venit cu maşina, zise ea. Am sunat la Uber. O acuzaţie de conducere sub influenţa alcoolului m-ar retrograda de la detectiv la ofiţer de patrulare.

Ciocniră din nou şi mai luară o gură de bere.

— Uber... e un fel de taxi, nu? întrebă Bosch.

— Da, e o aplicaţie, Harry, zise ea. Ar trebui s-o încerci şi tu.

— Sigur. Ce e aia o aplicaţie?

Ea zâmbi, conştientă fiind că el ştia ce era aceea o aplicaţie, dar şi că nu avea să încerce niciodată Uber sau

orice altceva de genul ăsta.

— Deci, vrei să mă baţi la cap, nu?

— Da, mai am câteva întrebări legate de...

— Nu e nevoie. Uită-te peste dosar.

Ea ridică de pe scaunul liber o sacoşă roşie pe care o aşează pe masă, apoi scoase un biblioraft gros, albastru. Bosch îl recunoscu. Era un dosar al unei crime şi aparţinea LAPD, însă nu înţelegea cum şi de ce era în posesia ei.

— E cazul Allen? întrebă el.

— Da, răspunse ea. L-am împrumutat, să zicem, de pe biroul lui Ali după ce acesta a plecat.

Bosch era uluit. Era o infracţiune mult mai gravă decât cea care îi adusese lui suspendarea şi concedierea din departament.

— Lucia, nu poţi să faci asta, zise el. Nu vreau să faci ceva pentru mine care să îţi îngroape cariera mai rău decât o acuzaţie de conducere sub influenţa băuturilor alcoolice. Tu...

— Relaxează-te, Harry, zise ea. N-o să se afle. Poţi să te uiţi peste el acum şi îl voi pune la loc în seara asta. Şi-apoi, Ali e cel care a încălcat regulile. Biblioraftul ar trebui să stea încuiat în dulap peste noapte.

— Nu-mi pasă ce face el. Crezi că o să intri acolo dansând după câteva beri şi o să-l pui pur şi simplu pe biroul lui?

— Da, de ce nu?

— Îţi asumi un mare risc, Lucia. N-aş vrea să fiu tras la răspundere dacă lucrurile vor scăpa de sub control. Ai făcut şi aşa suficient de multe. Nu voiam decât să-mi mai dai câteva informaţii noi, atâta tot.

Ea dădu din cap aşa cum făcea şi fiica lui atunci când el îi vorbea pe un ton aspru. Soto era mai mare cu zece ani decât Maddie, însă uneori îi era greu să facă diferenţa între ele. Făcuse o faptă nesăbuită.

— Uite care e treaba, Harry, anul trecut, când eram parteneri, ţi-ai asumat un mare risc pentru mine, zise ea. Ţi-am rămas datoare şi sunt fericită că am putut face asta. Ce-ar fi să nu mai vorbim despre subiectul acesta şi să cauţi ce ai nevoie? Ai încredere în mine. Ştiu că lucrezi pentru un avocat, însă te cred când spui că vrei să descoperi adevărul, oricare ar fi acesta.

Acum veni rândul lui Bosch să dea din cap. Întinse mâna şi trase încet biblioraftul spre el. Muzica începuse să răsune din nou tare, însă de această dată era un cântec în spaniolă, iar în fundal se auzeau claxoane puternice.

— Ce-ar fi să mergem la mine în maşină? întrebă el. E atâta gălăgie aici, încât nici nu pot gândi limpede.

Ea zâmbi şi clătină din cap.

— Ce bătrân eşti! Să mergem!

Bosch mai luă o gură de bere şi se ridică în picioare.

23

Bosch se uită mai întâi la fotografiile de la locul crimei. Era cea mai bună variantă de a observa fiecare detaliu şi de a conduce ancheta după aceea de a fi chemat la faţa locului.

Când îi descoperiseră trupul, James Allen era îmbrăcat şi proptit de peretele din spate al unui service auto, pe o străduţă la intersecţia dintre Santa Monica Boulevard şi El Centro. Străduţa era ca oricare alta dintr-un oraş în care infrastructura era la pământ. Era cârpită cu asfalt şi pietriş peste o fundaţie deteriorată executată din beton vechi.

În fotografiile făcute în vecinătatea locului unde fusese descoperit cadavrul se putea observa că acea porţiune de străduţă era bine ascunsă într-o parte de un garaj, iar în partea cealaltă, de un complex de apartamente. Singurele

ferestre ale blocului care dădeau către alee erau geamurile mate de la baie. La vreo cincisprezece metri mai departe, înspre El Centro, străduţa se lărgea, lăsând loc unei parcări generoase care se afla în spatele unei hale cu patru etaje, construită din cărămidă. Impresia pe care şi-o făcu Bosch după ce văzu fotografiile fu aceea că ucigaşul care lăsase acolo trupul neînsufleţit al lui Allen cunoştea zona şi se baza că îl putea abandona în spatele service-ului auto fără să fie văzut. Era posibil ca el să fi ştiut că trupul va fi descoperit în dimineaţa următoare de muncitorii care lucrau în hale şi care trebuiau să străbată străduţa ca să poată ajunge la parcare.

În continuare, Bosch privi cu atenţie fotografiile cadavrului. Victima era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni scurţi gri de alergat şi o cămaşă cu guler roz. Era desculţă, însă în picioare avea un soi de tălpici pe care le purtau femeile ca să nu facă băşici atunci când încălţau pantofi fără şosete sau fără dresuri. Pe cap avea un fileu care se purta pe sub peruca. Gulerul cămăşii ascundea sârma împletită care era încolăcită în jurul gâtului. Aceasta fusese strânsă atât de tare, încât îi tăiase pielea. Sângerarea fusese minimală, deoarece inima i se oprise la scurt timp după ce sârma îi tăiase pielea.

Victima şedea cu picioarele epilate întinse pe străduţă şi cu mâinile în poală. Din fotografiile făcute îndeaproape mâinilor nu se observau nici unghii rupte, nici sânge. Acest lucru îl făcu pe Bosch să se întrebe dacă Allen nu fusese cumva împiedicat să se apere de sârma care era înfăşurată strâns în jurul gâtului lui.

— Ce e? întrebă Soto.

Ea şedea pe scaunul din dreapta. Tăcuse cât timp Bosch analizase fotografiile. Scosese pe ascuns sticla de bere din bar şi trăgea câte o duşcă în vreme ce îl privea pe Bosch cum studia dosarul.

— Adică? întrebă Bosch.

— Te-am mai văzut citind un dosar al unei crime, zise ea. Îmi dau seama atunci când vezi ceva care nu se leagă.

— Păi, nu are nicio rană pe mâini. Nici sânge, nici vreo unghie ruptă. Când cineva încearcă să te sugrume cu o sârmă, îţi duci din instinct mâinile la gât ca să te aperi.

— Şi asta ce-ţi spune?

— Păi, fie era inconştient, fie ceva sau cineva îi imobiliza mâinile în momentul în care a fost sugrumat. Nu există nicio urmă în jurul încheieturilor care să arate că ar fi fost legat, aşa că...

El nu termină.

— Poftim? Ce înseamnă „nicio urmă care să arate că ar fi fost legat”?

— Poate au fost doi ucigaşi.

— Doi ucigaşi?

— Unul care i-a imobilizat mâinile, iar altul care l-a sugrumat cu sârma. Mai există şi alte chestii.

— Nu cred că Stotter şi Karim şi-au bătut capul cu asta. Ce alte chestii?

Bosch ridică din umeri.

— Picioarele victimei. Nu este încălţată, dar poartă tălpici.

— Li se spune „Peds”.

— OK, Peds. Nu văd nicio zgârietură pe picioare sau în altă parte a corpului care să arate că ar fi fost târâtă.

Solo se aplecă peste consola centrală ca să vadă mai bine fotografiile la care se uita Bosch.

— OK, zise ea.

— Cadavrul este rezemat de perete, zise el. Se presupune că a fost scos dintr-o maşină şi aşezat acolo. A fost cărat. Nu este un individ masiv. Fireşte că treaba asta ar fi putut fi făcută de o singură persoană, totuşi... mă pune pe gânduri, Lucia.

Soto dădu din cap când reveni la locul ei şi mai luă o gură de bere.

Fotografiile erau vârâte în folii de plastic prevăzute cu trei găuri, pentru a putea fi prinse de cele trei inele ale biblioraftului. Bosch se uită din nou peste fotografii, ca să se asigure că nu îi scăpase nimic. Apoi îşi scoase telefonul şi făcu o poză uneia dintre fotografii – era făcută de la o distanţă medie şi surprindea cadavrul rezemat de peretele din spate al service-ului auto care era acoperit cu graffiti.

— Harry, n-ai voie, zise Soto.

Bosch ştia la ce se referea ea. Dacă una dintre fotografii ar fi apărut în instanţă sau altundeva, ar fi fost evident că el avusese acces la dosarul crimei. Acest lucru ar fi putut hotărî începerea unei anchete care ar fi dus la Soto.

— Ştiu, zise Bosch. Am făcut-o doar ca să găsesc locul unde a fost rezemat cadavrul de perete atunci când voi cerceta străduţa. Vreau să găsesc locul exact, iar acest graffiti mă va ajuta. După ce voi merge acolo şi voi cerceta locul, voi şterge poza. Ce zici?

— Bine.

Bosch trecu la următorul set de fotografii. Fuseseră făcute în interiorul camerei 6, la motelul Haven House. Camera era plină cu lucrurile personale ale lui James Allen. Hainele erau aşezate în dulap, câteva perechi de pantofi şi cizme cu toc zăceau pe jos. Pe birou se aflau două peruci – una blondă, cealaltă brunetă. În cameră mai erau câteva lumânări – pe birou, pe ambele noptiere şi pe raftul montat la căpătâiul patului. Pe raft se mai afla un recipient din plastic, plin pe jumătate cu prezervative. Pe eticheta de pe recipient scria: Rainbow Pride. Se mai putea citi că vasul conţinea trei sute de prezervative lubrifiate, în şase culori diferite. Bosch îşi scoase carneţelul şi notă detaliile ca să i le poată spune ulterior lui Haller. Însemnă şi că observaţia referitoare la fotografii, făcută de Soto cu o zi înainte, era

corectă. Recipientul cu prezervative semăna cu unul dintre acele aparate cu bomboane de care el îşi amintea că le văzuse în cabinetele medicale sau lângă casele de marcat ale magazinelor.

Bosch privi cu atenţie fotografiile din camera de motel căutând celularul, însă nu îl văzu. Ştia că trebuia să fie pe undeva, deoarece Da'Quan Foster îi spusese în timpul interogatoriului din închisoare că îl sunase pe Allen ca să stabilească o întâlnire cu el în noaptea în care fusese ucisă Lexi Parks.

Bosch căută capitolul al cincilea din dosarul crimei, ştiind că acolo va găsi raportul cu inventarul. Citi lista cu obiectele găsite de anchetatori în ambele locuri ale crimei – pe stradă şi în camera de hotel unde locuise Allen. Telefonul nu apărea pe niciuna din liste.

Concluzia: criminalul îi luase telefonul lui Allen, deoarece conţinea dovada că acesta îl contactase.

Bosch răsfoi repede dosarul să vadă dacă Stotter şi Karim ceruseră oficial un desfăşurător al convorbirilor telefonice. Nu găsi niciun desfăşurător şi nicio cerere oficială scrisă, iar acest lucru îl făcu pe Bosch să creadă că Allen fie folosise un telefon înregistrat pe numele altcuiva, fie unul cu cartelă, caz în care ar fi fost greu să se obţină un desfăşurător fără telefon, număr sau furnizor de telefonie.

Bosch îşi notă că trebuia să se întoarcă la Da'Quan Foster şi să îi ceară numărul de mobil la care sunase ca să vorbească cu Allen. Ar fi reprezentat o pistă pe care ar fi putut-o urma ca să depisteze convorbirile telefonice ale lui Allen.

— Scuze, zise Bosch.

— La ce te referi? întrebă Soto.

— Sunt convins că n-aveai de gând să îţi petreci seara în maşina mea.

— Nu-ţi face griji. Abia mai târziu se încălzeşte atmosfera

înăuntru. Oamenii încep să danseze pe bar şi să se dezbrace.

— Vezi să nu!

— Vorbesc serios!

— În regulă, atunci o să mă grăbesc ca să nu ratezi momentul.

— Poate tu ar trebui să rămâi ca să nu ratezi momentul. Ar trebui să te mai relaxezi, Harry.

Bosch îi aruncă o privire, apoi îşi îndreptă din nou atenţia asupra dosarului. Căuta raportul autopsiei.

— Crezi că sunt prea rigid, hm?

— Cel puţin în preajma mea. Mi se pare că întotdeauna ai crezut că sunt prea fragilă pentru meseria asta. Cred că în sinea ta eşti convins că este o meserie pentru bărbaţi.

— Nu este adevărat. Mult timp, şi fiica mea şi-a dorit să facă ce faci tu. Ce-am făcut eu. Nu am descurajat-o.

— Iar acum vrea să fie psiholog criminalist, corect?

— Cred că da, însă nu se ştie niciodată.

— Probabil că i-ai transmis acelaşi mesaj ca şi mie: „Nu ţi se potriveşte meseria asta”.

— Mda, poate sunt de modă veche. Detest ideea ca femeile să vadă răutăţile pe care le fac bărbaţii. Ceva de genul acesta.

Găsi raportul autopsiei. Citise nenumărate astfel de rapoarte la vremea lui. Cunoştea forma documentului pe dinafară, iar această formă abia dacă se schimbase în ultimele patru decenii. Trecu repede peste măsurătorile cadavrului. Nu îl interesau concluziile. Voia doar să vadă ce greutatea avea victima.

— Am găsit, zise el. Tipul cântărea cât un sac şi jumătate de ciment. Nu este mult, însă mă gândesc că un criminal singur ar târî şaptezeci de kilograme, nu le-ar căra.

— Le voi spune lui Ali şi lui Mike, zise Soto.

— Nu, nu poţi. Noi n-am purtat niciodată această

discuţie.

— Ai dreptate, ai dreptate.

Bosch se uită la ceas. Trecuse o oră de când şedeau în maşină. Şi-ar fi dorit foarte mult să fi avut la dispoziţie câteva ore să citească dosarul. Nu se uitase încă peste rapoartele referitoare la crima precedentă, în care trupul victimei fusese abandonat pe aceeaşi străduţă. Ştia că trebuia să se despartă în curând de Soto. Încălcase deja suficiente reguli pentru a-şi ajuta fostul partener. Unul care nu mai era poliţist.

— Lasă-mă să mai arunc o privire peste restul dosarului şi apoi te las să-ţi vezi de ale tale, zise el.

— E în regulă, Harry, zise Soto. Ştii, după ce ai părăsit departamentul, am crezut că nu voi mai avea ocazia să te văd lucrând din nou. Îmi place ce văd. Pot învăţa de la tine.

— Cum, doar stând şi urmărindu-mă cum citesc un dosar?

— Da. Sunt atentă la ceea ce crezi tu că este important, la felul în care faci legăturile şi tragi concluziile. Îţi mai aduci aminte când mi-ai spus odată că toate răspunsurile se află, de regulă, în dosarul crimei? Doar că nu le vedem?

Bosch încuviinţă din cap.

— Da, îmi amintesc.

Se uita peste cazierul bogat al lui James Allen. Era lung de şase pagini. Trecu repede peste ele, deoarece conţineau obişnuitele ilegalităţi: câteva arestări pentru prostituţie, plus câteva pentru posesie de droguri în decursul a şapte ani. Era un cazier judiciar banal pentru cineva care se prostitua. Câteva dintre aceste arestări fuseseră suspendate sau nu ajunseseră în instanţă, deoarece, iniţial, nu se ştiuse că Allen lucra în industria sexului sau că urmase programe de dezintoxicare. Odată ce totul ieşise la iveală, acesta ajunsese să fie acuzat şi trimis la închisoare. Nu fusese niciodată la o închisoare districtuală, ci doar în

închisoarea locală. Treizeci de zile ici, patruzeci şi cinci de zile colo, astfel încât închisoarea ajunsese să nu mai reprezinte o ameninţare, ci un soi de uşă rotativă – un obicei trist pentru un bărbat care se prostitua recidivist.

Singurul lucru neobişnuit din cazierul lui Allen era ultima lui arestare – vagabondaj cu intenţia de a practica prostituţia. Ceea ce îi atrase atenţia lui Bosch fu faptul că acesta fusese arestat cu paisprezece luni înainte să fie omorât şi totul se terminase cu o *noile prosequi* – adică nu i se adusese nicio acuzaţie. Allen fusese, pur şi simplu, eliberat.

— Stai puţin, zise Bosch.

El răsfoi paginile până ajunse la începutul dosarului, apoi citi repede raportul privind crima şi pe urmă primul rezumat întocmit de Karim şi de Stotter.

— Ce este? întrebă Soto.

— Tipul ăsta n-a mai fost arestat de un an, zise Bosch în timp ce citea.

— Şi?

— Păi, îşi stabilise cumva „sediul” pe Santa Monica Boulevard...

— Şi?

Bosch dădu paginile până ajunse la cazier şi îl întoarse ca să poată vedea şi ea. Începu să răsfoiască paginile.

— Tipul ăsta e arestat de trei sau patru ori pe an, timp de cinci ani, apoi nu se întâmplă nimic în ultimele paisprezece luni înainte să fie omorât, zise el. Asta mă face să cred că a avut un înger păzitor.

— Vrei să spui că avea grijă de el cineva din LAPD?

— Da, că lucra pentru cineva. Însă nu scrie nicăieri că ar fi fost informator. Niciun număr de identificare, niciun raport.

Se respectau anumite protocoale atunci când venea vorba despre informatori confidenţiali, inclusiv în cazul în

care vreunul dintre aceştia era ucis. Însă în dosarul crimei nu exista niciun indiciu clar că James Allen ar fi fost informator.

— Poate că a avut noroc şi a reuşit să scape de arestare în ultimul an, zise Soto. Nu s-au prea făcut arestări în această perioadă. De când cu schimburile de focuri cu poliţiştii şi Ferguson şi Baltimore şi toate astea, poliţiştii în uniformă respectă cerinţele minime. Nimeni nu mai este proactiv.

— Fă un calcul, spuse Bosch. Aceste paisprezece luni se întind cu mult înainte de Baltimore şi de Ferguson.

Bosch clătină din cap. Numărase şaptesprezece arestări în cinci ani pe cazierul lui Allen, apoi nimic timp de un an şi mai bine.

— Eu cred că lucra pentru cineva, zise el. Neoficial.

Reprezenta o încălcare a politicii departamentului ca un ofiţer de poliţie să colaboreze cu un informator fără ca acesta să aibă un supraveghetor şi să fie introdus în baza de date a instituţiei. Însă Bosch ştia că asta se întâmpla în mod frecvent. Informatorii erau selectaţi şi testaţi pe parcurs. Totuşi, paisprezece luni părea a fi o perioadă prea lungă de testare, dacă Allen se dovedise a fi un informator de încredere.

Stotter şi Karim puseseră la dosar toate rapoartele privind arestările, iar Bosch începu să le analizeze. Numele ofiţerilor care efectuaseră arestările nu erau trecute în rezumat, doar indicativele de apel ale unităţilor din care făceau parte. El observă că un număr apărea pe trei din cinci rapoarte de arestare înainte de cele paisprezece luni de lipsă de activitate. Acesta era: 6-Victor-55. Divizia Hollywood era reprezentată de cifra 6, Victor însemna Moravuri, iar 55 indica faptul că era vorba despre o echipă sub acoperire, alcătuită din doi ofiţeri. Îşi notă indicativul pe o pagină din carneţelul său, apoi îl scrise din nou pe pagina

următoare. Rupse a doua pagină şi i-o dădu lui Soto.

— Cred că aceştia sunt indivizii care îl aveau în vizor, zise el. Data viitoare când te afli în faţa computerului, vezi dacă poţi să faci rost de numele lor de la Departamentul Moravuri din Hollywood. Vreau să vorbesc cu ei.

Ea se uită la număr, apoi împături hârtia şi o vârî în buzunarul de la blugi.

— Sigur.

Bosch închise dosarul şi i-l dădu. Ea îl vârî în sacoşa roşie.

— Crezi că poţi să-l returnezi fără să observe cineva? o întrebă el.

— N-o să se afle niciodată, răspunse ea.

— Bine. Mulţumesc, Lucia. Mă ajută foarte mult.

— Oricând. Vrei să intrăm şi să mai bem o bere?

Bosch căzu o clipă pe gânduri.

— Nu, cazul mi-a stârnit interesul. Aş vrea să mă ocup de el.

— Ţi-ai recăpătat elanul, nu-i aşa?

— Da, mi-a recăpătat elanul... datorită ţie.

— OK, Harry, fă-ţi de cap. Ai grijă de tine.

— Şi tu.

Ea deschise portiera şi coborî din maşină. Bosch porni motorul, însă nu plecă până când nu o văzu intrând în bar pe uşa din spate.

24

Bosch intră pe străduţa de lângă El Centro şi se uită la ceas. Era 10.40 p.m. şi ştia că se afla în acel interval de timp în care se estima că James Allen fusese omorât şi abandonat, proptit de peretele din spate al service-ului auto, în noaptea de 21 martie. Deşi, conform autopsiei, ora morţii fusese estimată undeva între 10 p.m. şi 1 a.m., el

ştia că va avea parte de aceleaşi condiţii meteo ca în noaptea crimei. Seara, temperatura din L. A. nu se schimba prea mult din martie până în mai. Însă, în afară de vreme, Bosch era interesat şi de lumina şi de sursele ambientale, de felul în care răzbătea sunetul pe străduţă, precum şi alţi factori care ar fi putut conta în noaptea în care fusese abandonat trupul neînsufleţit al lui James Allen.

Bosch trecu pe lângă service-ul auto şi opri în parcarea din spatele clădirii cu hale. Parcarea era goală. Opri motorul, scoase lanterna din torpedo şi coborî din maşină.

În timp ce se îndrepta pe jos către service-ul auto, se opri în loc o dată ca să fotografieze cu telefonul străduţa şi locul crimei. Apoi continuă să se apropie de peretele din spate al service-ului. Spre dezamăgirea lui, descoperi că graffitiul fusese acoperit cu zugrăveală după noaptea în care trupul lui James Allen fusese abandonat pe străduţă. Sub vopseaua proaspătă nu mai rămăsese decât o parte din desen, un şarpe care forma numărul 18 – marca faimoasei bande de pe 18th Street, din Rampart, care avea „cuiburi” peste tot prin oraş, inclusiv în Hollywood.

Selectă poza cu peretele pe care o făcuse mai devreme după fotografia din dosar şi, ghidându-se după o porţiune de asfalt uzat din imagine, reuşi să găsească locul unde trupul lui James Allen fusese proptit de perete.

Se apropie de locul respectiv şi îşi lipi spatele de perete. Privi în stânga şi în dreapta, apoi în sus, către complexul de apartamente. La etajul doi, una dintre ferestrele mici de la baie era luminată. Era întredeschisă câţiva centimetri. Bosch era supărat pe el însuşi. Fusese atât de preocupat să nu îi acapareze toată seara lui Soto, încât nu îşi luase timpul necesar – sau, cel puţin, atât cât ar fi dorit – să citească şi celelalte capitole ale dosarului crimei. Nu văzuse raportul referitor la zvonurile care circulaseră prin cartier după ce cadavrul fusese descoperit. Acum se uita la o

fereastră luminată şi deschisă care, teoretic, dădea spre locul crimei. Oare poliţia îi adresase întrebări persoanei care locuia acolo? Probabil că da, însă Bosch nu avea de unde să ştie cu certitudine.

Se gândi să o sune pe Soto şi să o roage să se uite în dosar, apoi să îi spună, însă hotărî că îi ceruse deja să facă prea mult. Cu fiecare apel telefonic şi rugăminte, sporea riscul ca ea să fie acuzată că fraterniza cu inamicul. Se gândi la plăcuţa pe care obişnuia să o atârne de peretele separeului său pe vremea când purta insignă: „Mişcă-ţi fundul şi bate la uşi”.

Bosch se dezlipi de perete şi străbătu străduţa până în El Centro. Complexul de apartamente care o ascundea era o clădire din stuc roz, construită în grabă şi cu materiale ieftine în timpul exploziei imobiliare din anii ’80. Avea puţine ornamente arhitecturale, asta dacă luai în calcul modelul filigranat de pe uşa de la intrare. Bosch fu nevoit să facă doi-trei paşi în spate şi să privească în sus, la clădirea cu două etaje, ca să încerce să îşi dea seama cărui apartament îi aparţinea fereastra luminată de la baie şi apoi care ar putea fi numărul apartamentului.

La avizierul de lângă interfonul de la intrare apăreau opt apartamente – de la 101 la 104 şi de la 201 la 204. Alese apartamentele care începeau cu cifra doi şi se hotărî să sune mai întâi la apartamentul 203. Ridică receptorul, urmă instrucţiunile, însă nu îi răspunse nimeni, încercă la 204 şi de data asta îi răspunse cineva.

— *Que?*

— *Hola*, zise Bosch, ezitând. *Polićia. Abierto por favor.*

El realiză că ştia doar câteva cuvinte în spaniolă, pe care le rostea în mod frecvent pe vremea când era poliţist. Nu ştia cum să spună că era detectiv particular.

Persoana care răspunsese la interfon – o femeie – vorbi prea repede ca el să poată înţelege. El rosti aceeaşi

expresie standard, pe un ton mai ferm de astă dată.

— *Polićia. Abierto.*

Se auzi un clic atunci când sistemul de închidere a uşii de metal se deblocă. Trase de uşă şi o deschise. Intră în clădire. La fiecare capăt al acesteia se aflau scări. Le alese pe cele din dreapta. Ajunse la o pasarelă care ducea la două apartamente situate în acea parte a clădirii care ascundea străduţa. Deşi persoana de la 204 fusese cea care îi deschisese uşa de la intrare, Bosch putea confirma în acel moment că fereastra luminată şi deschisă pe care o văzuse din străduţă aparţinea apartamentului 203. Se apropie de uşă şi bătu. În timp ce aştepta să i se răspundă, uşa de la 204 se deschise şi o femeie în vârstă îşi scoase capul afară ca să se uite la el. Bosch bătu din nou la uşa de la 203, de astă dată mai tare, apoi se duse la femeia care stătea în prag.

— Vorbiţi engleză? o întrebă el.

— *Poquito,* răspunse ea.

— Crima de pe străduţă? Acum două luni? *El asasinato?*

— *Sí.*

Bosch arătă cu degetul înspre gură, apoi înspre ochi.

— Aţi auzit ceva? Aţi văzut ceva?

— Oh, nu. Ei foarte tăcuţi. Nu auzit nimic.

— Ei?

— *Los matadores.*

Bosch arătă două degete.

— *Matadores*? Doi?

Bătrâna ridică din umeri.

— Nu ştiu.

— De ce aţi spus „ei”?

Femeia arătă către uşa la care bătuse Bosch.

— Ea zice.

Bosch se uită la uşa închisă, apoi din nou la femeie.

— Ea unde e?

— Lucrează acum.

— Ştiţi unde?

Femeia îşi împreună braţele şi începu să le legene.

— E bonă? întrebă Bosch. Are grijă de copii?

— *Sí, sí, sí.*

— Ştiţi când se va întoarce acasă?

Femeia se uită la el, iar Bosch îşi dădu seama că ea nu îl înţelesese.

— Of, *finito?*

El imită mersul cu două degete în palmă, apoi arătă către uşa apartamentului 203. Femeia clătină din cap. Fie nu ştia, fie nu înţelegea. Bosch încuviinţă din cap. Se străduise să se descurce cât mai bine.

— *Gracias.*

Se apropie de scări şi începu să le coboare. Înainte să ajungă la uşa de la intrare, auzi o voce în urma lui.

— Hei, *polićia!*

Bosch se întoarse. Pe holul din faţa uşii apartamentului 103 se afla un bărbat. Fuma o ţigară la lumina becului de deasupra uşii. Bosch se duse la el.

— Eşti poliţist? întrebă bărbatul.

Când ajunse mai aproape, Bosch observă că bărbatul hispanic avea în jur de treizeci de ani şi o constituţie atletică. Purta un tricou care fusese albit de atâtea ori, încât lucea la lumină. Nu avea tatuaje vizibile, lucru care îl făcu pe Bosch să creadă că nu era membru al vreunei bande.

— Detectiv, răspunse Bosch. Investighez crima care a avut loc pe străduţa din spate, în martie. Ştii ceva despre asta?

— Doar că cineva i-a tăiat gâtul unui poponar-târfă, răspunse bărbatul.

— Erai acasă în noaptea respectivă?

— Da.

— Ai văzut ceva?

— Nu, omule, n-am văzut nimic. Eram în pat.

— Ai auzit ceva?

— Da, i-am auzit, dar nu m-am gândit că e ceva important aşa că nu m-am ridicat din pat ca să mă uit.

— Ce-ai auzit?

— Am auzit când i-au aruncat trupul.

— Cum a sunat?

— Păi, am auzit uşa de la portbagaj. Ştii tu, că o deschide cineva. Sunetul a venit dinspre străduţă.

— Un portbagaj.

— Da, un portbagaj. Îţi poţi da seama de diferenţa dintre sunetul scos de portiera unei maşini şi sunetul scos de uşa unui portbagaj. A fost un portbagaj.

— Ai auzit şi o portieră?

— Da, am auzit şi asta. Am auzit uşa portbagajului, apoi am auzit portierele trântindu-se.

— Portierele?

— Da, două portiere.

— Ai auzit trântindu-se două portiere? Eşti sigur?

Bărbatul ridică din umeri.

— Aud tot felul de chestii dinspre străduţă. Toată noaptea, în unele nopţi.

— OK. Le-ai spus şi poliţiştilor ce mi-ai spus mie acum?

— Nu.

— Nu ştiu, mi-au lăsat un bilet în uşă într-o zi, rugându-mă să îi sun. N-am avut timp să îi sun. Sunt ocupat, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Era cumva o carte de vizită? O mai ai?

— Da, e pe frigider. Aş putea să-i sun, dar vorbesc cu tine acum, nu?

— Da. Mi-o poţi arăta? Vreau să văd numele.

— Da, sigur. Aşteaptă!

Bărbatul deschise uşa şi intră în casă. Lăsă uşa deschisă,

iar Bosch văzu o cameră de zi mobilată sărăcăcios. Pe perete era un crucifix, iar canapeaua era acoperită cu pături cu motive mexicane. Proprietarul nu se uitase însă la bani când îşi cumpărase televizorul mare, cu ecran plat, care era fixat pe perete. Pe ecran se desfăşură un meci de fotbal de pe undeva.

Bărbatul ieşi din bucătărie şi închise uşa în urma lui când ieşi afară, îi întinse lui Bosch o carte de vizită standard, aparţinând departamentului LAPD, pe care era tipărit numele Edward Montez. Pe verso era scris ceva de mână în două limbi. În engleză zicea: „Suna-ţi-mă, vă rog”.

Lui Bosch îi era cunoscut numele de Montez, însă nu îl ştia pe bărbat. Stotter şi Karim trebuie să îi fi delegat lui şi partenerului său sarcina de a bate din uşă în uşă. Montez nu îşi făcuse treaba bine dacă lăsase cărţi de vizită în uşi şi nu mai încercase să dea de proprietari. Cu toate acestea, nu era un lucru surprinzător. Prea puţini locuitori din cartierele sărace îşi doreau să se devină martori în cazuri în care anchetatorii se străduiau mai mult să găsească un alt soi de martori – camerele de supraveghere.

— Aşadar, nu ai vorbit niciodată cu poliţia despre noaptea respectivă, zise Bosch.

— Nu, omule. N-a venit nimeni la mine în seara aia, iar eu lucrez în timpul zilei. Mi-au lăsat cartea de vizită.

— Ştii cumva dacă a vorbit cineva din clădire cu poliţia?

— Doamna Jiminez. Locuieşte la etaj. Însă n-a văzut nimic şi nici nu aude prea bine.

— Ce ai mai auzit în afară de uşa portbagajului şi portierele trântite?

— Nimic, omule. Asta a fost tot.

— Nu te-ai uitat pe geam să vezi ce se întâmpla?

— Nu, omule, eram obosit. N-am avut chef să mă ridic. Şi-apoi…

— Şi-apoi, ce?

— Dacă-ţi vâri nasul unde nu-ţi fierbe oala, poţi da de belea.

— Te referi la belele cu vreo bandă?

— Da, ceva de genul.

Bosch încuviinţă din cap. Banda din 18th Street era cunoscută pentru violenţa sa în cartierele unde îşi revendica teritoriul. Nu putea condamna pe nimeni că nu dă buzna la fereastră să vadă ce se întâmplă pe stradă.

— Îţi mai aminteşti cât era ceasul când ai auzit zgomotul făcut de uşa portbagajului şi de portiere?

— Nu îmi mai amintesc exact. Însă s-a întâmplat clar în noaptea crimei, pentru că, a doua zi, poliţiştii au împânzit străduţa încă de dimineaţă. I-am văzut înainte să plec la muncă.

— Unde lucrezi?

— LAX.

— TSA?

Bărbatul râse ca şi când Bosch ar fi făcut o glumă.

— Nu, omule, la bagaje. Lucrez pentru Delta.

Bosch încuviinţă din cap.

— OK. Cum te numeşti?

— Ricardo.

— Numele de familie?

— Nu eşti poliţai, nu?

— Am fost.

— Ai fost? Ce înseamnă asta?

— Nu prea ştiu sigur.

— Doar Ricardo, bine?

— Sigur. Mulţumesc, Ricardo.

Ricardo aruncă mucul de ţigară pe jos, îl stinse cu piciorul şi îl împinse într-o jardinieră din apropiere.

— Noapte bună, domnule „Am fost cândva poliţist”.

— Da, noapte bună.

Bosch ieşi pe poartă şi se opri să se uite la avizier. Găsi

numele de Jiminez în dreptul apartamentului 203 şi văzu numele de R. Benitez în dreptul apartamentului 103. Se întoarse pe străduţă, unde îşi lăsase maşina.

După ce se aşeză la volan, băgă cheia în contact, însă nu porni motorul. Rămase o clipă nemişcat, privind prin parbriz la locul unde fusese abandonat cadavrul lui James Allen şi gândindu-se la ceea ce îi povestise Ricardo Benitez. Auzise uşa portbagajului trântindu-se, apoi două portiere. Bosch îşi imaginã cum o maşinã pătrunde pe străduţă cu farurile stinse. Din ea coboară două persoane, care lasă portierele deschise şi se duc la portbagaj. Scot cadavrul, îl proptesc de perete, apoi se întorc la maşină. Unul închide uşa portbagajului, apoi ocoleşte maşina. Cei doi urcă în maşină, închid portierele şi pleacă. Înăuntru, afară, înăuntru – cât să fi durat? – treizeci de secunde cel mult?

Bosch dădu din cap.

„Două persoane”, îşi zise el.

Întoarse cheia în contact şi porni motorul.

25

Când Bosch sosi acasă, văzu o dungă de lumină pe sub uşa de la camera fiicei lui. Ezită o clipă în hol, apoi bătu uşor la uşă. Se aştepta să nu primească răspuns, deoarece, de obicei, ea vâra căştile în urechi şi asculta muzică. Însă avu parte de o surpriză.

— Poţi intra! strigă ea.

Bosch deschise uşa şi intră în cameră. Maddie şedea pe pat, cu laptopul în faţa ei. Avea căştile în urechi.

— Salut, am sosit, zise el.

Ea îşi scoase căştile din urechi.

— Ştiu.

— Ce faci?

— Ascult muzică.

Bosch se apropie şi se aşează pe marginea patului, încercând să nu îşi arate frustrarea pricinuită de răspunsurile ei ultrascurte.

— Ce fel de muzică?

— Death Cab.

— E cântec sau trupă?

— Trupa se numeşte Death Cab for Cutie. Cântecul meu preferat este *Black Sun.*

— Pare înălţător.

— E un cântec minunat, tată. Îmi aminteşte de tine.

— Cum aşa?

— Nu ştiu. Pur şi simplu.

— Te-ai uitat peste profilurile pe care ţi le-am dat?

— Da.

— Şi?

— Păi, mai întâi de toate, sunt surprinzător de repetitive. Poţi aplica aceleaşi chestii de fiecare dată, deşi este vorba despre cazuri diferite şi crime diferite.

— Se spune că este o ştiinţă inexactă.

Ea îşi încrucişă braţele peste piept.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea.

— Nu ştiu, că se încearcă luarea în calcul a tuturor posibilităţilor, răspunse el. Astfel încât, atunci când criminalul este prins, să fie acoperite toate aspectele generale.

— Vreau să te întreb ceva, tată. Ţi-a fost de ajutor vreodată în rezolvarea unui caz profilul unui criminal sau al unui loc al crimei? Spune-mi adevărul.

Bosch căzu o clipă pe gânduri, deoarece nu avea pregătit un răspuns.

— Iată răspunsul la întrebarea mea, zise Maddie.

— Nu, aşteaptă, zise Bosch. Mă gândeam. Nu am avut

niciodată un caz în care să primesc un profil atât de exact încât să mă ducă direct la criminal. Însă mi-au fost de ajutor de nenumărate ori. Mama ta...

Ea aşteptă, însă el nu continuă.

— Ce-i cu mama?

— Nu, voiam să spun că nu era tocmai un psiholog criminalist, dar, cu toate acestea, a fost cel mai bun psiholog criminalist pe care l-am cunoscut vreodată. Putea citi oamenii. Cred că experienţa de viaţă a ajutat-o în acest sens. Intuia întotdeauna locul crimei şi motivaţiile criminalului. Obişnuiam să îi arăt fotografii referitoare la cazurile mele, iar ea îmi spunea ce gândea.

— Nu mi-a spus niciodată asta.

— Erai mică. Cred că nu voia să-ţi vorbească despre crime.

Bosch tăcu o clipă când realiză că nu se mai gândise de mult timp la Eleanor Wish. Acest gând îl făcu să aibă mustrări de conştiinţă.

— Ştii, avea o teorie, zise el încet. Spunea mereu că motivaţia tuturor criminalilor avea legătură cu ruşinea.

— Doar cu ruşinea, atâta tot? întrebă Maddie.

— Da, doar cu ruşinea. Există oameni care încearcă să îşi acopere ruşinea prin orice mijloace. Mie mi s-a părut o teorie deşteaptă.

Maddie încuviinţă din cap.

— Mi-e dor de ea, zise ea.

Bosch încuviinţă din cap.

— Da, zise el. Mi-am dat seama. Probabil că îi vei simţi mereu lipsa.

— Mă întreb cum ar fi fost dacă ar fi trăit, zise ea. De exemplu, când am de luat o decizie, mi-aş dori să fie aici.

— Poţi vorbi şi cu mine, zise Bosch. Ştii asta, nu?

— Mă refer la chestii femeieşti.

— Fireşte.

Bosch nu ştia ce să zică. Deşi era bucuros că Maddie se deschidea în faţa lui pentru prima oară în ultimii ani, se simţea luat pe nepregătite. Acest lucru îi demonstra că eşuase în calitate de tată.

— Este vorba despre şcoală? o întrebă el. Îţi faci griji în legătură cu ceva anume?

— Nu, şcoala este şcoală. Toate fetele spun că mamele lor sunt prostuţe, sau vor să le controleze, sau vorbesc despre absolvire şi facultate şi toate alea. Uneori mi-aş dori să am şi eu parte de aşa ceva, ştii? O mamă care să-mi povestească despre anumite chestii.

Bosch o înţelegea pe deplin.

— Eu mi-am găsit să mă plâng, zise ea. Tu n-ai avut nici mamă, nici tată.

— Cazul meu e puţin diferit, cred, zise Bosch. Sunt de părere că o fată are nevoie de mamă.

— Mda. Am ratat şansa.

Bosch se aplecă şi o sărută pe creştetul capului. Pentru prima oară după mult timp, nu simţi nicio urmă de împotrivire din partea ei. Se ridică de pe pat şi îi văzu geamantanul mare şi gri pe jos, pregătit de plecare. Îşi aminti că urma să plece în excursie în ziua următoare.

— Fir-ar să fie, zise el.

— Ce e? întrebă ea.

— Am uitat că mâine pleci. N-ar fi trebuit să ies în oraş.

— E în regulă. Oricum trebuia să termin de împachetat. Nu voi lipsi decât trei nopţi.

Bosch se aşeză din nou pe pat.

— Îmi pare rău, zise el.

— Să nu-ţi pară, răspunse ea.

— Sper să te distrezi acolo.

— Mă îndoiesc.

— Atunci, măcar încearcă. Bine?

— Bine.

— Să-mi trimiţi mesaj.

— Mi-au spus că semnalul este destul de prost.

— OK, atunci când ajungi la semnal, să mă anunţi ca să ştiu că totul este în ordine.

Se aplecă şi o sărută din nou pe creştetul capului, având grijă să nu expire astfel încât Maddie să simtă mirosul de bere din respiraţia lui.

Se ridică în picioare şi se îndreptă către uşă.

— Te iubesc, puştoaico, zise el. Ne vedem dimineaţă înainte să pleci.

— Şi eu te iubesc, tată, zise ea.

Părea sinceră.

26

În dimineaţa următoare, Maddie acceptă cu greu să îl lase să îi care geamantanul până la maşină. Înainte să se ducă la şcoală, apoi în excursia obligatorie, ea îi spusese tatălui său că excursioniştii vor pleca de la şcoală cu un autobuz care îi va duce în munţi.

El privi cum maşina ei se îndepărta pe stradă şi se întristă la gândul că nu va fi acasă în următoarele trei nopţi. Intră în bucătărie, îşi pregăti cafeaua, apoi se aşeză cu o cană aburindă la masa din sufragerie, pe care o transformase în masă de lucru. Procedă ca pe vremea când purta insignă. Reveni la dosar.

Pentru Bosch, dosarul crimei era un soi de unealtă rotativă. Era adevărat că, în cazul de faţă, nu avea decât o copie după dosar şi nu putea contribui cu ancheta lui la caz. Indiferent de câte ori l-ar fi citit, numărul paginilor nu s-ar fi schimbat şi cuvintele ar fi rămas aceleaşi. Însă asta nu avea importanţă. Lucrurile îşi schimbau semnificaţia pe măsură ce ancheta avansa. Singura diferenţă era că, în acel

moment, Bosch ştia mai multe decât ştiuse când citise ultima oară dosarul lui Lexi Parks. Acest lucru însemna că lucrurile puteau să-şi schimbe semnificaţia pe măsură ce el citea dosarul prin prisma informaţiilor aflate în legătură cu cazul.

Începu să citească din nou documentele, până când, în cele din urmă, ajunse la înregistrarea convorbirilor telefonice. Anchetatorii care se ocupau de caz verificaseră toate înregistrările convorbirilor telefonice atât de pe telefonul personal al victimei, cât şi de pe cel de serviciu, din ultimele trei luni înainte de crimă. Erau în plin proces de identificare şi interogare a părţilor implicate în acele convorbiri telefonice cu Lexi Parks, când primiseră de la laborator rezultatul probei ADN care îl plasa pe Da'Quan Foster la locul crimei. Acest rezultat schimbase complet cursul anchetei, iar lui Bosch i se păru că anchetatorii lăsaseră deoparte verificarea înregistrărilor convorbirilor telefonice şi se concentraseră asupra lui Foster. Cu toate acestea, listele fuseseră aproape în întregime parcurse, iar majoritatea numerelor de telefon aveau în dreptul lor o explicaţie sau adnotarea „NS“, prescurtarea pentru „nu e suspect".

Bosch verificase desfăşurătorul şi înainte, însă când se uită de această dată, un nume îi atrase atenţia. Cu patru zile înainte să fie ucisă, Alexandra Parks sunase la Nelson Grant & Sons Jewelers. Anchetatorii notaseră „NS“ în dreptul numărului de telefon.

Părea evident că sunase în legătură cu ceasul stricat şi nu atrăsese atenţia anchetatorilor de la Departamentul Şerifului. Însă obiectul îi stârnise interesul lui Bosch datorită cutiei goale pe care o găsise pe raftul din casa ei. El se întrebă dacă Parks sunase ca să ceară informaţii despre ceas. Aruncă o privire peste restul listei de convorbiri telefonice, apoi trecu la cea cu numerele apelate din biroul

ei. Nu văzu niciun alt apel către magazinul de bijuterii.

Desfăşurătorul care conţinea apelurile telefonice efectuate de la birou era incomplet. Parks dăduse sute de telefoane în lunile anterioare morţii ei, iar acest proiect era descurajant. Probabil că Schmidt şi Cornell renunţaseră bucuroşi la el odată ce primiseră rezultatul referitor la proba ADN, concentrându-şi atenţia asupra lui Da'Quan Foster. Din acel moment, tot ce trebuiau să facă era să verifice desfăşurătoarele ca să vadă dacă existase vreo convorbire între victimă şi suspect. Nu existase niciuna, iar verificarea desfăşurătoarelor fusese întreruptă. Era o formă subtilă a unei viziuni înguste. Aveau un suspect principal – pe Foster prin urmare, nu mai avea rost să termine de verificat sutele de apeluri telefonice şi numere de telefon care nu aveau legătură directă cu suspectul.

Bosch îşi porni laptopul şi dădu căutare pentru Nelson Grant & Sons Jewelers. Cu ajutorul aplicaţiei Google Maps, găsi adresa de pe Sunset Boulevard, în complexul comercial de lux Sunset Piaza, şi află că magazinul se deschidea în fiecare dimineaţă la ora 10.

Hotărî să facă o vizită acolo de îndată ce se va deschide, însă mai avea de aşteptat aproape o oră. Accesă site-ul magazinului şi află că acesta, pe lângă o gamă variată de bijuterii şi ceasuri, se ocupa şi de vânzări de bunuri mobile. Însă nu găsi nicio trimitere la Audemars Piguet.

Căută pe Google fabricanţi de ceasuri şi găsi mai multe link-uri care trimiteau la anumiţi dealeri. Făcu clic pe unul dintre ele şi pe ecran îi apăru o gamă variată de ceasuri fabricate de firma elveţiană. Restrânse căutarea la modelul Royal Oak Offshore şi găsi un ceas la preţul de 14 000 $.

Bosch fluieră. Diferenţa dintre preţul pe care îl plătise Harrick în urmă cu un an pentru acelaşi model şi preţul actual era de aproape zece mii de dolari.

Reveni la pagina web a fabricantului de ceasuri şi făcu

clic pe lista dealerilor certificaţi. În Statele Unite existau doar trei magazine şi centre de reparaţii, iar cel mai apropiat de L. A. era în Las Vegas. Bosch alese două numere de telefon de la două centre de reparaţii, apoi îşi întoarse atenţia către desfăşurătoarele convorbirilor telefonice din dosar. Găsi repede ceea ce căuta pe desfăşurător datorită prefixului 702, care aparţinea oraşului Las Vegas. Bosch descoperi două apeluri telefonice către centrul de reparaţii. În data de 5 februarie, o zi de marţi – aceeaşi zi în care Lexi Parks sunase la Nelson Grant & Sons apărea un apel de pe telefonul ei din birou către centrul de reparaţii pentru Audemars Piguet. Convorbirea durase aproape şase minute. Apoi, după patru ore, cei de la centrul de reparaţii reveniseră cu un telefon. Acea convorbire durase două minute.

Bosch presupuse că toate convorbirile erau legate de reparaţia ceasului ei. Îşi scoase telefonul şi dădu să formeze primul număr, apoi se hotărî să aştepte. Trebuia să adune mai multe informaţii înainte să se avânte şi să sune.

Pe interiorul copertei dosarului, notă o cronologie a telefoanelor pe care le dăduse şi le primise Parks. Primul telefon era către centrul de reparaţii din Vegas. Bănui că Parks sunase ca să se informeze despre reparaţia ceasului.

Apoi, după doar paisprezece minute, sunase la Nelson Grant & Sons, magazinul de unde cumpărase soţul ei ceasul. Această convorbire durase doar şaptezeci şi şapte de secunde.

Apoi, patru ore mai târziu, cineva de la centrul de reparaţii din Las Vegas o sunase pe Parks pe telefonul din biroul ei. Convorbirea durase două minute şi două secunde.

Bosch habar nu avea ce însemnau toate acestea şi dacă aveau vreo legătură cu crima care urma să aibă loc peste patru zile. Însă era o anomalie, iar el nu avea să îşi ia gândul de la ea până când nu avea să o înţeleagă. Ceasul

nici măcar nu le atrăsese atenţia anchetatorilor. Aceştia erau prea departe de subiect. Acesta rămânea în seama lui Bosch. Hotărî să înceapă cu magazinul de bijuterii de unde soţul victimei cumpărase ceasul la un preţ extrem de redus, pare-se. De acolo, se gândea să treacă pe la centrul de reparaţii al fabricantului.

Adună rapoartele, le ordonă şi aşează teancul pe laptopul de pe masă. Intră în bucătărie, îşi turnă nişte cafea într-un termos şi îşi luă cheile. Dădu să iasă pe uşa de la bucătărie şi să intre în garajul improvizat, când auzi soneria de la uşa de la intrare. Aşează termosul pe blatul din bucătărie şi se duse să deschidă.

În faţa uşii se aflau un bărbat şi o femeie. Ambii erau îndesaţi şi erau îmbrăcaţi în costume, bărbatul purtând cravată. Nu zâmbeau şi aveau o privire serioasă, ceea ce îl făcu pe Bosch să îi identifice ca fiind poliţişti, înainte ca aceştia să se prezinte.

— Domnul Bosch? întrebă bărbatul.

— Eu sunt, răspunse Bosch. Cu ce vă pot ajuta?

— Suntem anchetatori ai Departamentului Şerifului. Ea este detectiv Schmidt, iar eu sunt Cornell. Am dori să stăm puţin de vorbă dacă aveţi timp.

— Sigur. Am ceva timp la dispoziţie.

Preţ de o secundă se aşternu o tăcere stânjenitoare deoarece Bosch nu dădu niciun semn că ar vrea să îi invite în casă.

— Vreţi să purtăm conversaţia aici, în faţa uşii? întrebă Cornell.

— Pe mine nu mă deranjează, răspunse Bosch. Probabil că nu va dura mult. Este vorba despre faptul că am trecut pe la casă ieri, nu?

— Lucraţi pentru apărare în cazul Parks?

— Da.

— Sunteţi detectiv particular autorizat, domnule?

— Am fost acum vreo doisprezece ani, însă mi-a expirat autorizaţia. Aşa că lucrez pentru un detectiv particular autorizat de stat până voi depune actele pentru o autorizaţie nouă. Am o scrisoare de împuternicire de la el în care se explică acest lucru şi care face ca totul să fie clar... şi legal.

— Ne puteţi arăta scrisoarea de împuternicire, domnule Bosch?

— Sigur. Revin imediat.

Bosch închise uşa şi îi lăsă acolo. Se duse, luă scrisoarea pe care i-o dăduse Haller şi se întoarse la uşă cu ea. Schmidt, care nu rostise niciun cuvânt, o luă şi o citi în timp ce partenerul ei începu să îi ţină o prelegere lui Bosch.

— Nu aţi procedat bine ieri, zise Cornell.

— Adică?

— Ştiţi la ce mă refer. V-aţi dat drept altcineva ca să aveţi acces la locul crimei.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi. M-am dus să văd o casă care era de vânzare. Mă gândeam să-mi vând casa. Am o fată care urmează să facă patru ani de facultate şi mi-ar prinde bine banii pe care i-aş putea lua de pe urma vânzării.

— Uite care-i treaba, Bosch, n-am de gând să bat apa-n piuă. Ai depăşit limitele şi vor exista urmări. Încerc să fiu indulgent. Te-am verificat şi ştiu că obişnuiai să respecţi legea. Obişnuiai. Acum n-o prea faci.

— Scuteşte-mă, Cornell. Am văzut cum lucraţi la caz. Nu faceţi treabă prea bună.

Schmidt îi întinse scrisoarea lui Bosch, însă Cornell i-o smulse din mână, înainte ca Bosch să apuce să o ia.

— Uite ce cred eu despre scrisoarea ta de împuternicire, zise el.

Îşi duse mâna la spate pe sub sacou, mimând că se şterge cu ea la fund, apoi i-o întinse lui Bosch. Acesta nu o luă.

— Frumos, zise Bosch. Stil şi eleganţă!

Bosch făcu un pas în spate ca să le poată închide uşa în nas. Cornell mototoli scrisoarea cu ambele mâini, apoi o aruncă înspre Bosch în timp ce acesta închidea. Mingea de hârtie se lovi de pieptul lui şi căzu pe jos.

Bosch rămase lângă uşă, ascultând zgomotul făcut de paşii lui Cornell şi ai lui Schmidt în timp ce aceştia se îndepărtau. Simţea cum îi ardea faţa din cauza umilinţei suferite. Dacă îl verificaseră, acest lucru însemna că tot departamentul LAPD va afla că trecuse de partea cealaltă a baricadei. Pentru ei nu va conta că Bosch credea cu adevărat în posibilitatea ca bărbatul acuzat de crimă să fie nevinovat. Concluzia era că Bosch devenise anchetator pentru apărare.

Îşi lipi fruntea de uşă. În urmă cu o săptămână era un simplu detectiv LAPD pensionat. Acum părea să aibă o identitate cu totul nouă. Auzi maşina lor plecând în trombă. Aşteptă, cu fruntea lipită de uşă, ca automobilul să se îndepărteze, apoi plecă şi el.

27

Bosch opri maşina în faţa magazinului Nelson Grant & Sons înainte ca acesta să se deschidă. Mai întâi se aprinseră luminile în magazin, apoi, la 10.05, văzu un tânăr asiatic apropiindu-se de uşa de sticlă şi aplecându-se ca să o descuie din partea de jos. Apoi acesta ieşi cărând un panou de reclamă stradală pe care scria „Vânzări bunuri mobile”, îl aşeză pe trotuar şi intră din nou în magazin. Nelson Grant & Sons era deschis pentru clienţi. Bosch luă ultima gură de cafea şi coborî din Cherokee. Era pe la mijlocul dimineţii, iar traficul era intens pe Sunset Boulevard, însă trotuarele şi magazinele din Sunset Piaza

erau pustii. Deoarece era o destinaţie culinară şi pentru cumpărături preferată în mare parte de turiştii europeni, agitaţia începea abia pe la ora prânzului sau mai târziu.

Bosch nu zări pe nimeni în magazin atunci când intră, însă auzi un clinchet slab undeva în spate. După câteva secunde, bărbatul pe care îl văzuse mai înainte ieşi din camera din spate, mestecând cu gura plină. Se duse în spatele tejghelei de sticlă în formă de U şi ridică un deget, cerând să i se acorde o clipă. Înghiţi într-un final mâncarea, zâmbi şi îl întrebă pe Bosch dacă îl putea ajuta.

— Sper, zise Bosch, apropiindu-se de tejghea şi poziţionându-se chiar în faţa bărbatului. Vindeţi ceasuri Audemars Piguet?

— Audemars Piguet, repetă bărbatul, pronunţând cuvintele destul de diferit de cum o făcuse Bosch. Noi nu suntem dealer. Însă, din când în când, vindem ceasuri AP prin vânzări de bunuri mobile. Am avut două anul trecut, dar le-am dat. Sunt obiecte de colecţie şi se vând repede.

— Aşadar, sunt deja folosite.

— Noi preferăm termenul de „proprietate mobilă”.

— Am înţeles. Proprietate mobilă. Ştiţi, acum că aţi pomenit de asta, cred că am intrat aici şi anul trecut şi am văzut unul. Era un ceas de damă? Să fi fost în decembrie când l-am văzut aici?

— Cred că da. Acela a fost ultimul pe care l-am vândut.

— Un Royal Oak, nu?

— De fapt, modelul era Royal Oak Offshore. Sunteţi colecţionar, domnule?

— Colecţionar? Da, într-un fel. Am un prieten. Vincent Harrick? Îl cunoaşteţi? El a fost cel care a cumpărat ceasul AP în decembrie, nu?

Bărbatul părea suspicios şi nedumerit în acelaşi timp.

— Nu sunt în măsură să vorbesc despre clienţii noştri, domnule. Doriţi să vă arăt un ceas dintre cele pe care le

avem expuse aici?

Îşi plimbă braţul deasupra tejghelei de sticlă. Bosch se uită la el fără să răspundă. Ceva nu era în regulă. De îndată ce Bosch amintise de Harrick şi de ceasul cumpărat în decembrie, bărbatul devenise din ce în ce mai agitat. Aruncase o privire fugară peste umăr către uşa camerei din spate.

Bosch hotărî să mai insiste ca să surprindă reacţiile bărbatului.

— Cine-a murit? întrebă el.

— Despre ce vorbiţi? întrebă bărbatul cu o voce aproape guturală.

— Ca să vinzi o proprietate, cineva trebuie să fi murit, nu?

— Nu neapărat. Există persoane care, din varii motive, hotărăsc să îşi vândă colecţiile de bijuterii. Ceasurile. Acestea sunt considerate proprietăţi.

Se întoarse încet şi se uită din nou la uşa din spate.

— Domnul Grant e în spate? întrebă Bosch.

— Cine?

— Nelson Grant. E în camera din spate?

— Nu există niciun Nelson Grant. E doar un nume pe o firmă. Tatăl meu l-a inventat când a înfiinţat magazinul. Oamenilor le-ar fi greu să ne pronunţe numele.

— Tatăl dumneavoastră e în spate?

— Nu, nu e nimeni în spate, iar tatăl meu s-a retras de mult. Fratele meu şi cu mine ne ocupăm de magazin. Despre ce este vorba mai exact?

— Este vorba despre o crimă. Cum vă numiţi, domnule?

— Nu sunt obligat să vă spun numele meu. Dacă nu sunteţi interesat să faceţi o achiziţie, am să vă rog să plecaţi, domnule.

Bosch zâmbi.

— Zău?

— Da, zău. Vă rog să plecaţi.

În dreapta lui, la capătul tejghelei de sticlă, Bosch observă un suport de plastic pentru cărţi de vizită. Se duse într-acolo agale şi luă o carte de vizită de deasupra. Pe ea apăreau două nume. Ale fraţilor. El le citi cu voce tare.

— Peter şi Paul Nguyen. Am pronunţat corect? Nu le nimeresc tot timpul.

— Da. Vă rog să plecaţi, acum.

— Înţeleg de ce bătrânul a ales Grant. Dumneavoastră sunteţi Peter sau Paul?

— De ce doriţi să ştiţi?

— Păi, pentru că fac o anchetă.

Bosch îşi scoase portmoneul şi îi arătă legitimaţia LAPD. Când i-o arătă bărbatului, o ţinu între degete, cu un deget plasat strategic peste cuvântul „pensionat”. Exersase această mişcare în faţa oglinzii de deasupra biroului său din dormitor.

— OK, şi insigna? zise bărbatul. Nu aveţi insignă?

— Nu am nevoie de insignă ca să vă adresez câteva întrebări simple... dacă sunteţi dispus să colaboraţi.

— Haideţi să terminăm repede.

— Bine. Aşadar, care este numele dumneavoastră, Peter sau Paul?

— Peter.

— OK, Peter, ia uită-te peste asta!

Bosch accesă galeria foto de pe telefonul său. Selectă fotografia cu Lexi Parks pe care o făcuse după un articol din *Times* referitor la crimă. I-o arătă lui Nguyen.

— O recunoşti pe femeia aceasta? A fost la magazin la începutul anului?

Nguyen clătină din cap, complet năucit.

— Ştiţi câţi oameni au intrat în magazin de la începutul anului? întrebă el. Iar eu nu sunt aici tot timpul. Fratele meu şi cu mine avem angajaţi. Mi-e imposibil să vă răspund

la întrebare.

— A fost ucisă.

— Îmi pare rău, dar n-are nicio legătură cu magazinul.

— A sunat aici cu patru zile înainte să fie omorâtă. Asta s-a întâmplat în februarie.

Bărbatul încremeni, iar buzele lui se rotunjiră, ca şi când şi-ar fi amintit ceva.

— Ce este? întrebă Bosch.

— Îmi amintesc acum, zise bărbatul. Cei de la Departamentul Şerifului au sunat în legătură cu asta. A sunat o doamnă detectiv care a întrebat despre femeia care a fost omorâtă şi despre telefonul respectiv.

— O chema cumva Schmidt? Ce i-ai spus?

— Nu-mi mai amintesc cu o chema. L-am întrebat pe fratele meu, care se afla aici în ziua despre care vorbeau. Mi-a zis că femeia sunase ca să întrebe cum putea să îşi repare ceasul, iar el i-a spus să caute pe internet brandul şi să ia legătura cu dealerii. Noi nu reparăm ceasuri, doar le vindem.

Bosch îl privi îndelung. Era de părere că fie minţea el, fie fusese minţit de fratele lui. Lexi Parks sunase la magazin după ce vorbise cu cei de la centrul de reparaţii Audemars Piguet din Las Vegas. Părea puţin probabil să fi sunat ca să întrebe despre cum putea să îşi repare ceasul. Avusese ea alt motiv, iar cei doi fraţi îl ascundeau.

— Unde este fratele tău? întrebă Bosch. Aş vrea să vorbesc cu el.

— Este în vacanţă, răspunse bărbatul din spatele tejghelei.

— Până când?

— Până se întoarce. Uite, n-am făcut nimic greşit. Paul a răspuns la telefon şi i-a spus doamnei ce să facă.

— Minţi, Peter, amândoi ştim asta. Când voi afla de ce minţi, mă voi întoarce. Asta dacă nu vrei să-mi povesteşti

tu, ca să nu ai probleme.

Nguyen se uită la el, însă nu răspunse. Bosch încercă o altă metodă.

— Am să-l târăsc pe tatăl tău în chestia asta dacă voi fi nevoit.

— Tata e mort. Afacerea era pe butuci când a murit. Fratele meu şi cu mine am pus-o pe picioare.

Făcu un gest larg cu braţul ca şi când ar fi vrut să cuprindă toate vitrinele şi bijuteriile strălucitoare din spatele lor. În acel moment, un alt client intră prin uşa de sticlă şi se apropie de tejgheaua din dreapta. Purta o pălărie cu boruri late. Se aplecă deasupra sticlei ca să poată vedea mai bine bijuteriile.

Bosch îi aruncă o privire, apoi se uită la Nguyen.

— Am un client, spuse Nguyen. Trebuie să plecaţi.

Bosch îşi băgă mâna în buzunar ca să scoată o carte de vizită. Era o carte de vizită veche, de pe vremea când fusese în LAPD. Ştersese numărul de telefon al Unităţii de Cazuri Nerezolvate şi scrisese numărul lui de telefon. Mâzgălise şi cuvântul „pensionat”, în cazul în care cartea de vizită ar fi căzut pe mâini greşite şi ar fi fost folosită împotriva lui.

O aşează pe tejghea, în faţa lui Nguyen.

— Mai gândeşte-te, zise el. Spune-i fratelui tău să mă sune până nu va fi prea târziu.

Bosch se întoarse la maşină. Nu reuşise să afle informaţii utile în magazinul de bijuterii, însă avea impresia că atinsese o coardă sensibilă şi că, probabil, obţinuse ceva mai important. Suspiciunea.

Avea impresia că se apropia de momentul culminant, momentul în care Lexi Parks făcuse o greşeală care îi adusese moartea.

Se aşează la volan fără să pornească motorul şi se gândi la următorii paşi. Luă în mână termosul cu cafea, apoi îşi

aminti că o terminase. Pentru prima oară, realiză cât de liber era să îşi asculte instinctul şi să arunce „năvodul” în care direcţie dorea. Îşi ascultase instinctul şi pe vremea când activase în forţele de ordine. Însă întotdeauna fusese nevoit să dea raportul sau să ceară aprobarea vreunui locotenent sau a vreunui căpitan. Trebuiau respectate regulile de procedură şi de culegere a probelor. Exista un partener şi o distribuire a sarcinilor. Exista un buget, precum şi acea confirmare constantă şi tăcută că fiecare mişcare pe care o făcea, fiecare cuvânt pe care îl redacta urmau să fie verificate şi puteau fi folosite împotriva lui.

Bosch scăpase de toate aceste griji şi, pentru prima oară, înţelegea şi simţea schimbarea. Vocea interioară îi spunea că acel ceas, cu un nume de marcă pe care nici nu reuşea să îl pronunţe corect, era cheia misterului. Nguyen se comportase atât de neobişnuit în magazin – pe teritoriul lui şi în zona lui de confort –, încât pista privind ceasul nu putea fi ignorată. Bosch se gândi să aştepte până când clientul va fi plecat, apoi să intre în magazin şi să insiste mai mult pe lângă Nguyen sau să aştepte în maşină ca să vadă dacă nu apărea celălalt frate. Însă hotărî să profite de libertatea de care dispunea şi să îşi urmeze instinctul, fără permisiuni şi aprobări.

Porni motorul şi o luă din loc.

28

Long urcă din nou în maşină şi începu să cerceteze din priviri Sunset Boulevard.

— Unde-a plecat? întrebă el.

Ellis, care se afla la volan, arătă înspre est.

— Probabil că s-a întors acasă, zise el. Ce-a spus Nguyen?

— Bosch a întrebat despre ceas şi despre telefoanele pe care le-a dat Parks. Nguyen a făcut pe prostul şi i-a spus că fratele lui s-a ocupat de problemă. Cu siguranţă că Bosch se va întoarce. Treaba se îngroaşă, amice. Se apropie din ce în ce mai mult.

Ellis căzu pe gânduri. Nu pornise încă motorul.

— Altceva? întrebă el.

— Mi-a spus că asta a fost tot, răspunse Long. S-a temut de mine. Dacă ar mai fi fost ceva, mi-ar fi spus.

Ellis îşi duse mâna la cheie, apoi se răzgândi.

— Unde dracu e frate-său?

— Zice că nu ştie. Crede că în Mexic.

— Ce-ai auzit când ai intrat?

— N-am prins decât sfârşitul conversaţiei. Bosch n-a crezut o iotă din ce i-a spus, asta-i sigur. Cred că trebuie să rezolvăm problema. Nu-i ca în cazul motociclistului – o mişcare preventivă. Bosch o să îşi dea seama până la urmă.

— Trebuie să aşteptăm până când fraţii vor fi împreună. Povestea aia cu Mexicul e praf în ochi.

— Aşa cred şi eu. Vrei să aşteptăm?

În maşină se aşternu tăcerea, deoarece Ellis nu răspunse. Într-un final, Long insistă.

— Deci, ce facem?

— Verifică-ţi telefonul. Unde se duce Bosch?

— Ai spus că probabil se întoarce acasă.

— Da, păi, hai să ne asigurăm.

Long accesă aplicaţia de pe telefon. Avu nevoie de câteva clipe ca să îl localizeze pe Bosch.

— De fapt, străbate La Cienega, către autostrada 10.

— Ar putea merge oriunde.

Ellis învârti cheia şi porni motorul.

— Deci, ce facem în privinţa lui? întrebă Long. Îl eliminăm, rezolvăm problema.

— Nu-i aşa de simplu, spuse Ellis. Are prieteni. Dacă

Haller îşi pierde şi cel de-al doilea anchetator în cazul ăsta, va intra la bănuieli. N-avem nevoie de bătăi de cap.

Ellis se uită în oglindă, vrând să pornească din loc.

— Va veni şi momentul acela când nu vom avea de ales, zise Long.

— Se prea poate, spuse Ellis. Dar n-am ajuns acolo încă.

Observă în oglindă o persoană cunoscută care voia să traverseze Sunset Boulevard.

— Cu răbdarea treci şi marea, zise el. Iată-l şi pe celălalt frate.

— Unde? întrebă Long.

— În spatele nostru. Vine înspre magazin. Eram sigur că e o minciună.

Ellis opri motorul. Faptul că fraţii erau împreună schimba lucrurile.

29

Bosch o luă pe La Cienega, la sud de Sunset, înspre I-10. Pe drum se opri să alimenteze, apoi pătrunse în traficul care se îndrepta către est, pe autostrada care ducea la turnurile din sticlă şi oţel din centrul oraşului. Scăpă de trafic abia când trecu de centru şi intră pe I-15, luând-o către nord, direct spre Las Vegas. Hotărâse să urmărească pista legată de ceas direct, şi nu prin telefon. Cu sau fără insignă, cea mai bună cale de a obţine informaţii era să le ceară personal, ştia asta. E mai uşor să închizi telefonul şi mai greu să trânteşti uşa în nasul cuiva.

Şi-apoi, simţea nevoia să se gândească şi să „rumege” lucrurile. Ştia că acele întinderi vaste ale deşertului dintre Los Angeles şi Las Vegas îl vor ajuta să îşi deschidă mintea către nuanţele şi posibilităţile acelei anchete. Acesta era motivul pentru care preferase întotdeauna să conducă – şi

nu să zboare cu avionul – către Mecca jocurilor de noroc din deşertul Nevada.

Pe la jumătatea drumului, hotărî să îl sune pe Haller. Nu îl mai văzuse şi nici nu mai vorbise cu el de când se plimbaseră ultima oară printre morminte. Fu întâmpinat de mesagerie, iar Bosch îl înştiinţă că era pe drum către Vegas şi că avea timp să vorbească.

După douăzeci de minute, Haller îl sună înapoi şi îi spuse că tocmai ieşise de la o audiere referitoare la un alt caz.

— Vegas? zise el. Ce e în Vegas?

— Nu sunt sigur, spuse Bosch. Urmăresc o pistă. Dacă descopăr ceva, vei fi primul care va afla.

— Nu puteai să suni, pur şi simplu, acolo? E un drum de patru ore.

— De sunat, poţi suna oricând... dacă ştii pe cine să suni. Însă, uneori, instinctul îţi spune să te urci la volan.

— Foarte Zen, Harry.

— Nu, mai degrabă „criminalistică pentru începători”.

Bosch trecu prin Primm Valley, la graniţa cu statul Nevada. Mai avea o oră până ajungea la destinaţie.

— Cum stăm cu înregistrarea din cimitir? întrebă el.

— Am dus-o azi la un profesionist, răspunse Haller. Când aflu ceva, îţi spun şi ţie.

— OK.

— Mica ta escapadă din casa crimei a ieşit la iveală. Şeriful a depus o plângere la procuratură, iar procuratura a depus o plângere în instanţă. Trebuie să mă întâlnesc cu judecătorul în biroul lui să îi explic demersurile mele.

— La naiba! Îmi pare rău. Vrei să vin şi eu? Fac cale întoarsă.

— Nici să nu aud. De fapt, mă bucur că vei fi în Vegas. Asta va fi scuza mea. Mă ocup eu de tot. Îl cunosc pe judecător. E fost avocat al apărării, aşa că va înţelege situaţia neplăcută în care mă aflu. Îi voi spune că nu mai

găseşti profesionişti în zilele noastre.

Bosch zâmbi. Era convins că şi Haller zâmbea.

— Da, spune-i că nu mi-am dat seama ce fac, că sunt novice în domeniul acesta.

— Categoric.

Schimbară subiectul şi începură să vorbească despre fiicele lor şi despre absolvire. Haller propuse ca fetele să primească acelaşi cadou: să meargă împreună într-o croazieră pe Coasta de Vest către Canada şi până în Alaska, unde puteau să se plimbe cu săniile trase de câini pe gheţari şi să se cunoască mai bine înainte să devină colege de cameră în toamnă, când vor merge împreună la Universitatea Chapman. Bosch fu luat prin surprindere, deoarece nici măcar nu se gândise la un cadou de absolvire. Nici măcar nu îi trecuse prin cap că ar trebui să ofere un astfel de cadou.

În cele din urmă, fu de acord cu propunerea referitoare la croazieră, iar Haller îi spuse că se va ocupa el de tot. Avea o agenţie de turism cu care colabora. Încheiară convorbirea, iar Bosch reveni la gândurile lui legate de caz şi la cum va proceda când va ajunge la destinaţie.

Trecuse mult timp de când Bosch nu mai fusese în Las Vegas ca să se ocupe de un caz şi descoperi că, încă o dată, oraşul se redefinise prin cazinouri noi, străzi noi şi magazine noi. Magazinul şi centrul de reparaţii Audemars Piguet se afla într-un centru comercial nou şi el, situat pe Strip. Făcea parte dintr-un complex uriaş de sticlă care adăpostea cazinouri, hoteluri şi structuri comerciale şi rezidenţiale şi care domnea peste toate celelalte clădiri. Fusese construit de la ultima vizită acolo a lui Bosch. Înconjură clădirea de două ori – o plimbare care dură cincisprezece minute din cauza traficului – până să găsească o intrare în parcarea suprapusă. La scurt timp, se trezi străbătând un mall unde se aflau cele mai luxoase şi

exclusiviste magazine pe care le văzuse vreodată în acelaşi loc, inclusiv Rodeo Drive din Beverly Hills.

Magazinul Audemars Piguet era numai wenge şi vitrine de sticlă, unde ceasurile erau expuse pe suporturi individuale. La intrare se afla un om de pază, dotat cu o cască auriculară în stilul Serviciilor Secrete. Purta un costum mai frumos decât avusese Bosch vreodată. O femeie care părea îmbrăcată pentru operă şedea în spatele recepţiei şi îl întâmpină pe Bosch cu un zâmbet sincer. Ştia că nu trebuia să îl judece după blugii albaştri şi sacoul sport cu care era îmbrăcat. Jucătorii din Vegas alegeau să îşi ascundă averea în spatele unei înfăţişări obişnuite. Bosch avea măcar înfăţişarea corespunzătoare. Se bucură că mâneca sacoului era suficient de lungă încât să ascundă ceasul Timex pe care îl purta la mâna dreaptă.

— Există o altă intrare pentru centrul de reparaţii? întrebă Bosch.

— Nu, acesta este salonul de prezentare, precum şi centrul de reparaţii, răspunse femeia pe un ton vesel. Aţi venit să ridicaţi un ceas?

— Nu chiar. Mă întrebam dacă aş putea vorbi cu managerul centrului. Aş dori să îl întreb despre un ceas care a fost trimis aici la începutul anului pentru a fi reparat.

Sprâncenele femeii se ridicară la patruzeci şi cinci de grade când se încruntă.

— Staţi să-l chem pe domnul Gerard, zise ea.

Se ridică în picioare şi se făcu nevăzută printr-o uşă care se afla în spatele recepţiei. În timp ce aştepta, Bosch privi numeroasele modele de ceasuri expuse, simţind în tot acest timp ochii paznicului aţintiţi asupra lui.

— Domnule?

Bosch se întoarse şi văzu un bărbat stând în picioare lângă una dintre tejghele. Purta costum şi cravată şi avea barbă – poate ca să compenseze începutul de chelie din

creştetul capului – şi ochelari cu o lupă peste lentila stângă.

— Vă pot fi de folos? întrebă el.

— Da, răspunse Bosch. Aş dori să vă întreb despre un ceas care cred că a fost trimis aici pentru a fi reparat la începutul anului.

— Nu cred că am înţeles. Sunteţi proprietarul?

Bărbatul avea un accent pe care Bosch nu reuşi să îl identifice imediat. Unul european. Poate elveţian, poate german.

— Nu sunt proprietarul. Sunt detectiv din Los Angeles şi încerc să găsesc ceasul ca să pot afla anumite detalii în privinţa lui.

— E o situaţie neobişnuită. Sunteţi de la poliţie?

— M-am pensionat din Departamentul de Poliţie Los Angeles. Am fost rugat să cercetez această chestiune. Are legătură cu o crimă.

Ultimul cuvânt păru să trezească suspiciunea bărbatului.

— O crimă.

— Da. Am fost detectiv criminalist. Dacă nu aveţi încredere să vorbiţi cu mine, vă pot oferi nume şi numere de telefon ale unor persoane din cadrul LAPD care pot garanta pentru mine.

— Îmi puteţi arăta legitimaţia?

— Fireşte.

Bosch îşi scoase portmoneul şi legitimaţia LAPD. De astă dată, nu fu nevoit să acopere porţiunea unde scria „pensionat”.

— La ce fel de ceas vă referiţi? întrebă bărbatul înapoindu-i legitimaţia.

— Sunteţi domnul Gerard? îl întrebă Bosch.

— Da, Bertrand Gerard. Sunt managerul acestui magazin. Cine a fost omorât?

— O femeie pe nume Alexandra Parks. În februarie. S-a auzit despre crimă aici?

Bărbatul clătină din cap, nevenindu-i să creadă ce auzea. Bosch nu observă ca numele de Parks să îi fi fost cunoscut.

— În L.A., cazul face vâlvă, zise Bosch. Poate a folosit numele soţului ei când a încercat să rezolve problema cu ceasul. Numele de Harrick.

Acum, Bosch stârni o reacţie. Nu o stare de alertă, ci mai degrabă o recunoaştere.

— Îl cunoaşteţi? întrebă Bosch.

— Da, îmi este cunoscut acest nume, răspunse Gerard. Dar nu am ştiut ce s-a întâmplat. Numărul ei de telefon a fost decuplat, iar fosta proprietară nu a dorit ceasul înapoi. Aşa că... a rămas la noi.

Bosch tăcu. Gerard tocmai îi dezvăluise ceva ce Bosch ştia sau înţelegea. Voia să îl facă pe bărbat să vorbească în continuare, însă nu dorea să facă vreun pas greşit care să întrerupă cooperarea.

— Fosta proprietară, repetă el, cu o voce şovăitoare. De ce nu a vrut ceasul înapoi?

— Teoretic vorbind, nu este vorba despre o „ea”, zise Gerard. Cumpărătorul a fost bărbat, însă l-a luat pentru soţia lui. Cineva v-a rugat să faceţi aceste cercetări?

Iată şi pasul greşit. Bosch privi în jurul lui. Trebuia să schimbe cursul lucrurilor.

— Domnule Gerard, am putea vorbi între patru ochi în biroul dumneavoastră sau altundeva?

Fu rândul lui Gerard să tacă, încercând probabil să decidă cât de mult voia să se implice în această chestiune.

— Da, urmaţi-mă, vă rog, spuse el în cele din urmă.

Gerard încuviinţă din cap către paznic, semn că totul era în regulă, apoi îl conduse pe Bosch prin uşa din spatele tejghelelor.

Gerard avea un birouaş aşezat într-o încăpere mai mare, unde se afla un banc pe al cărui raft erau aranjate nenumărate unelte mici. Lipit de peretele din spate, Bosch

observă un seif din podea până în tavan, unde probabil că erau păstrate stocurile. În camera din spate nu era nimeni. Acest lucru şi lupa prinsă de ochelarii lui demonstrau că Gerard era atât managerul magazinului, cât şi tehnicianul care repara şi ajusta ceasurile.

Gerard se aşează la un birou extrem de ordonat şi deschise o agendă. Dădu paginile în urmă până când găsi un nume sau o însemnare, apoi deschise un sertar şi scoase dosarul corespunzător de care era prinsă o husă căptuşită în care se afla un ceas. Desfăcu husa, scoase ceasul şi îl aşează cu grijă pe biroul lui, apoi deschise dosarul.

— Ceasul a fost trimis la noi la reparat de către Alexandra Harrick, zise el. L-a trimis din West Hollywood, California, dar ştiţi deja acest lucru.

— Da, zise Bosch.

Observând că Gerard era dispus să vorbească, Bosch se abţinu să spună prea multe, nedorind să rostească ceva care să îl facă să se oprească din a dezvălui informaţii.

— Pagina noastră web oferă detalii exacte despre cum trebuie să procedezi când vrei să trimiţi un ceas la reparat.

— Ce problemă a avut ceasul? întrebă Bosch regretând imediat că deschisese gura.

Gerard luă ceasul în mână şi îşi plimbă un deget în jurul cadranului.

— Capacul de cristal era fisurat, răspunse el. Nu ni s-a dat nicio explicaţie. A fost o reparaţie simplă. Singura problemă a fost cu capacul de cristal de schimb. A trebuit să îl comand din Elveţia, iar acest lucru a durat zece zile.

Gerard îşi luă privirea de la ceas şi se uită la Bosch, aşteptând întrebarea următoare. Bosch stricase ritmul conversaţiei, iar acum trebuia să îl restabilească.

— Când aţi primit ceasul? întrebă el.

Gerard verifică însemnările scrise în dosar.

— L-am primit pe 2 februarie, zise el. A fost trimis prin Fedex.

Bosch înregistră data – cu o săptămână înainte ca Alexandra Parks să fie omorâtă.

— Atunci l-am primit, a fost înregistrat, zise Gerard. Însă am deschis cutia ca să îl verific abia peste trei zile, în data de 5 februarie.

— Ce s-a întâmplat atunci? întrebă Bosch.

— Păi, toate piesele noastre sunt înregistrate atunci când sunt achiziţionate, zise Gerard. În cazul în care sunt revândute, acestea pot fi reînregistrate de noul cumpărător, după care beneficiază de serviciul clienţi. În cazul de faţă, ceasul nu a fost înregistrat pe numele de Harrick. A rămas înregistrat pe numele fostei proprietare.

— A fost cumpărat folosit şi oferit drept cadou, zise Bosch. O vânzare a unui bun mobil.

— Întâmplarea face că am ştiut de acest ceas, zise Gerard, deoarece eu l-am vândut de nou.

Bărbatul tăcu, iar Bosch nu ştia sigur ce întrebare să îi adreseze în continuare. Era evident că povestea referitoare la ceas, indiferent care ar fi fost aceasta, îl intriga sau îl deranja pe Gerard, deşi acesta nu lăsa să se vadă. Bosch trebuia să îl facă să vorbească.

— Dumneavoastră l-aţi vândut de nou, apoi aţi aflat că a fost vândut altcuiva?

— Exact.

— Cui l-aţi vândut de nou?

— Nu vă pot spune asta. Avem o politică de confidenţialitate şi nu vă pot dezvălui numele cumpărătorului. Cei care cumpără astfel de ceasuri se aşteaptă la cel mai ridicat nivel de confidenţialitate şi chiar beneficiază de aşa ceva.

— Am înţeles. Atunci ce aţi făcut?

— Primul cumpărător a luat două ceasuri de la mine în

ultimii trei ani. E un colecţionar de modele rafinate de ceasuri şi a cumpărat atât pentru el, cât şi pentru soţia lui. Din câte ştiam eu, le avea pe amândouă, apoi am primit ceasul acesta de la altcineva. Prin urmare, l-am sunat acasă din proprie iniţiativă ca să verific dacă l-a vândut intenţionat.

Gerard lăsa povestea să tărăgăneze, aşteptând să fie întrebat. Bosch ştia din experienţă că era un semn de reticenţă. Acest lucru se întâmpla adesea atunci când persoanele – nevinovate sau neimplicate – erau interogate în legătură cu o crimă.

— Ce v-a spus?

— Nu cu el am vorbit prima oară. Soţia lui a răspuns la telefon. I-am spus că aş dori să stau de vorbă cu soţul ei. Acesta nu era acasă.

— Prin urmare, aţi vorbit cu ea.

— Nu am vrut să o alarmez dacă nu era nevoie. M-am prezentat şi i-am spus că am sunat doar să îi întreb dacă erau mulţumiţi de ceasuri şi dacă îi puteam ajuta cu ceva. Clienţii noştri beneficiază de serviciu de întreţinere gratuit. Aceştia plătesc doar transportul şi asigurarea.

— Aţi procedat inteligent. Ce v-a spus?

— Mi-a spus că ambele ceasuri cumpărate de la noi le-au fost furate.

— Furate.

— Da, cineva le-a spart casa. Ea se afla la Paris şi mi-a spus nu îşi lua niciodată ceasul atunci când călătorea, de teamă să nu fie jefuită, îl lăsase acasă. Soţul ei nu o însoţise, deoarece avea de lucru. Într-o zi, când el era plecat, cineva intrase prin efracţie în casa lor şi le furase toate bijuteriile.

— V-a spus când s-a întâmplat asta?

— Cu câteva luni înainte. Nu mi-a spus data exactă.

— Locuiesc aici, în Las Vegas?

Gerard ezită, apoi hotărî că putea să dezvăluie domiciliul clientului său fără să încalce politica de confidenţialitate.

— Locuiesc în Beverly Hills, răspunse bărbatul.

— OK, zise Bosch. I-aţi spus soţiei că ceasul furat a ajuns la magazinul dumneavoastră?

Gerard ezită din nou, iar Bosch îşi dădu seama care era sursa disconfortului pe care îl simţea bărbatul.

— Nu, răspunse bărbatul. Voiam să vorbesc cu soţul ei, înţelegeţi? Teoretic, el era clientul. Am rugat-o să îi transmită soţului să mă sune. I-am spus că era posibil să fi reperat unul din ceasuri.

— Aţi folosit aceste cuvinte? întrebă Bosch.

— Da. Nu i-am spus că îl aveam în magazin.

— Soţul v-a sSunat înapoi?

— Da, în aceeaşi zi. El a venit cu o variantă complet diferită. Mi-a spus că ceasurile nu au fost furate. Aceasta a fost explicaţia pe care i-a dat-o soţiei lui, deoarece, în realitate, el vânduse ceasurile şi bijuteriile fără ştiinţa ei. Era agitat şi stânjenit, însă a recunoscut că avea o problemă cu banii lichizi şi că vânduse ceasurile ca să acopere nişte sume pierdute la jocurile de noroc despre care nu voia să afle soţia lui.

— Deci a inventat povestea cu spargerea.

— Da.

— Ştiaţi că este jucător?

— Eu îl cunosc doar în calitate de client, dar locuieşte în Beverly Hills, iar noi suntem în Las Vegas. A cumpărat ceasurile cu banii jos. Întotdeauna am bănuit că a venit aici nu doar ca să cumpere ceasurile.

— Cu ce se ocupă?

— E doctor, dar nu ştiu de care.

Bosch căzu pe gânduri. Dacă povestea era adevărată, atunci această pistă pe care o urmase în cazul Parks era irelevantă, părând a nu avea nicio legătură cu crima. Nu

era decât o poveste ciudată cu care îşi irosise timpul. Se întrebă dacă părea dezamăgit.

— V-a spus unde a vândut ceasurile sau cui?

— Nu l-am întrebat. Conversaţia a fost scurtă. Voia doar să ştiu că informaţia pe care mi-o oferise soţia lui nu era cea corectă. M-a întrebat dacă sunasem la poliţie, iar eu i-am spus că nu, deoarece am vrut să vorbesc mai întâi cu el.

Bosch încuviinţă din cap, privindu-l cu atenţie pe Gerard. Bărbatul părea în continuare agitat, ca şi când ceva nu îi dădea pace, deşi spusese povestea.

— Ar mai fi şi altceva, domnule Gerard? întrebă el.

— Altceva?

— Altceva legat de această poveste. Aţi omis ceva?

— Nu, doar atât mi-a spus.

— Aţi anunţat poliţia?

— Nu, fireşte că nu. Nu l-am minţit.

— Dar doamna Harrick? Aţi vorbit cu ea despre asta?

Gerard îşi privi mâinile, pe care şi le ţinea pe masă, iar Bosch ştiu că era pe punctul de a descoperi ceva.

— Aţi vorbit cu ea, zise el.

Gerard tăcu.

— I-aţi spus ce credeaţi: că ceasul cumpărat fusese furat? întrebă Bosch.

Gerard dădu afirmativ din cap, fără să-şi ridice privirea.

— Întâmplarea a făcut ca ea să sune după ce am vorbit cu soţia cumpărătorului şi înainte ca acesta – doctorul – să revină cu un telefon. Doamna Harrick a sunat deoarece voia să ştie dacă fusese reparat ceasul. I-am spus că îl primisem şi că lansasem o comandă pentru capacul de cristal care trebuia înlocuit. Apoi am întrebat-o de unde l-a cumpărat. Mi-a spus numele unui magazin de bijuterii din Los Angeles, precizând că a făcut parte dintr-o vânzare de bunuri mobile.

— Nelson Grant & Sons?

— Nu-mi mai aduc aminte.

— Ce i-aţi spus?

— Am fost sincer. I-am spus că va fi uşor de reparat odată ce primeam cristalul, însă nu eram sigur dacă o puteam face, deoarece exista o problemă în legătură cu dreptul de proprietate.

— Care a fost reacţia ei?

— A fost puţin şocată. Mi-a spus că fusese o achiziţie legală, că soţul ei cumpărase ceasul şi că era poliţist. Mi-a spus că nu ar cumpăra niciodată obiecte furate, că şi-ar putea pierde slujba şi că reputaţia ei ar fi ştirbită. S-a supărat pe mine pentru că am putut să insinuez aşa ceva. Am încercat să o liniştesc. Mi-am cerut scuze şi i-am spus că aşteptam şi alte informaţii. Am rugat-o să mă sune peste o zi sau două, când voi fi aflat mai multe.

Gerard se uită într-un final la Bosch, iar în ochii lui se vedea că regreta acea convorbire telefonică.

— Apoi v-a sunat doctorul, zise Bosch.

— Da, m-a sunat doctorul şi mi-a spus adevărul despre ceasurile pe care le vânduse.

Gerard clătină din cap când îşi aminti de încurcătura pe care o crease.

— Aţi sunat-o ulterior pe doamna Harrick să îi spuneţi şi ei? întrebă Bosch.

— Da, am sunat-o. Fireşte că s-a enervat foarte tare, însă nu mai puteam face nimic. Unele persoane nu pot fi îmbunate. Lucrez în vânzări, am învăţat acest lucru.

Bosch încuviinţă din cap. Părea să fi ajuns punct mort. Arătând către ceasul de pe birou, îi adresă o ultimă întrebare.

— Cum se face că mai aveţi ceasul?

Gerard îl luă în mână şi se uită la el. Când făcu asta, Bosch observă ceva notat pe un bileţel galben lipit de

dosar. Reuşi să desluşească numele, deşi îl vedea cu capul în jos. Dr. Schubert. Mai exista şi un număr de telefon care începea cu 310, prefixul care includea şi Beverly Hills.

— Doamna nu a plătit reparaţia, zise Gerard. După ce am primit capacul de cristal şi l-am montat, am încercat să iau legătura cu ea la numărul de telefon pe care l-a trecut pe formularul de expediere, însă numărul fusese deconectat. Aşa că am păstrat ceasul şi am aşteptat să ne sune ea. Apoi, ca să fiu sincer, am uitat de el. Am avut altele de făcut şi am uitat. Acum îmi spuneţi că este moartă, că a fost ucisă.

Bosch dădu din cap. Parks îşi scrisese numărul de telefon personal pe formular atunci când expediase ceasul. Când Gerard sunase la acel număr, Harrick îl deconectase deja, urmare a morţii soţiei lui.

— E foarte rău, zise Gerard.

— Da, foarte rău, confirmă Bosch.

Aşezând ceasul pe birou, Gerard întrebă pe un ton sfios:

— Ceasul acesta este motivul pentru care a fost ucisă?

El adresă întrebarea ca şi când s-ar fi temut de răspuns.

— Nu cred, răspunse Bosch.

Gerard luă din nou ceasul în mână şi dădu să îl vâre în husa lui. Bosch observă ceva pe partea din spate.

— Aş putea să mă uit o clipă la ceas?

Gerard i-l întinse. Harry îl întoarse şi citi inscripţia.

„Vince şi Lexi
Pentru totdeauna şi încă o zi”

Bosch întoarse ceasul cu cadranul în sus şi îl aşeză pe birou.

— Mai am o ultimă întrebare, apoi n-o să vă mai deranjez, zise el.

— Da, vă rog, spuse Gerard.

— De ce credeţi că vi l-a trimis aşa, doar în husă? Cum de nu l-a trimis în cutie?

Gerard ridică din umeri.

— Există o cutie? întrebă el.

Bosch dădu afirmativ din cap.

— Da, în garderoba ei. Cu o chitanţă de la magazinul de unde l-a cumpărat soţul ei. Nu vi l-a trimis în cutie, deşi o avea la îndemână.

Gerard ridică din nou din umeri.

— Cutia este voluminoasă, zise bărbatul. Poate i-a fost mai uşor să îl învelească şi să îl trimită într-o cutie FedEx. Îmi aduc aminte că aşa l-am primit. Clienţii noştri ne trimit adesea produsele aşa. Nu este ceva neobişnuit.

Bosch ştia că existau nenumărate motive. Întrebarea urma să rămână fără răspuns având în vedere faptul că singura persoană care cunoştea adevărul era moartă.

— Şi preţul? întrebă el. Soţul l-a cumpărat la mâna a doua cu şase mii de dolari. A fost un târg bun?

Gerard se încruntă.

— Exponatele noastre sunt colecţionate în întreaga lume, zise el. Sunt valoroase, iar unele modele sunt extrem de scumpe. Deci, da, a fost un târg bun. Un târg foarte bun. Un târg care duce imediat la vânzare.

Bosch încuviinţă din cap.

— Mulţumesc, domnule Gerard.

30

Saxofonul lui Kamasi Washington se auzea în boxe, razele strălucitoare ale soarelui se răsfrângeau deasupra deşertului de o parte şi de cealaltă a autostrăzii, iar Bosch întorcea cazul pe toate părţile pe drumul spre L.A.

Îndrăgea aceste momente de solitudine când se putea

concentra asupra cazului. Îşi canaliza întotdeauna gândirea în trei direcţii logice: lucrurile pe care le ştia, lucrurile pe care le presupunea şi lucrurile pe care voia să le afle. Ultima direcţie era întotdeauna cea mai variată.

Drumul până în Las Vegas ca să ia urma ceasului dispărut părea să fi fost un eşec, cel puţin la suprafaţă. Problema ceasului fusese lămurită, iar explicaţiile lui Bertrand Gerard referitoare la evenimentele petrecute păreau plauzibile. Bosch însă nu era pregătit să elimine din anchetă problema ceasului. Telefonul pe care Parks îl dăduse la Nelson Grant & Sons îl intriga pentru simplul fapt că Peter Nguyen fusese evaziv în explicaţii şi nu colaborase cu el. Harry hotărî să îi mai facă o vizită lui Nguyen – şi fratelui său, dacă era posibil – şi să stea de vorbă cu dr. Schubert, ca să compare versiunea lui cu cea a lui Gerard. Era o strategie fundamentală de eliminare. Acoperea toate posibilităţile.

După ce părăsi strada principală din Las Vegas şi intră pe şosea, gândurile lui Bosch se îndreptară către victimă. Alexandra Parks era funcţionar public. Una dintre sarcinile ei era şi aceea de a conduce Departamentul de Protecţie a Consumatorului din West Hollywood. Ar fi fost umilitor şi chiar şi-ar fi putut pierde slujba dacă s-ar fi aflat că purta un ceas furat. Bosch se întrebă ce făcuse ea în intervalul de timp de când Gerard sugerase că ea făcuse ceea ce făcuse şi cel de-al doilea apel telefonic, când îi spusese că fusese o alarmă falsă. Bosch ştia că ea sunase la Nelson Grant & Sons. Dar pe cine altcineva mai sunase? Pe soţul ei, ajutorul de şerif, cel care îi oferise ceasul?

Bosch îşi propuse să se uite încă o dată peste desfăşurătoarele convorbirilor telefonice din dosarul crimei când va ajunge în Los Angeles. Mai trebuia să facă nişte cercetări înainte să elimine ideea că ceasul avea vreo importanţă pentru caz.

În timp ce traversa Primm Valley, ultima oprire pentru amatorii de jocuri de noroc înainte de graniţa cu California, Bosch primi un telefon. Pe ecran îi apăru un număr necunoscut, însă răspunse, deoarece era foarte posibil să fi fost un poliţist.

— Harry, spune-mi că nu-i aşa.

— Cine-i la telefon?

— Tim Marcia. Pe aici se zvoneşte că ai trecut de partea cealaltă a baricadei.

Marcia lucrase la Unitatea Cazuri Nerezolvate împreună cu Bosch. Încă ducea o luptă dreaptă şi dacă merita cineva o explicaţie din partea lui Bosch, atunci el era acela.

— Doar temporar, răspunse Bosch. E cazul şerifului, nu al LAPD.

— Mi-e teamă că acest lucru nu are prea mare importanţă aici, zise Marcia. Însă eu n-am nimic împotrivă. Mai ales în ce priveşte partea cu „temporar”.

— Mulţumesc, Tim. Cine a răspândit vestea?

— Din ce am auzit eu, cei de la Departamentul Şerifului te-au verificat. Cineva de acolo i-a dat un telefon căpitanului, iar acesta abia a aşteptat să dea sfoară în ţară că ai trecut de partea cealaltă.

— Nu mă mir. Uite, după cum ziceam, e o chestie temporară. Şi dacă tot veni vorba, cred că oamenii de la Departamentul Şerifului au dat-o în bară şi au arestat persoana greşită.

— Am înţeles. Numai să nu faci vâlvă, frate.

— Da, înregistrat.

Bosch închise şi reveni la caz când fu întrerupt din nou de un alt apel telefonic, tot de la un număr necunoscut.

— Kim la telefon.

— OK. Care-i treaba, Kim?

Bosch nu îşi amintea să fi cunoscut pe cineva cu numele de Kim.

— Am număr de telefon de la prietenul mortului, zise Kim.

Bosch realiză că vorbea cu managerul motelului Haven House.

— Asta-i bine, zise el. Dar sunt pe autostradă şi nu pot scrie. Pot să te sun când voi avea ocazia?

— Cumperi numărul, zise Kim. Cincizeci dolari.

Bosch îşi aminti de recompensa pe care i-o promisese lui Kim dacă reuşea să îi facă legătura cu vreun prieten sau asociat al lui James Allen.

— OK, îţi datorez cincizeci de dolari, zise Bosch.

— Plăteşti mai întâi, zise Kim.

— Bine, bine. Nu sunt în oraş acum. Te caut când voi ajunge, OK?

— Tu plăteşti. Eu dau număr de telefon.

— Ne-am înţeles.

Mai trecu o oră, iar el îşi dădu seama în scurt timp că se hrănise doar cu cafea şi cu adrenalină în timpul zilei şi că trebuia să oprească şi să mănânce. Ieşi de pe Route 66 şi intră în Victorville, unde comandă un hamburger într-un restaurant de la marginea drumului.

Hamburgerul era aşezat între două felii de pâine dospită şi prăjită. Avea un gust nemaipomenit. În scurt timp, o luă înapoi înspre autostradă. Opri într-o parcare destinată camioanelor, în apropiere de intrarea pe autostradă. În timp ce alimenta cu combustibil, telefonul începu să îi vibreze, iar pe ecran văzu din nou un număr necunoscut. Răspunse, dar nu recunoscu vocea care îl înjură.

— Eşti un ticălos, Bosch! Dacă îmi mai creezi probleme în vreun caz, o să dai de dracu’!

— Cine-i la telefon?

— Conştiinţa ta nenorocită. Ştii că trădezi o grămadă de oameni. Tu…

— Du-te dracu’!

Bosch închise. Ştia că nu toţi foştii săi colegi vor fi la fel de înţelegători ca Tim Marcia şi Lucia Soto. După ce termină de alimentat, înconjură maşina verificând din priviri roţile, un obicei mai vechi. Apoi o porni la drum.

După cinci minute de mers pe autostradă, telefonul începu din nou să-i vibreze. Un alt număr necunoscut. Bosch hotărî că nu simţea nevoia să se enerveze sau să i se distragă atenţia. Nu răspunse şi fu surprins când mesageria vocală îl anunţă că primise un mesaj. Nu era o mişcare inteligentă să laşi un mesaj vocal ameninţător. Curios să vadă cine ar face o mişcare atât de proastă, ascultă mesajul.

„Harry Bosch, sunt Dick Sutton de la Departamentul Şerifului. Sună-mă de îndată ce primeşti acest mesaj. Avem o problemă. E urgent.”

Sutton îşi lăsase numărul de telefon şi, înainte să închidă, îl rugă din nou pe Bosch să îl sune cât mai repede posibil.

Bosch nu îl sună imediat. Se gândi mai întâi. Îl ştia pe Dick Sutton. Lucraseră împreună la câteva cazuri comune şi, deşi nu păstrau legătura, Bosch îşi formase o părere bună despre el. Originar din Oklahoma, Sutton era un tip direct, care lua lucrurile în serios. Era anchetator principal în cadrul Departamentului Omucideri al Şerifului, iar Bosch se întrebă dacă era implicat într-un fel sau altul în cazul Lexi Parks.

Harry ascultă încă o dată mesajul ca să poată memora numărul de telefon, apoi sună. Sutton răspunse imediat.

— Harry Bosch la telefon.

— Harry, unde eşti?

— Pe autostrada 15, mă întorc din Las Vegas.

— Ai fost în Vegas azi?

— Da. Ce s-a întâmplat?

— Harry, trebuie să vii să vorbim. Cam cât mai ai până ajungi?

— Maximum două ore, depinde de trafic. Despre ce trebuie să vorbim, Dick?

— A avut loc o crimă dublă azi în West Hollywood. Doi tipi care deţin un magazin de bijuterii în Sunset Piaza. Îi spune Nelson Grant & Sons. Îl ştii?

— Ştii bine că da, Dick. Ai găsit cartea mea de vizită, nu?

— Da. Când ai fost acolo?

— Azi-dimineaţă, când unul din ei a descuiat uşa şi a deschis magazinul.

Se aşternu o tăcere lungă, înainte ca Sutton să răspundă.

— Ei bine, Harry, ai avut noroc, zise el.

— Povesteşte-mi!

— O voi face când ajungi aici. Să vii direct, bine?

— Nicio problemă. Dă-mi voie să te întreb ceva, Dick. Sunt considerat suspect?

— Ei, haide, Harry, noi doi ne cunoaştem de mult timp. Nu eşti considerat suspect. Avem nevoie de ajutorul tău. Nu avem nimic şi ne-ar prinde bine o mână de ajutor.

— Eşti la locul crimei?

— Acum da, dar mă voi duce în curând la secţia din West Hollywood să vorbesc cu nişte oameni.

Bosch ştia că acest lucru însemna că alte persoane fuseseră aduse pentru a fi interogate.

— Ştii unde e, nu? îl întrebă Sutton.

— Pe San Vince, răspunse Bosch.

— Corect.

— Ne vedem acolo.

După ce închise, Bosch se gândi la ce îi spusese Sutton – că nu era considerat suspect. Era contrariul a ceea ce spusese ulterior, că nu aveau nimic. Regula era că atunci când nu aveai nimic într-un caz, toată lumea devenea suspectă.

Bosch îl plăcea şi îl respecta pe Sutton, însă trebuia să regândească situaţia în care se afla. În acel moment se afla

de partea cealaltă a baricadei, aşa-numita „parte întunecată”, iar Sutton avea să îl privească diferit de cum îl privise pe vremea când ambii erau detectivi criminalişti şi lucrau pentru agenţii diferite de aplicare a legii.

Bosch hotărî să îl sune pe Mickey Haller şi să îi spună ce se întâmpla. Deoarece acesta nu îi răspunse, îi lăsă un mesaj.

„Sunt Bosch. Diseară, la ora şapte, vreau să ne vedem în faţa secţiei din West Hollywood. Mă duc să mă întâlnesc cu un detectiv criminalist pe care îl cheamă Dick Sutton şi cred că s-ar putea să am nevoie de un avocat.”

Bosch dădu să închidă, apoi se răzgândi şi mai adăugă ceva: „Haller, ai grijă. Nu ştiu ce se întâmplă, dar... ai grijă de tine”.

31

Haller îl aştepta pe Bosch pe treptele secţiei şerifului de pe San Vincente Boulevard, de lângă Pacific Design Center. Înainte să intre, Bosch îi spuse ceea ce ştia şi ceea ce credea că se va întâmpla. Haller îl asigură că va avea grijă ca Bosch să nu facă un pas greşit, rugându-l în acelaşi timp să se gândească la interesele clientului lor înainte să răspundă la întrebări.

— Nu mai ai insignă, ţine minte asta, zise Haller deschizând uşa de la intrarea în secţie.

Dick Sutton îl aştepta pe Bosch în biroul detectivilor. Datorită faptului că Haller era avocat al apărării şi fost candidat pentru funcţia de procuror-şef, Sutton îl recunoscu imediat.

— Oh, intraţi, suntem între prieteni aici, zise el. Un avocat al apărării, Harry? Pe bune? Nu e nevoie de măsuri extreme.

— Nu cred că apărarea legală reprezintă o măsură extremă, zise Haller.

— Îmi pare rău, Dick, zise Bosch. Dar am un copil orfan de mamă şi trebuie să mă asigur că voi ajunge acasă în seara asta.

Nu se obosi să menţioneze că acel copil urma să îşi petreacă următoarele trei nopţi în regiunea Big Bear.

— Ei bine, am un caz de omor dublu şi cred că tu eşti singurul care mă poate ajuta să înţeleg ce s-a întâmplat, zise Sutton. Haide să mergem în sala de şedinţe şi să dăm cărţile pe faţă.

Îi conduse pe Bosch şi pe Haller într-o sală de şedinţe generoasă, în mijlocul căreia se afla o masă ovală, suficient de mare încât să încapă consiliul de administraţie al unei companii mijlocii. Fusese o mutare bună din partea lui Sutton că nu îl dusese pe Bosch într-o cameră de interogatoriu obişnuită. Asta ar fi avut ca rezultat o situaţie încordată. În schimb, el încerca să îl facă pe Bosch să se simtă ca şi când ar fi ajutat ancheta şi nu ca şi când ar fi fost subiectul acesteia.

Aşezaţi la masă îi aşteptau deja Cornell şi Schmidt, pe care Bosch îi cunoscuse în dimineaţa aceea, precum şi un alt bărbat pe care el nu îl cunoştea şi despre care Bosch credea că era partenerul lui Sutton.

— Am înţeles că i-ai cunoscut deja pe detectivii Cornell şi Schmidt, spuse Sutton. Iar acesta este Gil Contreras, care mă suportă pe mine.

Sutton arătă către musafiri şi îi prezentă pe Bosch şi pe avocatul lui. Se auzi un mormăit referitor la avocat, iar Haller încercă să îl înăbuşe ridicându-şi mâinile în aer ca şi când s-ar fi predat.

— Sunt aici ca să îl protejez pe clientul meu şi să facilitez un schimb de informaţii care sper să fie benefic tuturor, zise el.

Haller şi Bosch traseră două scaune şi se aşezară unul lângă celălalt. Sutton înconjură masa şi luă loc lângă partenerul său, în faţa lui Bosch.

— Nu este cumva un conflict de interese? întrebă Schmidt.

Haller îşi împreună liniştit mâinile pe masă şi se aplecă în faţă ca să poată privi dincolo de Bosch la Schmidt.

— Cum aşa, doamnă detectiv? întrebă el.

— Este anchetatorul dumneavoastră în cazul Parks, iar acum spuneţi că este clientul dumneavoastră, zise ea.

— Nu sunt de aceeaşi părere, zise Haller, dar dacă doriţi să amânăm această întâlnire până când vom găsi un avocat pentru domnul Bosch care să treacă acest test al conflictului de interese, putem face şi asta. Nu e nicio problemă.

— Nu vrem să facem asta, interveni repede Sutton. Haideţi să purtăm o discuţie ca între prieteni.

Îi aruncă o privire lui Schmidt ca şi când ar fi vrut să-i spună: „Nu te băga”.

— Cu ce începem, atunci? întrebă Haller.

Sutton încuviinţă, părând bucuros că poate trece de blocajul pe care Schmidt fusese cât pe ce să îl comită. Deschise un dosar care se afla pe masă, în faţa lui. Bosch văzu câteva notiţe scrise pe o foaie de hârtie prinsă cu o agrafă în partea stângă. În partea dreaptă era o folie de plastic care era folosită pentru a proteja documentele care erau considerate a fi dovezi într-o anchetă.

— Să începem cu asta, zise Sutton.

El luă folia de plastic şi o aşeză între Bosch şi Haller astfel încât să o poată vedea amândoi. Înăuntru se afla ceea ce Bosch presupunea a fi aceeaşi carte de vizită pe care el i-o dăduse lui Peter Nguyen în dimineaţa când vizitase magazinul de bijuterii.

— E a ta, Harry? întrebă Sutton.

— Aşa pare, răspunse Bosch.

Haller îşi aşează o mână pe umărul lui Bosch, avertizându-l astfel să nu răspundă la întrebări înainte ca el să îi dea consimţământul. Bosch îl chemase pe Haller doar pentru o privire de ansamblu. Nu avea de gând să se joace cu Sutton doar de dragul jocului. Harry mai stătuse la masă în faţa unui astfel de individ. Era ultima persoană în faţa căreia şi-ar fi dorit să se afle.

— Ne poţi spune cui i-ai dat-o? întrebă Sutton.

— Ieşim până afară, zise repede Haller. Nu va dura decât o secundă.

— Sunt întrebări de rutină, zise Sutton, simţindu-se protestul în vocea lui.

— Doar o consfătuire rapidă, zise Haller.

Acesta se ridică în picioare, iar Bosch îl urmă fără tragere de inimă, fiind jenat că se comporta aşa cum îi văzuse pe mulţi suspecţi comportându-se cu avocaţii lor de-a lungul carierei lui de detectiv.

Ieşiră în hol, iar Haller închise uşa în urma lui. Bosch vorbi primul.

— Uite care-i treaba, trebuie să le spun ceea ce ştiu, zise el. Ar putea să fie în folosul lui Foster. Nu te-am chemat ca să obiectezi la fiecare...

— Nu-mi fac griji doar în privinţa lui Foster, zise Haller. Dacă tu crezi că nu te au în vizor înseamnă că nu eşti atât de deştept pe cât credeam, Bosch.

— Nu au nimic. Când nu ai nimic, toată lumea este suspectă. Am înţeles asta. Îşi vor da seama în curând că nu eu sunt cel pe care-l caută.

Bosch făcu o mişcare înspre uşă.

— Atunci, de ce mă aflu aici? întrebă Haller.

Bosch se opri cu mâna pe clanţă. Se uită la Haller.

— Voi avea nevoie de tine, nu-ţi face griji, spuse el, dar trebuie să scap mai întâi de întrebările elementare.

— Lasă-mă să încerc un lucru după ce vom intra, zise Haller. Voi fi rapid. Lasă-mă să vorbesc eu primul.

— Poftim?

— Vei vedea.

Bosch se încruntă, însă deschise uşa şi îşi reluară locurile.

— Domnilor detectivi, haideţi să jucăm cinstit, zise Haller. Haideţi să facem un schimb cinstit de informaţii.

— Nu divulgăm informaţii referitoare la un caz de omor dublu, zise Sutton. Noi punem întrebări, Harry răspunde. Aşa funcţionează lucrurile.

— Ce-ar fi să vă punem şi noi câte o întrebare pentru fiecare întrebare adresată de voi? insistă Haller. De exemplu, ce caută aici Cornell şi Schmidt? Acest caz de omor dublu pe care îl anchetaţi are vreo legătură cu cazul Parks?

Sutton părea iritat, iar Bosch ştia de ce. Singurul avocat din încăpere încerca să schimbe direcţia interogatoriului.

— Nu ştim cu ce are legătură acest caz, zise el pe un ton nerăbdător. Cartea de vizită a lui Harry a fost găsită la locul crimei, iar întâmplarea face că i-am auzit pe cei doi detectivi vorbind mai devreme despre Bosch. Aşa că i-am chemat şi pe ei. V-am răspuns la întrebare? Acum pot să întreb şi eu?

— Vă rog, zise Haller. E o relaţie reciprocă.

Sutton îşi îndreptă atenţia către Bosch.

— Harry, această carte de vizită a fost găsită în buzunarul hainei unuia din cei doi bărbaţi împuşcaţi mortal azi-dimineaţă în camera din spate a magazinului de bijuterii Nelson Grant & Sons. Poţi să-mi spui ceva despre ea?

— Bănuiesc că aţi găsit-o în buzunarul lui Peter Nguyen, zise Bosch. I-am dat-o azi-dimineaţă, când am fost să-l văd la magazin.

— La ce oră a fost asta mai exact?

— Am fost acolo de îndată ce s-a deschis magazinul, pe la ora zece. N-am stat mai mult de cincisprezece minute. Cine este cealaltă victimă?

Sutton ezită înainte să răspundă, însă nu prea mult timp.

— Fratele lui, Paul.

— Nu cred că se afla acolo când am fost eu, dar cred că îl aştepta. Peter se uita mereu la uşa din spate ca şi când ar fi aşteptat pe cineva. Când a avut loc crima?

— Nu ştim sigur. Au fost găsiţi de un client în jurul prânzului. Zăceau întinşi pe podea în camera din spate. Vom afla mai târziu de la medicul legist.

— Nu există înregistrare?

Cornell îşi ridică mâinile frustrat.

— El pune toate întrebările, zise el. Întreabă-l odată ce naiba a căutat acolo.

Sutton îl privi drept în ochi pe Cornell, transmiţându-i în tăcere reproşul pentru întrerupere şi pentru limbaj. Privirea ameninţătoare a lui Sutton le reaminti lui Cornell şi lui Schmidt că erau doar nişte observatori. Acesta era cazul lui Sutton şi al partenerului său.

— Nu există nicio înregistrare, răspunse Sutton. Criminalul a scos CD-ul din aparatul de înregistrare. Este un sistem vechi care nu face copie de rezervă. Vânzătoarea din magazinul alăturat crede că a văzut doi bărbaţi intrând pe uşa care dă în parcarea din spate pe la ora 10.45. Erau îmbrăcaţi în salopete albe. A crezut că erau angajaţi să spele geamurile. Nu a auzit împuşcături.

— Doi bărbaţi...

— Da, doi bărbaţi. Căutăm camere de supraveghere în zonă, dar până acum n-am avut noroc. Tu ce făceai acolo, Harry?

Bosch simţi cum îl cuprinde un sentiment de teamă. Se simţea responsabil pentru moartea fraţilor Nguyen. Instinctul îi spunea că el îi condusese pe criminali acolo sau,

cel puţin, prezenţa lui acolo îi determinase să îi omoare pe cei doi fraţi Nguyen.

— Lipseşte ceva din magazin? întrebă el.

— Harry, avocatul tău a spus că suntem într-o relaţie reciprocă, zise Sutton. Tu nu ne oferi nimic, iar noi răspundem la toate întrebările.

— Răspunde-mi doar la o ultimă întrebare. Este vorba despre jaf sau despre o execuţie?

Sutton clătină din cap. Scăpase de sub control interogatoriul, care fusese preluat de Bosch.

— Cu siguranţă a fost jaf sau pare să fie jaf, răspunse el. Una dintre vitrine a fost golită.

— Doar una? întrebă Bosch. Care dintre ele?

— Cea din dreapta cum intri în magazin.

— Cea cu bunurile mobile, nu?

Sutton clătină din cap.

— Ajunge, Harry. Nu-ţi mai spun nimic. Acum tu răspunzi la întrebări. De ce te-ai dus acolo azi-dimineaţă?

Haller se apropie de Bosch şi îi zise în şoaptă.

— Dă-mi voie să-ţi amintesc că lucrezi pentru mine, iar clauzele de confidenţialitate de care se bucură clientul meu te privesc şi pe tine, zise el. Aşa că ai grijă.

Bosch se uită la Sutton.

— Am o problemă referitoare la confidenţialitate, zise el. Lucrez ca anchetator al apărării şi nu pot vorbi despre lucruri legate de caz fără consimţământul clientului meu sau al avocatului său.

— Şi n-o să-l obţineţi, adăugă Haller.

Bosch îl atenţionă cu mâna să se retragă, apoi continuă.

— E suficient dacă spun că nu ştiu cine i-a ucis pe fraţii Nguyen, zise el. Dacă aş şti, v-aş spune, indiferent că există sau nu vreun client.

— Ce făceai acolo? îl întrebă Sutton.

Bosch se uită la Cornell când răspunse.

— M-am dus să întreb despre un ceas pe care aceştia îl vânduseră în urmă cu şase luni soţului Alexandrei Parks. După cum bine ştiţi, ea a fost omorâtă. Ceasul ei nu apare în dosarul anchetei. Deoarece nu îmi plac enigmele, am încercat să o elucidez pe aceasta.

— Peter Nguyen ţi-a fost de ajutor?

— Nu, deloc.

— De acolo a fost cumpărat ceasul?

— Aşa cred.

— Ce te face să crezi asta?

Haller răspunse înaintea lui Bosch.

— Nu va răspunde la această întrebare, zise el. Cred că interogatoriul ia sfârşit aici, domnilor detectivi.

Cornell bombăni ceva, iar Haller se luă de el.

— Ce-aţi spus? Vă deranjează faptul că Harry Bosch face treaba în locul vostru?

— Du-te dracu, avocatule! zise Cornell. Încercaţi să ne induceţi în eroare, să tulburaţi apele în care se scaldă clientul vostru. Tot o să i se înfunde.

— N-ai decât să crezi asta, zise Haller. S-ar putea să rezolvăm cazul în locul vostru. Să-l rezolvăm pe bune, nu doar să căutăm un ţap ispăşitor.

Haller renunţă la sarcasm, înlocuindu-l cu un zâmbet ucigător adresat lui Cornell, apoi se întoarse încet către Sutton.

— Mai aveţi şi alte întrebări, domnule detectiv?

— Nu, pentru moment, răspunse Sutton.

— Atunci nu vă mai deranjăm.

Haller se ridică în picioare, urmat de Bosch. Nu îşi spuseră nimic până când ajunseră pe trotuarul din faţa clădirii. Bosch era supărat. Se simţea de parcă ar fi trădat pe cineva – poate pe el însuşi.

— Uite care-i treaba, nu-mi place chestia asta, spuse el. Ar trebui să le spun tot ce ştiu.

— Zău? zise Haller. Şi ce ştii mai exact? Adevărul este că nu ştii nimic. Noi nu ştim nimic. Încă.

— Ştiu că, probabil, eu i-am condus pe cei doi criminali la magazinul fraţilor.

— Zău? Cum? Vrei să spui că fraţii aceia doi nu au avut nicio legătură cu asta şi-au fost eliminaţi pentru că ai vorbit cu ei?

— Nu, eu... La mai puţin de o oră după ce am plecat eu de la magazin, au fost ucişi. Vrei să spui că e o coincidenţă?

— Vreau să spun că nu avem suficiente informaţii ca să le împărtăşim şi cu poliţiştii, nu atâta vreme cât avem un client închis pe care îl aşteaptă închisoarea pe viaţă.

Haller arătă înspre centrul oraşului, deşi se aflau la câţiva kilometri depărtare.

— Acolo sunt aliaţii noştri, zise el, nu ticăloşii din încăperea aceea.

— Cândva, am fost şi eu unul dintre ticăloşii aceia, zise Bosch.

— Uite, nu spun decât că încă încercăm să strângem informaţii, Harry. Hai să le strângem pe toate şi să vedem ce vom avea. Apoi vom hotărî ce vom spune şi cui vom spune şi, cel mai important, unde vom spune. Ne aşteaptă un proces peste cinci săptămâni şi trebuie să aflăm întreaga poveste până atunci.

Bosch se îndepărtă de el şi se apropie de bordură. Îşi dădu seama că făcuse o greşeală îngrozitoare când alesese să treacă de partea cealaltă a baricadei. Haller se apropie de el şi îi spuse:

— Dacă le dăm vreo informaţie acum, le oferim ocazia să o folosească împotriva noastră şi a clientului nostru. A clientului nostru, Harry. Trebuie să ţii minte asta.

Bosch clătină din cap şi se uită de-a lungul străzii.

— Ce ştiau cei doi fraţi? întrebă Haller. De ce au fost omorâţi?

Bosch se întoarse şi se uită la Haller.

— Nu ştiu, dar voi afla.

— Prea bine, atunci. Care-i pasul următor?

— Am aflat un nume în Vegas. Un tip din Beverly Hills care ar putea cunoaşte enigma care învăluie acest ceas. Care învăluie totul. El reprezintă pasul următor.

— În regulă. Să mă ţii la curent.

— Aşa am să fac. Ascultă, dacă m-au urmărit pe mine până la magazinul de bijuterii, s-ar putea să te urmărească şi pe tine.

— N-am observat treaba asta.

— Asta-i ideea. Nici n-ai să observi. Poţi pune pe cineva să-ţi verifice maşina? Eu o voi verifica pe a mea.

— Mă voi ocupa de asta.

— Bine. După cum ţi-am mai spus, ai grijă! Fii cu ochii în patru!

— Şi tu.

32

De la secţie, Bosch se duse direct acasă şi intră din garaj în locuinţa pustie. O strigă pe fiica lui, însă nu primi niciun răspuns. Îl străbătu un fior de teamă, însă apoi îşi aminti că aceasta plecase în excursie. Fusese atât de preocupat de crimele din magazinul de bijuterii, încât uitase. Simţindu-se uşurat, îi trimise un mesaj să vadă dacă ajunsese pe munte fără probleme. Răspunsul ei fu scurt, ca de obicei.

„Am ajuns. Autobuzul ne-a cam scuturat”

Bosch îşi schimbă hainele şi îşi trase pe el o salopetă veche pe care obişnuia să o poarte când mergea la locul crimei. Luă lanterna din sertarul unui dulap din bucătărie şi ieşi în garaj. Înainte să aprindă lumina, cercetă cu atenţie strada şi aleile vecinilor. Căuta un vehicul cu pasageri în el

sau care ar fi putut părea suspect. Era convins că era urmărit într-un fel sau altul – uciderea fraţilor Nguyen îi spunea asta. Însă trebuia să afle cum. Exista supraveghere fizică şi electronică? Putea face vreo mişcare fără să fie urmărit?

Nu văzu niciun vehicul suspect pe stradă. Cercetă în continuare stâlpii electrici şi copacii, încercând să observe reflexia lentilei vreunei camere de supraveghere. Nu văzu nimic. Simţindu-se încurajat, coborî aleea înclinată care dădea în stradă ca să îşi extindă cercetarea vizuală. Încercând să nu dea de bănuit, se duse până la cutia poştală şi scoase corespondenţa.

Bosch nu observă niciun semn de filaj nici într-o direcţie, nici în cealaltă a străzii. O luă înapoi pe alee, intră în garaj, aprinse lumina şi aşeză corespondenţa pe bancul de lucru. Se duse în faţa jeepului Cherokee şi se lăsă pe vine în faţa radiatorului. Aprinse lanterna şi începu să cerceteze maşina din faţă spre spate, căutând în toate locurile unde ar fi putut fi instalat un transmiţător GPS.

În scurt timp se afla sub maşină, având compartimentul motorului aproape de faţă. Acesta era încă fierbinte. Avea impresia că era prăjit la foc mic, însă îşi continuă căutarea, chiar şi atunci când o picătură fierbinte de ulei de motor i se prelinse pe obraz, iar el înjură cu voce tare.

Găsi transmiţătorul GPS montat în faţa roţii din stânga, în spatele uneia dintre suspensii, unde nu putea fi deteriorat sau înlăturat dacă roata ar fi lovit în vreo piatră de pe stradă. Era aşezat într-o carcasă de plastic prinsă de partea interioară a capotei de doi magneţi grei. Capacul carcasei se deschise lăsând să se vadă transmiţătorul şi sursa de curent electric alcătuită din două baterii AA. Dispozitivul trimitea un semnal continuu unui celular-receptor, permiţându-i deţinătorului acestuia să monitorizeze mişcările vehiculului Cherokee în timp real pe o hartă din

laptop. Faptul că dispozitivul funcţiona pe baterii şi nu era legat prin fire la reţeaua electrică a maşinii îi arăta lui Bosch că era vorba, probabil, despre un filaj pe termen scurt din partea celor care îi urmăreau mişcările.

Bosch stinse lanterna şi rămase întins sub Cherokee în timp ce se gândea dacă să înlăture transmiţătorul – dezvăluindu-le, astfel, urmăritorilor săi că îl descoperise – sau să îl lase acolo şi să ţină cont de el în ancheta pe care o desfăşură.

Hotărî să lase transmiţătorul la locul lui. Ieşi de sub maşină, stinse lumina şi ieşi din garaj. Mai aruncă o privire în jurul lui, însă nu văzu pe nimeni.

Bosch intră în casă şi încuie uşa în urma lui. Se schimbă în hainele de casă şi o sună pe Lucia Soto. Aceasta răspunse imediat.

— Harry.

— Hei, ce faci?

— Bine. Voiam să te sun. Secretul tău a ieşit la iveală. Toată lumea ştie că lucrezi pentru apărare.

— Mda, am primit câteva telefoane.

— Ei bine, n-am fost eu, dacă acesta este motivul pentru care ai sunat. N-am suflat o vorbă.

— Ştiu că n-ai fost tu.

— Atunci care e treaba?

— Fiica mea nu e acasă. De obicei ea mă ajută cu chestii legate de telefon. Ai pomenit aseară de Uber. Cum fac rost de aplicaţie?

— E simplu. Mai întâi, pune-ţi telefonul pe difuzor ca să mă auzi în timp ce te îndrum.

— Cum fac asta?

— Glumeşti?

— Da. Eşti pe difuzor.

Soto îi explică paşii. Toată operaţiunea dură mai puţin de zece minute.

— Gata, poţi să-ţi faci de cap, zise Soto.
— Super, zise Bosch. Şi-acum, pot comanda o maşină?
— Da.
— Minunat!
— E târziu. Unde mergi?
— Nu ştiu. Să mă plimb. Vreau să verific un loc.
— Ce loc?
Bosch îşi plimbă degetul pe ecran şi reuşi să comande o maşină.
— Casa unde locuieşte un tip. Zice că maşina va fi aici în şase minute. Pe şofer îl cheamă Marko şi conduce o Tesla neagră.
— Te-ai descurcat bine.
— Îmi cere destinaţia.
— Poţi să o completezi sau nu. Tot va veni. Nu programa adresa, le-o vei spune tu.
Bosch nu completă adresa, deoarece încă nu era sigur de destinaţie.
— Mulţumesc, Lucia.
— Te las acum.
— Stai! O întrebare. Funcţionează ca un taxi? Şoferul te aşteaptă dacă vrei să intri într-un magazin sau într-o casă?
— Da, le spui ce vrei şi plata merge pe cartea ta de credit. Cred că există o taxă pentru fiecare cincisprezece minute de aşteptare.
— OK, super. Mulţumesc! Noapte bună!
— Noapte bună!

Bosch aşteptă în faţa casei ca să vadă dacă şoferul acestui Uber era sau nu urmărit pe deal în sus. Conform aplicaţiei, Marko trebuia să ajungă în trei minute.
În timp ce aştepta, Bosch accesă motorul de căutare şi tastă „Schubert MD, Beverly Hills“. Găsi un chirurg estetician pe care îl chema George Schubert şi care îşi avea

cabinetul într-un loc numit Center for Cosmetic Creation, pe 3rd Street, lângă Cedars-Sinai Medical Center. Adresa era, de fapt, în West Hollywood. Nu mai găsi nicio altă informaţie, iar domiciliul nu era trecut.

Bosch ieşi din aplicaţie şi o sună pe Lucia Soto, sperând că nu se dusese la culcare sau la barul Eastside Luv.

— Ce mai e acum, Harry? Vrei să afli şi despre aplicaţia de matrimoniale de pe telefon?

— Nu. Vrei să spui că există aşa ceva?

— Există câte o aplicaţie pentru orice. Ce s-a întâmplat? Vreau să merg la culcare. Aseară am stat mult prea târziu.

— Ai dansat pe barul din Eastside Luv?

— Dacă chiar vrei să ştii, da. Dar cu hainele pe mine. Ce s-a întâmplat?

Bosch vedea luminile farurilor de după curbă. Îi sosea maşina.

— Ai laptopul acasă?

— De ce ai nevoie?

— Mă gândeam dacă ai putea accesa baza de date ca să cauţi un nume pentru mine. E un doctor din Beverly Hills.

Pe vremea când erau parteneri, Soto era cea care se pricepea la computer şi care îşi făcuse abonament la o serie de servicii şi programe de internet care puteau fi folosite la găsirea unor adrese din arhivele financiare, imobiliare şi de utilităţi. De obicei, aceste metode erau mai rapide şi mai eficiente decât baza de date standard a poliţiei. Bosch nu o ruga să facă ceva ilegal, deoarece ea îşi folosea propriul laptop şi propriul program.

— Nicio problemă.

Bosch îi dădu numele lui Schubert, iar ea îi spuse că îl va suna înapoi de îndată ce va afla ceva. El îi mulţumi şi închise. De după curbă îşi făcu apariţia o maşină care se apropia cu faza lungă. În bătaia farurilor, Bosch se simţea vulnerabil.

O Tesla silenţioasă se opri în faţa lui. Bosch verifică ora pe telefon. Marko era punctual. Deoarece nu mai folosise Uber, Bosch nu ştia dacă trebuia să se aşeze în faţă sau în spate, însă alese să deschidă portiera din faţă.

— Marko?

— Da, domnule.

Avea un accent puternic din Europa de Est.

— Unde mă aşez?

— În faţă e foarte bine.

Bosch urcă în maşină.

— Încotro? întrebă Marko. Nu aţi trecut destinaţia.

— Am crezut că e opţional, zise Bosch. Aş vrea să o iei pe deal în sus. Când vom ajunge în vârful dealului Mulholland, ne întoarcem şi coborâm.

— Atâta tot?

— Nu, apoi vom merge în Beverly Hills, cred.

— Aveţi adresa? O introduc eu.

— Încă nu. Dar o voi obţine înainte să ajungem acolo.

— Cum spuneţi dumneavoastră.

Maşina o luă pe deal în sus. Motorul nu făcea niciun zgomot. Lui Bosch îi aducea aminte de maşinuţele electrice din parcurile de distracţii.

— E silenţioasă, zise el. Îi poţi lua pe oameni prin surprindere.

— Da, conduc Tesla, zise Marko. Oamenilor de aici le plac maşinile electrice. Celor din Hollywood. Am cerere mare. Şi-apoi, eu sunt sârb. Din Smiljan.

Bosch dădu afirmativ din cap ca şi când ar fi înţeles legătura dintre Hollywood şi Smiljan.

— Tesla, îi explică Marko. Un om mare, originar din oraşul meu.

— Maşina? E compania lui?

— Nu, a lucrat cu Edison să facă electricitate. Cu mult timp în urmă. Maşina a primit numele lui.

— Aşa e. Am uitat.

Din puţina lui experienţă, Bosch observă că şoferii Uber erau mult mai vorbăreţi decât şoferii de taxi. Plimbarea cu maşina însemna atât un mod de socializare, cât şi un mod de a parcurge o distanţă din punctul A în punctul B. Când ajunseră la indicatorul „Stop” de la Mulholland, Bosch îi spuse lui Mark să întoarcă maşina, să coboare Woodrow Wilson şi să treacă pe lângă casa lui.

Bosch nu observă nimic suspect la întoarcere. Nicio maşină nelalocul ei, nicio persoană străină, nicio ţigară aprinsă în întuneric sau pe aleile dintre case. Era aproape convins că transmiţătorul GPS montat pe maşina lui reprezenta cheia filajului. Se va descurca – putea să conducă jeepul Cherokee atunci când trebuia să meargă în locuri neimportante, doar ca să arate că se afla în mişcare, apoi să folosească aplicaţia Uber sau să închirieze o maşină atunci când trebuia să meargă într-un loc despre care nu voia să afle urmăritorii lui. Ca să se asigure, Bosch se întoarse şi privi prin fereastra din spate să vadă dacă nu aveau vreo maşină pe urmele lor.

Nu văzu nimic.

Soto îl sună înapoi când ajunseră la poalele dealului şi o luaseră spre sud pe Cahuenga, înspre Hollywood. Găsise o adresă a lui Schubert pe Elevado Avenue în complexurile de locuinţe din Beverly Hills.

— Apare în trei motoare de căutare diferite, deci cred că este adresa valabilă, spuse ea.

— Excelent! zise Bosch. Mulţumesc!

— Mă bucur că te-am putut ajuta, Harry. Altceva?

— Ar mai fi ceva. Ai reuşit să afli numele celor de la Departamentul Moravuri al căror indicativ de apel ţi l-am dat? Tipii care ar fi putut colabora neoficial cu James Allen în calitate de informator?

— Da, am crezut că ţi le-am trimis, zise Soto.

— În e-mail, vrei să spui? Nu l-am verificat. O să îl deschid imediat ce...

— Aşteaptă puţin! Le am aici.

În timp ce aştepta, Bosch o auzea cum frunzărea paginile unui blocnotes. În scurta perioadă cât fuseseră parteneri, Soto împrumutase un obicei mai vechi al lui Bosch, acela de a avea la ea tot timpul un blocnotes mic.

— OK, zise ea într-un sfârşit. Era vorba de 6-Victor-55 şi aparţine lui Don Ellis şi Kevin Long. Îi cunoşti?

Bosch căzu pe gânduri o clipă. Numele acelea nu îi spuneau nimic. Trecuseră mai bine de zece ani de când nu mai fusese pe la Divizia Hollywood. Probabil că 95% din personalul de acolo se schimbase.

— Nu, nu-i cunosc, zise el.

— Cum ai de gând să verifici informaţia asta? îl întrebă ea. Dacă aveau un informator neoficial, nu vor recunoaşte acest lucru.

— Încă nu ştiu.

Îi mulţumi din nou şi o îndemnă să meargă la culcare. După ce închise, îi spuse lui Marko să străbată Sunset Boulevard şi să o ia către vest, spre Beverly Hills.

— Sunteţi sigur? îl întrebă Marko. E foarte aglomerat pe Sunset în seara asta. Cred că Santa Monica e o variantă mai bună.

— Santa Monica este o variantă mai bună, însă vreau să o luăm pe Sunset, zise Bosch. Vreau să verific ceva.

— OK. Dumneavoastră sunteţi şeful.

Marko se conformă instrucţiunilor primite. Avusese dreptate în legătură cu traficul de pe Sunset Boulevard. Seara, traficul era atât de intens, încât maşinile mergeau bară la bară. Bosch vedea cozi uriaşe în faţa cluburilor, microbuze de turişti pornite în căutare de celebrităţi, oportunişti care îşi fluturau lanternele către parcări cu preţuri piperate, maşini de patrulă ale Departamentului

Şerifului cu girofarurile pornite, care îi îndemnau pe trecători să nu stea în loc. Privi dincolo de lumina neonului care se reflecta în parbrizul maşinii Tesla, însă era prea cufundat în gânduri pentru a fi deranjat de luminile puternice.

Bosch se gândea la Vin Scully, crainicul de la Los Angeles Dodgers. Comentase meciuri mai bine de şaizeci de ani – mai mult de zece mii de meciuri în total. Nu exista voce mai reprezentativă sau care să se identifice mai mult cu Los Angeles ca a lui. Deşi comentase foarte multe meciuri, nu îşi pierduse niciodată dragostea pentru joc sau pentru echipa oraşului. Nimic nu îl intriga mai mult decât atunci când coincidenţa făcea ca pe tabela de marcaj să fie egalitate la doi. „Doiarii fac jocul”, anunţa el înainte de o aruncare. Două mingi, două lovituri, două ieşiri, două intrări şi doi jucători la cea de-a doua bază.

Vocea lui Scully îi răsuna în minte în timp ce Bosch se gândea că şi în cazul lui doiarii făceau jocul. Două crime, cu o posibilă legătură între ele, urmate de doi fraţi ucişi în camera din spate a unui magazin de bijuterii. Doi potenţiali criminali la magazinul de bijuterii. Zgomotul a două portiere răzbătând din străduţa unde fusese rezemat de perete trupul neînsufleţit al lui James Allen. Două ceasuri despre care se spusese că fuseseră furate şi care, în realitate, nu fuseseră. Doi poliţişti de la Moravuri care îl opriseră pe Mickey Haller pentru conducere sub influenţa băuturilor alcoolice, al căror informator neoficial ar fi putut fi James Allen. Coincidenţă? Bosch avea sentimentul că Vin Scully nu ar fi crezut în aşa ceva, după cum nici el nu credea.

Doiarii făceau jocul, într-adevăr, iar Bosch se ocupa de ei. Îl sună pe Haller şi îl trezi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă avocatul.

— Nimic, zise Bosch. Am o întrebare referitoare la acuzaţia care ţi s-a adus, cum că ai fi condus sub influenţa

băuturilor alcoolice. Ai spus că ai fost oprit de doi tipi îmbrăcaţi în civil.

— Corect. Mă filau. Cărei întrebarea?

— Erau poliţişti de la Moravuri?

— Posibil.

— Cum îi chema?

— Nu ştiu. M-au dat în grija unei echipe de intervenţii. Doi poliţişti care patrulau.

— Numele lor nu apar pe raportul privind arestarea?

— Se poate, dar nu l-am primit încă.

— La naiba!

— De ce mă suni la ora asta şi mă întrebi despre ticăloşii ăia?

— Nu sunt sigur. Când voi afla mai multe, te sun înapoi.

— Să fie mâine. Mă duc la culcare.

Bosch închise, lovindu-şi uşor de câteva ori celularul de bărbie în timp ce se gândea cum putea afla răspunsul la întrebarea pe care tocmai i-o adresase lui Haller. Ştia că putea să apeleze la Lucia Soto, însă mai ştia că o căutare în arhivă a raportului privind arestarea ar fi lăsat amprente electronice. Nu putea să o supună unui astfel de risc. Trebuia să găsească o altă modalitate de a afla răspunsul.

Când trecură pe lângă Nelson Grant & Sons din Sunset Piaza, văzu maşinile presei aliniate de-a lungul trotuarului în faţa magazinului de bijuterii. Bosch observă corespondenţi TV şi cameramani încercând să-şi găsească un loc şi pregătindu-se pentru transmisia live a ştirilor de la orele unsprezece. Privind peste aceştia, Bosch zări lumini care se mişcau în salonul de prezentare al magazinului. Locul crimei era încă „periat” la douăsprezece ore după comiterea crimelor. Doi ofiţeri ai Departamentului Şerifului păzeau uşa de la intrare.

— S-a întâmplat ceva rău acolo, zise Marko.

— Da, spuse Bosch. Ceva foarte rău.

Odată ajunşi în Beverly Hills, virară la stânga pe Camden şi ajunseră la complexurile de locuinţe, 2 590 m^2 şi mai bine de locuinţe între Sunset Boulevard şi Santa Monica Boulevard, o zonă care cuprindea cele mai bogate cartiere din toată California. Era o seară răcoroasă, iar vântul aspru răscolea frunzele palmierilor care mărgineau străzile. Tesla mai făcu un viraj, apoi se opri fără zgomot lângă trotuarul de pe Elevado. Casa în care locuia George Schubert era un conac în stil spaniol care se întindea pe două parcele de pământ şi domina pajiştea întinsă, luminată de becurile prinse de ramurile palmierilor. Marginile peluzei erau tunse scurt şi nu păreau a fi fost afectate de seceta care pusese stăpânire peste California. În Beverly Hills, peluzele rămâneau verzi chiar şi în perioadele de restricţie a consumului de apă.

Bosch nu coborî. Privea cu atenţie casa prin geamul maşinii, într-un final, Marko vorbi.

— Coborâţi aici? întrebă Marko.

— Nu, doar mă uit, răspunse Bosch.

— Ce căutaţi?

— Nimic. Pe nimeni. Doar mă uit.

Câteva ferestre ale casei erau luminate, iar când lăsă geamul jos, lui Bosch i se păru că aude muzică. Rămase în maşină. În afară de muzică şi lumini, nu observă nicio mişcare în spatele ferestrelor. Se uită la ceas – era ora 11 – ştiind că era prea târziu să se înfiinţeze la uşa lui Schubert.

— Sunteţi DP? întrebă Marko.

Bosch îşi luă privirea de la casă şi se uită la el.

— Poftim? întrebă el.

— Ştiţi, DP, repetă Marko. Urmăriţi oamenii şi îi investigaţi.

Bosch înţelese.

— Adică, detectiv particular. Da, sunt DP.

— DP. Supermişto, nu?

Bosch ridică din umeri şi privi din nou casa. I se păru că intensitatea luminii se schimbase. Bosch era sigur că lumina dintr-o încăpere fusese stinsă, însă nu îşi amintea în care anume.

— Aşadar, rămânem? întrebă Marko.

Bosch nu se mai uită la el. Îşi ţinea privirea aţintită asupra casei.

— Eşti plătit pentru că staţionezi aici, nu? îl întrebă el.

— Da, sunt plătit, răspunse Marko.

— În regulă, atunci rămânem aici o vreme să vedem ce se întâmplă.

— Munca asta e periculoasă? Dacă da, atunci ar trebui să fiu plătit în plus.

— Nu este periculoasă. Stăm aici şi supraveghem o casă.

— Cu cât sunteţi plătit ca să supravegheaţi o casă?

— Cu nimic, dacă stau să mă gândesc bine.

— Atunci nu-i o meserie bună.

— Chiar aşa.

Bosch apucă mânerul portierei, însă ezită. Nu pentru că era târziu, ci pentru că detesta ideea de a bate la uşa cuiva fără să ştie ce să întrebe exact – mai ales când era vorba despre un martor nou. Uneori se întâmpla să ai o singură şansă cu un martor şi, dacă nu erai pregătit, o puteai rata. Reveni la decizia iniţială, aceea de a aştepta.

— OK, Marko, putem pleca, zise el.

— Încotro? întrebă Marko.

— La aeroport.

— Dar nu aveţi bagaje.

— Trebuie să iau o maşină.

— Nu luaţi nicio maşină. Eu, Marko, vă duc.

— Nu acolo unde trebuie să merg.

33

Bosch opri lângă trotuar, pe Wilcox Street, la sud de Secţia Hollywood. Strada era pustie. Firma luminoasă a biroului care se ocupa cu angajamente de cauţiune, situat vizavi de intrarea în clădire, arunca o tentă roşiatică în noapte. Bosch privi poarta parcării care ocupa latura sudică a secţiei, o construcţie cu două etaje. Se afla într-un Chrysler 300 negru pe care îl închiriase de la Hertz. Era cel mai apropiat model de cel al unei maşini obişnuite pe care ar fi folosi-o un detectiv.

Era convins că ora târzie constituia un avantaj pentru el. Personalul din tura de noapte din biroul Monitorizare era insuficient. Se îndoia că ar fi urmărit cineva monitoarele pe care apăreau imaginile din parcare. Primul şi cel mai uşor pas al planului său era să treacă de poartă.

Trecură aproape zece minute până când văzu lumina unor farurilor apropiindu-se de partea cealaltă a porţii de metal, care avea o înălţime de 1,5 m. O maşină ieşea din parcare. Bosch băgă în viteză şi aşteptă până când văzu poarta deschizându-se. Se desprinse de lângă bordură, semnaliză şi se îndreptă spre poarta care se deschidea.

Sincronizarea era perfectă. O maşină de patrulă a poliţiei ieşi în viteză tocmai când Bosch se apropia încet. Poarta continuă să se deschidă. Bosch abia dacă apăsă frâna când pătrunse înăuntru. Îşi scoase o mână pe fereastră şi îi salută pe poliţiştii din maşina care ieşea din parcare. Deşi Chryslerul lovi şina metalică a porţii cu zgomot, Bosch reuşi să intre. Se uită în oglinda retrovizoare, însă nu văzu lumina roşie a stopurilor când maşina poliţiei viră pe Wilcox, îndreptându-se către nord.

Bosch pătrunse cu maşina în parcare şi înaintă pe aleea care îi oferea vedere la uşa din spate a secţiei. Găsi un loc

liber şi opri. Verifică uşa şi îşi dădu seama că i se ivise o şansă. Lângă uşă era parcată o maşină de poliţie pe unul din cele două locuri rezervate, iar doi poliţişti scoteau din ea două persoane arestate. Intrarea din spate a secţiei era prevăzută cu un sistem electronic care se deschidea cu ajutorul unui card. Aceasta reprezenta ultimul obstacol.

După ce se reculese o clipă, Bosch coborî din maşină. Lucrase câţiva ani la Secţia Hollywood atât ca ofiţer de patrulare, cât şi ca şi detectiv. Cunoştea interiorul clădirii ca în palmă, la fel şi acel du-te-vino al angajaţilor. Înăuntru se afla minimum de personal de serviciu, repartizat în special în biroul de monitorizare, recepţie, sala de şedinţe şi închisoare.

Toate acestea se aflau în partea din faţă a secţiei, la capătul unui coridor unde aveai acces prin uşa din spate. Exista şi un al doilea coridor de-a lungul părţii din spate a clădirii, care ducea la departamentul detectivilor, la birourile comandantului şi la scările care urcau la birourile Departamentului Moravuri, la camera de apel şi la sala de recreere.

Bosch ştia că era posibil ca toate aceste spaţii să fie pustii, asta dacă nu cumva cei de la Moravuri nu desfăşurau o operaţiune nocturnă sau dacă ofiţerii de patrulare nu îşi redactau rapoartele în sala de recreere sau în biroul detectivilor. Era un risc pe care trebuia să şi-l asume.

Bosch păşi încet prin parcare până când îi văzu pe cei doi poliţişti îndreptându-se spre uşa din spate cu cele două persoane arestate şi încătuşate. Apoi grăbi pasul ca să îi ajungă din urmă. Ştia că dacă se va comporta ca şi când ar fi lucrat acolo, vor exista şanse mari să nu trezească suspiciuni. Departamentul avea mai mult de o mie de detectivi, iar aceştia se plimbau mereu de la o secţie la alta prin tot oraşul. Nu aveai cum să îi cunoşti pe toţi. Miza pe acest lucru. Îi era foarte uşor să joace rolul de detectiv.

Ajunse la uşa din spate tocmai în momentul în care unul din poliţişti se pregătea să îşi utilizeze cardul pentru a o descuia. Când poliţistul trase de uşă ca să o deschidă, Bosch trecu prin spatele lui.

— Da-mi voie, zise el.

Apucă mânerul de oţel şi deschise uşa larg. Făcu un pas în spate ca să le permită poliţiştilor să intre cu cei doi bărbaţi legaţi la mâini cu cătuşe.

— Bun venit, domnilor, zise el arătând cu mâna spre intrare. Intraţi, vă rog.

— Mulţumim, domnule, zise unul din poliţişti.

— Du-te-n mă-ta, domnule, spuse unul din cei doi bărbaţi arestaţi.

Bosch mai trecuse un test. Cei patru intrară în secţie şi o luară înainte pe coridorul care ducea la închisoare. Bosch îi urmă imediat, apoi o luă brusc la dreapta, pe coridorul din spate. Acesta era pustiu. Ajunse repede la capătul lui şi aruncă o privire în încăperea destinată detectivilor. Nu era nimeni acolo şi doar două dintre cele patru rânduri de neoane de deasupra erau aprinse, învăluind încăperea în semiîntuneric.

Bosch se întoarse şi o luă către scări. Se opri în faţa primei trepte şi se aplecă în faţă, încordându-şi auzul pentru a desluşi zgomotele care ar fi venit de la cel de-al doilea etaj. Dacă s-ar fi aflat cineva în Departamentul Moravuri, sau în camera de apel, sau în sala de recreere, ar fi auzit murmur de voci, însă nu auzi nimic. Se întoarse către intrarea în zona unde se aflau birourile comandamentului. Aceasta includea birourile private a doi căpitani şi un spaţiu deschis unde se aflau trei birouri pentru secretare şi pentru aghiotanţi. Iată destinaţia lui Bosch. Pe un avizier din plută, care acoperea un perete întreg al acestui spaţiu, se afla organigrama personalului care aparţinea secţiei, completată cu fotografia şi numele

fiecărui ofiţer care lucra acolo, de la căpitan şi până la începător.

Personalul numea adesea avizierul cu fotografiile „panoul de aliniere”, deoarece era deseori folosit pentru a-i identifica pe ofiţerii de poliţie atunci când venea vreun cetăţean la recepţie pentru a depune o plângere referitoare la comportamentul vreunui ofiţer şi nu cunoştea numele acestuia. Reclamantul era dus în faţa avizierului şi era rugat să îl identifice pe ofiţerul care îl ofensase.

Ultimele două rânduri de la baza organigramei erau destinate diverselor schimburi de patrule. Deasupra lor se aflau membrii echipelor de detectivi şi ai Unităţii de Servicii Speciale. Bosch ştia că era denumirea pentru grupurile specializate, inclusiv Moravuri. Se uită la aceste fotografii şi identifică imediat prim-planurile cu Don Ellis şi Kevin Long. Amândoi erau albi şi amândoi aveau acea privire pătrunzătoare a luptătorilor de stradă cu experienţă – poliţişti care le văzuseră pe toate, şi nu o singură dată. Ellis era cel mai în vârstă dintre cei doi bărbaţi, iar privirea lui rece îi spunea lui Bosch că el era masculul alfa al acestei echipe.

Fotografiile erau prinse pe panou cu ace. Personalul se schimba atât de des, încât era imposibil să îşi păstreze cineva acel loc permanent în organigramă. Bosch desprinse de pe panou poza lui Ellis şi a lui Long şi se duse cu ele la copiatorul color de lângă biroul secretarei comandantului secţiei. Le aşeză una lângă alta pe sticlă şi făcu două copii mărite. Când se aplecă să le ia din tavă şi văzu pozele mărite, chipul lui Ellis i se păru cunoscut. Se ridică şi se uită la poză, încercând să îşi aducă aminte unde îl mai văzuse sau de unde îl ştia. Poliţistul de la Moravuri părea să aibă în jur de patruzeci de ani şi lucra probabil de douăzeci de ani în cadrul departamentului. Existau şanse mari ca drumurile lor să se fi intersectat la un moment dat. Un loc al crimei, o

secţie de poliţie, o petrecere de pensionare. Existau nenumărate posibilităţi.

Brusc, Bosch auzi voci care se apropiau pe coridorul din spate. Apucă de clanţa uşii de la biroul comandantului, dar aceasta era încuiată. Se duse repede la peretele de fişiere care despărţea un birou al secretarei de celălalt. Se ghemui acolo, însă ştia că dacă persoanele respective vor intra, îl vor vedea. Aşteptă şi ascultă, apoi realiză că discuţia era despre cum să redactezi declaraţia de suspiciune rezonabilă pe un mandat de percheziţie. Trebuie să fi fost doi detectivi care se îndreptau către sala de şedinţe, care se afla la capătul coridorului din spate.

Bosch împături fotocopiile şi le vârî în buzunarul interior al hainei. Aşteptă şi auzi vocile trecând pe lângă birourile comandamentului. De îndată ce îşi dădu seama că nu se mai afla în pericol, se ridică în picioare şi ieşi din birou pe holul din spate, prefăcându-se că era familiar cu acel loc.

Coridorul era pustiu. Avea drum liber către ieşire. Grăbi pasul, însă nu ca o persoană care încerca să scape de acolo. Trecu de ultimul colţ şi împinse uşa grea de oţel, ieşind în noapte. Aleea de acces era liberă, însă în parcare se aflau doi ofiţeri de patrulare care „Închideau prăvălia”, adică îşi terminaseră tura, iar acum îşi scoteau din maşină armele şi echipamentul personal. Aceştia erau prea preocupaţi de ceea ce făceau ca să îi acorde vreo atenţie lui Bosch, care traversă parcarea, îndreptându-se către maşina pe care o închiriase.

Poarta parcării se deschidea automat atunci când o maşină ieşea. Bosch respiră uşurat abia atunci când ieşi din parcare şi viră pe Wilcox. O luă înspre nord, către Sunset Boulevard. Când prinse culoarea roşie la semafor, îşi scoase telefonul şi îl sună din nou pe Haller.

— De două ori în aceeaşi noapte, Bosch? protestă acesta. Îţi baţi joc de mine? E trecut de miezul nopţii.

— Pune-ţi halatul, zise Bosch. Trec pe la tine.

Închise înainte ca Haller să apuce să protesteze din nou.

34

Când deschise uşa de la intrare, Haller purta, într-adevăr, un halat alb din tricot pluşat. Bosch citi cuvintele „Ritz Carlton” brodate în fir auriu deasupra buzunarului de la piept. Părul lui Haller era ciufulit şi purta ochelari cu rame negre. Bosch realiză că acesta avea lentile de contact în timpul serviciului.

— Ce este atât de important încât nu poate aştepta până dimineaţă? întrebă Haller. Am o cerere de audiere mâine la ora opt şi am nevoie de somn ca să pot funcţiona la capacitate maximă.

— Are legătură cu Foster? întrebă Bosch.

— Nu, e un alt caz. N-are legătură. Dar n-are importanţă, tot trebuie să...

— Uită-te la astea!

Bosch scoase din buzunar fotocopiile, le desfăcu şi îi întinse una lui Haller. Pe cealaltă o împături şi o băgă la loc în buzunar.

— Aceştia sunt indivizii? întrebă el.

— Care indivizi? întrebă Haller.

— Poliţiştii care te-au oprit în seara aceea.

Tonul cu care rosti aceste cuvinte insinua faptul că era frustrat de incapacitatea lui Haller de a-i urmări logica.

— De ce te interesează cine m-a oprit în seara respectivă? întrebă Haller. Nu este trea...

— Uită-te la poze, îi ordonă Bosch. Ei sunt indivizii?

Haller îşi întinse braţul ca să privească pozele de la distanţă. Bosch bănui că avea nevoie de alte dioptrii.

— Unul din ei a rămas în maşină, aşa că nu l-am văzut,

zise Haller. Celălalt... acesta din dreapta... ar fi putut... da, e el. Tipul acesta a venit la maşina mea.

Haller întoarse foaia ca să i-l arate lui Bosch. Era Ellis, cel care îi părea cunoscut lui Bosch.

— Ce se întâmplă, Harry? întrebă Haller. De ce vorbim în toiul nopţii despre asta?

— Indivizii ăştia te-au tras pe dreapta, zise Bosch. Tot ei l-au arestat pe James Allen de mai multe ori şi cred că îl foloseau pe post de informator.

Haller încuviinţă din cap, însă nu păru entuziasmat.

— OK, zise el. Sunt poliţişti ai Departamentului Moravuri din Hollywood. Nu e surprinzător faptul că l-au săltat de câteva ori pe Allen sau că l-au folosit pe post de informator. În cazul meu, au răspuns la apelul dispeceratului pentru că se aflau în zonă. Adică în Hollywood, teritoriul lor.

Haller părea să-şi fi schimbat părerea. După ce ieşise din închisoare, le spusese reprezentanţilor presei poveşti despre teoria conspiraţiei şi a filajului. Acum, expunea motive care explicau acest plan conspirativ pe care Bosch începea să îl vadă.

— Am un martor care a auzit două portiere trântindu-se pe străduţă, în noaptea în care cadavrul lui Allen a fost lăsat acolo, zise Bosch. Şi ai auzit ce-a zis Dick Sutton acum câteva ore. Crede că ar putea fi vorba despre doi indivizi care s-au dus şi i-au omorât pe fraţii Nguyen. „Doiarii fac jocul”, Mick. Eu cred că este vorba despre doi făptaşi.

Se aflau în holul de la intrare, în casa lui Haller. Mickey se uită la fotocopii – ţinea câte una în fiecare mână.

— Bei whisky? întrebă el.

— Câteodată, răspunse Bosch.

— Hai să ne aşezăm şi să discutăm la un pahar de Woodford Reserve.

Se dădu la o parte, permiţându-i lui Bosch să intre în camera de zi.

— Ia loc, îi spuse Haller. Mă duc să aduc paharele. Cu gheaţă?

— Ajung două cuburi, răspunse Bosch.

Se aşeză pe o canapea de unde putea vedea prin fereastră luminile oraşului. Casa lui Haller era situată în cartierul Laurel Canyon şi oferea o privelişte nestingherită asupra oraşului spre vest şi în depărtare, înspre Cătălină.

Haller se întoarse în curând cu două pahare în care se aflau un lichid de culoarea ambrei şi puţină gheaţă. Le puse pe măsuţa de cafea, alături de fotocopie, însă nu se aşeză.

— Trebuie să mă duc să-mi pun lentilele de contact, zise el. Ochelarii ăştia îmi dau dureri de cap.

Se făcu nevăzut pe un hol care ducea în partea din spate a casei. Bosch luă o gură de whisky şi simţi cum îl arde pe interior când îl înghiţi. Era marfa bună, o sticlă de whisky mai de calitate decât cea pe care o ţinea el acasă pentru musafiri.

Mai luă o gură de whisky, apoi privi cu atenţie pozele celor doi poliţişti. Se întrebă dacă ei fuseseră cei care îi montaseră transmiţătorul GPS pe maşină. Gândul la Cherokee şi la cei doi bărbaţi îl făcu să se concentreze mai bine şi, brusc, Bosch îşi aminti unde îl văzuse pe Don Ellis. În parcarea din spatele barului Musso’s. Bosch trecuse pe lângă el când plecase de la bar în seara în care Haller fusese tras pe dreapta pentru conducere sub influenţa băuturilor alcoolice. Asta însemna că Haller avea dreptate. Motivul arestării fusese înscenat. Ellis şi Long îl filaseră.

Haller se întoarse fără ochelari şi fără halatul de baie. Purta blugi şi un tricou maro Chapman. Se aşeză pe scaunul din faţa lui Bosch, cu spatele la ferestrele care dădeau înspre oraş. Luă o gură sănătoasă de whisky şi îl imită pe Jack Nicholson, în scena din *Easy Ridery* când acesta bea whisky şi îşi flutura braţul ca o aripă. Apoi se lăsă pe spătarul scaunului şi se uită la Bosch.

— Deci, ce facem? întrebă el.

— Ne ocupăm de câteva lucruri mai întâi, răspunse Bosch. Mâine-dimineaţă, după ce şoferul te lasă la tribunal, pune-l pe el sau pe cineva de încredere să verifice maşina să vadă dacă nu există vreun transmiţător GPS. Eu am unul montat pe maşină. Cred că l-au pus indivizii ăştia doi.

Arătă spre fotocopia de pe măsuţa de cafea.

— Acest lucru se afla deja pe lista mea, zise Haller.

— Atunci ocupă-te de asta, zise Bosch. Dacă există un transmiţător, lasă-l acolo. Să nu afle că ştii de el. Ar putea constitui un avantaj pentru noi. Eu am închiriat o maşină în seara asta. O voi folosi când nu voi dori ca ei să ştie unde merg.

— OK, zise Haller. E primul lucru de care mă voi ocupa.

— Mai vreau să vorbesc cu anchetatorul tău.

— Cu Cisco? De ce?

Bosch ridică paharul de pe măsuţă şi luă o gură sănătoasă din băutură. Aceasta îi arse toate căile respiratorii, făcându-l să lăcrimeze.

— Uşurel, băiete! zise Haller. Genul ăsta de whisky se savurează.

— Corect, zise Bosch. Uite care-i treaba, trebuie să înţelegi imaginea de ansamblu. Omul tău, Cisco, lucra la cazul acesta când a fost împins pe contrasens şi eliminat. Tu te ocupi de caz şi eşti tras pe dreapta pentru conducere sub influenţa băuturilor alcoolice. Fraţii Nguyen au fost ucişi din motive pe care nu le cunoaştem încă la mai puţin de o oră după ce-am vorbit eu cu ei. Putem să privim întreaga situaţie ca pe o coincidenţă sau o putem privi ca pe o conspiraţie. Vreau să îl întreb pe Cisco la ce lucra în ziua în care a fost scos din joc.

— Face terapie fizică în fiecare dimineaţă la Spitalul Veteranilor din Westwood.

— Perfect, zise Bosch. Mă duc acolo să-l văd.

— Altceva?

Bosch spuse arătând către poza lui Ellis şi a lui Long:

— Unul din noi ar trebui să stea de vorbă cu DQ şi să vedem dacă a interacţionat vreodată cu aceşti doi indivizi. Doar ca să ne asigurăm.

— Pot să fac eu asta, zise Haller. Trebuie să vorbesc cu el despre nişte chestii legate de proces şi să îi iau măsurile pentru un costum. Sper să găsesc în dulapul lui ceva care să i se mai potrivească.

Arătă spre fotocopia de pe măsuţa de cafea.

— Pot să iau asta şi să i-o arăt? întrebă el.

— Da, mai am o copie, răspunse Bosch.

Acesta îşi aminti ceva.

— Când te întâlneşti cu el, întreabă-l dacă îşi mai aminteşte numărul de telefon al lui James Allen. Poliţiştii nu i-au găsit mobilul lui Allen. Dacă facem rost de numărul de telefon, am putea obţine desfăşurătoarele care să ne arate dacă cei doi au luat legătura.

— Lucru care i-ar confirma alibiul. Bună idee. Şi tu?

— Ceasul este cheia, cred în continuare asta. Trebuie să ajung la cumpărătorul iniţial.

— Tipul din Beverly Hills?

— Da. Am trecut pe lângă casa lui în seara asta. E frumoasă. Tipul are bani. Trebuie să-l prind la înghesuială şi să văd ce legătură are cu cazul.

— Îţi urez succes.

— Mulţumesc.

Şezură în tăcere vreme de câteva minute. Sorbeau whisky, cufundaţi fiecare în gândurile lui. Într-un final, Haller zise:

— Marfa de calitate.

Bosch se uită la paharul lui, apoi îl învârti, plimbând cuburile de gheaţă pe fundul lui.

— E mai bun decât cel pe care îl am eu acasă, zise el.

— Nu mă înţelege greşit, whisky-ul e bun, dar eu vorbeam despre tot ce ai descoperit tu în aceste ultime zile. Sunt multe chestii cu care pot lucra. Aş putea construi mai multe teorii, dincolo de orice îndoială.

Bosch termină băutura din pahar. Realiză că el şi Haller vor avea întotdeauna perspective diferite de a privi dovezile şi celelalte nuanţe ale unei anchete. Haller privea informaţiile prin prisma unui proces şi cum le putea folosi ca să desfiinţeze cazul procuraturii. Bosch – ca pe o direcţie care ducea la descoperirea adevărului. Tocmai de aceea ştia că nu trecuse cu adevărat de partea cealaltă a baricadei. Nu s-ar fi putut ocupa niciodată de un caz din perspectiva lui Haller.

— Pe mine nu mă prea interesează teoriile alternative sau noţiunea de „dincolo de orice îndoială”, zise el. Pentru mine e o ecuaţie simplă. Dacă nu clientul tău este făptaşul, atunci voi afla cine este. Persoana sau persoanele respective mă interesează.

Haller încuviinţă ridicând paharul în cinstea lui Bosch. Apoi îşi termină băutura din pahar.

— Mie-mi convine, spuse el.

35

De obicei, şedinţa săptămânală a Departamentului Moravuri era o pierdere de timp. Când aceasta luă sfârşit, Ellis traversă holul până în sala de recreere ca să-şi mai toarne o cană cu cafea neagră. Nu era obişnuit să vină la secţie atât de devreme şi simţea nevoia să îşi dubleze doza de cafeină.

Însă fu nevoit să-şi aştepte rândul în spatele lui Janet, secretara căpitanului, care părea că pregăteşte o comandă pentru tot comandamentul de la parter. Janet era destul de

corpolentă, iar Ellis nu putea ajunge la cafetieră până când aceasta nu termina de adăugat frişcă şi alţi îndulcitori în cele cinci căni din faţa ei. Asta îl enervă pe Ellis, care nu voia decât să îşi mai toarne puţin din chestia aceea neagră şi să se întoarcă la departament.

— Scuze, zise Janet, simţind că se afla cineva în spatele ei.

— Nicio problemă, spuse Ellis. Nu te grăbi!

Părându-i-se că recunoaşte vocea, Janet aruncă o privire peste umăr ca să se convingă că era Ellis.

— Oh, Don, voiam să te întreb ceva.

— Dă-i drumul.

— Ai fost la birou azi-dimineaţă sau seara trecută?

— Care birou?

— Scuze. Mă referem la cel de la parter. Biroul comandamentului.

Ellis clătină nedumerit din cap.

— Nu, despre ce vorbeşti?

— Păi, e cam ciudat. Când am venit la muncă azi, a trebuit să fac copii ale rapoartelor din tura de noapte pentru ambii căpitani. Este primul lucru pe care îl fac în fiecare zi.

Se întoarse ca să termine cu cănile de cafea aliniate pe blat, în faţa ei.

— OK.

— Când m-am dus la copiator, am găsit fotografia ta şi a lui Kevin înăuntru. Ca şi cum ar fi fost uitate acolo din întâmplare.

Lui Ellis îi venea să o apuce de braţe ca să o întoarcă iute cu faţa la el.

— Nu înţeleg, spuse el. Fotografiile noastre? Şi ce făceam în acele fotografii?

Janet râse când îi observă nedumerirea.

— Nu, nu, nu făceaţi nimic. Erau fotografiile voastre din

organigramă. Cea de pe peretele de acolo. Cineva le-a luat de pe panou, s-a dus la copiator şi presupun că a făcut copii după ele. Apoi a uitat să le pună la loc pe perete. Le-am găsit sub capac, pe sticlă, azi-dimineaţă, când m-am dus să fac copii după rapoartele din tura de noapte.

Încerca să prindă cu degetele toartele cănilor. Ellis îşi aruncă paharul de unică folosinţă în gunoi şi veni lângă ea.

— Dă-mi voie să te ajut, zise el. O să te arzi.

Ea râse, înlăturând această posibilitate.

— Fac treaba asta în fiecare dimineaţă şi în fiecare după-amiază, spuse ea. Nu m-am ars niciodată.

— Lasă-mă să te ajut totuşi, zise Ellis. I-ai întrebat pe cei din birou dacă a făcut careva dintre ei copii? Căpitanul, poate?

— Da şi tocmai asta-i ciudat. Nimeni n-a făcut copii. Am întrebat pe toată lumea, inclusiv pe cei doi căpitani. Cineva trebuie să fi intrat în birou după orele de serviciu şi să fi făcut asta, însă a uitat să pună pozele la locul lor. M-am gândit că e bine să ştii. În caz că cineva vrea să facă vreo farsă.

— Mulţumesc. Cred că ai dreptate când spui că pregăteşte cineva o farsă.

Janet râse.

— Unii au prea mult timp liber la dispoziţie, asta-i sigur.

În fiecare secţie a LAPD, exista o tradiţie în ceea ce privea farsele. Deseori, pozele erau folosite în acest scop. Ellis era de părere că i se pregătea altceva, însă o lăsă pe Janet să creadă ce voia.

O urmă pe scări în jos, de-a lungul coridorului din spate, apoi în birourile comandamentului. Aşează cele două căni de cafea pe care le ţinea în mâini pe masa lui Janet ca ea să le poată distribui mai departe, apoi cercetă din priviri încăperea şi se uită la organigrama de pe peretele opus. Poza lui era aşezată lângă cea a lui Long, pe rândul

corespunzător unităţii agenţilor sub acoperire. Toate erau la locul lor.

— Mulţumesc, Don, zise Janet.

— Cu plăcere, răspunse el. Mulţumesc că m-ai avertizat în legătură cu farsa.

— Mă întreb ce vi se pune la cale.

— După cum ai spus şi tu, unii au prea mult timp liber la dispoziţie.

Ellis şi Long împărţeau acelaşi separeu într-un colţ al Departamentului Moravuri. Le oferea cea mai mare intimitate din încăpere, iar asta se datora vechimii lui Ellis. Acesta se apropie de separeu şi îi făcu semn partenerului său să se întoarcă puţin cu scaunul ca să poată vorbi liniştiţi.

— Care-i treaba? întrebă Long.

— Nu sunt sigur, răspunse Ellis. L-ai verificat pe omul nostru astăzi?

— E acasă. Primesc mesaj dacă pleacă undeva.

— Dar aseară?

— A fost acasă.

— Aşa ţi-a arătat telefonul?

— Păi, da.

— Poate doar maşina lui a fost acasă. Vreau să mergi până acolo şi să te convingi că este acasă.

— Acum?

— Da, acum. Îţi ţin eu locul aici. Du-te!

— Ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat că telefonul tău îţi arată că maşina lui nu s-a deplasat, însă aseară, cineva a intrat în secţie şi a făcut copii după pozele noastre de pe peretele din biroul căpitanului.

— Ce dracu’?

Ellis îşi plimbă privirea prin încăpere ca să se asigure că

izbucnirea lui Long nu atrăsese atenţia cuiva. Apoi se uită din nou la Long.

— Exact, zise el. Cred că Bosch pune ceva la cale şi vreau să ştiu ce anume. Primul pas e ca tu să mergi până acolo şi să încerci să afli dacă e acasă. Nu doar nenorocita aia de maşină.

— Bine, bine. Mă duc. Dar poate ar trebui să reconsiderăm situaţia şi să găsim o cale să scăpăm de ameninţare, ştii?

— Da, uite unde ne-au adus faptele. E ca un joc nenorocit de domino. Un lucru duce la următorul. Când se va opri?

— Ziceam şi eu.

— Da, şi eu ziceam să urci dealul şi să afli dacă Bosch este acolo sau dacă se joacă cu noi.

36

Long trecu de două ori cu maşina pe lângă casă. Jeepul Cherokee era în garaj, însă nu zări niciun indiciu că ar fi cineva acasă. Volkswagenul nu era acolo, iar el bănui că fata era la şcoală. Coborî dealul şi luă următoarea curbă. Văzu un spaţiu gol unde fusese demolată o casă de pe fundaţie, pentru a face loc unei construcţii noi. De acolo putea vedea ferestrele şi veranda din spatele casei lui Bosch.

Parcă în faţa garajului cuiva şi coborî din maşină cu binoclul în mână. Traversă în grabă strada şi trecu pe sub banda galbenă pe care scria „Pericol/Peligro”, legată de doi ţăruşi din faţa consolei. Ieşi afară şi imediat îşi dădu seama cât era de expus. Se prefăcu mai întâi că priveşte prin binoclu înspre Universal City sau înspre munţii din depărtare. Apoi se întoarse încet înspre stânga şi fixă binoclul pe casa lui Bosch. Nu zări nicio mişcare în spatele

geamurilor. Biroul era gol, iar uşa de sticlă glisantă era închisă.

Îşi luă binoclul de la ochi şi se prefăcu din nou că admiră peisajul. Mai aruncă o privire înspre casa lui Bosch, însă nu zări nicio mişcare. Se întoarse şi se îndepărtă de fundaţie, gândindu-se ce să facă în continuare ca să se asigure că Bosch nu era acasă.

Când ajunse la banda galbenă, văzu un bărbat care îl aştepta acolo.

— Aţi încălcat o proprietate privată, spuse acesta.

— Nu este adevărat, zise Long. Mi s-a dat voie.

— Zău? Cine v-a dat voie? Daţi-mi un nume.

— Nu sunt obligat.

Trecu pe sub banda galbenă şi traversă strada, îndreptându-se către maşina lui.

— V-am luat numărul de înmatriculare, zise bărbatul. Cred că puneţi la cale ceva.

Long se întoarse şi se duse ţintă la bărbat, scoţându-şi insigna pe care o purta pe un lanţ, sub cămaşă.

— Domnule, stânjeniţi o anchetă a poliţiei, zise el. Intraţi în casă şi vedeţi-vă de treabă dacă nu vreţi să vă treziţi într-o celulă.

Bărbatul făcu câţiva paşi în spate, privindu-l cu teamă pe Long.

— Se numeşte „Supravegherea cartierului”! strigă bărbatul după ce îşi recăpătă curajul. Avem grijă unul de celălalt aici.

— Mă rog, zise Long deschizând portiera.

Long porni din loc şi, cu prima ocazie, întoarse maşina şi urcă dealul. Trecu pe lângă bărbatul băgăreţ care stătea pe stradă, în faţa consolei. După ce luă curba, se apropie de locuinţa lui Bosch şi opri chiar în faţă. Privi cu atenţie casa, gândindu-se cum să procedeze şi devenind din ce în ce mai frustrat.

— La naiba! zise el.

Claxonă de trei ori, ca şi când s-ar fi aflat acolo ca să ia pe cineva cu maşina. Păstră maneta în viteză şi se uită la uşa de la intrare. Dacă Bosch sau altcineva deschidea uşa, va porni din loc. Geamurile maşinii erau fumurii, astfel încât să nu poată fi identificat.

Nu deschise nimeni uşa.

Claxonă încă o dată insistent, apoi aşteptă şi privi. Nu răspunse nimeni.

— La naiba! zise el din nou.

Long porni din loc, urcă până la Mulholland, apoi întoarse. Când coborî pe Woodrow Wilson şi trecu pe lângă casa lui Bosch, claxonă furios, fără să se oprească, apoi îl sună pe Ellis.

— Ne-a păcălit, raportă el. Maşina lui e aici, însă el, nu. Cred că şi-a dat seama că i-am pus un transmiţător.

— Vii încoace acum? îl întrebă Ellis pe un ton calm.

— Sunt pe drum.

— Bine. El nu ştie că noi ştim. Ne-am putea folosi de asta.

— La asta mă gândeam şi eu. Ce crezi că pune la cale?

— Cine ştie?

— Cum dăm de el?

Ellis nu răspunse imediat.

— Vom merge acolo unde credem că îşi va face apariţia şi vom aştepta.

— Şi unde-ar fi asta?

— Vino aici şi-o să ne dăm noi seama.

Ellis închise fără să mai spună altceva.

37

Bosch era familiarizat cu perimetrul Spitalului Veteranilor din Westwood deoarece îi vizitase de-a lungul anilor pe

doctorii de acolo, iar o dată primise el însuşi îngrijiri după ce fusese împuşcat. Complexul era traversat de Wilshire Boulevard, iar Bosch ştia că toate centrele de reabilitare se aflau în partea de sud. Îşi lăsă maşina într-o parcare care spunea multe despre pacienţii centrului medical. Majoritatea erau maşini vechi şi cârpite, rulote şi camionete cu prelate, toate „ornate” cu abţibilduri prin care proprietarii acestora proclamau cu mândrie că îşi serviseră ţara, amintind şi detaşamentul militar, şi apartenenţa politică. Mesajul era evident. Indiferent în ce război luptaseră aceştia, întoarcerea acasă reprezenta o bătălie în sine.

Intră printr-o uşă de sticlă pe care era inscripţionat mottoul: „Îi servim pe cei care au servit” şi verifică registrul de la recepţia centrului de terapie fizică. Recepţionera era acolo, însă nu îşi luă ochii de la ecranul computerului. Bosch văzu că Dennis Wojciechowski, alias Cisco, sosise în urmă cu patruzeci de minute. Se gândi că şedinţa lui era pe terminate. Luă un loc în sala de aşteptare de unde putea vedea uşa şi îl putea zări pe Cisco atunci când acesta pleca.

Bosch observă că revistele împrăştiate pe masa din faţa canapelei erau vechi de câteva luni. În loc să ia o revistă, el preferă să îşi deschidă e-mailul pe telefon. Nu o mai făcuse de câteva zile. Îl văzu pe cel de la Lucia Soto în care apăreau numele Ellis şi Long. Majoritatea e-mailurilor erau spamuri, iar el le şterse. Mai primise două de la foşti colegi, în care aceştia îşi exprimau dezamăgirea că lucra acum pentru apărare. Bosch începu să îi răspundă primului, dar se opri pe la jumătatea textului, deoarece realiză că nu va reuşi niciodată să se explice sau să le recâştige loialitatea colegilor şi colegelor din LAPD. Se opri din scris şi şterse mesajul.

Această situaţie neplăcută îl întrista. Hotărî să nu îşi mai verifice e-mailul, deoarece era posibil să mai primească şi

alte mesaje de acest gen. Dădu să îşi bage telefonul în buzunar, când acesta începu să vibreze. Se uită pe ecran înainte să răspundă şi văzu numele lui Francis Albert. Nu recunoscu numele, însă răspunse la telefon. Se ridică în picioare şi ieşi afară, urmând instrucţiunile care interziceau vorbitul la telefon în sala de aşteptare.

— Harry Bosch.

Intră într-o nişă din dreapta.

— Domnule detectiv Bosch, sunt Francis Albert, vecinul dumneavoastră de pe Woodrow Wilson.

Bosch nu îşi amintea nici numele, nici chipul persoanei. Nu ştia dacă Francis Albert era numele complet sau două prenume, poate în onoarea lui Francis Albert Sinatra.

— Da. Ce mai faceţi?

— Bine. Nu ştiu dacă vă mai aduceţi aminte de mine, dar am găzduit întâlnirea grupului „Supravegherea cartierului” de acum câteva luni, la care aţi avut amabilitatea să participaţi.

În acel moment, Bosch şi-l aminti. Era un bărbat în vârstă, cu umerii lăsaţi, fără familie şi cu prea mult timp liber la dispoziţie. Bosch, proaspăt pensionat şi cu la fel de mult timp liber la dispoziţie, fusese de acord să participe la întâlnirea din martie. Probabil că Francis Albert voia ca el să se întoarcă şi să li se adreseze din nou „trupelor”.

— Fireşte că îmi amintesc de dumneavoastră, zise Bosch. Dar sunt puţin cam ocupat momentan. Vă pot suna eu mai târziu?

— Desigur. M-am gândit că poate vreţi să ştiţi că v-a supravegheat cineva casa în această dimineaţă. A susţinut că e poliţist, însă mă îndoiesc de asta.

Brusc, Bosch nu se mai grăbi să încheie conversaţia.

— Cum adică mi-a „supravegheat casa”? întrebă el.

— Ştiţi proprietatea familiei Robinson, care se află vizavi de casa mea? spuse Francis Albert. Unde a fost dărâmată

casa, dar au lăsat fundaţia pe care să ridice o alta?

— Da, o ştiu.

— Am ieşit azi-dimineaţă afară ca să iau ziarul, când am văzut că un şmecher a parcat chiar în faţa garajului meu. Apoi l-am văzut pe individ. A trecut pe sub banda galbenă şi s-a urcat pe fundaţie cu un binoclu în mână. S-a uitat cu el înspre casa dumneavoastră, domnule detectiv Bosch.

— Spuneţi-mi Harry. Nu mai sunt detectiv. Sunteţi sigur că se uita înspre casa mea?

— Mie aşa mi s-a părut. Îmi puteţi spune Frank.

— Cât timp a stat acolo, Frank?

— Până l-am bătut eu la cap şi a plecat. De aceea nu cred că este cu adevărat poliţist, deşi mi-a arătat insigna.

— L-ai bătut la cap?

— Da, am ieşit afară şi l-am întrebat ce făcea. A început să se agite şi a plecat. Atunci mi-a arătat insigna aia ridicolă pe care o purta la gât.

Bosch scoase din buzunarul hainei cealaltă copie făcută după poza lui Ellis şi a lui Long. O desfăcu şi se holbă la feţele celor doi poliţişti de la Moravuri.

— Cum arăta? întrebă el.

Se aşternu o tăcere lungă înainte ca Albert să răspundă.

— Nu ştiu, arăta normal, răspunse el într-un final.

— Normal? întrebă Bosch. Era alb, negru, creol?

— Alb.

— Ce vârstă?

— Patruzeci de ani, cred. Poate treizeci.

Bosch se uită la cele două poze.

— Avea mustaţă?

— Da, avea mustaţă. Îl cunoşti?

Long avea mustaţă. Ellis, nu.

— Nu ştiu. Eşti acasă mai târziu? Aş vrea să-ţi arăt câteva fotografii.

— Sigur, sunt acasă toată ziua.

— Mulţumesc, Frank.

— Nu facem decât să supraveghem cartierul. Asta-i treaba noastră.

Bosch închise şi se uită la pozele celor doi poliţişti de la Moravuri.

Nu credea că era nevoie să treacă pe la Frank ca să confirme ceea ce îi spunea instinctul. Long fusese cel cu binoclul. Lui Bosch i se părea ciudat că acesta venise să arunce un ochi atât de devreme. Era 9.30 dimineaţa. De ce devenise atât de repede bănuitor că jeepul Cherokee nu se deplasa?

Bosch credea că altceva îl determinase pe Long să urce dealul, împături fotocopia. Şi o vârî la loc în buzunarul hainei. În acel moment, văzu un bărbat care i se păru a fi Wojciechowski ieşind pe uşa centrului de reabilitare.

Acesta şchiopăta vizibil şi mergea sprijinindu-se într-un baston negru cu flăcări pictate pe el. Purta o pereche de jeanşi albaştri, un tricou negru şi o vestă de piele cu emblema Harley-Davidson pe spate. Aripile tradiţionale ale emblemei erau rupte. Bosch ştia că acest lucru arăta că motociclistul fusese doborât şi rănit, însă supravieţuise.

— Cisco? strigă Bosch.

Bărbatul se opri pe loc şi se întoarse ca să vadă cine îl striga. Bosch îl ajunse din urmă.

— Eşti Cisco, nu?

— Poate. Tu cine eşti?

— Harry Bosch. Sunt...

— Detectivul lui Mickey Haller. Mda, mi-ai luat locul.

— Voiam să spun că sunt fratele lui. Nu ţi-am luat locul. Nu-l vreau. E al tău de îndată ce te vei întoarce. Nu mă ocup decât de cazul acesta şi gata.

Cisco se sprijini cu ambele mâini de baston. Bosch îşi dădu seama că statul în picioare şi umblatul nu erau activităţile lui preferate în acel moment. De-a lungul

trotuarului erau înşirate mai multe bănci, unde însoţitorii îi puteau aştepta pe cei care intrau în centrul de reabilitare.

— Ne putem aşeza o clipă? întrebă Bosch.

Îi indică o bancă. Cisco o luă într-acolo, părând uşurat că putea să scape de greutatea care îi apăsa genunchiul. Era un bărbat masiv, cu braţe puternice şi un spate în formă de V, o piramidă întoarsă care părea instabilă pe punctul său de sprijin.

— Aşadar, nu este o coincidenţă? întrebă el. Mick mi-a spus că şi tu ai fost în armată.

— Am fost şi am mai fost şi aici, însă nu este o coincidenţă, zise Bosch. Am venit să mă întâlnesc cu tine. Vreau să îţi adresez câteva întrebări.

— În legătură cu ce?

— Haide să începem cu accidentul. Mickey mi-a spus...

— Nu a fost accident.

— Asta mă interesează. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Nu înţeleg. De ce?

— Ai aflat că Mickey a fost arestat pentru conducere sub influenţa băuturilor alcoolice, nu?

— Da. L-au arestat amicii tăi de la LAPD.

— A fost o înscenare. Cred că au făcut-o ca să îl împiedice să facă progrese în cazul Foster. Cred că acelaşi lucru l-ai păţit şi tu. Aşadar, ce s-a întâmplat?

Bosch observă ce privire rece avea Cisco.

— Era 1 aprilie. Mă aflam pe Ventura Boulevard, în Studio City şi mă îndreptam către Hollywood. Tipul care mergea pe cealaltă bandă, paralelă cu a mea, m-a împins şi n-am avut încotro; ori îl lăsam să mă lovească şi ajungeam sub roţile maşinii lui, ori riscam şi intram pe contrasens. A fost cât pe ce să reuşesc.

— De ce crezi că a făcut-o intenţionat?

— Nu cred. Sunt convins de asta. Două chestii. Unu, tipul nu s-a oprit. Adică, nici măcar nu a încetinit. Şi doi, ştia ce

face. La naiba, mi-am întins piciorul şi am lovit în partea laterală a maşinii, iar el şi-a continuat drumul. Bocanci cu bombeu metalic, omule. A auzit zgomotul. Ştia că sunt acolo.

— L-ail văzut pe şofer?

Bosch dădu să scoată fotocopia din buzunar.

— Nu l-am văzut, răspunse Cisco. Geamurile maşinii erau prea închise la culoare. Cu mult peste limita legală.

Bosch lăsă fotocopia în buzunar.

Ştia că practica obişnuită a unităţilor UC din cadrul EAPD era să monteze geamuri fumurii la maşinile lor, cu mult peste limita legală admisă.

— Ce fel de maşină era?

— Un Chevrolet Camaro portocaliu-ars cu jante negre şi etriere galbene. M-am uitat bine la roţi. Păreau personalizate.

— Bănuiesc că nu ai memorat numărul de înmatriculare.

— Am fost prea ocupat să rămân în viaţă în acel moment. Ce ai în buzunar? Ce vrei să-mi arăţi?

Bosch scoase fotocopia.

— Aceştia sunt cei doi indivizi care l-au tras pe dreapta pe Haller. M-am gândit că poate îl vei recunoaşte pe vreunul din ei – asta dacă l-ai fi văzut pe şofer.

Cisco desfăcu hârtia şi se uită la cele două feţe. Erau fotografii de prim-plan, însă în ambele se observa clar gulerul uniformei de poliţie.

— Vrei să spui că ar putea fi vorba de doi poliţişti? întrebă Cisco.

Bosch dădu afirmativ din cap.

— Aşa se pare.

— Isuse! Poliţişti corupţi! Ştii ce-au de gând să facă în continuare?

— Vreau să te rog să nu vorbeşti cu nimeni despre asta. Haller e OK, însă pentru alte persoane reprezintă încă o

ameninţare. Situaţia ar putea scăpa de sub control dacă s-ar afla.

— Nu e nevoie să mă atenţionezi.

— Scuze. Aşadar, accidentul tău s-a întâmplat...

— Ţi-am spus că n-a fost un accident.

— Scuze, m-am exprimat greşit. Aşadar, ai fost atacat imediat după ce Haller a primit cazul Foster. Te-ai şi pus pe treabă?

— Nu în profunzime. Am primit cazul şi am început să punem informaţiile laolaltă, însă cum nu se făcuse nicio descoperire, am aşteptat ca procuratura să dezvăluie ceva din dosarul crimei.

Bosch încuviinţă din cap.

— Aşadar, nu te-ai apucat de treabă în adevăratul sens al cuvântului.

— Nu. Ne-am agăţat doar de un fir până când am pus mâna pe dosar. Acesta este punctul de plecare, ştii?

— Da, ştiu. V-aţi agăţat de un fir zici... ce înseamnă asta?

— Păi, de obicei, ai versiunea clientului pe care poţi să o verifici. Clientul nostru a spus că are un alibi, iar eu l-am verificat, însă am descoperit că eram cu un pas în urmă. Bărbatul cu care a susţinut că fusese în noaptea respectivă a fost ucis.

— James Allen.

— Exact.

— Cât de departe ai ajuns cu pista asta?

— Nu prea departe. Tipul murise, iar noi nu mai puteam vorbi cu el, punct. Am dat câteva telefoane la LAPD ca să discut cu cei care se ocupau de caz, dar – surpriză – nimeni nu m-a sunat înapoi.

— Crezi că ai făcut ceva în timpul investigaţiei care să fi dus la atacul celor din Camaro? Îţi aminteşti ceva?

Cisco căzu pe gânduri o clipă, apoi clătină din cap.

— Chiar nu-mi amintesc, altminteri m-aş fi ocupat de

problemă, ştii?

— Da.

Bosch îşi dădu seama că dacă exista vreo legătură între faptul că Cisco ajunsese pe contrasens şi Ellis şi Long, atunci trebuia să descopere acest lucru prin alte metode.

— Îmi pare rău că nu-ţi sunt de prea mare ajutor, zise Cisco.

— Mi-ai făcut o descriere detaliată a maşinii. Îmi va fi de ajutor.

— Mi-aş fi dorit să fi ştiut ceva, însă nu ştiu ce am făcut ca să îi întorc împotriva mea. În cazul lui Mickey, înţeleg. Însă eu abia începusem să mă ocup de caz.

— Ei bine, ori ai făcut ceva, ori au crezut că erai pe punctul să faci ceva. Poate doar au vrut să îl sperie pe Haller, scoţându-i din joc detectivul. Poate nu vom afla niciodată.

— Poate.

— Ai anunţat poliţia despre incident?

— Fireşte, dar a fost o pierdere de timp.

— De ce spui asta?

— Să fim serioşi, omule! Uită-te la mine! Când mă văd, poliţiştii spun „motociclist”. Ei cred că tipul care m-a scos de pe şosea le-a făcut o favoare celorlalţi participanţi la trafic. I-am sunat, dar i-a durut fix în cot. Cred că au aruncat reclamaţia direct la coşul de gunoi. M-am ales doar cu asigurarea plătită. De la poliţişti n-am mai primit niciun semn.

Existase o vreme când Bosch ar fi sărit în apărarea Departamentului de Poliţie din Los Angeles în faţa unor asemenea acuzaţii. Nu mai lucra însă pentru departament. Dădu din cap înţelegător. După ce făcură schimb de numere de telefon, Bosch plecă, lăsându-l pe Cisco pe bancă. Acesta îi spuse că voia să îşi odihnească puţin genunchiul înainte să se ridice în picioare şi să o ia înspre

parcare.

38

Bosch nu se aşteptase ca tipul ăsta, Cisco, să îi identifice pe Ellis sau pe Long drept atacatorii lui, însă sperase ca el să îi întărească sentimentul că poliţiştii de la Moravuri se aflau în spatele incidentelor legate de caz.

Fiind o fire hotărâtă, ştia că existau şi alte metode de a găsi dovezi. Prima oprire era la Hollywood Athletic Club. Se duse acolo direct din Westwood, iar pe drum îl sună pe Haller, care răspunse imediat.

— Bună dimineaţa! zise el pe un ton vesel. Tocmai voiam să te sun.

— Eu voiam să-ţi las mesaj, zise Bosch. Aseară mi-ai zis că azi vei fi la tribunal.

— Am fost, dar am terminat.

— Pari bucuros. Lasă-mă să ghicesc, ai mai câştigat un caz şi un alt traficant de droguri a fost eliberat.

— Sunt bucuros, dar nu datorită acestui caz. Am noutăţi. Dar spune tu primul. Tu m-ai sunat.

— Bine. Tocmai am vorbit cu Cisco. Nu l-a văzut pe cel care l-a făcut să intre pe contrasens. Însă mi-a descris în detaliu maşina – până la etrierele galbene. A fost un Camaro portocaliu-ars, cu jante negre. Te-am sunat să văd dacă îţi spune ceva.

Se aşternu o clipă de tăcere, apoi Haller răspunse.

— Nu. Ar trebui?

— Dar maşina care te-a tras pe dreapta în seara aceea? întrebă Bosch.

— Nu, n-a fost un Camaro. A fost un Dodge. Modelul Charger sau Challenger. Nu m-am uitat prea atent, dar cu siguranţă n-a fost un Camaro.

— Eşti sigur?

— Hei, sunt „Avocatul din limuzină”. Mă pricep la maşini. Plus că nu era portocaliu-ars, ci negru ca smoala. Ca sufletele celor doi nenorociţi care se aflau în ea.

— Ei bine, doar atât am aflat. Două lovituri. Prima Cisco, a doua tu. Înveseleşte-mă! Tu ce noutăţi ai?

— Am primit azi veşti despre proba ADN.

— Şi nu este a lui Foster.

— Ba da, e a lui.

— Şi de aceea eşti atât de bucuros?

— Nu, sunt bucuros datorită rezultatelor privind urmele reziduale de prezervativ. Ai avut dreptate. Le-au găsit în mostră.

Bosch se gândi la asta. Era un moment justificativ. Rezultatele veneau în sprijinul teoriei că sperma lui Da’Quan Foster ar fi putut fi transportată la locul crimei şi plantată în şi pe trupul Alexandrei Parks.

— Următorul pas este acela că trebuie să îl compare cu o marcă anume, zise Haller. Marca lui Allen. Dacă reuşim să facem asta, procurorul nu se va putea eschiva, susţinând că el a purtat prezervativ tot timpul, dar s-a rupt.

— OK, zise Bosch.

— Ştii, de obicei am sentimentul că atac cazul procurorului cu un nenorocit de pistol pneumatic. Însă în cazul de faţă încep să cred că luptăm cu puşti de vânătoare. Cu ţeavă dublă. O să le ciuruim cazul! O să-l facem praf!

Haller părea aproape năucit de rezultatele analizei ADN. Pentru Bosch însă, procesul era o noţiune mult prea îndepărtată. Long şi Ellis îşi făceau de cap, iar cinci săptămâni era o perioadă prea lungă ca să aştepte rezultate.

— Nu te gândeşti decât la proces, izbucni Bosch.

— Pentru că asta mi-e meseria, zise Haller. E meseria

noastră. Care-i problema, Harry? Am crezut că te vei bucura să auzi aceste noutăţi. Eşti pe calea cea bună, omule!

— Problema e că Ellis şi Long îşi văd nestingheriţi de ale lor. Îmi supraveghează casa, ştiu că am o fată. Nu pot dovedi încă, dar cred că l-au scos din joc pe Cisco pentru că a reprezentat cumva o ameninţare pentru ei, iar acum eu sunt cel care îi ameninţă. Mai este aproape o lună până la proces, iar noi trebuie să ne concentrăm la ce se întâmplă acum. Îl scapi pe Foster la proces, şi ce-i cu asta? Procurorul va obiecta, va spune că adevărul a fost denaturat şi nu se va lua nicio măsură împotriva acestor doi indivizi. Ce se va întâmpla atunci?

Haller avu nevoie de câteva momente ca să formuleze un răspuns.

— Harry, ţi-ai petrecut atâţia ani vânând criminali şi ştiu că eşti mânat de acelaşi instinct firesc şi în acest caz, spuse el. Însă eu îţi tot repet: ne ocupăm de cazul acesta dintr-o altă perspectivă. Nu eşti obişnuit cu aşa ceva, dar avem o responsabilitate faţă de client. Nu avem voie să facem nimic care să ne anuleze posibilitatea de a câştiga procesul în instanţă. Ştiu că ai nevoie de timp ca să te obişnuieşti cu asta, dar...

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, îl întrerupse Bosch. Nu intenţionez să mă obişnuiesc. După ce se va încheia treaba asta, am terminat.

— E alegerea ta. Mai vorbim pe parcurs.

— Dacă am merge la LAPD şi le-am arăta ce am descoperit până acum? Pot aduce dovezile de care au nevoie ca să nu-i mai lase pe ăştia doi să patruleze pe străzi. Sau, cel puţin, să îi ia în colimator.

— Nici să nu te gândeşti, zise Haller. Dacă vom face asta, procurorul va avea la dispoziţie cinci săptămâni să se pregătească pentru argumentele noastre.

— Poate nici nu va exista un proces. Îi aduc la interogatoriu pe cei doi, îi întorc pe unul împotriva celuilalt, unul din ei îl toarnă pe celălalt – cel mai vechi truc al meseriei. Caz închis.

— E prea riscant. N-am de gând să fac asta. Şi nici tu.

Bosch tăcu. Trebuia să ia în calcul motivele lui Haller. Oare se lupta să îi ofere clientului său şansa la un verdict de nevinovăţie sau ţintea să se bucure de un moment de glorie în timpul procesului? Un astfel de caz oferea cea mai mare scenă dintr-o sală de judecată. Dacă Haller câştiga procesul, devenea erou, lucru care i-ar aduce o mulţime de posibili clienţi. Dacă acest caz nu ajungea în faţa instanţei, altcineva culegea laurii.

— Mai eşti? întrebă Haller.

— Da, zise Bosch. N-am încheiat discuţia asta.

— Bine, bine. Uite cum facem, hai să ne întâlnim mâine-dimineaţă. Luăm micul dejun la Du-Par’s. Ce zici de ora 8? îmi vei expune argumentele tale. Eu te voi asculta.

— Care Du-Par’s?

— Farmer’s Market.

— Voi fi acolo.

— Încotro te îndrepţi acum?

— Hollywood. Vreau să verific ceva.

Haller aşteptă explicaţii, însă Bosch nu i le dădu. Încercă să scape de supărare şi să îşi recapete concentrarea.

— Te anunţ dacă iese ceva, zise el într-un final.

— OK, zise Haller. Ne vedem mâine.

Bosch închise, îşi scoase casca din ureche şi aşeză telefonul într-unul dintre suporturile de pahare din consola centrală. Regreta că se răstise la Haller, însă nu mai putea face nimic în această privinţă. Se concentră la trafic când o luă pe Fairfax de pe Santa Monica înspre Sunset.

În urmă cu câţiva ani se descoperise că membrii unei bande de armeni închiriaseră un birou într-o clădire cu

douăsprezece etaje, situată la intersecţia dintre Sunset şi Wilcox. Biroul se afla la etajul şapte, în partea din spate a clădirii, iar de la ferestre se vedeau uşa din dos şi parcările adiacente ale Secţiei LAPD Hollywood. În urma unui filaj de douăzeci şi patru de ore în spatele telescopului din birou, membrii bandei reuşiseră să adune informaţii despre poliţiştii sub acoperire de la Narcotice, Moravuri, precum şi despre echipele de combatere a bandelor criminale. Aflaseră perioadele de timp când anumite unităţi erau de serviciu, când ieşeau pe străzi şi unde mergeau după ce urcau înspre parcare şi intrau pe poartă.

La un moment dat, un informator dezvăluise unui agent DEA informaţii despre existenţa acestui post de spionaj, iar acesta fusese închis în timpul unui raid al agenţilor FBI, lucru care adusese ruşinea asupra departamentului. FBI sechestrase registrele care conţineau numele de cod ale diferitelor unităţi din cadrul Secţiei Hollywood, precum şi descrierea în detaliu a maşinilor personale şi a vehiculelor folosite în misiuni sub acoperire. Se mai descoperise şi faptul că banda de armeni vindea informaţiile obţinute altor bande şi organizaţii criminale care îşi desfăşurau activitatea în Hollywood.

Departamentul impusese apoi anumite schimbări de procedură menite să prevină repetarea unei astfel de situaţii stânjenitoare. Una dintre aceste schimbări consta în mutarea vehiculelor folosite în misiuni sub acoperire din parcarea comună, într-un lot „extern”, care era situat pe un teren donat de o companie locală – adică Hollywood Athletic Club. În ciuda majorităţii secretelor din cadrul departamentului, locul unde se afla această parcare nu era atât de secret. Scandalul cu postul de spionaj izbucnise după ce Bosch se mutase la Unitatea Cazuri Nerezolvate din PAB, în centru, însă până şi el aflase unde fusese mutată parcarea pentru vehiculele folosite în misiuni sub

acoperire.

Hollywood Athletic Club era situat pe Sunset Boulevard, la câteva cvartale distanţă de Secţia Hollywood. Parcarea clubului se afla în spate şi era împrejmuită de clădiri pe trei laturi, iar pe cea de-a patra latură, de un gard care delimita proprietatea de Selma Avenue. Parcarea nu avea paznic, iar ca să poţi intra pe poartă aveai nevoie de un card.

Bosch nu avea nici card, dar nici nu voia să intre în parcare. Opri lângă trotuar, pe Selma Avenue, coborî din maşină şi se apropie de gard. Ştia că era momentul potrivit să inventarieze vehiculele sub acoperire, deoarece majoritatea se aflau în parcare. Era ora zece dimineaţa, iar echipele de la Narcotice, Moravuri şi Combatere a Bandelor care foloseau aceste vehicule ieşeau la vânătoare la aceleaşi ore. Adică plecau în misiune după-amiaza şi lucrau toată noaptea. Dimineaţa, „vânătorii” dormeau până târziu.

Maşinile pe care le foloseau echipele sub acoperire erau schimbate sau înlocuite cu cele ale altor divizii cel puţin o dată pe an pentru a nu fi recunoscute pe stradă. Unele erau scoase aleatoriu din circulaţie timp de o lună. Altele erau date la schimb la alte divizii, astfel încât pe străzi erau mereu maşini noi. Trecuseră două luni de când Cisco Wojciechowski fusese împins pe contrasens şi exista posibilitatea ca vehiculul pe care îl căuta Bosch, un Camaro portocaliu-ars, să fi dispărut deja. Faptul că Ellis şi Long folosiseră o altă maşină sub acoperire atunci când îl arestaseră pe Haller părea să arate că maşina fusese schimbată. Pe de altă parte, îşi spuse Bosch, dacă aceştia comiseseră o infracţiune la volanul unui Camaro, şi-ar fi dorit să îl schimbe imediat cu o altă maşină. Cu un Dodge negru ca smoala, de pildă.

Indiferent de situaţie, Bosch trebuia să verifice, iar strădania lui dădu roade. El observă farurile unui Camaro care ocupa un loc de parcare lângă zidul din spate al

parcării. Parbrizul era acoperit cu un strat gros de praf şi era evident că nu mai fusese condus de ceva vreme. Făcu câţiva paşi de-a lungul gardului până ajunse într-un loc de unde putea să confirme culoarea: portocaliu-ars.

Îşi scoase telefonul şi îi făcu o poză. Apoi o ataşă într-un mesaj pe care îl trimise la numărul pe care i-l dăduse Cisco, cu întrebarea: „Aceasta este maşina?”

Bosch se întoarse la maşina lui închiriată. Cisco îi răspunse în timp ce el deschidea portiera: „Cred că da. Aşa pare”.

Bosch urcă în maşină. Simţi cum sângele începe să i se înfierbânte. Faptul că văzuse Camaroul nu confirma decât o mică parte din teoria lui şi nu dovedea nimic, însă nu putea opri acel val de adrenalină. Încerca să pună cap la cap informaţiile, iar când cele mai nesemnificative detalii se potriveau, îl cuprindea un soi de entuziasm. Camaroul era important. Dacă Ellis şi Long îl folosiseră ca să îl scoată de pe şosea pe Cisco, atunci exista posibilitatea să îl fi folosit cu câteva săptămâni mai devreme, atunci când trupul lui James Allen fusese transportat pe străduţa de lângă El Centro.

Se urcă în Chrysler, străbătu Santa Monica Boulevard, iar apoi o luă înspre cimitirul Hollywood Forever. Parcă în faţa biroului, intră şi îl găsi pe Oscar Gascon aşezat la birou. Acesta îl recunoscu pe Bosch din vizita anterioară.

— Domnule detectiv, te-ai întors, zise el.

— Da, răspunse Bosch. Cum merge treaba?

— Nu prea merge. Vrei să verifici din nou înregistrările?

— Da. Dar vreau să verific o altă dată. Când am fost aici data trecută, ai spus că poliţiştii LAPD au venit să verifice înregistrarea din noaptea crimei de la motelul Haven House.

— Corect.

— Aş putea să văd şi eu înregistrarea aceea?

Gascon îl privi insistent pe Bosch ca şi când ar fi încercat să îşi dea seama ce căuta. Într-un final, acesta ridică din umeri.

— De ce nu?

Gascon avu nevoie de cinci minute ca să selecteze din arhivă înregistrarea din noaptea în care James Allen fusese ucis. O derulă înainte, iar Bosch se uită la intrarea pe proprietatea motelului.

— Ce căutăm? întrebă Gascon.

Bosch răspunse fără să-şi ia privirea de la ecran.

— Un Camaro portocaliu-ars, zise el.

Urmăriră în tăcere înregistrarea timp de zece minute. Maşinile străbăteau Santa Monica Boulevard în ambele sensuri, cu o viteză neobişnuită. Bosch hotărî că dacă vor urmări înregistrarea din acea noapte şi nu va vedea Camaroul, va cere să o urmărească din nou la o viteză de derulare mai mică. Dacă Gascon se va împotrivi, Bosch va insista.

— Acolo, zise brusc Gascon. Era un Camaro?

— Derulează mai încet, spuse Bosch.

Imaginile de pe înregistrare reveniră la normal, iar ei le urmăriră în tăcere. Maşina pe care o văzuseră intrând în parcarea motelului nu plecase. Bosch realiză că nu exista niciun motiv pentru care să creadă că maşina ar pleca în scurt timp.

— Derulează imaginile înapoi să ne uităm din nou, zise el.

Gascon se conformă. Derulă înregistrarea cu încetinitorul din proprie iniţiativă. Aşteptară şi văzură o maşină portocalie apărând pe ecran din partea stângă şi virând la stânga către intrare motelului.

— Opreşte înregistrarea! ordonă Bosch.

Gascon opri înregistrarea când maşina dădu să traverseze benzile de circulaţie de pe contrasens ale Bulevardului Santa Monica. Maşina era în poziţie oblică faţă

de camera de supraveghere, însă imaginea era granulată şi neclară. Conturul maşinii se potrivea cu cel al unui Camaro. Era un model coupe cu două uşi şi un acoperiş jos şi neted.

— Ce părere ai? îl întrebă Gascon.

Bosch nu răspunse. Privea cu atenţie geamurile fumurii ale maşinii şi roţile negre. Era pe-aproape, însă Bosch nu îşi dădea seama ce era. Se întrebă dacă experta lui Haller ar fi putut îmbunătăţi imaginea.

— Porneşte înregistrarea, zise el. Derulează înainte!

Observă ora afişată în partea de jos a ecranului. Maşina portocalie intrase în parcarea motelului la ora 11.09 seara. Gascon mări viteza derulării şi urmăriră imaginile în tăcere vreme de câteva minute. Mai multe maşini intrară şi ieşiră din parcare. Fusese o seară plină la motel. Într-un final, maşina portocalie apăru, apoi dispăru. Gascon derulă în spate înregistrarea şi o urmăriră din nou cu încetinitorul. Maşina ieşi din parcarea motelului fără să se oprească, viră la dreapta şi o luă înspre vest pe Santa Monica Boulevard, dispărând din cadru.

— Acum se grăbeşte, observă Gascon.

Bosch se uită la cronometru. Maşina portocalie plecase la ora 11.32, la douăzeci şi trei de minute după ce intrase în parcare. Bosch se întrebă dacă avuseseră timp suficient să intre în camera lui Allen şi să îl scoată de acolo, mort sau în viaţă.

— Când poliţiştii LAPD au fost aici, au căutat această maşină? îl întrebă Bosch.

— N-aş zice, spuse Gascon. Au urmărit înregistrarea o vreme, apoi cred că li s-a părut oarecum inutil. Au făcut o copie pe care să o dea departamentului tehnic pentru îmbunătăţire. După aceea, n-am mai primit nicio veste de la ei.

Bosch nu îşi luă privirea de la ecran în timp ce povesteau. În partea dreaptă a ecranului observă o maşină

portocalie deplasându-se în direcţia vestică pe Santa Monica Boulevard, înspre motelul Haven House. Aceasta traversă ecranul şi intră pe drumul de acces al motelului, înainte să se facă nevăzută.

— S-a întors, zise el.

Când Gascon privi ecranul, maşina dispăruse deja.

— Derulează înapoi, îi spuse Bosch. De data asta vine dinspre est. Opreşte imaginea când ajunge în centru.

Gascon se execută imediat, iar Bosch se apropie de ecran. Se vedea un cap în maşină, când aceasta ajunse în faţa cimitirului. Imaginea era mică şi granulată, însă mai clară, deoarece maşina se afla mai aproape de camera de supraveghere. Bosch nu mai avea nicio îndoială: era un Camaro. Din acel unghi, reuşea să distingă câţiva pixeli galbeni în centrul roţilor negre – erau etrierele galbene pe care i le descrisese Cisco Wojciechowski.

Din cauza distanţei faţă de camera de supraveghere şi a geamurilor fumurii, lui Bosch îi era imposibil să îl identifice pe şofer.

— OK, dă-i drumul, zise el. Să vedem cât vor rămâne de data asta.

Bosch observă că ora înregistrării era 11.41 p.m. Văzură cum Camaro intră din nou pe drumul de acces al motelului. Gascon derulă mai repede imaginile, apoi priviră şi aşteptară. Bosch se întrebă de ce fuseseră de două ori la motel. El bănui că prima oară, Ellis şi Long vizaseră hotelul şi camera lui Allen. O altă explicaţie putea fi aceea că în parcarea din spate fusese un du-te-vino continuu. O a treia explicaţie putea fi aceea că Allen se afla cu un client.

De astă dată, Camaroul rămase acolo cincizeci şi unu de minute. Plecă din nou în grabă, virând la dreapta fără să oprească atunci când ieşi pe bulevard şi luând-o înspre vest, apoi dispăru din cadru. Bosch se gândi la timpul care se scursese, iar instinctul îi spuse că James Allen era mort şi

ascuns în portbagajul maşinii atunci când aceasta ieşise din cadru.

— Ce crezi? îl întrebă Gascon.

— Cred că voi avea nevoie de o copie după înregistrare, răspunse el.

— Ai o memorie externă?

— Nu am.

— Dar două sute de parai, cum am mai primit?

— Am.

— Stai să văd dacă găsesc pe cineva pe-aici care are o memorie externă.

39

În drum spre casă, Bosch parcă maşina închiriată în spatele restaurantului Poquito Mas, de pe Cahuenga. Intră în restaurant şi comandată o porţie de *chile pasilla* la pachet. Apoi accesă aplicaţia Uber ca să comande o maşină. Atât maşina, cât şi mâncarea comandată sosiră în acelaşi timp. În drum spre casă, el verifica drumul să vadă dacă nu era cumva filat de Ellis şi Long. Nici urmă de cei doi poliţişti de la Moravuri. Nu purtă nicio conversaţie cu şoferul. Bosch hotărî că acest lucru se datora faptului că şedea pe bancheta din spate.

Odată intrat în casă, Bosch luă dosarul crimei din dormitorul lui şi îl trânti pe masa din sufragerie. Înainte să se apuce de lucru, deschise uşile glisante ca să aerisească încăperea. Ieşi pe verandă şi aruncă o privire în jur. Când se uită în dreapta, văzu dincolo de o deschidere în canion fundaţia de pe care Long îi supraveghease casa în acea dimineaţă. Se întrebă dacă îşi dăduseră seama că nu fusese acasă şi nu folosise jeepul Cherokee.

Intră în casă şi se apropie de masă. Scoase un blocnotes

cu foi galbene. Folosindu-se de dosar, de notiţele personale şi de memorie, trasă o linie cronologică cu ajutorul căreia să poată vedea şi analiza cazul per ansamblu, cu mult înainte de uciderea Alexandrei Parks. Mai întâi notă crimele pe linia cronologică, apoi adăugă alte evenimente relevante în jurul lor.

Trecuse un sfert de oră de când se apucase de proiect, când auzi soneria de la uşa de la intrare.

Prin vizor, văzu un vârf de chelie în care se reflectau razele soarelui. Făcu un pas în spate şi deschise uşa. Era vecinul lui, Francis Albert.

— Detectiv Bosch, te-am văzut pe verandă mai adineauri. Voiai să-mi arăţi nişte poze?

— Am uitat complet, Frank. Aşteaptă o clipă!

Deşi era o grosolănie, Bosch îl lăsă să aştepte în faţa uşii. Nu voia să îl poftească pe Albert înăuntru, deoarece ştia că i-ar fi fost greu ulterior să scape de el. Bosch se întoarse la masă, unde îşi lăsase haina aruncată pe spătarul unui scaun. Îi întinse lui Albert fotocopia cu cele două prim-planuri.

— Individul pe care l-ai văzut azi-dimineaţă e unul din cei doi? îl întrebă el.

Albert nu avu nevoie de prea mult timp ca să tragă o concluzie. Dădu afirmativ din cap.

— Da, individul acesta a făcut pe clovnul, răspunse el.

Îi arătă lui Bosch poza lui Long. Bosch încuviinţă din cap.

— Da, m-am gândit eu, zise el. Mulţumesc, Frank.

Se aşternu o tăcere stânjenitoare când Frank nu se clinti din loc, aşteptând explicaţii.

— Mă suni dacă o să-l mai vezi? întrebă Bosch.

— Sigur, răspunse Albert. Crezi că e poliţist pe bune?

Bosch ezită o clipă, gândindu-se la întrebare şi la ce să-i răspundă lui Albert.

— Nu chiar pe bune, zise el.

După ce închise uşa, se întoarse la masă şi revizui de nenumărate ori linia cronologică, adăugând mereu mici detalii. După o jumătate de oră, avea, în sfârşit, un document care descria în amănunt cazul şi ancheta lui per ansamblu.

Dată necunoscută 2013 – ceas cumpărat de dr. Schubert
Dată necunoscută 2014 – ceas furat sau vândut de Schubert
11 dec. – ceas cumpărat de Harrick de la Grant & Sons
25 dec. – ceas oferit Alexandrei Parks
Dată necunoscută – cadranul de cristal al ceasului este spart
2 feb. – ceasul ajunge cu FedEx la Las Vegas
5 feb. – Gerard examinează ceasul – încă înregistrat pe numele lui Schubert
5 feb. – Gerard o sună pe doamna Schubert (ceas furat)
5 feb. – Parks îl sună pe Gerard, află că ceasul ei ar putea fi furat
5 feb. – Parks sună la Grant & Sons (conversaţie necunoscută)
5 feb. – Dr. Schubert îl sună pe Gerard – ceasul nu e furat, plată jocuri de noroc
5 feb. – Gerard o sună pe Parks (ceasul nu este furat)
9 feb. – Alexandra Parks ucisă
19 mar. – Daquan Foster arestat – potrivire ADN
21-22 mar. – James Allen ucis – Camaro portocaliu în parcarea Haven House – două portiere pe străduţă – doi criminali?
1 apr. – Accidentul lui Cisco – Camaro portocaliu
5 mai – Haller arestat – Ellis şi Long
7 mai – Fraţii Nguyen interogaţi de Bosch – fraţii

Nguyen uciși – doi criminali?

Bosch lăsă pixul jos şi privi cu atenţie datele şi evenimentele din dreptul fiecărei liniuţe. Defalcarea cazului într-o singură linie cronologică îl ajută să vadă cum se lega totul şi cum evenimentele se succedau ca nişte piese de domino, unul ducând la celălalt. Iar elementul comun era ceasul. Oare schimbarea proprietarului ceasului ar fi putut lega cele patru crime?

Bosch ştia că sosise momentul să se întâlnească cu dr. Schubert şi să rezolve puzzle-ul. Se lăsă pe spătarul scaunului, gândindu-se cum ar fi mai bine să procedeze. Trăsese anumite concluzii despre bărbatul pe care nu îl cunoscuse sau văzuse vreodată – concluzii referitoare la meseria lui şi la stilul de viaţă pe care îl ducea.

Hotărî că abordarea cea mai bună ar fi aceea să îl sperie pe Schubert şi să îl facă să coopereze de frică. În cazul de faţă, nu va fi nevoit să se prefacă.

Bosch se ridică de la masă şi străbătu holul care ducea la dormitorul lui. Sosise momentul să se îmbrace ca un detectiv.

40

Ellis se afla în noul apartament cu „Gemenele”. Urmărea înregistrările de peste zi, căutând un proiect de care să se ocupe. Long îl sună pe mobilul cu cartelă.

— Ai avut dreptate, zise acesta. Tocmai şi-a făcut apariţia. Cred c-ar trebui să vii aici.

Una din fete şedea pe canapea şi îşi dădea unghiile cu ojă. Cealaltă dormea deoarece noaptea trecută fusese foarte ocupată. Ellis intră în bucătărie ca să aibă intimitate. Vorbi în şoaptă cu Long.

— Ce face? întrebă el.

— Păi, s-a îmbrăcat la costum şi cravată, răspunse Long.

— Încearcă să se dea drept detectiv. Joacă un rol. Altceva?

— Ţine în mână un dosar.

— Unde este, mai exact?

— În garaj, stă rezemat de o maşină care seamănă cu una obişnuită. Ar trebui să vii aici. Cred că pune la cale ceva.

— Intenţionează să meargă undeva. Într-un loc retras.

Ellis trebuia să se îşi pună mintea la contribuţie. Care ar fi cea mai bună ocazie pentru jocul lor?

— Mai eşti? întrebă Long.

— Da, zise Ellis. Spune-mi, poartă armă?

— Ăă... da, poartă. La şoldul stâng. Sacoul îi e bombat.

— Va trebui să ţinem cont de asta. Eşti sigur că nu te-a văzut?

— Nu, omule, a trecut cu maşina pe lângă mine.

— E în Cherokee?

— Nu, are un Chrysler. Pare a fi închiriat.

Ellis căzu pe gânduri. Bosch ştia că ei îi monitorizau Cherokee. Oare ştia că îl filau pe Schubert?

— Vii sau nu? întrebă Long.

— În curând.

Închise şi intră în camera de zi.

41

Centrul Cosmetic Creation era situat într-o clădire cu două niveluri, la o stradă distanţă de Cedars-Sinai în West Hollywood. Primul nivel servea drept garaj, iar ca să ajungi la centrul medical trebuia să urci cu liftul. Când ajunse în parcare, Bosch identifică repede maşina lui Schubert – avea

un loc rezervat, cu numele scris pe o plăcuţă prinsă de perete. În acel loc era parcat un Mercedez-Benz elegant, argintiu. Bosch trecu cu maşina pe lângă el şi găsi un loc de parcare liber în apropiere. Parcă şi aşteptă. În tot acest timp, frunzărea dosarul cu rapoartele şi fotografiile pe care le selectase, gândindu-se cum „să paseze”. Asta urma să fie. O „pasă” la Schubert. O propunere să-i salveze viaţa.

În timp ce aştepta, Bosch văzu câteva paciente ale centrului de chirurgie estetică ieşind din lift şi plecând, după ce fuseseră externate în urma unui tratament, oricare ar fi fost acesta. Erau duse în scaunul cu rotile de asistente şi ajutate să urce în limuzinele care le aşteptau. Bosch observă că plăcuţele de înmatriculare ale limuzinelor aveau toate cadrane de la acelaşi service auto, ceea ce îl făcea să creadă că transportul era inclus în pachetul de servicii chirurgicale. Toate pacientele, cu excepţia uneia singure, aveau feţele bandajate. Bosch bănui că femeia care nu avea faţa bandajată alesese o mărire de sâni sau liposucţie. Aceasta se ridică cu grijă din scaunul cu rotile şi se aşeză încet pe bancheta din spate a limuzinei.

Toţi pacienţii pe care îi văzu Bosch erau femei. Toate de vârstă mijlocie sau mai în vârstă. Toate neînsoţite. Toate încercând, probabil, să-şi păstreze tinereţea şi să amâne cât mai mult momentul în care se vor teme că bărbaţii nu se vor mai uita la ele.

Viaţa era dură şi nemiloasă. Acest lucru îl făcu pe Bosch să se gândească la fiica lui şi la momentul în care va pleca în curând de acasă pentru a-şi urma propriul drum. Spera să nu ajungă niciodată într-un astfel de loc. Îşi scoase telefonul şi îi trimise un mesaj, deşi ea îi spusese că era puţin probabil să existe semnal în locui unde urmau să-şi instaleze tabăra. Trimise însă mesajul, mai mult pentru el decât pentru ea.

„Hei, sper că te distrezi. Mi-e dor de tine.”

Bosch se uita la ecranul telefonului, sperând să primească un răspuns, când auzi zgomotul scos de sistemul de deblocare al portierelor, îşi ridică privirea şi văzu două femei în uniforme de asistentă îndreptându-se spre maşinile lor. Probabil că era sfârşitul programului. Fură urmate la câteva secunde de un bărbat care părea a fi doctor. Acesta se îndreptă către Mercedesul parcat pe locul rezervat lui Schubert, însă trecu pe lângă el şi urcă în maşina alăturată. După ce bărbatul plecă, Bosch porni motorul şi se mută în locul de parcare rămas liber, lângă maşina lui Schubert. Coborî cu dosarul în mână şi ocoli Mercedesul doctorului. Se rezemă de partea din spate a maşinii, aşeză dosarul pe uşa portbagajului şi îşi încrucişă braţele peste piept.

În următoarele douăzeci de minute, asistentele şi personalul clinicii continuară să iasă la anumite intervale de timp din lift şi să intre în garaj, însă nimeni nu se apropie de Mercedesul lui Schubert. Câţiva îl priviră curioşi, însă nimeni nu îl întrebă ce căuta sau ce făcea acolo. Era vineri după-amiază, sfârşit de săptămână, iar angajaţii voiau să scape cât mai repede de la muncă. Bosch se conectă la Google pe telefon şi căută o fotografie cu chirurgul estetician. Găsi una singură, dintr-un articol apărut în 2003 în revista mondenă din Beverly Hills. Fotografia îi înfăţişă pe doctor şi pe soţia lui, Gail, la un eveniment caritabil organizat la Beverly Hilton. Lui Bosch i se păru că soţia făcuse o vizită sau două la clinica soţului ei din motive profesionale. Bărbia şi spaţiul dintre sprâncene păreau „finisate”.

Pe ecranul telefonului apăru un mesaj de la Maddie.

„E foarte frig noaptea. Ne vedem duminică!”

Îi stătea în caracter să fie cât mai succintă, iar mesajul să fie cu subînţeles – mesajul fiind acela că nu vor mai comunica până se va întoarce acasă. Bosch deschise o

căsuţă ca să îi răspundă la mesaj, însă nu ştia ce să-i scrie.

— Mă scuzaţi.

Bosch îşi ridică privirea. De el se apropia un bărbat, iar Bosch îl recunoscu din fotografia veche de doisprezece ani pe care tocmai o văzuse pe telefonul său. Schubert arătă înspre Mercedesul de care stătea rezemat Bosch.

— E maşina mea, dacă nu vă deranjează, zise el.

Purta pantaloni verzi şi o cămaşă albastru-deschis şi cravată gri. Nu avea sacou, cel mai probabil pentru că purta halat alb de doctor când era la centrul medical. Bosch se dezlipi de maşină şi îşi aranjă haina în aşa fel încât acesta să îi vadă tocul armei prins la şold. Observă că Schubert îşi ţinea ochii aţintiţi asupra lui.

— Ce înseamnă asta? întrebă Schubert.

— Domnule doctor Schubert, mă numesc Bosch şi sunt aici ca să vă salvez viaţa, răspunse Bosch. Am putea vorbi undeva între patru ochi?

— Poftim?! exclamă doctorul. Vă arde de glume? Cine naiba sunteţi?

Schubert îl ocoli pe Bosch când se apropie de portiera din stânga a maşinii. Scoase cheia din buzunar şi apăsă pe butonul telecomenzii, deblocând uşile.

— Eu n-aş face asta dacă aş fi în locul dumneavoastră, zise Bosch.

Schubert se opri cu mâna în aer, ca şi când Bosch l-ar fi avertizat că dacă ar fi tras de mâner, ar fi dezactivat o bombă. Bosch ocoli maşina prin spate, luând dosarul de pe uşa portbagajului, şi se apropie de el.

— Cine sunteţi? îl întrebă Schubert.

— V-am spus cine sunt, răspunse Bosch. Sunt cel care încearcă să vă salveze viaţa.

Îi întinse dosarul lui Schubert, care îl luă ezitând. Până în acel moment, totul se desfăşură conform planului lui Bosch. Următoarele zece secunde urmau să hotărască dacă

lucrurile vor rămâne aşa.

— Uitaţi-vă peste el, zise Bosch. Investighez o serie de crime, domnule doctor Schubert. Şi am motive să cred că următorul aţi putea fi dumneavoastră... sau poate soţia dumneavoastră.

Schubert reacţionă de parcă dosarul ar fi fost fierbinte. Bosch îl privea cu atenţie. Era mai mult o reacţie de frică decât de nedumerire.

— Deschideţi-l, îi ordonă Bosch.

— Nu aşa se procedează, protestă doctorul. Nu...

Tăcu atunci când văzu fotografia prinsă cu agrafa în interiorul dosarului. Un prim-plan cu faţa desfigurată a Alexandrei Parks. El făcu ochii mari, iar Bosch bănui că doctorul plastician nu mai văzuse o astfel de faţă în toată cariera sa.

Schubert aruncă o privire în partea cealaltă a dosarului. Bosch prinsese cu agrafă raportul privind incidentul în partea dreaptă, însă nu pentru conţinutul său, ci pentru că era o copie după un act oficial şi ştia că antetul Departamentului Şerifului din Los Angeles tipărit în partea de sus a paginii îl va face pe Schubert să considere acţiunea lui ca fiind legitimă. Harry voia ca acesta să creadă cât mai mult timp cu putinţă că era un poliţist adevărat. Jocul se încheia dacă Schubert cerea să îi arate insigna. Ca să prevină acest lucru, Bosch plănuia să îl prindă pe picior greşit, mizând pe temerile lui.

Schubert închise dosarul. Părea şocat. 1-1 întinse înapoi lui Bosch, însă acesta nu îl luă.

— Despre ce este vorba? întrebă el. Ce legătură are cu mine?

— Totul a început cu dumneavoastră, domnule doctor, răspunse Bosch. Cu dumneavoastră, cu Ellis şi cu Long.

Expresia de pe chipul lui Schubert trăda recunoaşterea acestor nume. Recunoaştere şi teamă, ca şi când ar fi ştiut

că nu îşi încheiase încă socotelile cu Ellis şi cu Long – indiferent care ar fi fost acestea. Bosch făcu un pas în faţă şi îi luă dosarul din mână.

— Aşa, zise el. Unde putem sta de vorbă?

42

Schubert folosi cheia ca să deschidă liftul. Cutia din oţel urcă încet, timp în care nici el şi nici Bosch nu scoaseră o vorbă. Odată ce uşile se deschiseră, cei doi bărbaţi pătrunseră într-un spaţiu luxos unde se aflau recepţia şi sala de aşteptare, dotată cu canapele din pluş şi o cafenea. Spaţiile erau pustii şi fără angajaţi. Străbătură un coridor şi intrară în biroul lui. Doctorul aprinse lumina când intrară în încăperea generoasă, amenajată obişnuit: o canapea şi nişte scaune într-o parte şi un birou pe care se afla un computer, în partea cealaltă. Cele două zone erau despărţite de un paravan cu motive japoneze. Schubert se aşeză greoi pe scaunul din piele cu spătar înalt care se afla în spatele biroului. Clătină din cap ca şi când ar fi înţeles brusc că toate reuşitele din viaţa lui erau pe punctul de a se schimba.

— Pur şi simplu nu-mi vine să cred, zise el.

Gesticulă către Bosch, de parcă el ar fi fost răspunzător pentru tot ce se întâmpla. Bosch luă loc pe scaunul din faţa biroului ultramodern din aluminiu finisat şi aşeză dosarul pe el.

— Relaxaţi-vă, domnule doctor, zise Bosch. Vom rezolva problema. Femeia din fotografia la care nu aţi vrut să vă uitaţi este Alexandra Parks. Vă spune ceva acest nume?

Schubert începu să clatine din cap din instinct, apoi îşi aminti un nume.

— Femeia din West Hollywood? întrebă el. Funcţionara?

Am crezut că l-au prins pe vinovat. Un negru care făcea parte dintr-o bandă.

Lui Bosch i se păru interesant că Schubert îl descrisese pe suspect după rasă, ca şi când ar fi avut cunoştinţe despre crimă. Acest lucru îl ajuta să îşi facă o părere despre bărbatul pe care trebuia să îl convingă în următoarele cinci minute să îşi deschidă sufletul şi să vorbească.

— Ei bine, am arestat persoana greşită, zise Bosch. Criminalii sunt încă în libertate.

— Vă referiţi la cei doi bărbaţi? La cei doi poliţişti de la LAPD?

— Exact. Aş vrea să-mi spuneţi ce ştiţi despre ei ca să îi putem opri.

— Nu ştiu nimic despre asta.

— Ba da, ştiţi.

— Nu mă pot implica. În domeniul meu de activitate, reputaţia înseamnă totul. Eu...

— Nu vă veţi putea bucura de reputaţie dacă veţi fi mort, iar noi avem motive să credem că vă aflaţi pe lista lor.

— Este imposibil. Am plătit şi voi plăti din nou la sfârşitul lunii. Ei ştiu asta. De ce ar...

Schubert realiză că se dăduse de gol din cauza panicii şi a fricii care îl cuprinseseră.

Bosch încuviinţă din cap.

— Tocmai de aceea trebuie să vorbim, spuse el. Ajutaţi-ne să-i punem capăt. Vom acţiona repede şi în siguranţă. Voi încerca pe cât posibil să nu vă implic. Am nevoie de informaţiile pe care le deţineţi, nu de dumneavoastră.

Fu rândul lui Schubert să încuviinţeze din cap, nu atât pentru că era de acord cu ce spusese Bosch, cât pentru faptul că era conştient că acel moment de care se temuse atât de mult sosise şi trebuia să îi facă faţă.

— Prea bine, zise Bosch. Dar înainte să începem, trebuie să îl contactez pe partenerul meu şi să-i spun unde mă aflu.

E o chestie ce ţine de siguranţă.

— Am crezut că sunteţi tot timpul împreună.

Bosch îşi scoase telefonul şi introduse parola.

— Într-o lume perfectă, răspunse el. Însă în cazul unei astfel de anchete, este mai bine dacă ne despărţim ca să putem urmări mai multe piste. Ţinem însă legătura.

Bosch se uită la ceas şi se prefăcu că dă un telefon. De fapt, accesase aplicaţia memo şi începuse să înregistreze. Îşi duse telefonul la ureche ca şi când apelase numărul şi aşteptă să i se răspundă. Aşteptă câteva secunde, apoi lăsă un mesaj.

„Hei, Harry la telefon. E ora 5.45 şi sunt cu domnul doctor Schubert în biroul lui, voi desfăşura interogatoriul aici. Este dispus să coopereze. Te anunţ dacă intervine ceva şi nu mă descurc. Vorbim mai târziu.”

După ce termină cu mesajul, se prefăcu că închide telefonul şi îl aşeză pe dosarul de pe birou. În acelaşi timp, se aplecă în faţă ca să îşi scoată carneţelul din buzunarul de la spate. Apoi îşi pipăi buzunarele, în căutarea unui pix. Cum nu şi-l găsi, îşi întinse mână spre o cană de pe birou plină cu pixuri şi creioane.

— Vă deranjează dacă împrumut un pix ca să iau nişte notiţe? îl întrebă el.

— Nu vă supăraţi, dar nu am spus clar că vreau să cooperez, zise Schubert. Îmi forţaţi mâna. Atunci când cineva află că va fi omorât, cu siguranţă va vorbi ca să se ştie ce se întâmplă.

— Aşadar, sunteţi de acord să iau notiţe?

— Cum vreţi.

Bosch se uită la dosarul de pe birou, apoi la Schubert.

— Ce-ar fi să începem cu ceasul? zise el.

— Ce ceas? întrebă Schubert. Despre ce vorbiţi?

— Domnule doctor, ştiţi la ce ceas mă refer. Ceasul Audemars Piguet pe care l-aţi cumpărat acum doi ani din

Las Vegas. Modelul feminin Royal Oak Offshore. Cel despre care soţia dumneavoastră a spus că a fost furat, dar pe care l-aţi vândut pentru a vă plăti o datorie la jocurile de noroc, conform afirmaţiilor dumneavoastră.

Schubert părea şocat de câte informaţii ştia Bosch.

— Dar asta a fost o minciună, nu-i aşa? zise Bosch. Nu vă pot ajuta dacă nu îmi spuneţi adevărul. Patru oameni au murit, domnule doctor. Patru. Ceasul este elementul comun. Dacă doriţi să fiţi protejat, atunci va trebui să-mi spuneţi adevărul.

Schubert închise ochii ca şi când acest lucru l-ar fi ajutat să înlăture situaţia neplăcută în care se afla.

— Nu poate afla nimeni, zise el. Am pacienţi. Am...

Şovăi.

— O reputaţie, da, aţi mai spus-o, zise el. Ştiu asta. Nu vă promit nimic, dar voi încerca să fac tot ce se poate pentru dumneavoastră. Dacă îmi veţi spune adevărul.

— Soţia mea nu ştie, zise Schubert. O iubesc şi asta ar face-o să sufere foarte mult.

Făcu această afirmaţie mai mult pentru el, iar Bosch alese să tacă, să aştepte şi să îl lase să revină singur la subiectul discuţiei. Într-un final, părând că se resemnează, Schubert deschise ochii şi se uită la Bosch.

— Am făcut o singură greşeală, zise el. O greşeală îngrozitoare şi...

Tărăgănă din nou.

— Ce greşeală, domnule doctor? îl întrebă Bosch.

Gândindu-se la ceilalţi jucători implicaţi, îşi făcu o idee încotro ducea această discuţie. Ellis şi Long erau poliţişti ai Departamentului Moravuri, implicaţi în traficul de carne vie. Aşa îl cunoscuseră şi pe James Allen. Nu exista niciun motiv să creadă că Schubert va mărturisi altceva.

— Am avut o relaţie cu o pacientă, mărturisi Schubert. Întâmplarea a făcut că ea lucra în industria pornografică. I-

am făcut câteva operaţii de-a lungul anilor. Toate îmbunătăţirile care vă trec prin minte: buze, sâni, fund. Îi injectam Botox în mod regulat. I-am făcut labio-plastie, lifting facial, la braţe... orice ca să aibă succes în carieră.

Bosch habar nu avea ce era aceea o „labioplastie” şi nici nu voia să întrebe de teamă să nu îl deprime mai mult decât celelalte operaţii înşirate.

— Fireşte că toate aceste operaţii au avut loc de-a lungul mai multor ani, zise Schubert. Aproape un deceniu.

Rămase tăcut ca şi când i-ar fi mărturisit lui Bosch suficient de mult, încât acesta să îşi dea seama ce urmase ulterior. Bosch ştia că putea trage anumite concluzii, însă avea nevoie ca Schubert să îi mărturisească întreaga poveste.

— La ce vă referiţi când spuneţi „relaţie”? întrebă Bosch.

— Mă refer la o relaţie doctor-pacient, răspunse scurt Schubert. Strict profesională.

— În regulă. Atunci ce s-a întâmplat de au apărut în viaţa dumneavoastră cei doi poliţişti de la Moravuri, Ellis şi Long?

Schubert îşi coborî privirea o clipă, apoi înfruntă realitatea.

— Vreau să-mi promiteţi că declaraţia asta nu va ajunge în niciun raport al poliţiei care nu este strict confidenţial, zise el.

— Vă promit. Declaraţia dumneavoastră nu va ajunge în niciun raport.

Schubert îl privi îndelung, ca şi când ar fi vrut să îşi dea seama de sinceritatea lui. Apoi încuviinţă din cap, mai mult pentru el decât pentru Bosch.

— Am depăşit limitele, zise Schubert. M-am culcat cu ea. M-am culcat cu pacienta mea. S-a întâmplat o singură dată, dar am regretat fapta în fiecare clipă de atunci.

Bosch dădu din cap, ca şi când l-ar fi crezut.

— Când aţi depăşit limitele? întrebă el.

— Anul trecut, răspunse Schubert. Nu cu mult înainte de Ziua Recunoştinţei. A fost o înscenare. O capcană.

— Cum o cheamă?

— Deborah Stovall. Foloseşte un pseudonim. Cred că este Ashley Juggs sau ceva asemănător.

— Aţi spus că a fost vorba de o înscenare. Cum aşa?

— A sunat la clinică şi a cerut cu mine. Convorbirile telefonice le ţin pentru sfârşitul zilei. Am sunat-o înapoi şi mi-a spus că are o reacţie alergică de la o injecţie cu Botox pe care a făcut-o la clinica noastră. I-am spus să vină a doua zi la prima oră ca să o consult, însă ea mi-a spus că nu putea ieşi în public, deoarece i se umflase faţa. M-a rugat să merg eu la ea.

— Şi v-aţi dus.

— Deşi ştiam că nu procedez bine, m-am dus. În ziua următoare, după ce s-a încheiat programul, mi-am luat trusa medicală şi m-am dus la apartamentul ei. Nu a fost un caz neobişnuit. Din când în când, fac şi vizite la domiciliu, în funcţie de clientă. De fapt, în acea zi am avut de făcut două vizite la domiciliu, ea fiind a doua. Ar fi trebuit să-mi dau seama unde va duce această vizită, având în vedere ocupaţia ei.

— Unde locuieşte?

— Pe Fountain, lângă Crescent Heights. Într-un apartament. Nu-mi mai amintesc adresa exactă. O găsim însă în dosarul ei medical.

— Ce s-a întâmplat când aţi ajuns acolo?

— Ei bine, nu avea niciun simptom al vreunei infecţii sau reacţii alergice. Mi-a spus că îi trecuse în timpul zilei şi că umflătura se retrăsese. Eu cred că nu a avut nicio problemă.

— OK, aşadar, v-aţi dus acolo, zise Bosch. Ce s-a întâmplat apoi?

— Colega ei de apartament era acasă, zise Schubert. Şi

fata era complet goală. Dintr-una într-alta...

— Cum o chema pe colega ei de apartament?

— Annie, dar nu ştiu dacă acesta era numele ei adevărat.

— Şi ea lucra în industria porno?

— Fireşte că da.

— OK. Aţi făcut sex cu una din ele sau cu amândouă?

Schubert îşi lăsă bărbia în piept şi scoase un sunet gutural, ca şi când ar fi vrut să-şi înăbuşe lacrimile – cel puţin aşa i se păru lui Bosch.

— Da... Nu am rezistat tentaţiei.

Bosch nu îşi exprimă compătimirea.

— Bănuiesc că au existat camere de filmat, doar că dumneavoastră nu le-aţi văzut, zise el.

— Da, au existat camere de filmat, spuse încet Schubert. Erau ascunse.

— Cine v-a contactat, femeile sau Ellis şi Long?

— Ellis şi Long. Au venit aici, s-au aşezat în faţa biroului, aşa cum staţi dumneavoastră acum, şi mi-au arătat înregistrarea pe telefon. Apoi mi-au explicat cum se vor desfăşura lucrurile. Dacă nu făceam ce îmi spuneau ei şi dacă nu le plăteam suma pe care o vor cere, distribuiau înregistrarea pe internet. Se vor asigura că soţia mea o va vedea şi o vor pune pe Deborah să înainteze o plângere la Consiliul de Etică al Medicilor din California. Mă vor aduce la sapă de lemn.

Bosch încuviinţă, neştiind cum să procedeze pentru a-şi exprima compătimirea.

— Cât v-au cerut? îl întrebă el.

— Pentru început, o sută de mii de dolari, răspunse doctorul Schubert. Iar apoi, cincizeci de mii la fiecare şase luni.

Bosch începea să îşi dea seama de ce Ellis şi Long luaseră măsuri extreme şi îi uciseseră pe toţi cei care reprezentau o ameninţare pentru afacerea lor. Schubert era

ca un izvor nesecat – aveau asigurat un venit anual atât timp cât doctorul plastician era dispus să îşi ascundă indiscreţia.

— Aşadar, le-aţi plătit suta de mii.

— Le-am plătit.

— Cum aţi procedat mai exact?

Schubert îşi întoarse scaunul de la birou, evitând privirea lui Bosch. În dreapta lui, pe tot peretele era lipit un poster care înfăţişa conturul unui trup de femeie. Avea conotaţii medicale, nu erotice, iar în afara conturului erau descrise în detaliu anumite proceduri care puteau fi efectuate pe anumite părţi ale corpului. Când bărbatul răspunse, Bosch avu impresia că acesta se adresa femeii din poster.

— Le-am spus că nu le puteam plăti în numerar, zise el. Nu am acces la bani. O firmă se ocupă de managementul acestei clinici şi ceea ce primesc eu merge direct într-un cont care este gestionat de contabili şi de administratorii de fonduri. Toate acestea se află sub supravegherea soţiei mele. Din cauza unei dependenţe pe care o am, ne-am înţeles să procedăm astfel.

— Dependenţă de jocurile de noroc? întrebă Bosch.

Schubert se întoarse şi îi aruncă lui Bosch o privire de parcă tocmai şi-ar fi amintit că se afla şi el în încăpere. Apoi se întoarse către poster.

— Da, jocurile de noroc, confirmă el. O scăpasem de sub control şi pierdusem o grămadă de bani, aşa că mi i-au luat. Soţia mea controlează conturile. A fost singura cale prin care mi-am putut salva căsnicia. Asta înseamnă că nu pot merge la bancă sau să scriu un cec cu o astfel de sumă fără împuternicire.

— Prin urmare, le-aţi dat un accesoriu, zise Bosch. Ceasul soţiei dumneavoastră.

— Da. Ea era plecată în vacanţă. Nu era în oraş. Le-am dat bijuteriile. Ceasul ei, ceasul meu, câteva bijuterii cu

diamante. Ei au venit cu ideea să înscenăm o spargere. Când soţia mea s-a întors acasă, i-am spus că fuseserăm jefuiţi şi că poliţia se ocupa de caz. Că se făceau investigaţii. Ellis a spart geamul glasvandului din spatele casei astfel încât să pară că pe acolo intraseră hoţii.

Bosch se întinse după dosar. Îl trase de sub telefon.

— Staţi să caut ceva aici, zise el.

Deschise dosarul şi răsfoi rapoartele prinse în partea dreaptă până când găsi foaia cu linia cronologică pe care o întocmise în acea dimineaţă.

Povestea lui Schubert se potrivea cu informaţiile pe care le strânsese Bosch. El le dă bijuteriile lui Ellis şi lui Long drept plată pentru şantaj. Apoi ei încheie o înţelegere cu fraţii Nguyen ca aceştia să le vândă ca proprietate mobilă în magazinul Nelson Grant & Sons. Bijuteriile încep să se vândă – Harrick cumpără ceasul de femei pentru soţia lui, drept cadou de Crăciun. Ellis şi Long încep să îşi primească banii, iar fraţii Nguyen îşi iau partea lor din vânzare, fără să verifice provenienţa ceasului.

Lucrurile scapă de sub control când Alexandra Parks sparge cristalul ceasului şi îl trimite la reparat magazinului din Las Vegas. Când află că s-ar putea să existe o problemă referitoare la apartenenţa ceasului, Parks, şefa Departamentului de Protecţie a Consumatorului şi căsătorită cu un ofiţer de poliţie, încearcă să caute în secret istoria obiectului în cauză. Sună la Nelson Grant & Sons şi pune întrebări. Poate le spune că soţul ei este ajutor de şerif, poate ei ştiu acest lucru de când Harrick cumpărase ceasul. Indiferent cum decurge convorbirea, telefonul primit de la ea îi îngrijorează atât de mult pe fraţii Nguyen, încât aceştia iau legătura cu Ellis şi Long şi le spun: „S-ar putea să avem o problemă”.

Ellis şi Long hotărăsc să ia măsuri extreme: să o elimine pe Parks înainte ca aceasta să ajungă prea departe cu

întrebările şi să descopere operaţiunea lor de şantaj. Bosch bănuia că Schubert nu era singura victimă şi că afacerea era o adevărată maşină de făcut bani, în care femeile îi ademeneau pe bărbaţi „să presteze” în faţa camerelor de filmat ascunse.

Ellis şi Long pun la cale un plan ca să o omoare pe Parks şi să facă să pară a fi o crimă cu motivaţie sexuală. Apelează la James Allen, un informator pe care aceştia îl controlează şi pe care îl folosesc, probabil, şi în alte operaţiuni de şantaj, ca să facă rost de un prezervativ conţinând spermă pentru a fi plantată la locul crimei şi a-i trimite pe anchetatori într-o direcţie greşită, apoi să aresteze un bărbat nevinovat.

Teoria aceasta îi aducea în prim-plan pe James Allen şi întrebarea de ce fusese şi el ucis. Ca să nu mai rămână niciun martor? Sau pentru că acesta îi ameninţase în vreun fel sau altul pe cei doi poliţişti? Uciderea lui Lexi Parks făcuse mare vâlvă în presă. Allen ar fi putut citi articolul, apoi să facă legătura după ce clientul lui, Daquan Foster, fusese arestat în urma probei ADN. Dacă el făcuse o mişcare împotriva lui Ellis şi a lui Long, dacă le-ar fi cerut bani sau i-ar fi ameninţat în vreun fel sau altul, toate acestea l-ar fi putut costa viaţa. Fusese ucis, iar trupul lui mutat, astfel încât să îi trimită pe anchetatori în direcţia greşită. Ellis şi Long trebuie să fi ştiut despre crimă, despre trupul care fusese abandonat pe străduţa de lângă El Centro. Era posibil ca ei să fi fost făptaşii.

„Inducerea în eroare”, se gândi Bosch. Exista un tipar. Un tipar care se repeta. Mai întâi Alexandra Parks, apoi James Allen.

43

Ellis i se alătură lui Long în Charger.

— Era cazul, zise Long.

— Nu te mai smiorcăi, zise Ellis. Mă ocupam de treaba cu fetele. Cum stau lucrurile aici?

— Schubert a ieşit; iar Bosch l-a confruntat. Apoi au intrat în clinică. Au trecut treizeci şi cinci de minute de atunci.

Ellis căzu pe gânduri. Schubert se afla înăuntru cu Bosch de suficient de mult timp ca să poată să mărturisească tot. Acest lucru îi spunea lui Ellis că jocul luase sfârşit. Sosise momentul să încheie operaţiunea. Sosise momentul să încheie toate operaţiunile.

Nu ştia despre Long, dar cu siguranţă se gândise că va veni şi acest moment. Îşi scoase telefonul şi accesă aplicaţia meteo. Selectase câteva oraşe, asta în caz că telefonul lui ajungea pe mâini greşite, însă doar unul avea importanţă. Erau 23°C în Placencia, Belize. Putea fi mai bine de-atât?

Lăsă telefonul deoparte.

— Asta e, zise el.

— Ce e? întrebă Long.

— Asta. Situaţia actuală. Am ajuns la capătul liniei. Avem de făcut o alegere.

— Ce alegere?

— Tu iei maşina asta, eu mă întorc la maşina mea şi o ştergem. Ne luăm banii şi o ştergem. Pentru totdeauna.

— Nu, nu, nu putem pur şi simplu să...

— S-a terminat. Gata.

— Care-ar fi cealaltă alegere?

Vocea lui Long era guturală. Aceasta deveni mai ascuţită când panica începu să pună stăpânire pe coardele sale vocale.

— Intrăm, zise Ellis. Terminăm treaba. Nu mai rămâne nimeni care să spună povestea.

— Asta-i tot? întrebă Long. Ăsta-i planul tău măreţ?

— Nu este un plan. Am câştiga mai mult timp. Intrăm, terminăm treaba şi s-ar putea ca abia mâine-dimineaţă să îi găsească cineva. Până atunci, tu ai putea ajunge în Mexic, iar eu în altă parte.

Long îşi lovea coapsele cu degetele de la ambele mâini.

— Trebuie să existe o altă soluţie, un alt plan, zise el.

— Nu există, zise Ellis. Ţi-am spus. Piese de domino. Totul se rezumă la asta, la o decizie.

— Şi fetele? Le-am putea lua...

— Lasă-le pe fete. Mă voi ocupa de ele de îndată ce voi pleca de aici.

Long îi aruncă o privire aspră.

— Ce dracu, omule? zise el.

— Ţi-am spus, spuse Ellis. Piese de domino.

Long începu să îşi frece bărbia cu o mână, în timp ce cu cealaltă strângea tare de volan.

— Alegem a doua variantă.

44

Bosch privi cu atenţie linia cronologică şi observă cum toate elementele se potriveau, cum toate piesele de domino cădeau în direcţia lui Ellis şi a lui Long.

— Când i-aţi văzut ultima oară pe Ellis şi pe Long? întrebă el.

Schubert căzuse într-o meditaţie profundă cât timp Bosch îşi analizase linia cronologică. Imediat ce auzi întrebarea, îşi îndreptă umerii.

— Când i-am văzut? Nu i-am mai văzut de câteva luni. Însă m-au sunat de multe ori. M-au sunat şi acum două zile

ca să mă întrebe dacă nu îşi băgase cineva nasul. Cred că se refereau la dumneavoastră.

Bosch dădu afirmativ din cap.

— Aveţi numărul lor de telefon? întrebă el.

— Nu, ei sunt cei care mă sună, răspunse Schubert. De pe un număr ascuns.

— Dar numărul de telefon al lui Deborah îl aveţi?

— E în dosar.

— Am nevoie de el şi de adresa ei.

— Cred că este ilegal să dezvălui informaţii dintr-un dosar medical.

— Aşa e, dar am trecut de mult de asta, nu-i aşa?

— Presupun că da. Şi-acum ce se va întâmpla?

— Păi... trebuie să obţin confirmarea referitoare la unele dintre aceste aspecte. Apoi le voi face o vizită lui Deborah şi colegei ei de apartament. Voi avea nevoie de o listă cu toate bijuteriile pe care i le-aţi dat lui Long şi lui Ellis în afară de ceas.

— Am lista. Soţia mea a întocmit-o.

— Perfect. Unde le-aţi dat bijuteriile pe care vi le-au cerut?

Schubert îşi coborî privirea când răspunse.

— Au venit la mine acasă şi le-au ales singuri, zise el. Soţia mea era plecată în Europa. Eu am stat şi i-am privit în timp ce scotoceau prin lucrurile noastre. Au luat ce au vrut şi au lăsat restul. Ştiau ce era de valoare şi ce nu. Ce puteau vinde şi ce nu puteau vinde.

— Au mai luat şi altceva în afară de bijuterii?

— Unul din ei – Ellis – se pricepea la vinuri. A dat iama în cramă şi mi-a luat cele două sticle de vin Lafite din ’82.

— Poate le-a luat crezând că sunt valoroase.

— Nu, a luat sticlele Lafite din ’82 şi le-a lăsat pe cele din 1980. Cele din ’82 valorează de cincizeci de ori mai mult decât cele din ’80, iar vinul are un gust de cincizeci de ori

mai bun. Ştia asta.

Bosch realiză că vinul ar putea avea o importanţă mai mare pentru caz decât bijuteriile. Dacă Ellis păstrase sticlele pentru el, era posibil să mai aibă una pe undeva, lucru care l-ar lega de caz şi ar constitui un punct forte dacă povestea lui Schubert ar fi fost combătută.

— Aţi spus că a fost ideea lor ca totul să pară o spargere?

— Când le-am explicat că nu pot să le plătesc în numerar fără ştiinţa soţiei mele, mi-au spus că am putea face ca totul să pară o spargere, doar că nu voi anunţa poliţia. Îi voi spune asta doar soţiei mele, atunci când ea se întorcea din vacanţă. Au întocmit un proces-verbal fals privind spargerea pe care să i-l arăt ei. Toate informaţiile din el sunt false.

— Îl mai aveţi?

— Da. Acasă.

— Vom avea nevoie de el. Aţi solicitat despăgubiri de la compania de asigurări pentru tot ce v-a fost luat?

Dacă Schubert era implicat şi în acest gen de fraudă, i-ar fi subminat credibilitatea ca martor.

— Nu, nu am solicitat nimic, răspunse Schubert. Asta a fost regula lor. Nu voiau să raportez furtul acestor lucruri pentru că le-ar fi fost greu să le vândă şi să îşi obţină banii. Mi-au spus că dacă vor afla că am solicitat o astfel de despăgubire, se vor întoarce şi ne vor omorî atât pe mine, cât şi pe soţia mea.

— Şi soţia dumneavoastră nu s-a gândit la asta? Adică, la asigurare.

— I-am spus că negociam cu firma de asigurări. Am început să fac vizite medicale plătite, am adunat încet banii şi am făcut să pară că i-am primit de la compania de asigurări.

— Vizite medicale plătite?

— După cum v-am spus, uneori fac şi vizite la domiciliu.

Există persoane cu bani, domnule detectiv, care sunt dispuse să plătească pentru intimitate. Acestea nu folosesc asigurarea medicală. Plătesc în numerar pentru proceduri, astfel încât nu există nicio înregistrare şi nimeni nu va afla niciodată. Primesc şi astfel de cereri – majoritatea sunt injecţii cu Botox şi alte intervenţii minore, dar uneori se ajunge până la operaţii în toată regula.

Aceasta nu era o noutate pentru Bosch. Oamenii bogaţi şi faimoşi din Los Angeles deţineau o astfel de putere. Îi veni în minte Michael Jackson. Megastarul murise acasă în timp ce se afla în îngrijirea unui doctor particular. Într-un loc unde imaginea era adesea mai importantă decât orice altceva, un doctor plastician care făcea vizite plătite se putea descurca bine.

— Aşa plănuiaţi să faceţi rost de bani ca să plătiţi cincizeci de mii de dolari din şase în şase luni?

— Acesta era planul, da. Urmează să primesc nişte bani la sfârşitul lui iunie şi pot plăti tranşa.

Bosch încuviinţă din cap. Voia să îi spună lui Schubert că nu va mai fi nevoit să o facă, însă se răzgândi. Nu ştia cât timp avea să mai dureze ancheta. Reveni la interogatoriu.

— Au mai luat şi altceva în timpul acestei spargeri false?

— O lucrare de artă. Nu valorează prea mult. Doar că pentru mine are o semnificaţie aparte. Cred că de aceea au luat-o. Mi-au spus că eram la mâna lor şi că puteau lua tot ce doreau.

Schubert stătea tolănit cu coatele pe braţele fotoliului. Închise ochii şi începu să îşi maseze podul nasului cu două degete.

— O să iasă totul la iveală, nu-i aşa? întrebă el.

— Vom face tot posibilul să nu vă implicăm, răspunse Bosch. Toate acestea s-au întâmplat ulterior. Ei au intrat în acţiune după ce Alexandra Parks a trimis ceasul la reparat.

— Atunci ce vă face să credeţi că sunt în pericol?

— Aceşti doi indivizi sunt poliţişti şi ştiu cum funcţionează sistemul. Fără martori, nu se simt ameninţaţi. Nu au venit după dumneavoastră pentru că nu au aflat că s-a luat urma ceasului. Când vor afla, vor veni... şi nu doar ca să ia următoarea tranşă de cincizeci de mii de dolari.

— Nu aveţi suficiente probe ca să îi arestaţi? Păreţi să ştiţi totul.

— Cred că odată ce anumite părţi din povestea dumneavoastră vor fi confirmate, vor exista suficiente dovezi ca să facem asta.

— Sunteţi de la Departamentul Afacerilor Interne?

— Nu.

— Atunci...

Se auzi un zgomot pe hol. Semăna cu cel scos de o uşă trântită.

— Mai e cineva aici? întrebă Bosch.

— Poate una dintre fete, răspunse Schubert.

Bosch se ridică în picioare.

— N-am văzut pe nimeni când am intrat, zise el repede.

Se apropie de uşă, se gândi să o deschidă şi să arunce o privire pe hol, apoi se răzgândi. Îşi lipi urechea de ea şi ascultă. La început nu auzi nimic, apoi distinse limpede o voce în hol care spuse în şoaptă: „Liber”.

Era o voce de bărbat. Ştia că Ellis şi Long se aflau în clădire şi că veneau după ei.

45

Bosch apăsă repede pe butonul clanţei, blocând uşa, apoi stinse lumina. Se apropie repede de birou şi îşi scoase arma din tocul de la şold.

Schubert se ridică de pe scaun, făcând ochii mari când Bosch se apropie de el.

— Sunt aici, zise Bosch în şoaptă. Probabil că m-au urmărit sau v-au filat pe dumneavoastră şi au aşteptat.

— De ce să aştepte?

— Ca eu să fac legăturile.

Bosch arătă înspre uşa care se afla în stânga biroului doctorului.

— Unde duce uşa asta? întrebă el.

— E uşa de la baie, răspunse Schubert.

— Are fereastră?

— Da, dar este mică şi ne aflăm la o înălţime de şase metri.

— La naiba!

Bosch se întoarse şi îşi plimbă privirea prin încăpere, încercând să găsească o soluţie. Ştia că ar face o greşeală dacă ar ieşi pe hol. Ar deveni nişte ţinte sigure. Erau nevoiţi să opună rezistenţă acolo.

Se întoarse şi luă în mână telefonul fix. Ştia că dacă suna de pe fix, apelul îi va arăta imediat operatorului 911 adresa unde se afla clădirea. Reacţia va fi imediată.

— Cum formez un număr extern? întrebă el repede.

Schubert se întinse şi apăsă pe un buton care se afla în partea de jos a aparatului. Bosch auzi tonul şi formă 911. Apoi arătă către fereastra biroului.

— Trageţi draperiile, să fie întuneric.

Auzi telefonul sunând la capătul celălalt al firului. Schubert făcu după cum i se spuse şi apăsă pe un buton de pe peretele de lângă fereastră. Draperia începu să se deplaseze automat pe şina fixată în tavan. Bosch nu îşi luă ochii de la uşa biroului.

— Haide, haide, haide, răspunde, zise el.

Odată ce draperia acoperi fereastra, încăperea se cufundă în întuneric. Bosch arătă către uşa de la baie.

— Intraţi acolo, îi ordonă el doctorului. Încuiaţi uşa şi rămâneţi acolo.

Schubert nu se clinti din loc.

— Aţi sunat la 911, spuse el. Nu puteţi chema întăriri?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că nu sunt poliţist. Acum intraţi în baie!

Schubert îl privi nedumerit.

— Am crezut...

— Am spus să intraţi în baie!

Rosti acest ordin în şoaptă. Schubert se apropie cu spatele de uşa de la baie. Intră şi încuie uşa în urma lui. Bosch auzi clicul scos de sistemul de blocare. Ştia că asta nu îi va opri pe Ellis şi pe Long. Însă putea să-i mai întârzie câteva secunde.

Operatoarea de la Urgenţe răspunse într-un final, iar Bosch vorbi cu voce tare şi exagerat de afectată. Voia ca Ellis şi Long să ştie că el chema ajutoare. Probabil că se aflau pe hol în acel moment, iar Bosch se gândi că poate se vor retrage dacă îl vor auzi vorbind la telefon.

— Alo, am nevoie de ajutor. În biroul meu se află doi bărbaţi înarmaţi şi intenţionează să omoare pe toată lumea, zise el cu voce tare. Îi cheamă Ellis şi Long, Ellis şi Long şi au venit aici să ne omoare.

— Aşteptaţi, domnule, zise operatoarea. Vă aflaţi la numărul 15-15, West 3rd Street?

— Da. Grăbiţi-vă!

— Cum vă cheamă, domnule?

— Ce importanţă are? Trimiteţi ajutoare!

— Am nevoie de numele dumneavoastră, domnule.

— Harry Bosch.

— OK, domnule, trimitem ajutoare. Rămâneţi la telefon, vă rog.

Bosch se duse în spatele biroului. Aşeză receptorul între ureche şi gât şi se folosi de şold şi de mâna liberă ca să ridice marginea biroului şi să îl răstoarne pe o parte, astfel

încât partea din aluminiu să formeze o baricadă cu faţa la uşă. Tot ce era pe birou, inclusiv telefonul fix, celularul lui şi cana plină cu pixuri alunecară şi căzură cu zgomot pe jos. Receptorul îi fu smuls de la ureche atunci când cordonul se întinse la maximum. Bosch ştia că nu mai avea timp să înconjoare biroul ca să îl recupereze. Nu putea decât să spere că acea convorbire nu se întrerupsese şi că operatoarea nu va considera că era vorba de o farsă.

Bosch se adăposti în spatele biroului. Lovi cu pumnul în partea de dedesubt a acestuia şi îşi dădu seama că era din lemn. Stratul dublu de lemn şi metal putea opri gloanţele... dacă avea noroc.

Se lăsă şi mai jos în spatele scutului şi îşi îndreptă pistolul Glock înspre uşă. Îşi luase arma ca să îl facă pe Schubert să creadă că era poliţist. În acel moment, era singurul lucru care le putea salva viaţa. Pistolul avea treisprezece gloanţe în încărcător şi unul în cameră. Spera să îi ajungă.

Auzi un uşor sunet metalic în partea cealaltă a încăperii şi ştiu că Ellis şi Long erau dincolo de uşă şi încercau clanţa. Erau pe punctul de a intra. În acea clipă, Bosch realiză că nu se afla într-un loc bun. Era poziţionat chiar în centrul încăperii, acolo unde se aşteptau ei să îl găsească.

46

Ellis îi făcu semn lui Long că uşa era încuiată şi că ar trebui să o lovească cu piciorul ca să o deschidă. Long îi aruncă lanterna şi se dădu câţiva centimetri în spate. Îşi ridică piciorul, ţintind cu călcâiul locul de deasupra clanţei. Făcuse treaba asta de multe ori de-a lungul timpului şi căpătase experienţă.

Uşa se deschise cu putere şi se izbi de peretele interior al biroului, lăsând să se vadă o încăpere întunecată, luminată

doar de razele slabe care se strecurau pe lângă marginile draperiei trase peste fereastra de pe peretele îndepărtat. Long se trezi într-o poziţie vulnerabilă, deoarece lovitura cu piciorul îl purtase în mijlocul camerei. Ellis îl urmă îndeaproape prin partea stângă, ţinând arma şi lanterna în mâinile încrucişate.

— Poliţia! strigă el. Nu mişcă nimeni!

Lumina căzu pe un birou care fusese răsturnat pentru a forma un scut. Îşi ţinti arma către marginea de sus a biroului, aşteptând ca Bosch sau Schubert să-şi facă apariţia.

— Staţi!

Vocea se auzi din spatele uşii care se afla în stânga biroului. Ellis schimbă ţinta armei şi a lanternei.

— Sunt eu! strigă Schubert. Mi-a spus că este poliţist!

Uşa se deschise, iar Schubert îşi făcu apariţia cu mâinile ridicate.

— Nu trageţi. Am crezut că el...

Ellis apăsă pe trăgaci, trimiţând trei gloanţe înspre Schubert. Îl văzu cu coada ochiului pe Long, care se afla în dreapta lui şi care îşi ridica arma ca să tragă şi el.

— Nu!

Strigătul se auzi din spatele lui, din partea dreaptă. Ellis se întoarse şi îl văzu pe Bosch ieşind din lateral, de după un paravan despărţitor. Acesta ţinea arma în mână şi apăsă pe trăgaci când Ellis realiză că biroul răsturnat fusese o momeală şi că poziţia în care se afla Harry îi oferea un avantaj.

Ellis se năpusti în faţă ca să aşeze trupul masiv al lui Long între el şi Bosch. Îl văzu pe partenerul lui reacţionând când îl loviră gloanţele. Impactul îl făcu pe Long să se rotească. Avea să se prăbuşească. Ellis îşi schimbă poziţia şi îşi implântă umărul în bustul lui Long, ţinându-şi partenerul în poziţie verticală şi trecându-şi arma pe după

trunchiul lui în acelaşi timp. Ellis trase în rafale, ţintind în direcţia unde îl văzuse ultima oară pe Bosch. El îşi schimbă punctul de echilibru şi începu să se retragă cu spatele către uşă, trăgându-l pe Long cu el pe post de scut.

Urmară alte rafale de armă, iar Ellis simţi impactul prin trupul partenerului său. Când ajunse în prag, îl lăsă pe Long să cadă la pământ şi trase de două ori în direcţia de unde trăsese Bosch. Se retrase înspre hol cu spatele, apoi se întoarse şi o luă la fugă către o uşă deasupra căreia scria „Exit”.

În timp ce cobora scările în fugă, Ellis avea o singură întrebare în minte.

„Lupt sau îmi iau zborul?”

Se terminase totul sau exista o şansă ca lucrurile să se întoarcă împotriva lui Bosch? Să le spună că Bosch era vinovatul. Că Bosch deschisese focul. Că Bosch pusese la cale o răzbunare dementă. Că Bosch...

Ştia că se păcălea. Nu ar fi funcţionat. Dacă Bosch rămânea în viaţă, atunci planul lui nu va funcţiona.

Ellis traversă în fugă parcarea, îndreptându-se către maşină. Auzea sirenele care se apropiau – ajutoarele şerifului răspundeau la apelul de urgenţă al lui Bosch. Aprecie că se aflau la o distanţă de două sau trei străzi. Trebuia să plece înainte să sosească ei. Aceasta era prioritatea numărul unu. Ştia că avea timp să-şi ia zborul după aceea.

Era pregătit. Ştiuse că va sosi şi acest moment şi îşi făcuse planuri în acest sens.

47

Cu arma în ambele mâini, Bosch se apropie de Long, care era prăbuşit în pragul uşii. Gemea de durere şi se chinuia

să respire. Bosch văzu cele două gloanţe pe care le trăsese şi care îi străpunseseră cămaşa, înfipte în vesta antiglonţ pe care o purta. Bosch îi smulse arma din mână şi o aruncă pe jos în spatele lui. Se lăsă cu toată greutatea pe Long şi se aplecă în faţă cu grijă astfel încât să poată privi în hol şi să se asigure că Ellis nu aştepta acolo.

Mulţumit că Ellis plecase, Bosch se retrase în birou şi îl întoarse pe Long pe burtă. Îi luă cătuşele de la curea şi le folosi ca să îi prindă mâinile la spate. Atunci observă sângele care i se scurgea din partea dreaptă. Unul din gloanţele trase de Bosch îl nimerise pe Long sub vestă. Bărbatul avea o rană chiar deasupra şoldului drept. Bosch ştia că un glonţ de calibrul 45 tras de la trei metri putea provoca răni severe la nivelul organelor interne. Era posibil ca Long să fi fost rănit mortal.

— Nenorocitule, reuşi să rostească într-un final Long. O să mori.

— Toţi murim, Long, zise Bosch. Spune-mi ceva ce nu ştiu.

Bosch auzi sunetul strident al mai multor sirene şi se întrebă dacă şeriful îl prinsese pe Ellis la ieşire.

— Partenerul tău te-a abandonat, Long, zise el. Mai întâi te foloseşte pe post de scut uman, apoi se descotoroseşte de tine ca de un sac de cartofi. Halal partener!

Bosch îl bătu uşor pe spate, apoi îl lăsă în pace. Se apropie de uşa cealaltă ca să vadă ce făcea Schubert. Doctorul zăcea pe spate, cu capul sub chiuvetă şi cu piciorul stâng vârât sub el într-o poziţie ciudată. În partea de sus a pieptului avea două găuri, iar în mijlocul gâtului, una. Unul dintre gloanţe îi perforase coloana vertebrală, făcându-l să-şi piardă echilibrul. Avea ochii deschişi şi nu mai respira. Bosch nu mai putea face nimic. Nu înţelegea de ce Schubert crezuse că dacă le va spune lui Ellis şi lui Long despre el, aceştia îl vor cruţa. Se întrebă dacă ar

trebui să aibă mustrări de conştiinţă pentru că îl păcălise, convingându-l că era un poliţist care se ocupa de caz.

Nu avea.

Când Bosch îngenunche lângă Schubert, auzi tonul în receptorul telefonului fix care zăcea pe jos, în spatele lui. Pierduse legătura cu centrul de comunicare al şerifului atunci când răsturnase biroul. Se îndepărtă de cadavru, găsi receptorul, îl aşează în furcă şi îl lăsă acolo, pe jos. Mai observă o ramă spartă care căzuse de pe birou. Fotografia îi înfăţişă pe Schubert şi pe soţia lui în cabina unei ambarcaţiuni cu pânze. Zâmbeau la cameră.

Telefonul fix începu să sune, unul dintre butoane licărea. Bosch ridică receptorul şi apăsă pe buton.

— Harry Bosch.

— Aici adjunctul şerifului, Maywood, cu cine vorbesc?

— Tocmai v-am spus, Harry Bosch.

— Suntem în faţa Centrului Cosmetic Creation. Care este situaţia înăuntru?

— Avem un mort şi un rănit. Şi eu... cel care a sunat la 911. Un bărbat înarmat a fugit. L-aţi prins?

Maywood ignoră întrebarea lui Bosch.

— În regulă, domnule, vreau să mă ascultaţi cu atenţie. Vreau ca dumneavoastră şi rănitul să ieşiţi din clădire cu mâinile la ceafă şi cu degetele împreunate. Dacă aveţi arme, lăsaţi-le în clădire.

— Nu cred că rănitul va putea umbla prea curând.

— Este înarmat?

— Nu mai este.

— Prea bine, domnule. Atunci ieşiţi doar dumneavoastră, cu mâinile la ceafă. Lăsaţi armele în clădire.

— Am înţeles.

— Dacă vom vedea vreo armă, vom considera acţiunea dumneavoastră drept sfidare. Ne-am înţeles, domnule?

— Perfect. Cobor cu liftul.

— Vă aşteptăm.

Bosch închise şi se ridică în picioare. Căută din priviri un loc unde să-şi lase pistolul şi văzu arma lui Long zăcând pe jos, în partea dreaptă a biroului. Se apropie de ea şi o ridică de pe jos, având grijă să nu atingă trăgaciul şi să compromită vreo amprentă cu a sa. Aşeză ambele arme pe tejgheaua de sticlă a unui dulap care adăpostea o colecţie de instrumente chirurgicale vechi.

Înainte să iasă din birou, Bosch îşi căută celularul printre obiectele împrăştiate pe jos. Acesta căzuse când răsturnase biroul. Îl ridică şi se uită la ecran. Încă înregistra. Opri înregistrarea şi salvă fişierul cu titlul „Schubert”. După ce i-o trimise lui Mickey Haller printr-un mesaj, vârî telefonul în buzunar.

O luă înspre uşă, apoi îi trecu ceva prin minte. Nu ştia cât timp urma să fie reţinut pentru interogatoriu la Departamentul Şerifului. Nu ştia dacă ştirea referitoare la schimbul de focuri va ajunge până în munţi. Dar ca să se asigure, o sună pe fiica lui. Ştia că semnalul nu era prea bun acolo, aşa că îi lăsă un mesaj.

„Maddie, sunt eu. Voiam doar să-ţi spun că sunt bine. Indiferent ce vei auzi, să ştii că sunt bine. Dacă mă vei suna şi nu îţi voi răspunde, sună-l pe unchiul Mickey. Îţi va povesti el totul.”

Bosch luă telefonul de la ureche şi dădu să închidă, când se răzgândi şi îl duse din nou la ureche.

„Te iubesc, Mads. Ne vedem în curând.”

Încheie convorbirea.

Ca să poată ieşi din birou, Bosch fu nevoit să îl ocolească pe Long, care zăcea în pragul uşii. Poliţistul nu se mişca. Abia respira, iar faţa îi era palidă şi plină de broboane de transpiraţie. Lângă el, balta de sânge se mărea din ce în ce mai mult.

— Cheamă o ambulanţă, reuşi să spună Long, cu o voce

şoptită şi răguşită. Mor.

— O să le transmit, zise Bosch. Mai ai ceva să-mi spui înainte să plec? Poate ceva referitor la Ellis? De exemplu, unde a plecat de aici?

— Da, am ceva să-ţi spun. Du-te dracu'!

— Bună asta, Long!

Bosch ieşi pe hol şi o luă înspre lift. După ce făcu doi paşi, realiză că exista posibilitatea ca Ellis să se afle încă în clădire. Poate că nu reuşise să fugă şi văzuse maşinile şerifului. Era posibil ca el să se fi ascuns undeva.

Bosch intră repede în birou şi îşi luă arma. Apoi ieşi pe hol şi se îndreptă către lift, deplasându-se în poziţie de luptă cu arma sus şi pregătit de atac.

Ajunse la lift fără să se intersecteze cu Ellis. Apăsă pe buton şi uşile se deschiseră imediat. Cutia din oţel inoxidabil era goală, iar el păşi înăuntru. Apăsă butonul pentru parter, iar uşile se închiseră. În timp ce liftul cobora, Bosch scoase repede încărcătorul din Glock şi glonţul din cameră. Vârî glonţul în încărcător şi aşeză arma pe jos, în colţul îndepărtat al liftului. Apoi se întoarse cu faţa la uşi, îşi aşeză mâinile la ceafa şi îşi împreună degetele.

Când uşile se deschiseră câteva clipe mai târziu, Bosch văzu o maşină de patrulă aşezată de-a curmezişul faţă de intrarea în lift, cei doi adjuncţi ai şerifului folosind-o drept scut. Aceştia aveau armele aţintite asupra lui. Unul din ei îşi ţinea pistolul cu ambele mâini peste capotă, iar celălalt, în aceeaşi poziţie, peste portbagaj.

— Ieşiţi din lift! strigă bărbatul din faţă. Cu mâinile la ceafă!

Bosch dădu să iasă din lift după cum i se ordonase.

— Arma mea este pe jos, în lift! strigă Bosch. Este descărcată.

În momentul în care ieşi din lift, Bosch îi văzu pe cei doi bărbaţi de după maşină ridicându-şi armele. Era un

avertisment de o fracţiune de secundă că urmau să îl pună la pământ. Adjuncţii şerifului se apropiam de o parte şi de cealaltă a liftului şi îl înșfăcară. Îl trântiră jos cu faţa la pardoseala din gresie, îi duseră mâinile la spate şi îi puseră cătuşele.

Bosch simţi o durere ascuţită în falcă. Îşi întorsese capul în ultimul moment în timpul arestării, însă resimţi impactul în obrazul stâng.

Poliţiştii îi percheziţionară cu brutalitate buzunarele, scoţându-i celularul, portmoneul şi cheile. Văzu o pereche de ghete negre, lustruite postându-se în faţa lui. Adjunctul şerifului se aplecă, iar Bosch i-ar fi putut vedea partea de jos a feţei dacă s-ar fi uitat la el. Pe mânecile uniformei văzu dungile care indicau gradul de sergent. Bărbatul se uită la legitimaţia de ofiţer pensionat a lui Bosch. Apoi se lăsă pe vine ca să îl privească.

— Domnule Bosch, sunt sergentul Cotilla. Cine mai e în clădire?

— După cum v-am spus la telefon, unul e mort, iar celălalt rănit, răspunse Bosch. Asta ştiu cu siguranţă. Al treilea bărbat a fugit. S-ar putea ascunde înăuntru, dar nu ştiu să vă spun. Bărbatul rănit va muri în curând dacă nu chemaţi o echipă de medici. Este poliţist al Departamentului Moravuri din cadrul LAPD şi îl chemă Kevin Long. Din câte mi-am dat seama, are o singură rană, deasupra şoldului stâng.

— OK, ambulanţa e pe drum. Iar mortul cine este?

— Doctorul Schubert, proprietarul clinicii.

— Iar dumneavoastră sunteţi fost poliţist LAPD.

— M-am pensionat anul acesta. Acum sunt detectiv particular. Tot eu sunt cel care l-a împuşcat pe Long – înainte să apuce el să mă împuşte.

Se aşternu o tăcere lungă în timp ce Cotilla cugeta asupra ultimei informaţii primite. Ca orice poliţist deştept

care patrulează pe străzi, hotărî că alţii trebuiau să ia în considerare declaraţia lui Bosch.

— Vă vom urca în maşină, domnule Bosch, zise el. Domnii detectivi vor dori să stea de vorbă cu dumneavoastră despre asta.

— L-aţi putea suna pe detectivul Sutton? întrebă Bosch. Treaba asta are legătură cu crima dublă comisă ieri la magazinul de bijuterii din Sunset Piaza. Sunt aproape convins că lui îi va fi atribuit acest caz.

48

De astă dată, Bosch nu fu condus în sala de şedinţă a secţiei din West Hollywood, ci într-o cameră de interogatoriu întunecată, prevăzută cu o cameră de supraveghere care îl privea de sus. Nu îi scoaseră cătuşele şi nu îi înapoiară nici telefonul, nici portmoneul şi nici cheile.

Putea să uite şi de Glock.

După două ore, Bosch îşi simţea mâinile amorţite şi începea să devină din ce în ce mai neliniştit din cauza aşteptării. Ştia foarte bine că anchetatorii – coordonaţi sau nu de Dick Sutton – se aflau la locul crimei şi supravegheau colectarea şi înregistrarea probelor fizice, însă Bosch era frustrat pentru că nimeni nu se sinchisise să desfăşoare un interogatoriu preliminar de cinci minute. Din câte îşi putea da seama, informaţiile pe care i le dăduse sergentului Cotilla nu fuseseră transmise mai departe anchetatorilor, iar Don Ellis nu fusese pus în urmărire. Bosch era convins că acesta va reuşi să traverseze graniţa cu Mexicul până când cei din Departamentul Şerifului îl vor da, în sfârşit, în urmărire.

După 150 de minute, se ridică în picioare şi se apropie de

uşa camerei de interogatoriu. Se întoarse cu spatele la ea şi încercă să apese pe clanţă cu mâinile. După cum se aştepta, aceasta era încuiată. Începu să lovească nervos cu călcâiul în panoul uşii. Se aştepta ca zgomotul puternic să stârnească o reacţie, dacă nu din partea celor aflaţi dincolo de uşă, măcar din partea celor din spatele camerei de supraveghere.

Îşi ridică privirea, convins că atitudinea lui atrăsese atenţia celor care monitorizau încăperea.

— Hei! strigă el. Vreau să vorbesc! Trimiteţi pe cineva cu care să pot vorbi! Acum!

Se scurseră alte douăzeci de minute. Lui Bosch îi trecu prin minte să se apuce să strice piesele de mobilier. Masa era veche şi zgâriată şi părea să fi rezistat mai multor atacuri. Scaunele erau altfel. Erau mai noi, iar şezutul, suficient de subţire ca Bosch să îl poată rupe cu lovituri de picior.

Îşi ridică privirea către cameră.

— Ştiu că mă auziţi! strigă el. Trimiteţi pe cineva aici, acum! Deţin informaţii importante. Pe Dick Sutton, pe Lazlo Cornell, chiar pe şeriful Martin. N-are importanţă. Un criminal e pe cale să scape.

Aşteptă o clipă şi fu pe punctul să facă din nou tărăboi, când auzi uşa descuindu-se. Aceasta se deschise şi Dick Sutton păşi înăuntru. Bărbatul se comportă ca şi când nu ar fi ştiut prin ce trecuse Bosch în ultimele trei ore.

— Îmi cer scuze că te-am ţinut aici, Harry, începu el. M-am ocupat de locul crimei şi doar ce am revenit la secţie ca să vorbesc cu tine şi să văd ce informaţii ai.

— Ei bine, ai sosit la timp ca să îi scuteşti pe cei din secţie să înlocuiască mobila. Aveam de gând să întorc locul acesta cu susul în jos, zise Bosch. Nu-mi mai simt mâinile, Dick.

— Of, Isuse, nu ar fi trebuit să te lase aşa! Întoarce-te să-ţi scot cătuşele!

Bosch se întoarse cu spatele la Sutton şi în scurt timp simţi cum sângele începe să îi circule din nou prin mâini.

— Ia loc, zise Sutton. Hai să stăm de vorbă.

Bosch îşi frecă mâinile una de cealaltă, încercând să scape de senzaţia de furnicături. Trase un scaun cu piciorul şi se aşeză.

— De ce aţi încuiat uşa, Dick? îl întrebă el.

— Măsuri de precauţie, răspunse Sutton. Trebuia să vedem mai întâi ce vom descoperi.

— Şi?

— Şi este-o situaţie complicată. I-ai spus sergentului că a fost implicat şi al patrulea bărbat care a fugit.

— Corect, Don Ellis. E partenerul lui Long, deşi l-a lăsat amanet.

— Cum aşa?

— L-a folosit pe post de scut când a început schimbul de focuri. Apoi l-a lăsat acolo. Că veni vorba de Long, a scăpat cu viaţă?

— Da, a scăpat. Locul e la câteva străzi de Cedars – a avut noroc. Partenerul meu a rămas acolo şi speră să poată intra în salon ca să asculte şi versiunea lui.

— Aş vrea să fiu şi eu acolo ca să o aud. Individul o să mintă şi o să încerce să dea vina pe mine. Dar dacă este deştept, va da vina pe Ellis.

— Hai să ne ocupăm de Long mai târziu. Vreau să-mi spui versiunea ta, Harry. I-ai spus sergentului că ei sunt cei doi indivizi care i-au ucis ieri pe proprietarii magazinului de bijuterii?

— Pe ei, pe Lexi Parks şi pe bărbatului din Hollywood care se prostitua, crima de acum câteva luni. Au fost ocupaţi, nu glumă.

— În regulă, vom ajunge şi la asta. Acum spune-mi ce s-a

întâmplat în birou azi.

— Ţi-aş putea spune eu sau ai putea auzi cu urechile tale.

Această afirmaţie îl puse pe gânduri pe Sutton. Bosch încuviinţă din cap.

— Adu-mi telefonul, zise Bosch. Am înregistrat tot interogatoriul cu Schubert pe telefon. Încă înregistra când au apărut Ellis şi Long.

— Vrei să spui că ai înregistrat schimbul de focuri? întrebă Sutton.

— Da. Dar nu vei putea avea acces la înregistrare fără mandat. Dacă vrei să o asculţi acum, adu-mi telefonul. O voi pune eu. Adu-i aici şi pe Cornell şi pe Schmidt. Vreau să asculte şi ei.

În acea clipă, Bosch se gândi să ceară să vină şi Haller, apoi se răzgândi. Ultima oară când îl chemase pe Haller, lucrurile nu decurseseră prea bine. Bosch fusese într-o cameră de interogatoriu de nenumărate ori şi nu exista nicio mişcare pe care să o facă vreun detectiv fără ca el să nu o anticipeze. Simţea că putea să se protejeze singur aşa cum putea să îl protejeze şi Haller.

Sutton se ridică în picioare şi se apropie de uşă.

— Încă ceva, Dick, zise Bosch.

Sutton ezită, cu mâna pe clanţă.

— Ce anume? întrebă el.

— Un avertisment legat de înregistrare, zise Bosch. Te sfătuiesc să ai grijă ca aceasta să fie folosită corect. Nu poate dispărea şi nu poate fi ştearsă. Nu eşti singurul care o are.

— Haller?

— Corect.

— Ai avut timp să i-o trimiţi înainte să te predai?

Bosch dădu afirmativ din cap.

— Nu sunt prost, Dick, zise el. Celor de la LAPD n-o să le

placă direcţia în care se va desfăşura acest caz şi cred că nici cei din Departamentul Şerifului nu vor fi prea încântaţi de rezultat. Aţi arestat un tip pentru o crimă comisă de Long şi de Ellis. Aşa că, da, mi-am făcut timp să trimit înregistrarea avocatului meu.

Sutton deschise uşa şi ieşi.

49

Bosch fu mutat în sala de şedinţe pentru a asculta înregistrarea făcută cu telefonul său. Camera era suficient de încăpătoare pentru a-i cuprinde pe anchetatorii şi ofiţerii superiori care trebuiau să asculte înregistrarea audio de patruzeci şi două de minute, care relata cele întâmplate în biroul doctorului Schubert. În sală se aflau Sutton, Schmidt şi Cornell, precum şi doi detectivi de la departamentul LAPD care se ocupau de cazurile ofiţerilor implicaţi în schimburi de focuri şi o anchetatoare de la Afaceri Interne.

Aceasta era Nancy Mendenhall, iar Bosch o cunoştea de pe vremea când activase în cadrul departamentului şi lucraseră la un caz. Avuseseră o relaţie bună şi corectă. Când o văzu şezând la masa rotundă alături de ceilalţi, Bosch se însufleţi. Ştia că ea va asculta şi va acţiona corect – atât cât i se permitea. În încăpere se mai afla şi căpitanul Ron Ellington, comandantul Biroului de Formare Profesională din cadrul LAPD, care includea şi Afacerile Interne. Era şeful lui Mendenhall şi se afla acolo, deoarece raportul lui referitor la faptele lui Ellis şi ale lui Long urma să aterizeze pe birourile şefului poliţiei şi al Comisiei LAPD.

Deşi schimbul de focuri avusese loc în jurisdicţia Departamentului Şerifului, ancheta privea şi alte departamente din pricina implicării lui Ellis şi a lui Long. Sutton dădu aceste lămuriri după ce grupul se aşeză în

jurul mesei. Mai anunţă şi faptul că exista o înregistrare cu schimbul de focuri şi că voia ca ei să o audă mai întâi. Îl invită pe Bosch să ofere comentarii acolo unde era nevoie în timp ce rula înregistrarea.

Bosch setă telefonul pe difuzor şi porni înregistrarea. Din când în când, acesta oprea difuzarea ca să descrie imaginile sau să explice cum se potriveau răspunsurile date de Schubert cu anchetarea morţii Alexandrei Parks şi a crimelor ulterioare. Doar Mendenhall lua notiţe. Ceilalţi ascultau şi îl întrerupeau uneori pe Bosch ca şi când nu ar fi vrut ca el să interpreteze semnificaţia cuvintelor rostite în biroul lui Schubert.

Pe la jumătatea difuzării, înregistrarea fu întreruptă când numele lui Mickey Haller apăru pe ecran. Acesta îl suna pe Bosch.

— Este avocatul meu, zise Bosch. Pot să răspund?

— Răspunde, zise Sutton. Să nu dureze mult.

Bosch se ridică în picioare şi ieşi cu telefonul pe hol ca să poată vorbi în linişte.

— Am ascultat înregistrarea. Mulţumesc Cerului că eşti bine, frate, zise Haller.

— Da, a fost cât pe ce, răspunse Bosch. Tocmai difuzam înregistrarea într-o sală plină de poliţişti – ai Şerifului şi ai LAPD.

Se aşternu o clipă de tăcere în timp ce Haller se gândea.

— Nu sunt convins că este o mutare bună, zise el în cele din urmă.

— Este singura mutare posibilă, spuse Bosch. Numai aşa voi putea scăpa de aici în seara asta. Şi-apoi, înăuntru sunt cel puţin două persoane în care am încredere că vor lua decizia corectă. Câte unul din fiecare echipă.

— Înregistrarea aceasta e o mană cerească, fără îndoială. Vreau să folosesc moţiunea 995 de îndată ce voi putea. DQ va ieşi din închisoare după asta. Ai reuşit, omule! Am avut

al naibii de mare dreptate în ceea ce te priveşte.

— Mda, mai vedem noi.

Bosch ştia că, în cazul respectiv, moţiunea 995 reprezenta în esenţă o petiţie ca instanţa să îşi schimbe decizia în baza unor probe noi. Aceasta urma să fie înaintată judecătorului care îl trimisese în faţa instanţei pe Daquan Foster în audierea preliminară.

— Unde eşti, în Whitter sau în West Hollywood? îl întrebă Foster.

— La secţia din West Hollywood, răspunse Bosch. E aceeaşi gaşcă de mai înainte, doar că s-au mai adăugat câţiva de la LAPD.

— Pun pariu că nu sunt prea bucuroşi.

— Nu par să fie. Ellis şi cu Long sunt oamenii lor.

Sutton îşi scoase capul pe uşă şi îi făcu semn cu degetul lui Bosch să încheie convorbirea şi să se întoarcă la întrunire şi la înregistrare. Bosch încuviinţă din cap şi îşi ridică un deget. Un minut.

— Vrei să vin să-i fac praf? îl întrebă Haller.

— Încă nu, răspunse Bosch. Să vedem cum va merge treaba. Te voi suna dacă voi avea nevoie de tine.

— OK. Să nu uiţi ce ţi-am spus data trecută. Nu mai sunt prietenii tăi, Harry, şi cu siguranţă nu sunt prietenii lui Da'Quan Foster. Ai grijă de tine!

— Am înţeles.

Bosch închise şi intră în sală.

Difuzarea continuă şi, la minutul treizeci şi patru, încordarea din sala de şedinţe deveni aproape palpabilă când pe înregistrare se auzi vocea lui Bosch care spuse: „Mai e cineva aici?"

Dacă Bosch păstrase tăcerea în timp ce se derula înregistrarea interogatoriului cu Schubert, acum se simţi obligat să ofere anumite descrieri referitoare la ce se întâmplase în birou, pentru a sublinia ceea ce fusese

surprins pe bandă. Aceasta era clară pe o rază de doi metri. Zgomotele şi vocile distante erau neclare. Bosch încercă să fie succint în descrierea lui ca să nu se suprapună cu ceea ce se auzea din telefon.

— Am auzit un zgomot asemănător cu cel al unei uşi care este închisă pe hol... Eu ascultam cu urechea lipită de uşa biroului şi l-am auzit pe unul din ei spunând: „Liber”. Ştiam că veniseră să ne caute... Am răsturnat biroul pentru că primul meu plan a fost acela de a-l folosi pe post de scut... Primele trei focuri sunt trase de Ellis, care l-a împuşcat pe Schubert. Doctorul era cu mâinile ridicate şi nu a reprezentat un pericol. L-a împuşcat de trei ori. Cel care strigă şi trage sunt eu. Patru împuşcături, cred, la început. Apoi alte două când Ellis a început să se retragă, folosindu-l pe Long pe post de scut.

Înregistrarea se încheie când Bosch îi spuse ajutorului de şerif la telefon că va ieşi din clădire. Peste anchetatorii adunaţi în jurul mesei se aşternu tăcerea. Bosch îl văzu pe Cornell clătinând din cap şi lăsându-se pe spătarul scaunului, manifestând desconsiderare.

— Ce e? întrebă Bosch. Ai de gând să susţii că Foster este vinovatul?

Cornell arătă înspre telefonul care se afla în mijlocul mesei.

— Ştii ce sunt astea? întrebă el. Doar nişte cuvinte. Nu ai nimic – nicio dovadă – care să îi lege direct pe cei doi de Parks. Şi-apoi să nu uităm că ţi-ai dat în judecată propriul departament şi eşti în stare de orice ca să îl pui într-o lumină proastă.

Fu rândul lui Bosch să dea din cap, manifestând desconsiderare. Se uită la Sutton, care şedea în aceeaşi poziţie pe care o adoptase în timp ce ascultase înregistrarea, aplecat în faţă şi cu mâinile împreunate pe

masă. Îşi întinse un deget şi arătă către telefonul lui Bosch.

— Vreau să-mi trimiţi înregistrarea, zise el.

— Şi mie, zise Mendenhall.

Bosch încuviinţă din cap şi îşi luă telefonul de pe masă. Ataşă la e-mail un fişier care conţinea o copie a înregistrării, apoi îi întinse telefonul lui Sutton ca acesta să îşi introducă adresa. La fel procedă şi cu Mendenhall.

— Şi-acum ce urmează? întrebă Bosch.

— Poţi pleca, zise Sutton.

Cornell îşi exprimă din nou nemulţumirea, aruncând o mână în aer. Sutton îl ignoră.

— Fă-ne un serviciu, Harry, spuse Sutton. În faţa secţiei s-au adunat câţiva reporteri de televiziune care se pregătesc pentru ştirile de la ora unsprezece. Nu vorbi cu ei despre asta. Nu va fi în folosul nimănui.

Bosch se ridică în picioare şi îşi vârî telefonul în buzunar.

— Nicio grijă, răspunse el. Cum rămâne cu celelalte lucruri ale mele? Portmoneul, arma, maşina?

Sutton se încruntă.

— Îţi vom restitui portmoneul, zise el. Maşina şi armă vor rămâne la noi pentru moment. Trebuie să întocmim un raport balistic complet şi vom avea nevoie de armă pentru asta. Accesul în clădire este interzis pentru moment deoarece reprezintă locul crimei. Mai avem de lucru acolo câteva ore. E în regulă dacă aştepţi până mâine-dimineaţă ca să îţi restituim şi maşina?

— Nicio problemă. Mai am una acasă.

Ştia şi că mai avea o armă acasă, însă nu pomeni nimic despre asta.

Ridicându-se în picioare, Mendenhall îşi vârî carneţelul într-o geantă de piele care îi servea şi ca poşetă, şi ca servietă şi în care avea, probabil, arma din dotare.

— Pot să te duc eu cu maşina, zise ea.

50

Mendenhall o luă cu maşina de serviciu către Hollywood. Bosch credea că exista un interes în spatele bunăvoinţei ei de a se oferi să îl ducă acasă. După ce îi spuse că locuia în Cahuenga, el se întoarse către ea pregătit să treacă la subiect. Era o brunetă cu ochii negri şi piele fină. Bosch îi dădea în jur de patruzeci şi ceva de ani. Se uită la mâinile ei de pe volan, însă nu văzu niciun inel. Îşi aminti asta din Modesto. Fără inele.

— Cum ai ajuns în treaba asta încâlcită? o întrebă el.

— Aş zice pentru că te cunosc. Ultima ta interacţiune cu cei de la Interne se află în litigiu, iar asta a dus la un conflict de interese cu O'Dell. Eu am fost următoarea pe listă, datorită celor întâmplate în Modesto.

În timpul procesului intentat de Bosch împotriva departamentului pentru practici neloiale, anchetatorul Martin O'Dell fusese numit inculpat de cei de la Interne, împreună cu alţi câţiva implicaţi în pensionarea lui forţată. Cu câţiva ani în urmă, Bosch lucrase la un caz în care Mendenhall îi luase urma la Modesto sub bănuiala că acţiona în afara politicilor departamentului. Ea sfârşise prin a-l ajuta să scape de cei care îl luaseră prizonier şi care intenţionau să îl omoare, sprijinindu-l în demersul de a scăpa de acuzaţiile formulate împotriva lui. Acest episod îi insuflă lui Bosch un sentiment pe care nu îl mai cunoscuse până atunci – respectul faţă de un anchetator de la Interne. Se crease o legătură între ei în Modesto. Deoarece la vremea respectivă el făcea subiectul unei anchete conduse de ea, Bosch nu făcuse nimic în acest sens.

— Aş vrea să te întreb ceva, zise Bosch.

— Poţi să mă întrebi orice, Harry, spuse ea. Dar nu îţi promit şi un răspuns. Sunt unele lucruri despre care nu pot

vorbi. Dacă eşti direct cu mine, voi fi directă cu tine, ca şi până acum.

— Mi se pare corect.

— Pe unde s-o iau, spre Laurel Canyon până sus la Mulholland sau să cobor spre Highland, iar apoi să urc?

— Ăăă, ia-o spre Laurel Canyon.

Ruta aleasă de el era mai lungă decât cealaltă variantă. Spera să poată profita de timpul suplimentar ca să obţină mai multe informaţii de la ea.

— Ellington ţi-a spus dinainte să mă duci acasă cu maşina? Să mă faci să spun ce n-am spus în sala de şedinţe?

— Nu, a fost o chestie de moment. Aveai nevoie de o maşină. M-am oferit. Dar dacă vrei să-mi spui mai multe, te voi asculta.

— Ar fi mai multe de spus, dar aş vrea să-ţi adresez câteva întrebări mai întâi. Să începem cu Ellis şi cu Long. A fost o surpriză mare pentru cei de la Interne sau era un lucru bine cunoscut?

— Văd că nu vorbeşti pe ocolite.

— Sunt poliţişti corupţi. Voi, cei de la Interne, îi vânaţi pe aceşti poliţişti corupţi. Mă întrebam dacă erau luaţi în colimator.

— Nu îţi pot oferi detalii, dar, da, erau luaţi în colimator. Ideea e următoarea: ce ştim noi nu se compară cu ce am auzit azi. Ancheta noastră se referă la plângeri, insubordonare. De obicei, când se întâmplă astfel de lucruri, acestea indică probleme mai grave.

— Aşadar, n-au existat plângeri din exterior. Numai chestiuni legate de departament.

— Nu, niciuna.

— Dar Long? Va supravieţui?

— Îşi va reveni.

— E în stare să vorbească?

— Din câte ştiu eu, încă nu.

— Şi nimeni nu ştie nimic de Ellis?

— Încă nu, dar nu pentru că nu s-a încercat. Deşi este misiunea Departamentului Şerifului, suntem cu toţii implicaţi. Cei de la RHD şi de la Departamentul de Combatere a Crimei Organizate şi de Prindere a Fugarilor nu vor ca această misiune să se transforme într-un alt caz Dorner. Vor ca totul să se termine repede.

Christopher Dorner era un fost poliţist LAPD care ucisese mai multe persoane în urmă cu câţiva ani. Vânarea lui luase sfârşit la o cabană de lângă Big Bear, unde el se sinucisese în timpul unui schimb de focuri cu poliţiştii care încercuiseră locul. Devenise atât de cunoscut, încât, în cadrul departamentului, numele lui de familie se transformase într-o „etichetă” pentru orice controversă sau scandal în care era implicat un poliţist cu comportament deviant sau periculos.

— Întrebarea cea mai importantă este dacă există un caz? spuse Bosch. Vor fi acuzaţi?

— De fapt, sunt două întrebări importante, zise Mendenhall. Din punctul meu de vedere, răspunsurile sunt: da şi da. Dar este cazul Departamentului Şerifului. Nu se ştie niciodată. Noi vom cerceta tot ce ţine de jurisdicţia noastră, inclusiv cazul lui James Allen şi celelalte fapte ale celor doi.

Bosch încuviinţă, apoi, după ce străbătură o porţiune de drum, spuse:

— Deci, vrei să-ţi dau nişte ponturi referitoare la cazul Allen? o întrebă el.

— Desigur, răspunse ea.

— Verificaţi maşina „sub acoperire” din parcarea din spatele clubului Hollywood Athletic. Pe ultimul rând de lângă zid se află un Camaro portocaliu-ars care a fost scos din circulaţie.

— OK.

— Sunt aproape convins că Ellis şi Long au folosit maşina în martie, când trupul lui Allen a fost aruncat pe străduţă.

— Portbagajul?

Bosch dădu afirmativ din cap.

— Voi cere o expertiză criminalistică completă, zise ea.

— Dacă descoperi ceva, trimite-i o copie după raport nenorocitului de Cornell.

Bosch o văzu pe Mendenhall zâmbind în lumina slabă a luminilor de la bord. Parcurseră o porţiune de drum în tăcere. Ea viră pe Mulholland şi o luă înspre est. Începu să vorbească, fără legătură însă cu cazul actual.

— Harry, sunt curioasă. De ce nu m-ai mai sunat după Modesto?

Bosch fu prins cu garda jos.

— M-ai luat pe nepregătite, reuşi el să spună, încercând să formuleze un răspuns.

— Scuze, am gândit cu voce tare, spuse ea. Mi s-a părut că între noi s-a legat ceva cât timp am fost acolo, în Modesto. Am crezut că mă vei suna.

— Păi, tu fiind la Interne, iar eu fiind anchetat, m-am gândit că nu ar fi în regulă să păstrăm legătura. Ai fi putut ajunge şi tu ţinta unei anchete.

Ea dădu din cap, însă nu spuse nimic. Bosch se uită la ea, neştiind cum să îi interpreteze reacţia.

— S-o lăsăm baltă, zise ea. Nu ar fi trebuit să te întreb asta. E lipsit de profesionalism. Continuă cu întrebările.

Bosch încuviinţă din cap.

— OK, spuse el. Unde credeţi că se află Ellis?

— În Mexic, răspunse ea. Probabil că şi-a pregătit din timp fuga. Maşina, banii, mai multe acte de identitate. Locuia singur şi se pare că nu s-a întors acasă după ce a plecat de la biroul lui Schubert.

— S-a dat la fund.

Ea încuviinţă din cap.
— Ar putea fi oriunde.

51

Ellis aştepta în întuneric, lumina slabă a ecranului telefonului aruncându-i o umbră albăstruie pe faţă. Aştepta ca să se poată ocupa de ultimul detaliu înainte să fugă. Va fi ultima „amprentă” pe care o va lăsa asupra acelui loc care îl schimbase atât de mult.

Verifică ştirile şi reciti articolul. Conţinea puţine detalii şi nu mai fusese actualizat în ultimele două ore. Ştia că doar atât va fi lansat în media în seara aceea. Conferinţa de presă fusese programată pentru dimineaţă, când şeriful şi şeful poliţiei vor urca împreună pe estradă şi se vor adresa jurnaliştilor. Ellis se gândi să mai zăbovească prin zonă ca să urmărească live totul la televiziunea locală, să audă declaraţiile şefului poliţiei. Însă instinctele de supravieţuire erau mai puternice decât dorinţa lui. Ştia că trebuia să profite de următoarele ore până la începerea conferinţei ca să plece cât mai departe de oraş. De acel oraş urât care pustia sufletele oamenilor, care îi strica pe dinăuntru.

Şi-apoi, va afla totul de la ştiri. Cu siguranţă că acea poveste va atrage atenţia întregii naţiuni. Mai ales după ce îl vor găsi pe Bosch. Şi după ce le vor găsi pe „Gemene”.

Se gândi la „Gemene”. Nu urmăriseră ştirile. Nu ştiau nimic şi nu se aşteptau la nimic din partea lui decât la comportamentul obişnuit. Chiar şi când îi văzuseră arma din mână, crezură că venise ca să le apere de vreun pericol din exterior. Muriseră cu acest gând.

Deschise galeria foto din telefon şi intră în arhive. Le făcuse trei poze „Gemenelor” după ce le omorâse. Realiză că era imposibil să-ţi dai seama că acestea erau moarte în

acele poze. Feţele lor fuseseră atât de sculptate, atât de întinse şi de remodelate de operaţiile estetice, încât păreau „Îngheţate”, fie că ar fi fost vii, fie că ar fi fost moarte.

După o vreme, reveni din nou la ştiri. Nu apăruseră încă noutăţi referitoare la cele întâmplate în biroul lui Schubert. Nu exista nicio actualizare privind starea medicală a lui Long. Se relata doar că supravieţuise şi că era îngrijit la Cedars, unde se afla în stare critică.

Numele lui Long nu fusese făcut public. Articolele relatau că era un poliţist de la Moravuri, din cadrul LAPD, care se afla. În afara orelor de serviciu când avusese loc schimbul de focuri. Nu se ofereau explicaţii referitoare la ce făcea în centrul de chirurgie plastică unde avuseseră loc evenimentele.

Nu se menţiona nici numele lui Ellis. Nimic despre faptul că ar fi dat în urmărire sau că s-ar fi aflat la faţa locului. Toate acestea se vor afla în dimineaţa zilei următoare, când şeful poliţiei va apărea în faţa jurnaliştilor şi va încerca să vină cu o altă poveste despre poliţiştii corupţi.

Ellis se întrebă cât timp mai avea la dispoziţie până când Long va începe să vorbească. Nu exista nicio îndoială că acest lucru avea să se întâmple în cele din urmă. Long era veriga slabă. Putea fi manipulat. Tocmai de aceea îl alesese Ellis. Iar acum îl vor manipula şi ei. Anchetatorii. Cei care îl vor interoga. Avocaţii. Îl vor încolţi, îl vor face să cedeze, iar apoi, într-un final, îi vor oferi o rază de speranţă, iar el nu va rata această ocazie. Va fi o speranţă deşartă, însă el nu va şti acest lucru.

Ellis analiză încă o dată situaţia în care se afla. Oare îi pomenise vreodată lui Long despre strategia lui de fugă? Planul de evadare era valabil atât timp cât deţinea controlul. Funcţiona doar dacă era cunoscut de o singură persoană. Ellis se asigură din nou că Long nu ştia nimic. Era în siguranţă.

52

După ce fu lăsat în faţa casei, Bosch intră în garaj şi se apropie de Cherokee. Sutton îi confiscase cheia de la maşina închiriată, însă nu şi cheile de la casă şi de la maşina personală. Deschise fără zgomot portiera din stânga a jeepului şi se aplecă în spatele volanului. Îşi vârî mâna sub scaunul şoferului şi scotoci între arcuri. Pipăi cu degetele şi găsi mânerul unui revolver Kimber Ultra Carry. Îl scoase la iveală şi verifică acţiunea şi încărcătorul armei. Îl folosise ca armă de rezervă de-a lungul carierei sale de poliţist LAPD. Băgă un glonţ în cameră. Era pregătit.

Din poziţia ghemuit, descuie uşa de la bucătărie şi o împinse. Când aceasta se deschise în interiorul casei, îşi ridică arma, însă fu întâmpinat doar de întuneric şi tăcere. Ridică mâna şi apăsă întrerupătorul dublu de pe interiorul peretelui. Becurile din bucătărie şi din hol se aprinseră.

Bosch traversă bucătăria şi stinse aceleaşi becuri când ajunse în dreptul întrerupătorului de pe peretele opus. Nu voia să fie în bătaia luminii când va intra pe hol şi în restul casei.

Înainta încet şi cu precauţie prin propria-i casă, aprinzând lumina în fiecare încăpere pe care o verifica. Nici urmă de Ellis. Când ajunse la ultima cameră – dormitorul fiicei lui se întoarse şi verifică din nou fiecare încăpere şi debara.

Mulţumit că se înşelase în privinţa presentimentului că Ellis ar putea să facă o mişcare împotriva lui, Bosch începu să se relaxeze.

Aprinse lumina în camera de zi şi se duse la pick-up. Apăsă pe buton şi aşeză acul pe o placă de vinii care se afla deja pe platan. Nici măcar nu se uită să vadă ce album era.

Aşeza revolverul pe aparatul stereo şi, dându-şi haina jos, o aruncă pe canapea. Era frânt de oboseală după o zi

lungă şi încărcată ca aceea, însă era prea tensionat ca să doarmă. Primele acorduri de trompetă răsunară din boxe, iar Bosch ştiu că era Wynton Marsalis cel care cânta „The Majesty of the Blues”, un album vechi pe care îl cumpărase de curând pe vinii. Melodia părea potrivită pentru acel moment. Deschise uşa glisantă şi ieşi pe veranda din spate.

Se apropie de balustradă şi inspiră adânc. Aerul nopţii era răcoros şi mirosea a eucalipt. Bosch se uită la ceas şi hotărî că era prea târziu ca să îl sune pe Haller şi să îi dea informaţii noi. Îl va suna dimineaţă, probabil după ce va vedea cum LAPD şi Departamentul Şerifului vor expune situaţia la conferinţa de presă pe care cu siguranţă că o programaseră. Desigur, strategia pe care o va aplica Haller va fi în funcţie de ceea ce vor spune şeriful şi şeful poliţiei.

Se aplecă, îşi propti coatele pe balustradă şi privi autostrada de la poalele trecătorii. Era trecut de miezul nopţii, însă traficul se desfăşură în ambele direcţii. Mereu era aşa. Bosch nu era sigur că va putea vreodată să doarmă într-o casă fără să audă zgomotul de fundal care venea de la autostrada de jos.

Realiză că ar fi trebuit să intre în casă aşa cum o făcea întotdeauna fiica lui când se întorcea de la şcoală. Adică să se oprească la frigider atunci când intra pe uşa de la bucătărie. Ar fi mers la fix o bere rece.

Auzi o voce în spatele lui, înainte să perceapă orice altceva.

— Bosch!

Se întoarse încet şi văzu o siluetă ascunsă într-un colţ întunecat al verandei, unde până şi cea mai slabă lumină a lunii era blocată de streaşină acoperişului. Umbra din colţ era prea accentuată ca să poată distinge chipul, însă vocea îi era cunoscută.

— Ellis, spuse Bosch. Ce cauţi aici? Ce vrei?

Silueta ieşi din umbră. Mai întâi văzu arma îndreptată

către el în lumina slabă a lunii, apoi pe Ellis. Bosch se uită dincolo de el în camera de zi şi îşi văzu arma pe care o lăsase pe combina muzicală. Nu îi mai servea la nimic în acel moment.

— Ce crezi că vreau? zise Ellis. Ai crezut că voi fugi, pur şi simplu, fără să-ţi fac o vizită?

— Nu m-am gândit că eşti atât de prost, răspunse Bosch. Am crezut că tu eşti cel deştept.

— Prost? Nu eu sunt cel care s-a întors singur acasă.

— Ar fi trebuit să fugi în Mexic cât timp ai avut acest avantaj.

— Mexic este o destinaţie atât de evidentă, Bosch. Am alte planuri. Dar mai am ceva de rezolvat aici.

— Aşa e, nu-ţi place să laşi lucrurile neterminate.

— Nu mi-am permis să risc să te las să continui. Te-am verificat, Bosch. Pensionat şi neliniştit sunt două lucruri care nu se prea împacă bine. Nu mi-am permis să risc să te las să mă cauţi în continuare. Departamentul va renunţa. Nimeni de la PAB nu îşi va face o prioritate din a mă aduce în faţa instanţei. În schimb tu... M-am gândit să pun capăt lucrurilor aici înainte să plec.

Ellis mai făcu un pas înspre Bosch, micşorând distanţa ca să poată trage. Ieşi complet din întuneric. Bosch îi văzu faţa. Pielea din jurul ochilor îi era întinsă, iar în privire avea o licărire umedă. Bosch realiză că s-ar putea să fie ultima faţă pe care o va mai vedea vreodată.

— Unde să pleci?

Harry îşi ridică mâinile încet în lateral, ca şi când ar fi vrut să îşi arate neputinţa. Să îi dea de înţeles lui Ellis că el câştigase şi să-l lase să trăiască acel moment de glorie.

După o clipă de tăcere, Ellis răspunse.

— În Belize. Există acolo o plajă şi un loc unde nu pot fi găsit.

Bosch ştiu că aceasta era şansa lui. Ellis părea dornic să

vorbească, ba chiar să se laude.

— Povestește-mi despre Alexandra Parks, zise el.

Ellis rânji. Cunoştea jocul pe care îl făcea Bosch.

— Nu cred că vreau să-ţi spun asta, zise el. Este un răspuns pe care nu-l vei afla niciodată.

Ellis schimbă ţinta, ridicând gura ţevii în caz că Bosch purta vestă antiglonţ. N-avea cum să nu-i nimerească faţa de la distanţa aceea.

Bosch se uită din nou peste umărul ucigaşului său în camera de zi, la revolverul pe care îl lăsase acolo. O greşeală fatală.

Apoi sesiză mişcare în casă. Mendenhall era în camera de zi şi se apropia de uşa deschisă a verandei. Ellis nu o auzi din cauza muzicii dinăuntru şi a zumzetului care răzbătea dinspre autostradă. Ea se apropia de el, ţinând arma cu ambele mâini, pregătită să tragă.

Bosch se uită la Ellis.

— Atunci dă-mi voie să te întreb altceva, zise el. Tu şi cu Long m-aţi urmărit. Ştii că am o fiică. Ce s-ar fi întâmplat dacă ea ar fi fost acasă când ai intrat tu?

Bosch observă zâmbetul abia schiţat în colţul gurii ucigaşului său.

— Ar fi murit înainte să ajungi tu acasă, răspunse Ellis. Te-aş fi lăsat să o găseşti.

Bosch îl privi în ochi. Gândul îl purtă la fotografiile cu Alexandra Parks făcute la locul crimei, la brutalitatea cu care fusese omorâtă, îi venea să se apropie de Ellis şi să-l strângă de gât. Însă acesta ar fi anticipat mişcarea.

Preferă să rămână pe loc. O văzu pe Mendenhall stând în pragul uşii. Ştia că odată ce va păşi pe scândura de lemn, Ellis va şti că ea se afla acolo. Bosch îşi schimbă uşor atitudinea ca să încerce să îi ofere ei un avantaj.

— De ce n-o faci chiar acum? zise el.

Mendenhall făcu doi paşi şi veni în spatele lui Ellis, iar

apoi, fără niciun avertisment, se auzi sunetul strident al unui foc de armă care păru să vibreze în pieptul lui Bosch.

Ellis căzu la pământ fără să mai apuce să tragă. Bosch simţi o ceaţă fină de sânge lovindu-l în faţă.

Preţ de o secundă, el şi Mendenhall rămaseră nemişcaţi, faţă în faţă. Apoi Mendenhall îngenunche lângă Ellis, îi duse mâinile la spate şi îi puse cătuşele, respectând politica şi procedura, deşi era evident că acesta nu mai reprezenta o ameninţare pentru nimeni. Apoi îşi scoase telefonul şi apăsă tasta de apelare rapidă. În timp ce aştepta să i se răspundă, se uită la Bosch, care nu se clintise din loc de când Ellis îşi îndreptase arma către el.

— Eşti bine? îl întrebă ea. Mi-a fost teamă să nu te nimerească glonţul.

Bosch se aplecă în faţă o clipă, aşezându-şi mâinile pe genunchi.

— Sunt bine, răspunse Bosch. A fost cât pe ce. Mi-am văzut sfârşitul, înţelegi ce vreau să spun?

— Cred că da, zise Mendenhall.

— Ce vrei să fac?

— Ce-ar fi să intri în casă şi să te aşezi undeva. Să eliberăm terasa. O să-i anunţ pe toţi.

În acel moment, cineva îi răspunse la apelul telefonic, iar ea se prezentă şi spuse adresa unde se afla. Pe un ton calm, ca şi când ar fi comandat pizza, ceru o ambulanţă şi un supraveghetor. Sublinie faptul că situaţia era sub control, apoi închise. Bosch ştia că vorbise cu dispeceratul şi că nu oferise prea multe detalii pentru a nu atrage atenţia presei. Fiecare redacţie de ştiri din oraş deţinea un dispozitiv de interceptare a staţiilor radio ale poliţiei.

Apoi Mendenhall îl sună pe şeful ei, Ellington, şi îi raportă mai în detaliu cele întâmplate. După ce termină, ea intră în camera de zi, unde Bosch şedea pe canapea.

— Ai oprit muzica, spuse ea.

— Mda, m-am gândit că ar trebui, spuse el.

— Cine cânta?

— Wynton Marsalis. *The Majesty ofthe Blues.*

— M-a acoperit, ştii? Ellis nu m-a auzit când m-am apropiat de el.

— Dacă îl voi întâlni vreodată pe Wynton, îi voi mulţumi. Asta a fost a doua oară, ştii?

— A doua oară ce?

— A doua oară când mi-ai salvat viaţa.

Ea ridică din umeri.

— Mi-am făcut datoria, ştii prea bine.

— E mai mult de-atât. Ce te-a făcut să te întorci?

— Pontul pe care mi l-ai dat referitor la acel Camaro portocaliu-ars. Era unul parcat după curbă. Am trecut pe lângă el când am coborât dealul şi mi-am zis: „El e, îl aşteaptă pe Bosch”. Aşa că m-am întors.

— Şi uşa? Sunt sigur că am încuiat-o.

— Lucrez la Interne. Am instalat multe microfoane la viaţa mea. Ştiu să descui o încuietoare cu agrafa.

— Sunt impresionat, Mendenhall. Dar ştii că va trebui, probabil, să dai socoteală departamentului pentru treaba asta. N-are importanţă că a fost corupt. Ai omorât un poliţist.

— N-am avut de ales, zise ea. Am procedat bine, aşa că nu-mi fac griji.

— Ai procedat perfect, dar tot vor exista reacţii.

Bosch ştia că politica departamentului stipula că forţa letală era justificată dacă era folosită pentru a preveni decesul iminent sau rănirea gravă a unui ofiţer de poliţie sau a unui cetăţean. În acel caz, Mendenhall nu fusese obligată să se prezinte şi să îi spună lui Ellis să arunce arma. Acţionase conform politicii atunci când venise prin spatele lui şi îl împuşcase în cap. Va fi repede exonerată de comisia de cercetare disciplinară şi de Biroul Procurorului

General. Cel mai greu îi va fi să facă faţă privirilor, insinuărilor şi bârfelor colegilor din departament.

Mendenhall privi cadavrul prin uşa deschisă, iar Bosch observă că încerca să-şi stăpânească un tremur. Era o reacţie care survenea adesea după ce trăgeai cu arma.

— Eşti bine? o întrebă el.

— Da, răspunse ea. Doar puţin... Tocmai am omorât un om, ştii?

Bosch încuviinţă din cap.

— Şi ai salvat viaţa altuia, spuse el. Ţine minte asta.

— Voi ţine minte, spuse ea. Ce-a spus? La final. N-am mai auzit nimic în timp ce mă apropiam de el. Muzica i-a acoperit cuvintele.

Bosch ezită înainte să răspundă. Îşi dădu seama că i se ivise o ocazie. Mendenhall nu auzise nimic. Nu existase niciun martor la conversaţia dintre el şi Ellis. Ceea ce urma să spună avea să fie consemnat în faţa instanţei, iar vorbele lui vor fi considerate ca fiind adevărate atunci când le va repeta din boxa martorilor. Ştia că îi putea garanta libertatea lui Daquan Foster spunând că Ellis se lăudase că el şi cu Long o omorâseră pe Alexandra Parks, că acesta recunoscuse totul.

Bosch se gândi la toate limitele invizibile pe care le depăşise în acea săptămână în care cercetase cazul. În minte îi apăru o imagine; un bărbat cu o umbrelă, încercând să-şi menţină echilibrul pe o sârmă. Acel bărbat era Bosch.

Hotărî că nu putea depăşi şi acea limită.

— N-a spus prea multe, doar că pleca în Belize, răspunse el. Voia să se asigure că eram mort înainte să plece.

Mendenhall încuviinţă din cap.

— Mare greşeală, zise ea.

53

În scurt timp, Bosch avea să regrete decizia pe care o luase de a nu minţi că Ellis mărturisise faptul că el şi cu Long o omorâseră pe Alexandra Parks. În zilele următoare morţii poliţistului de la Moravuri, Da'Quan Foster nu scăpă de acuzaţiile ce îi fuseseră aduse în cazul Parks, deoarece ancheta desfăşurată de Departamentul Şerifului tărăgăna. Long fu învinuit de o serie de infracţiuni, inclusiv pentru uciderea doctorului George Schubert, sub incidenţa legii privind complicitatea la omor calificat. Însă acuzaţiile oficiale referitoare la cazul Parks rămaseră neschimbate. Departamentul Şerifului refuză să admită faptul că învinuirea lui Foster de crimă era rezultatul unei înscenări puse la cale de Ellis şi de Long.

Vina era a birocraţiei, a politicii şi a incapacităţii instituţiilor publice de a recunoaşte atunci când se făceau greşeli. Cele două agenţii de aplicare a legii aşteptau momentul potrivit şi refuzau să comenteze asupra anchetei comune referitoare la relaţia dintre cele cinci crime: Alexandra Parks, James Allen, Peter şi Paul Nguyen şi George Schubert. Uciderea lui Deborah Stovall şi a Josettei Leroux, cunoscute în lumea porno sub numele de Ashley Juggs şi Annie Minx, deveni şi ea parte din ancheta comună. În tot acest timp, Foster rămase în închisoarea din L.A., fără dreptul de a plăti cauţiunea.

Dacă agenţiile de aplicare a legii păreau copleşite de evenimente, avocatul lui Foster luă imediat măsuri. Când acuzaţiile aduse clientului său nu fură retrase după ce Ellis murise, iar Long fusese acuzat de crimă, Mickey Haller înainta de urgenţă moţiunea 995 cu scopul de a schimba cursul audierii preliminare în baza unei noi probe – a mai multor probe, de fapt. O săptămână mai târziu, joi, la ora 8

dimineaţa, când temperatura din oraş ajunsese deja la 27°C, Mickey Haller stătea în faţa judecătorului Joseph Sackville, în Sala 114 din clădirea Curţii Penale.

Singura diferenţă faţă de ultima oară când Bosch îl văzuse pe Haller desfășurându-se în faţa instanţei era că acum Bosch era implicat în proces, nemaifiind un simplu observator. Haller avea să îl cheme în calitate de martor unic şi să îl folosească pentru a introduce ca probă înregistrarea cu interogatoriul şi schimbul de focuri din biroul lui Schubert. De asemenea, avea să îi ceară să detalieze fiecare etapă a anchetei sale cu privire la uciderea Alexandrei Parks şi legătura cu uciderea lui James Allen.

Foster nu era chemat în boxa martorilor. Ar fi fost o mutare prea riscantă. Orice abatere de la mărturia lui ar fi putut fi folosită împotriva lui mai târziu, în timpul procesului, dacă Haller nu ar fi reuşit să schimbe decizia judecătorului din audierea preliminară. Detaliile referitoare la alibiul acestuia puteau fi introduse în raportul întocmit de Bosch cu privire la ancheta sa. În timpul celor treizeci de ani de carieră, Bosch depusese mărturie în procese de nenumărate ori, prin urmare reprezenta o alegere mai bună decât Foster.

Mărturia lui Bosch fusese orchestrată cu mare grijă de către Haller cu două zile înainte de audiere. Avocatul se asigură că mărturia lui Bosch coincidea cu teoria apărării cum că Foster fusese victima unei înscenări cu propriul ADN, pe care Ellis şi Long îl obţinuseră de la James Allen. Ellis şi Allen erau morţi, iar Long nu voia să coopereze.

Sala de judecată era plină-ochi. Acest caz includea şapte crime, plus uciderea justificată a unui poliţist LAPD, Don Ellis. Opt crime reprezentau cel mai important caz atât pentru o sală de judecată, cât şi pentru oraş şi atrăgea atenţie maximă din partea presei. Reporterii televiziunilor

locale, naţionale şi internaţionale se înghesuiau pe băncile din sală. Alături de ei mai erau prezenţi avocaţi şi anchetatori care aveau legătură tangenţială cu cazul, precum şi alţi observatori. Deoarece şcoala era pe sfârşite, fiica lui Bosch se învoise, iar acum şedea pe rândul din faţă, în spatele mesei avocatului apărării. Şedea lângă Mendenhall, care era vădit interesată de rezultatul audierii. Din sala de judecată lipsea familia lui Foster. Acesta îi spusese lui Haller să n-o invite sau să-i spună soţiei lui despre acea audiere, de teamă ca ea să nu audă mărturiile despre stilul de viaţă al soţului ei, lucru care i-ar fi pus în pericol căsnicia. Probabil că va fi imposibil să ascundă acest lucru, dar cel puţin nu va fi expusă în faţa unei săli pline de oameni atunci când detaliile vor ieşi la iveală.

Pe rândul din spatele mesei procurorului şedea văduvul, adjunctul şerifului, Vincent Harrick, îmbrăcat în uniformă. Acesta şedea în spatele altor două ajutoare de şerif, şi ele în uniformă, aflate acolo pentru a-şi exprima sprijinul faţă de colegul lor şi pentru a sublinia mesajul pe care îl aveau către judecător, anume că Harrick susţinea ancheta desfăşurată de Departamentul Şerifului, care arăta în continuare cu degetul către Da’Quan Foster.

Uneori, în timp ce privea din boxa martorilor, Bosch se întreba dacă Haller se adresa judecătorului sau presei. Îi stătea în obicei să pună o întrebare, iar când procurorul obiecta, să se uite mai întâi la judecător, apoi la reprezentanţii presei prezenţi în sală.

Procurorul adjunct desemnat să se ocupe de audiere era Brad Landreth. Acesta o înlocuia pe Ellen Tasker dintr-un motiv întemeiat, şi anume că audierea privind moţiunea 995 coincidea cu un proces pe care trebuia să îl încheie ea în acel moment. Însă circula zvonul că Biroul Procurorului General nu considera că acel caz ar avea sorţi de izbândă. O retrăsese deci pe una dintre cele mai bune procuroare

pentru a nu-i păta reputaţia. Sarcina deloc de invidiat a lui Landreth era aceea de a încerca să menţină cazul pe linia de plutire în timp ce Departamentul Şerifului şi LAPD îşi continuau ancheta, care înainta anevoios. Bosch îl considera pe Landreth un procuror talentat şi muncitor, însă nu unul care îi putea face faţă lui Mickey Haller.

Din cauza nenumăratelor obiecţii din partea lui Landreth, respinse pe rând de judecător, Haller avu nevoie de aproape două ore ca să obţină mărturia lui Bosch şi să introducă în scenă ceea ce numea „Înregistrarea Schubert". Având în vedere faptul că audierea era prezidată doar de judecător, Haller adoptă o prezentare neoficială şi nu se ridică de la masă în timpul depoziţiei martorului. Rămase pe scaun, la masa apărării, lângă Foster, care era îmbrăcat într-o salopetă albastră de puşcăriaş.

Haller şi Bosch atinseră toate punctele importante asupra cărora conveniseră şi pe care le repetaseră, apoi veni rândul lui Landreth să îi adreseze întrebări. Acesta se ridică de pe scaun şi se apropie de boxa martorilor, alegând o atitudine mult mai formală şi, poate, mai intimidantă pentru a-l chestiona pe fostul poliţist.

În loc să atace povestea lui Bosch în esenţa ei, Landreth se legă de metodele folosite de acesta, faptul că acţionase la limita legalităţii şi ascunsese adevărul. El adoptă strategia învechită de a ataca mesagerul dacă mesajul era inatacabil. Acesta îi adresa aceeaşi întrebare referitoare la fiecare persoană pe care Bosch o întâlnise în timpul anchetei lui:

Landreth: „I-aţi spus persoanei respective că eraţi poliţist?"

Bosch: „Nu, nu i-am spus".

Landreth: „Dar este adevărat că nu l-aţi descurajat în a crede că vorbea cu un ofiţer de poliţie aflat în exerciţiu?"

Bosch: „Nu, nu este adevărat. Nu a crezut că sunt ofiţer

de poliţie pentru că nu i-am spus niciodată că aş fi. Nu am avut nici insignă, nici armă şi n-am spus niciodată că sunt poliţist”.

Această strategie deveni plictisitoare pentru toţi cei prezenţi în sala de judecată, în special pentru judecătorul Sackville, care alocase doar orele dimineţii pentru audierea respectivă. Acesta accepta obiecţiile înainte ca Haller să apuce să le rostească până la sfârşit. Îi ceru în mod repetat lui Landreth să treacă mai departe până când, într-un final, îi spuse procurorului că irosea timpul preţios al instanţei.

În cele din urmă, Landreth îşi încheie examinarea, iar Bosch coborî din boxă şi se aşeză la masă, lângă Haller. Se simţea oarecum stingherit. Avea sentimentul că se afla în partea greşită a încăperii, ca şi când ar fi condus o maşină cu volanul pe dreapta.

Haller nu observă disconfortul lui. Bătea cu degetele pe masă în timp ce se gândea la următoarea lui mutare. Într-un final, judecătorul i se adresă:

— Domnule Haller, mai aveţi şi alt martor?

Haller se aplecă înspre Bosch şi îi şopti la ureche.

— Hai să ne încercăm norocul, să vedem dacă vom reuşi să îi facem să cadă în capcană.

Se ridică în picioare şi se adresă instanţei.

— Nu mai avem alţi martori, onorată instanţă. Apărarea este pregătită să argumenteze cazul.

După ce Haller se aşeză, Sackville se întoarse către Landreth.

— Statul doreşte să cheme martori? întrebă el.

Landreth se ridică în picioare.

— Statul îl cheamă pe detectivul şerifului, Lazlo Cornell.

Acesta se ridică de la masa procurorului şi se apropie de boxa martorilor. După ce aprodul îl puse să jure, Cornell îşi începu mărturia în timp ce Landreth îl îndruma pas cu pas prin propria anchetă pe care o desfășurase în cazul

Alexandra Parks.

La un moment dat, Bosch se lăsă pe spate şi îi aruncă o privire fiicei lui. El dădu din cap, iar ea îi răspunse la fel. Apoi Bosch se uită pe furiş la Mendenhall, iar aceasta îi surprinse privirea. Detectivul de la Interne schiţă un zâmbet. Mai devreme, când se aflau pe holul tribunalului, Bosch i-o prezentase fiicei lui ca fiind femeia care îi salvase viaţa de două ori. Mendenhall se simţise stânjenită, poate şi fiica lui, însă el se bucurase că reuşise să facă astfel prezentările.

Landreth se folosi de mărturia lui Cornell ca să sublinieze cruzimea cu care fusese omorâtă Alexandra Parks şi minuţiozitate cu care fusese desfăşurată ancheta la faţa locului, precum şi autopsia ulterioară. Toate acestea duseră într-un final la mărturia privind colectarea probelor de spermă de pe şi din trupul victimei şi la părerea avizată a lui Cornell că materialul ADN fusese lăsat acolo în timpul unui atac sexual brutal şi că nu fusese „plantat”.

Harrick rămase în sala de judecată pe tot parcursul acestei mărturii, cu fruntea sus şi stăpân pe sine, ţinându-se tare pentru soţia lui. Atitudinea lui lăsa de înţeles convingerea că se afla la doar patru metri distanţă de cel care îi omorâse nevasta. Maşinaţiile apărării reprezentau doar atât pentru el: o încercare de a manipula adevărul. El rămase încrezător în ancheta oficială.

Landreth încheie examinarea lui Cornell, rugându-l să-şi exprime concluziile finale.

— Având în vedere experienţa mea îndelungată în anchetarea violurilor urmate de crimă, cred că doamna Parks a fost într-adevăr violată şi că sperma găsită pe coapsa ei, pe cearşaf şi în interiorul vaginului a fost lăsată de către atacator în timpul atacului. Nu a fost „plantată”. Nu a fost adusă la locul crimei. Mi se pare o absurditate.

Landreth îi cedă locul lui Haller.

— Domnule detectiv Cornell, anchetatorii sau criminaliştii au găsit un prezervativ la locul crimei?

Cornell pufni zeflemitor când auzi întrebarea.

— Nu, răspunse el. A fost prelevată o cantitate substanţială de spermă, însă nu s-a descoperit niciun indiciu că ar fi fost folosit vreun prezervativ în cazul acestei crime. Proba de spermă prelevată de pe cadavru şi de pe cearşaf nu a indicat folosirea prezervativului. A fost greşeala criminalului.

— Greşeala criminalului, repetă Haller. Acesta este criminalul despre care spuneţi că şi-a urmărit cu grijă victima, corect?

— Corect.

— Şi care a planificat cu grijă crima, corect?

— Corect.

— Care ştia că victima nu avea câine în ciuda plăcuţei din faţa casei, corect?

— Aşa credem.

— Şi care a intrat în casă prin fereastra din spate în timp ce victima dormea, corect?

— Corect.

— Având în vedere experienţa dumneavoastră şi cunoştinţele referitoare la acest caz, consideraţi că ucigaşul a făcut toate aceste lucruri – şi-a ales cu grijă victima şi a urmărit-o, şi-a făcut un plan în cel mai mic detaliu şi a înfăptuit această crimă, dar a uitat, pur şi simplu, să aducă cu el un prezervativ?

— Este posibil să fi avut la el un prezervativ, însă nu l-a folosit. Se prea poate ca în timpul acelui atac nebunesc să fi uitat să-l folosească.

— Nebunesc? Acum spuneţi că a fost un atac nebunesc? Am crezut că aţi declarat că a fost un atac planificat cu grijă.

— Tot ceea ce ştiu este că a fost cea mai brutală crimă

din câte am văzut în paisprezece ani de când lucrez la Omucideri. Brutalitatea indică pierderea controlului în timpul atacului.

În acel moment, judecătorul interveni şi anunţă pauza de la mijlocul dimineţii. Le spuse tuturor participanţilor la audiere să revină la locurile lor în cincisprezece minute, apoi se ridică de pe scaun şi dispăru pe uşă, în cabinetul său.

54

De îndată ce începu din nou audierea şi Cornell reveni în boxa martorilor, Haller porni la atac.

— Băile din casă au fost verificate, domnule detectiv Cornell? îl întrebă el. Mă refer la sistemele de scurgere de la chiuvete şi de la vasele de toaletă. Au fost verificate pentru a vedea dacă ucigaşul nu a aruncat cumva prezervativul şi a tras apa?

— Nu, răspunse Cornell pe un ton iritat. Asta vezi doar la televizor. Dacă arunci un prezervativ în vasul de toaletă şi tragi apa, acesta s-a dus. Nu a fost nevoie. Sperma suspectului a fost găsită peste tot la locul crimei şi pe trupul victimei. Nu am avut motive să ne uităm după prezervativ.

— Greşeala mea, atunci, zise Haller. Sperma despre care spuneţi că era peste tot, ce aţi făcut cu ea?

— A fost prelevată de criminalişti şi trimisă la laboratorul care aparţine de Departamentul Şerifului. De acolo a fost trimisă la Departamentul de Justiţie al Statului California pentru a fi comparată cu baza de date a statului.

— Astfel s-a descoperit potrivirea cu ADN-ul domnului Foster, corect?

— Corect.

— Tocmai aţi amintit de analize. Despre ce fel de analize este vorba?

— ADN-ul este extras din mostra trimisă. Sunt analizate proteinele, grupa de sânge, caracteristicile cromozomilor, precum şi alţi câţiva factori. Caracteristicile şi indicatorii sunt introduşi în baza de date.

Haller luă un dosar şi, pentru prima oară, se ridică şi se duse la pupitrul aşezat între masa acuzării şi masa apărării. Cornell tocmai căzuse în capcană, doar că nu ştia încă.

— Domnule detectiv Cornell, zise el, analiza de laborator includea şi analiza CTE pentru proba ADN pe care aţi trimis-o pentru acest caz?

Cornell rânji ca şi când ar fi vrut să arate că se săturase de acest interogatoriu enervant al lui Haller.

— Nu, răspunse el.

— Ştiţi ce înseamnă CTE, domnule detectiv? îl întrebă Haller.

— Urme reziduale de prezervativ.

— De ce nu a fost făcută şi această analiză de laborator?

— Verificarea CTE nu face parte din procedura standard de analiză a ADN-ului. Este suplimentară. Dacă vrei aşa ceva, atunci proba trebuie trimisă unui laborator extern.

— Iar dumneavoastră n-aţi vrut asta.

— După cum am mai spus, nu s-a descoperit niciun indiciu la locul crimei sau în urma autopsiei că ar fi fost folosit prezervativul la comiterea acestei crime.

— De unde ştiţi acest lucru dacă nu aţi căutat prezervativul sau dacă nu aţi cerut laboratorului să verifice ADN-ul?

Cornell se uită la Landreth, apoi la judecător şi îşi ridică mâinile cu palmele în sus.

— Nu vă pot răspunde la această întrebare, zise el. Nu are logică.

— Pentru mine are, spuse Haller.

Reacţionând mai repede decât reuşi să obiecteze Landreth, Sackville îl admonestă pe Haller, spunându-i să nu emită păreri.

— Puneţi întrebarea, domnule Haller, zise el.

— Da, onorată instanţă, spuse Haller. Domnule detectiv Cornell, ştiţi că această instanţă a cerut ca statul să dea apărării o parte din proba ADN prelevată, pentru ca apărarea să efectueze propriile analize, nu-i aşa?

— Da, răspunse Cornell.

Haller îi ceru judecătorului să îi permită să folosească drept probă raportul de analiză ADN al apărării şi să îi dea voie lui Cornell să citească din el. Această cerere declanşă o serie de proteste din partea lui Landreth, care atacă din două direcţii. În primul rând, îl învinui pe Haller de încălcarea regulamentului, deoarece raportul laboratorului pe care dorea să îl folosească drept probă nu fusese prezentat în prealabil acuzării. În al doilea rând, Landreth obiectă la cererea lui Haller ca detectivul Cornell să citească din respectivul document, pentru care nu se stabilise niciun fundament.

— Ne flutură pe sub nas acest raport de laborator despre care nici măcar nu ştiam, spuse Landreth pe un ton sarcastic. Mai mult de-atât, nu ştim despre ce laborator este vorba şi cum se numeşte tehnicianul care a efectuat analizele. Domnul Haller nu a stabilit niciun fundament. Din câte ştim noi, ar fi putut cumpăra acest raport de la Walmart azi-dimineaţă, în drum spre tribunal.

Landreth se aşeză semeţ, crezând că se descurcase excelent. Ceea ce nu realiză însă era faptul că era greu să sesizezi anumite aspecte atunci când cădeai într-o capcană.

Haller se ridică în picioare şi reveni la pupitru. Mai întâi se întoarse şi se uită la Landreth.

— Walmart? zise el. Pe bune?

Apoi îşi întoarse privirea la judecător şi începu să

desfiinţeze fiecare argument al lui Landreth.

— Onorată instanţă, mai întâi, aş dori să prezint o copie după un e-mail care arată că raportul de laborator, pe care domnul Landreth îl contestă, a fost trimis în urmă cu două zile de mine lui Ellen Tasker, care, la vremea respectivă – din câte ştia apărarea –, era procurorul care se ocupa de acest caz.

Haller ridică deasupra capului o foaie de hârtie, fluturând-o ca pe un steag. Landreth obiectă, însă Sackville spuse că voia să vadă documentul. Haller se apropie de judecător şi îi întinse foia listată. În timp ce judecătorul citea e-mailul, Haller îşi continuă argumentaţia.

— Raportul întocmit de laborator s-a aflat în mâinile celor din Biroul Procurorului General, iar apărarea nu este răspunzătoare de problemele de comunicare din cadrul biroului, onorată instanţă.

Landreth se ridică în picioare ca să obiecteze, însă Sackville îl întrerupse.

— Aţi obiectat deja, domnule Landreth, zise el. Trecem la fundamente. Domnule Haller?

— Acesta nu este un proces, onorată instanţă, zise Haller. Este o contestaţie la decizia instanţei din audierea preliminară. În cadrul audierii respective, instanţa a permis ca statul să prezinte probe indirecte prin intermediul domnului detectiv Cornell, care a introdus raportul privind ADN-ul, fără un fundament stabilit de către personalul laboratorului. Apărarea cere să i se ofere aceeaşi oportunitate.

Era adevărat. Conform constituţiei statului, probele indirecte erau acceptate în timpul audierii preliminare doar pentru a grăbi procesul. Acuzarea putea prezenta probe indirecte prin intermediul anchetatorilor săi, care puteau rezuma declaraţiile martorilor, evitându-se astfel procesul anevoios de a chema fiecare martor în parte pentru a

depune mărturie.

Judecătorul luă imediat o decizie.

— Puteţi continua, domnule Haller, zise Sackville. Voi reveni la punctul de plecare dacă nu voi agrea direcţia în care ne vom îndrepta.

Haller începu să le împartă copii ale raportului de laborator lui Landreth, lui Cornell şi judecătorului, apoi se întoarse la pupitru. După ce îi adresă lui Cornell câteva întrebări menite să identifice raportul şi laboratorul independent care analizase mostra ADN, el îl rugă să citească un paragraf subliniat al rezumatului referitor la CTE. Cornell citi paragraful cu acelaşi ton iritat cu care depusese mărturie.

— Analiza materialului genetic trimis conţine urme de prezervativ, inclusiv particule de licopodiu şi silică amorfă. Combinaţia celor două materiale este folosită în prezervativele fabricate de compania Lessius Latex Produts din Dallas, Texas, şi distribuite sub marca proprie Rainbow Pride.

Haller tăcu câteva clipe după ce Cornell termină de citit, apoi continuă.

— Aşadar, domnule detectiv Cornell, aţi mărturisit anterior că nu aţi căutat un prezervativ la locul crimei pentru că nu s-a folosit niciunul în această crimă. Cum explicaţi rezultatele acestui raport?

— Nu pot explica, răspunse Cornell. Nu este raportul nostru, este al dumneavoastră.

— Insinuaţi că acest raport, precum şi rezultatele sunt false?

— Spun doar că nu este raportul nostru, prin urmare, nu sunt familiarizat cu el.

Cornell începea să se piardă cu firea. Tonul lui era acum mai mult repezit decât iritat.

— Acest caz este în continuare anchetat de un grup

operativ care cercetează toate crimele, luând în considerare o posibilă legătură cu ofiţerii de poliţie Ellis şi Long, corect?

— Da, dar după cum am mărturisit mai devreme, nu am găsit nicio dovadă care să îi lege de cazul Alexandra Parks. ADN-ul clientului dumneavoastră este legătura. Este considerat în continuare suspect.

— Mulţumesc că aţi reamintit acest lucru instanţei, domnule detectiv Cornell. Având în vedere faptul că faceţi parte dintr-o anchetă comună, v-aţi uitat peste dovezile, rapoartele şi fotografiile tuturor acestor cazuri sau nu v-aţi dat osteneala, deoarece sunteţi atât de sigur că domnul Foster este făptaşul?

— Am revizuit toate probele din toate cazurile.

— O clipă, onorată instanţă.

Haller se apropie de masa apărării şi căută sub masă o geantă. Se întoarse la pupitru şi scoase din ea un recipient mare din plastic, pe jumătate plin cu prezervative ambalate individual în mai multe culori. Când el îl aşează la marginea pupitrului, Landreth se ridică în picioare şi obiectă.

— Onorată instanţă, ce înseamnă asta? întrebă el. Statul obiectează împotriva acestei afişări grosolane şi ofensatoare.

— Domnule Haller, zise judecătorul pe un ton sever, ce înseamnă această demonstraţie?

Haller scoase din dosar un alt document.

— Onorată instanţă, acest document reprezintă declaraţia sub jurământ a lui Andre Masters, un prieten apropiat al victimei ucise, James Allen. El declară că acest recipient care conţine prezervative Rainbow Pride a fost recuperat dintre lucrurile personale ale domnului Allen după ce acesta a fost omorât. Acesta se numără printre obiectele personale pe care anchetatorii care se ocupă de crima în discuţie nu le-au strâns de la locul faptei. Este

aceeaşi marcă de prezervative de la care provin şi urmele găsite în şi pe trupul Alexandrei Parks. Iată legătura directă dintre cele două crime şi elementul care sprijină teoria apărării cum că Da'Quan Foster este victima unei înscenări puse la cale de ofiţerii Ellis şi Long.

Afirmaţia lui Haller fu urmată de obiecţia lui Landreth, însă Sackville nu îl întrerupse pe Haller şi îl lăsă să îşi termine explicaţia. După un scurt moment de tăcere, judecătorul spuse:

— Aş vrea să arunc o privire peste declaraţia sub jurământ.

Haller îi înmână o copie judecătorului şi o alta lui Landreth. Judecătorul şi procurorul citiră documentul în tăcere preţ de câteva minute. Bosch îl găsise pe Masters şi recuperase recipientul cu prezervative cu câteva zile mai devreme, când se întorsese în cele din urmă la motelul Haven House şi îi dăduse managerului cincizeci de dolari pentru numărul de telefon al lui Masters.

— Onorată instanţă, spuse Landreth, lăsând deoparte originea ciudată a acestei depoziţii şi custodia îndoielnică a acestui recipient cu prezervative, singura probă pe care o avem aici este nefondată. Mai mult, avem încă o dată de-a face cu o încălcare a regulamentului privind probele descoperite. Statul nu a aflat despre respectiva declaraţie sub jurământ decât în această dimineaţă. Prin urmare, statul obiectează împotriva înregistrării acestei declaraţii ca probă şi cere să nu fie luată în considerare în timpul interogării domnului detectiv Cornell. Este o probă iluzorie, onorată instanţă.

În timp ce Landreth îşi relua locul, Haller ripostă.

— Onorată instanţă, încă două lucruri, repede. În primul rând, am aici o altă copie a unui e-mail trimis procurorului desemnat anterior să se ocupe de caz. Şi această declaraţie sub jurământ a domnului Masters i-a fost trimisă, ceea ce

înseamnă că din partea apărării nu a existat nicio încălcare a regulamentului privind probele descoperite. În al doilea rând, onorată instanţă, apărarea prezintă trei probe din dosarul crimei aparţinând LAPD referitoare la anchetarea cazului James Allen. Aceste fotografii, făcute de LAPD la locul crimei, arată clar că recipientul cu prezervative se afla în camera de motel a victimei în ziua în care a fost descoperit trupul său neînsufleţit. Se potriveşte cu ceea ce vedem aici.

Haller îi dădu hârtia cu e-mailul şi fotografiile judecătorului, apoi se întoarse la pupitru. Bosch îl văzu făcându-i cu ochiul lui Maddie, care şedea în primul rând, în timp ce revenea la locul lui.

Judecătorul cercetă fără să se grăbească documentele şi fotografiile pe care le avea în faţă. În sala de judecată se aşternu o tăcere atât de adâncă, încât Bosch auzi pornindu-se aparatul de aer condiţionat de pe tavan.

Într-un final, judecătorul strânse laolaltă documentele şi fotografiile şi se aplecă înspre microfon ca să vorbească.

— Instanţa consideră dovezile şi mărturiile aduse de apărare convingătoare şi justificative, în timp ce declaraţia martorului acuzării este neconvingătoare. Având în vedere noile dovezi, instanţa anulează cauza audierii preliminare. Pârâtul este scos de sub acuzaţie. Acuzarea este liberă să aducă noi probe când şi dacă va reuşi să întrunească toate cerinţele referitoare la suspiciune rezonabilă. Domnule Foster, sunteţi liber. Ar trebui să îi mulţumiţi avocatului dumneavoastră pentru hotărârea şi zelul de care a dat dovadă. Şedinţa s-a încheiat.

Totul luă sfârşit. Tăcerea din sala de judecată se păstră până când judecătorul se ridică în picioare şi ieşi din sală. Apoi, în sală izbucniră conversaţii însufleţite. Haller se întoarse către Bosch şi îi strânse mâna.

— Ai reuşit, zise Bosch.

— Nu, tu ai reuşit, spuse Haller. Facem o echipă bună.

Apoi Haller se întoarse către clientul lui şi îi aşează o mână pe umăr în timp ce îl îmbrăţişa şi îl felicita. Simţindu-se în plus, Bosch se întoarse către fiica lui. Aceasta radia de bucurie.

— Ura, tată!

El zâmbi şi dădu afirmativ din cap, simţindu-se oarecum stingherit de acea victorie. Trebuia să recunoască faptul că se bucura şi că era pentru prima oară când se simţea astfel după ce auzise că pârâtul fusese scos de sub acuzaţie. Va avea nevoie de ceva timp să se deprindă cu acest sentiment.

55

Haller ajunse în centrul atenţiei pe hol, după ce ieşi din sala de judecată. Landreth plecase. Cornell şi Harrick plecaseră şi ei. Foster trebuia să fie supus unei proceduri pentru a fi eliberat din închisoare, lucru care urma să se întâmple abia peste câteva ore. Mai rămăsese Haller. Reprezentanţii presei din întreaga lume îl înconjurară, formând un cerc unduitor de camere de filmat, reportofoane şi microfoane întinse înspre el. Parcă ar fi fost un jucător de baseball care marcase un „home run” la World Series. Era încercuit, iar Haller se întorcea într-o parte şi-n cealaltă, îşi ridica şi îşi cobora privirea, oferindu-le tuturor ocazia să adreseze întrebări şi să audă răspunsurile lui înţelepte şi uneori ironice. Scoase din buzunar un teanc gros de cărţi de vizită şi le împărţi tuturor în timp ce vorbea, ca să se asigure că reporterii nu îi vor greşi numele. Cea mai bună metodă de a-ţi face reclamă este cea gratuită.

Bosch şi fiica lui stăteau deoparte şi priveau spectacolul.

— Fascinant, zise Maddie.

— Să nu-ţi vină cine ştie ce idei, zise Bosch. Ajunge un avocat al apărării în familie.

— E OK dacă merg mai aproape ca să ascult?

— Sigur, ai grijă să nu te înfulece vreunul dintre rechini. E un adevărat festin.

Maddie îşi dădu ochii peste cap şi se apropie de gloata de jurnalişti.

Bosch aruncă o privire în jurul lui şi o văzu pe Mendenhall, care se afla la câţiva metri depărtare, în al doilea rând de privitori. Şi ea era fascinată de spectacolul mediatic. Bosch se duse la ea şi vorbiră în timp ce urmăreau îmbulzeala.

— Mulţumesc că ai venit azi, spuse el.

— Nu voiam să ratez aşa ceva, zise ea. Apropo, fiica ta este foarte mândră de tine. E evident.

— Pentru moment.

— Nu, pentru întotdeauna.

El zâmbi şi încuviinţă din cap. Aşa şi nădăjduia.

— Sper că numărul tău nu apare în cartea de telefon, zise Mendenhall. Veţi primi telefoane atât tu, cât şi Haller de la toţi cei acuzaţi pe nedrept de sistem.

Bosch clătină din cap.

— Pe mine n-o să mă sune, răspunse el. Eu am terminat cu asta.

— Chiar? Tu? întrebă ea. Atunci, ce urmează?

Bosch ridică din umeri şi căzu o clipă pe gânduri. Apoi îşi luă privirea de la reporteri şi se uită la ea.

— Am un Harley vechi. Trebuie să asamblez un carburator din 1950. De fapt, ar trebui să asamblez mai mult piese. Asta urmează. E motocicleta pe care a folosit-o Lee Marvin în *The Wild One.* Ai văzut filmul?

— Nu cred.

— Mergi cu motocicleta, Mendenhall?

Ea îşi luă privirea de la circul mediatic şi se uită la el.

— N-am mai făcut-o de mult.

— Nici eu. Dă-mi răgaz vreo două săptămâni şi te voi suna. Ne vom plimba împreună cu ea.

— Mi-ar plăcea.

Bosch încuviinţă din cap, apoi se îndepărtă de ea şi se apropie de fiica lui. Era timpul să plece acasă.

Mulţumiri

Autorul s-a bucurat de compania şi ajutorul multor oameni de calitate cât timp s-a documentat, a scris şi a editat acest roman. Mii de mulţumiri detectivilor adevăraţi – Tim Marcia, Rick Jackson, Mitzi Roberts şi David Lambkin care au depus eforturi ca Harry Bosch şi lumea lui să pară cât mai reali. Printre cititorii a căror părere a fost la fel de importantă se numără: Daniel Daly, Roger Mills, Henrik Bastin, John Houghton, Terrill Lee Lankford, Jane Davis, Heather Rizzo şi Linda Connelly. Alte mulţumiri merg către Dennis „Cisco” Wojciechowski („Watch-Your-House-Key”). Trei editori profesionişti au reuşit să găsească firul logic al acestui talmeş-balmeş, prin urmare, mulţumirile mele se îndreaptă către: Asya Muchnick, Bill Massey şi Pamela Marshall.

Multe mulţumiri tuturor.